

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY MADDIE

A Hades Hangmen Novel

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TILLIE COLE

Benim Maddie'm

Bir Hades Hangmen Romanı

Tillie Cole

Telif Hakkı© Tillie Cole 2020 Tüm hakları saklıdır

Thomas Lindsay tarafından redakte
edildi Stephen Jones tarafından
biçimlendirildi

Kapak Tasarımı: www.Damonza.com

e-kitap Baskısı

Bu yayının hiçbir bölümü, incelemeler için yapılan alıntılar dışında, yayıncının ve yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, fotoğraf, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın izni olmadan yüklenemez.

Yayıncının ve yazarın izni olmaksızın, orijinal olarak yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir şekilde dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir ve yaşayan ya da ölmüş kişilerle, mekanlarla, gerçek olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Karakterler ve

isimler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır.

Yayıncı ve yazar, bu kitapta adı geçen tüm ticari markaların, hizmet markalarının ve kelime markalarının ticari marka statüsünü ve ticari marka

sahipliğini kabul eder.

İçindekiler

Sözlük

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm

Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm

Onbeşinci

Bölüm

Sonsöz

Sözlük

(Alfabetik sıraya göre değil)

Sipariş Terminolojisi .

Tarikat: *Apokaliptik Yeni Dini Hareket. Seçilmiş Hristiyan öğretilerine dayanan inançlar, kıyametin yakın olduğuna kuvvetle inanır. Önceleri Davut Peygamber (kendisini Tanrı'nın Peygamberi ve Kral Davut'un soyundan geldiğini ilan etmiştir), ihtiyarlar ve müritler tarafından yönetilmiştir. Yerine Kabil Peygamber (Davut Peygamber'in yeğeni) geçmiştir.*

Üyeler, geleneksel ve mütevazı yaşam, çok eşlilik ve alışılmışın dışında dini uygulamalara dayanan gözlerden uzak bir komünde birlikte yaşamaktadır. İnanmak 'dış dünya' günahkâr ve kötüdür. Üye olmayanlarla temas kurmayın.

Komün: *Tarikat'a ait olan ve Peygamber Cain tarafından kontrol edilen mülk. Ayrılmış yaşam topluluğu. Müritler ve yaşlılar tarafından denetlenir ve dış dünyadan gelebilecek bir saldırıya karşı silahlarla donatılmıştır. Erkekler ve kadınlar komünün ayrı bölgelerinde tutulur. Lanetli olanlar (yaşlılar hariç) tüm erkeklerden uzakta kendi özel odalarında tutulur. Arazi geniş bir çevre çiti ile korunmaktadır.*

Yeni Zion: Düzen'in yeni komünü. Önceki komün Hades Hangmen'e karşı savaşta yok edildikten sonra kuruldu.

Tarikatın İleri Gelenleri (Orijinal Komün): Dört kişiden oluşur: Cebrail (merhum), Musa (merhum), Nuh (merhum), Yakup (merhum), Komünün günlük işleyişinden sorumludur. Davut Peygamber'in (merhum) ikinci komutanı. Lanetlilerin eğitiminden sorumludur.

Yeni Siyon Konseyi İleri Gelenleri: Yeni Siyon'da yüksek statüye sahip kişiler.
Peygamber Kabil tarafından atandı.

Peygamberin Eli: Kardeş Judah (merhum) tarafından yürütülen görev.
Peygamber Cain'in ikinci komutanı. Yeni Siyon'un yönetiminde ve Tarikat ile ilgili her türlü dini, siyasi veya askeri kararda pay sahibidir.

Mürit Muhafızlar: Tarikat'ın erkek üyeleri. Komün topraklarını ve Tarikat üyelerini korumakla görevlidirler.

Lord'un Paylaşımı: Tarikatın erkek ve kadın üyeleri arasında gerçekleştirilen ritüel cinsel eylem. Erkeğin Tanrı'ya giderek daha fazla yaklaşmasına yardımcı olduğuna inanılır. Toplu törenlerde gerçekleştirilir. Uyuşturucu genellikle aşkın bir deneyim için kullanılır. Kadınların bu deneyimi yaşaması yasaktır.

Havva'nın ilk günahını taşımanın cezası olarak zevk almak ve kardeşlik görevlerinin bir parçası olarak gerektiğinde bu eylemi gerçekleştirmek zorundadırlar.

Uyanış: Tarikat'ta Geçiş Ayini. Bir kız çocuğunun sekizinci doğum gününde, bir komün üyesi tarafından cinsel olarak 'uyandırılması' veya

özel durumlarda

vesilelerle, bir Yaşlı.

Kutsal Çember: *'Özgür aşk' kavramını araştıran dini uygulama.*

Halka açık bir ortamda birçok partnerle cinsel ilişki ve davranış.

Kutsal Rahibe: *Tarikat'ın mesajını cinsel yollarla yaymak için komünü terk etmekle görevlendirilmiş, Tarikat'ın seçilmiş bir kadını.*

Lanetli: *Tarikat'ta doğuştan güzel ve doğuştan günahkâr kabul edilen kadınlar/kızlar. Komünün geri kalanından ayrı yaşarlar. Erkekler için çok baştan çıkarıcı olarak görülürler. Lanetli olanların erkekleri doğru yoldan saptırma ihtimalinin çok daha yüksek olduğuna inanılır.*

İlk Günah: *İnsanoğlunun günahkâr doğduğunu ve Tanrı'ya itaatsizlik etmek için doğuştan gelen bir dürtüye sahip olduğunu söyleyen Augustine Hristiyan doktrini. Asli Günah, Adem ve Havva'nın Cennet Bahçesi'nde yasak meyveyi yiyerek Tanrı'ya itaatsizlik etmelerinin sonucudur. Tarikat doktrinlerinde (Hz. Davut tarafından yaratılmıştır), Havva, Adem'i günaha teşvik etmekle suçlanır, dolayısıyla Tarikat'ın kız kardeşleri doğuştan baştan çıkarıcı ve ayartıcı olarak görülür ve bu nedenle erkeklere itaat etmeleri gerekir.*

Şeol: *Eski Ahit'te 'çukur', 'mezar' ya da 'yeraltı dünyası' anlamına gelen sözcük. Ölülerin yeri.*

Glossolalia: *Dini coşku sırasında dindarlar tarafından sergilenen anlaşılmaaz konuşma. Kutsal Ruh'u kucaklamak.*

Diaspora: *İnsanların asıl vatanlarından dağılması.*

Perdition Tepesi: *Komünün eteklerindeki tepe. Yeni Zion sakinlerinin inzivaya çekilmeleri ve cezalandırılmaları için kullanılır.*

Şeytanın Adamları: *Hades Hangmen MC'ye referans.*

Peygamberin Eşi: *Peygamber Kabil tarafından kendisine cinsel olarak yardımcı olması için seçilen kadın. Yeni Zion'da yüksek statü.*

Peygamber'in Baş Eşi: *Peygamber Kabil tarafından atandı. Yeni Siyon'da yüksek statü. Peygambere en yakın eş. Cinsel partner tercihi.*

Göksel Meditasyon: *Ruhani cinsel ilişki eylemi. Tarikat üyeleri tarafından inanılır ve uygulanır. Cinsel boşalma yoluyla Tanrı'ya daha yakın bir bağlantıya ulaşma.*

Geri dönüş: *Bir kişiyi ülkesine ya da toprağına geri getirmek. Tarikatın Geri Dönüşü, inancın tüm üyelerinin yabancı komünlerden Yeni Zion'a geri getirilmesini içerir.*

İlk dokunuş: *Bakire bir kadınla ilk cinsel ilişki eylemi.*

Hades Hangmen Terminolojisi

Hades Hangmen: *Tek merkezli kanunsuz MC. 1969'da Austin, Teksas'ta kuruldu.*

Hades: *Yunan mitolojisinde yeraltı dünyasının efendisi.*

Ana Bölüm: *Kulübün ilk şubesi. Kuruluş yeri.*

Tek merkezden: *Amerikan Motosiklet Birliği'nin (AMA) bir zamanlar motorcuların %99'unun yasalara uyan vatandaşlar olduğunu söylediği rivayet edilir. AMA kurallarına uymayan motorcular kendilerine 'yüzde birlikler' (yasalara uymayan kalan %1) adını verirler. 'Yüzde birliklerin' büyük çoğunluğu Outlaw MC'lere mensuptur.*

Kes: *Kanun kaçağı motorcular tarafından giyilen deri yelek. Kulübün benzersiz renklerini sergileyen yamalar ve sanat eserleriyle süslenmiştir.*

Yamalı: *Yeni bir üye tam üyelik için onaylandığında.*

Kilise: *Tam yama üyeleri için kulüp toplantıları. Kulüp Başkanı tarafından yönetilir.*

Yaşlı kadın: *Eş statüsündeki kadın. Eşi tarafından korunur. Kulüp üyeleri tarafından kutsal kabul edilen statü.*

Kulüp Fahişesi: *Kulüp üyeleriyle sıradan cinsel eylemlerde bulunmak için kulüp binasına gelen bir kadın.*

Sürtük: *Motorcu kültüründe kadın. Sevgi sözcüğü*

Gitti/Hades'e gidiyor: *Argo. Ölenlere/öldürülenlere atıfta bulunmak.*

Kayıpçı ile Buluşmak/Gitmek/Gitmek: *Argo. Ölmek/ölmek. Yunan mitolojisindeki 'Charon'a atıfta bulunur. Charon ölülerin feribotçusuydu, bir yeraltı daimonuydu (Ruh). Ölen ruhları Hades'e taşırdı. Styx ve Acheron nehirleri üzerinden Hades'e geçiş ücreti sikkeydi.*

gömölürken ölünün gözlerine ya da ağzına yerleştirilirdi. Ücreti ödemeyenler yüz yıl boyunca Styx kıyılarında dolaşmaya terk edilirdi.

Kar: *Kokain.*

Buz: *Kristal Meth.*

Smack: *Eroin*

Hades Hangmen'in Organizasyon Yapısı

Başkan (Prez): *Kulübün lideri. Gavel'in sahibi, yani Başkan'ın sahip olduğu mutlak gücün sembolüdür. Tokmak Kilise'de düzeni sağlamak için kullanılır. Başkan'ın sözü kulüp içinde kanundur. Kıdemli kulüp üyelerinden tavsiye alır. Hiç kimse Başkan'ın kararlarına itiraz edemez.*

Başkan Yardımcısı (VP): *Komutan Yardımcısı. Başkan'ın emirlerini yerine getirir. Kulübün diğer bölümleri ile başlıca iletişim kurucusudur. Başkan'ın yokluğunda onun tüm sorumluluklarını ve görevlerini üstlenir.*

Yol Kaptanı: *Tüm kulüp koşularından sorumludur. Kulüp koşularını ve sürüşlerini araştırır, planlar ve organize eder. Rütbeli kulüp görevlisi, sadece Başkan veya Başkan Yardımcısına karşı sorumludur.*

Silah Başı Çavuş: *Kulüp güvenliğinden, polislikten ve kulüp etkinliklerinde düzeni sağlamaktan sorumludur. Uygunsuz davranışları Başkan ve Başkan Yardımcısına bildirir.*

Kulübün, üyelerinin ve Beklentilerinin güvenliğinden ve korunmasından sorumludur.

Sayman: *Tüm gelir ve giderlerin kayıtlarını tutar. Verilen ve alınan tüm kulüp armalarının ve renklerinin kayıtlarını tutar.*

Sekreter: *Tüm kulüp kayıtlarını yapmak ve saklamaktan sorumludur. Acil toplantıları üyelere bildirmelidir.*

Beklenti: *MC'nin deneme üyesi. Koşulara katılır ama kiliseye gitmesi yasaklanmıştır.*

Önsöz

Alev

Yıllar önce.

Üşümüştüm. Çok üşüyordum. Ama ben hep üşürdüm. Yatak odamın duvarının sert, dondurucu ahşabı sırtım boyunca, derimden çıkan kemiklerim boyunca sıyrılıyordu. Ne zamandır yemek yememiştım... Hatırlayamıyordum. Ellerimi karnıma bastırdım. Sürekli sesler çıkarıyor, bana aç olduğunu söylüyordu. Ama babam yemek yemeyeceğimi söylemişti. Şeytanı beslemezdi.

İç çamaşırim dışında çıplaktım. Babam benim gibi günahkârların kıyafet giymemesi gerektiğini söylerdi. Damarlarımın içindeki kötülüğün yeterince sıcak olduğunu söylerdi. Kötü olmak istemiyordum. Öyle olmak istemedim ama babam yine de öyle olduğumu söyledi. Bu yüzden diğer çocuklar benimle oynamak istemiyordu, çünkü onlar lanet ruhumdaki karanlığı gördüm.

Kollarıma ve göğsüme baktım. Yılan ısırığı izleriyle kaplıydılar. Yılanları düşündükçe daha da üşüdüm, dişlerinin etime battığını, Papaz Hughes'un beni temizlemeye çalışmasını emrettiğini hissettim. Ama işe yaramıyordu. Hiçbir şey işe yaramıyordu. *Günaha çok batmışım.*

Kurtarılamaz, dedi babam. İflah olmazın ne anlama geldiğini bilmiyordum ama kulağa kötü geliyordu.

Gözlerimi kapattım ama tek gördüğüm babamın bu gece erken saatlerde, ben yatak odamın köşesinde otururken sendeleyerek bana doğru geldiği idi. Burada hiç mobilyam yoktu. Babam yatağı mı haftalar önce kaldırmıştı, bu yüzden yerde yatıyordum. Ne battaniye ne de yastığım vardı. Onları hak etmediğimi söyledi.

Yatak odamın kapısı çarparak açıldı. Babamın nefesindeki alkol kokusunu odanın öbür ucundan alabiliyordum. Kemerini çıkardı. Deri sırtımda gürültüyle çatırdamadan önce top gibi kıvrılmak için sadece bir saniye vardı. Dişlerimi sıktım ve gözlerimi kapattım. Kötü olduğum için bunu hak ettiğimi biliyordum. Çünkü kanımda alevler akıyordu. Ama yine de canım yanıyordu.

Babam bana acıyı hissetmeyene kadar vurdu. Ama ben acıyı istedim. Şeytanın beni rahat bırakmasını istiyordum. Babam saçımdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Bağırmadım. Elinin tersi yüzümü kesti ve kan tadı aldım. "Kendine bir bak," diye mırıldandı ve ben kafamı kaldırına kadar saçımı çekti. Duvardaki kirli aynada kendimi gördüm. Gözlerimi kapattım. Yüzümü görmek istemiyordum. Şeytanın yüzünü. "Bak dedim, amcık!" diye bağırdı babam ve gözlerimi açtım.

Babam gülümsedi. Nedenini anlamıyordum. İnsanların neden gülümsediğini ya da neden kaşlarını çatıldığını anlamıyordum. Hiçbir şey anlamıyordum. İnsanlar kafamı karıştırıyordu. Onları korkutmadan nasıl etraflarında olacağımı ya da onlarla nasıl konuşacağımı bilmiyordum.

Babam en çok bu özelliğimden nefret ederdi.

"Gerizekalı." Tokadının kanı çenemden aşağı akana kadar yanaklarımı sıktı. Rahat bir nefes aldım. Akan kan alevleri uzaklaştırmaya yardımcı olacaktı. Kurtulmak için kanamaya ihtiyacım vardı.

Babam elini cebine attı ve bir kalem çıkardı. Başımı geriye doğru eğerek alnıma bir şeyler çizmeye başladı. Gözlerim yaşardı. Alnımla işi bitince sırtıma, göğsüme, kollarıma geçti ve sonra ağzını kulağıma dayadı. "Gerizekalı." Sert sesi beni titretti. Parmağının ucuyla kafamdaki kelimeyi dürttü. "Anasını siktiğimin gerizekalı!"

Ben de bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Kötü olduğunu biliyordum. Birlikte oynamaya çalıştığım bazı çocuklar bana öyle derdi. Babam bana hep öyle derdi.

"Odanın köşesine geç ve kıpırdama," diye emretti babam. Evden çıktığımı, dışarıdaki çakıllı yolda ayak seslerini duydum. Kollarımı bacaklarıma doladım. "Git," diye fısıldadım damarlarımdaki ateşe. "Sadece beni bırak. Beni tekrar sevmesini sağla. Kanımdaki alevlerin sönmesini sağla."

Tanrı beni umursamıyordu. Artık şeytanın çocuğuydum. Papaz Hughes sürekli bunu söylüyordu. Annemin oturma odasındaki sesini duyduğumda donup kaldım.

Şarkı söylüyordum. Annemin bir bebeği daha olmuştu. Bir kardeşim oldu. Isaiah. Onu henüz görmemiştim. Babam onunla tanışmam için odadan çıkmama izin vermemişti.

Annem "Twinkle Twinkle Little Star" şarkısını söylerken onu dinledim. O şarkı söylerken, kanımdaki alevleri hissetmedim. Ruhumdaki şeytanları ya da beni izleyen şeytanı hissetmedim.

Isaiah ağlamaya başladığında nefesimi tuttum. Annem şarkı söylemeye devam etti ve sonunda durdu. Annem nazikti. Babam ona karşı da kötüydü. Onu incitmesi hiç hoşuma gitmezdi. Ama onu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Kapıma doğru gelen ayak seslerini duydum. Kalbim daha hızlı atıyordu. Babamın çoktan eve geldiğini düşündüm. Ama kapı açıldığında, gelenin annem olduğunu gördüm. Koşarak köşeme çekildim. Babam bana kimseye dokunmamam gerektiğini söylemişti. Dokunmamın kötü olduğunu ve başkalarına zarar vereceğini söylemişti.

Annemi incitmek istemedim.

Küçük kardeşimi incitmek istemedim.

"Bebeğim..." Annem ışığı açtı. Gözlerimi acıttı. Karanlığa alışmışım, ışığa değil. Annem yaklaştı. Kollarında küçük kardeşimi gördüm.

"Hayır," diye bağırdım, elini uzatırken başımı salladım. "Bana dokunamazsın. Lütfen..." Annem ağlamaya başladı. Ağlamasını istemedim. Ağlamak için çok güzeldi.

Annem elini geri çekti ama önümde yere oturdu. "Bebeğim..." Annem vücudumdaki kelimeleri işaret etti ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Göğsüm ağrıyordu.

Yüzünden bir gözyaşı damlası düştü ve küçük kardeşim kollarında hareket etti. Gözlerim ona kaydı. Annem gülümsedi ve onu daha iyi görebilmem için battaniyeyi aşağı itti. Minicikti. "Küçük kardeşin," diye fısıldadı. Yüzünü kontrol ettim. Bana benzeyip benzemediğini bilmiyordum. Benzemesini istemedim. Onun damarlarında da alevlerin dolaşmasını istemiyordum. Babamın ona zarar vermesini, Papaz Hughes'un ona yılan sokmasını istemedim.

"Isaiah." Annem ayaklarını sürüyerek yaklaştı.

"Yapma." Kendimi duvara yasladım. Annem durdu ve daha fazla yaklaşmayacağını anladığımda tekrar kardeşime baktım. O da beni izliyordu.

"Seni tanıyor," dedi annem.

Boğazımdaki garip yumruyu yuttum. "Öyle mi?"

"Çünkü sen onun ağabeyisin Josiah. Onu her zaman koruyacağını biliyor."

"Yapacak mıyım?" Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Kötüydüm.

"Sen kötü değilsin bebeğim," dedi annem. Ama bunun nedeni kötülüğün ne olduğunu anlamamasıydı. Babam da anlamadığını söylemişti. Birden Isaiah elini kaldırdı, neredeyse benimkine dokunacaktı. Elimi geri çektim. Hâlâ bana bakıyordu.

Bana. "O sadece senin parmağını tutmak istedi bebeğim. Ağabeyiyle tanışmak istiyor."

"Tut... parmağımı tut?"

"İzle," dedi annem. Parmağını kardeşime doğru uzattı ve o da elini parmağının etrafına doladı. Annem gülümsedi. "Sadece merhaba demek istiyor."

"Yapamam." Ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım. Onun elini tutmak istedim.

Ama ona zarar veremezdim. Onu da benim gibi bir günahkâr

yapamazdım. "Bebeğim," dedi annem.

"Bana söz ver..." Isaiah'a baktı ve yanağından öptü. Ben de yanağımı öpmesini istedim. Ama öpemedi. Ona izin vermezdim. Kimse yanağımı öpemezdi.

"Kardeşini her zaman seveceğine söz ver, Josiah. Ona her zaman göz kulak olacağına. Onu koruyacağına. Ağabeyler böyle yapar."

"Söz veriyorum."

Annem yine ağlamaya başladı. "Bir gün buradan ayrıldığınızda onu da yanınıza alın. Onu güvende tut. Ve onu sev. Onun da seni sevmesine izin ver. İkiniz de bunu hak ediyorsunuz."

Neden böyle şeyler söylediğini bilmiyordum. Babam gitmeme asla izin vermezdi.

"Sen kötü değilsin. Sen sadece dünyayı farklı gören benim değerli küçük oğlumsun. Anlamayan babam. Sen özel ve sevilen birisin. Bu yüzden

çok, bebeğim. Beni anlıyor musun? Bana inanıyor musun?" Başımı salladım ama aslında inanmıyordum. "Seni seviyorum. Seni ve Isaiah'ı her zaman seveceğim. Ben burada olmasam bile. Siz kardeşsiniz ve kardeşler birbirini korur." Annem tekrar Isaiah'a baktı. Hâlâ minik eliyle onun parmağını tutuyordu. "Ve bir gün, kendini cesur hissettiğinde, onun da senin parmağını tutmasına izin verebilirsin. Ona zarar vermeyeceksin bebeğim. İncitmeyeceğini biliyorum."

Cesur olmak istedim. Annem için cesur olmak istedim. Ama ona dokunamazdım. Ona zarar veremezdim. Belki bir gün, alevler söndüğünde ve şeytan ruhumu terk ettiğinde, sonunda parmağımı tutmasına izin verecektim.

Birinci Bölüm

Alev

Günümüz...

"Yemin ederim, öğürme refleksi yoktu. Devam etti, devam etti, tüm anakondayı boğazından aşağı aldı." Kulüp binasına girerken Viking ısıklık çaldı. "Bayılmışım. Yemin ederim taşaklarımı yumruğuyla kavradığında ve ağzına patladığımda bayıldım." AK'yi dürttü. "Sırada Rudge vardı. Sonrasında on dakika boyunca konuşma yetisini kaybettiğini söyledi. Sürtük *o kadar* iyiydi."

AK, kilisenin kapısını iterek açarken, "Bildiğim iyi oldu, kardeşim," dedi.

"Biliyorum, değil mi? Sen ve Flame, top ve zincirlerinize yapıştığınız için kalıcı mavi toplara sahip olabilirsiniz, ama ben değilim. Hepiniz benim aracılığım ile yaşayabilirsiniz."

"Yani biz de 'dolaylı olarak' senin fahişe kışından belsoğukluğu mu kapacağız?" AK dedi ki.

Viking elini göğsüne koydu. "Tüm fetihlerimde henüz herhangi bir cinsel yolla bulaşan hastalığa yakalanmadım, sana çok şaplak atıyorum, orospu çocuğu."

AK Vike'a baktı. "Saçmalık. Ben 2010, 2012 ve 2014 yıllarındaki klamidya salgınlarını hatırlıyorum."

Viking omuz silkti. "Evet, ama arkadaşlar arasında küçük bir istiridye nedir ki?"

Artık tertemizim."

AK başını salladı ve yerine oturdu. Otururken duvara yaslanmış olan Ash'e baktım. Elinde bir sigara vardı ve dudak halkasını çiğniyordu. Dün gece eve gelmemişti. Maddie bütün gece ayaktaydı, endişeleniyordu. Onu aramaya çalışmışım ama cevap vermemişti. Göğsüm garip bir ağrı yaptı. Elimi göğüs kafesime sürttüm. Çocukla nasıl konuşacağımı bilemiyordum. Maddie, Slash yüzünden acı çektiğini söyledi.

Ölüyormuş. Yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Ne tür bir yardımda bulunabileceğimi bilmiyordum. Artık pek konuşmuyordu bile. Smiler'ın evinde sık sık kalıyordu.

Göğsümü daha sert ovuşturdum. Lanet olası ağrı çok kötüydü.

Kilisenin kapısı açıldı ve Tank, Tanner ve Bull içeri girdi. Sırada Smiler vardı, sakalı ve saçı normalden uzundu. Gözleri kıpkırmızıydı. Zane içkileri getirdi, sonra Ash'in durduğu yere geçtiler ve benim duyamayacağım kadar sessiz konuştular.

Rudge Viking'in yanına oturdu. "Vike, onlara sürükten bahset-"

"Duyduk," dedi AK. "Sizin versiyonunuza da ihtiyacımız yok."

"Ama sana taşaklarımızı yumruklamaktan bahsetti mi-"

"O yaptı. Hâlâ o görüntüyü beynimden kazımaya çalışıyorum."

Rudge alt dudağını ısırđı. "Siktir. O muhteşem oral seks seansını düşündükçe yeniden sertleşiyorum."

Styx kapıdan içeri girdi ve AK'nin dikkatini çekmek için çenesini bize doğru itti. AK başkanın yanına gitti ve Styx imzaladı, "*Lilah bu sabah çocuklarını doğurdu. Ky hastanede.*" AK, işaretleri anlamayanlar için Styx'in sözlerini yüksek sesle söyledi.

Styx kapıya baktı. Mae oradaydı ve bana bakıyordu. "Flame? Maddie seninle konuşmak istiyor."

Yerimden sıçradım ve koridora çıktım. Maddie, Bella'yla birlikte duvarın önünde duruyordu. Beni görünce gülümsedi. Elini tuttum. Yanlış bir şeyler vardı. Neden buradaydı? Kaltaklar kiliseye gelmez.

Son zamanlarda kendini hasta hissediyordu. Maddie'nin hasta olmasından hoşlanmazdım. Çok sık olmazdı. Onu kaybedemezdim. Yatakta olmasına, kendini iyi hissetmemesine dayanamazdım. Her zaman iyi olması gerekiyordu. Yanımdan hiç ayrılmaması gerekiyordu.

"İyi misin?" Yüzünü incelemeye çalıştım. İnsanları iyi okuyamazdım, bazılarını hiç okuyamazdım. Ama en çok Maddie'yi okuyabiliyordum. Onun hakkında her şeyi biliyordum. Bildiğimden emin oldum. Şu anda teni solgun görünüyordu. "Hâlâ hastasın. Yatağa gitmen gerek. Seni eve götüreceğim. Hadi gidelim."

Maddie beni durdurmak için elini yanağıma bastırdı. Hızla atan kalbim hemen yavaşladı. Onun dokunuşu bana bunu hep yapardı. Bana hiç dokunulmasını istemezken, orospumun bana dokunmasına, sarılmasına ve asla bırakmamasına ihtiyaç duymaya başlamıştım. Maddie'yi her gördüğümde ona dokunmazsam aklımı kaybediyordum. Her gün, her an nerede olduğunu bilmezsem, odaklanamıyordum. Ve eğer onu görmeden, onunla konuşmadan birkaç saatten fazla geçirirsem, alevler geri geliyordu. Onları derimin altında hissettim, yanmaya başladılar. Her zaman geri gelirlerdi. Sadece Maddie onları uzak tutabilirdi.

"Ben iyiyim bebeğim," dedi Maddie. Bir bebeğin ağlama sesiyle başımı çevirdim. Bella Charon'u kucağına almış, koridorda bir aşağı bir yukarı yürürken onu sallıyor ve yumuşak, tatlı bir sesle onunla konuşuyordu. Yanakları kızarmış ve gözleri yaşarmış Charon'a bakarken birden buz gibi hissettim.

Boğazım düğümlendi ve nefes alamadım. Gözlerim Styx'in çocuğuna kilitlenmişti. Bella'ya bakıyordu. Sonra eli çıktı ve Bella'nınkine uzandı. Küçük eli parmağına dolandığında vücudumdaki her kas gerildi.

"Alev..." Maddie'nin sesi kulağıma ulaştı ama gözlerimi Styx'in Bella'nın parmağını tutan çocuğundan alamıyordum. Terliyordum. Başımın ısındığını hissedebiliyordum. "Bebeğim." Maddie önüme geçerek görüşümü engelledi. Tek görebildiğim yüzüydü, o güzel yüzü.

ve büyük yeşil gözler. Maddie ellerini yanaklarıma koydu ve yüzümü ona dönmem için beni yönlendirdi. "Bana geri dön." Yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. "Sen iyisin. Sorun her neyse, sorun yok. Burada benimle birliktesin.

kulüp binası." Maddie'nin bakışlarına bakarken göğsümdeki ağırlık kalkmaya başladı. Nefes alışını takip ettim, ben de nefes almaya çalışıyordum. "İşte bu kadar. Benimle birlikte nefes al. Bana geri dön." Maddie ellerimi tuttu. Alnım onunkine yaslandı. Maddie'nin elleri çok küçüktü. Ama ellerimi sıkıca tutuyordu. Bana sarıldığında daha iyi nefes alabiliyordum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu. Başımı ona doğru salladım ama uzaklaşmadım. Göğsümdeki ağrı hâlâ devam ediyordu. Bu yüzden karımın yanında kaldım, ellerini tuttum. Maddie'nin eli yanağıma geldi. Başını geriye çekti ve gözlerimin içine baktı. Hâlâ solgun görünüyordu.

"Yorgunsun," dedim. Artık ne zaman yorulduğunu biliyordum. Gözleri daha donuk ve omuzları daha düşüktü. "Yatakta olmalıydın. Hâlâ hastasın."

Maddie gülümsedi. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum bebeğim. Söz veriyorum. Lilah ve ikizleri görmek için hastaneye gidiyorum." Maddie o kadar geniş ve güzel gülümsedi ki içimdeki son göğüs ağrısını da alıp götürdü. "Yeğenlerimiz sağlıklı ve sağ salim buradalar, Alev." Elimi sıkıca kavradı. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Mae, Styx'le birlikte bize doğru geldi. Adamın ağzı kızın kulağında, kolu da boynundaydı. Zane arkalarından geldi. *"Zane onları hastaneye götürecektir. Ona kontrol etmesi ve herhangi bir sorun belirtisi olursa geri dönmesi gerektiğini söyledim," diye imzaladı Styx.*

Bela. Dışarıda bir şeyler oluyordu. Şerefsizin biri bizimle uğraşmaya başlamıştı. Kapılarımıza bok bırakıyordu. Keçi kafaları. Kulüp binamıza giden yola kanla yazılmış bazı berbat semboller. Kimse saldırmamıştı. Tanner şu ana kadar hiçbir şeyin izini süremedi. Ama bazı amcıklar bizi izliyordu.

Biz. Maddie'yi kulübemize kilitlemek ve asla dışarı çıkmamak istiyordum. Eğer bize kimin saldırmaya çalıştığını öğrenirsem, onları öldürür, cesetlerini öyle bir parçalardım ki hiçbiri onları tanıyamazdı.

"Flame?" Maddie'nin sesi beni kafamdan çekti. Ölüm, kan ve kapımıza dayanan her kimse onu öldürme ihtiyacıyla dolu lanet kafamdan. AK bana bunun sadece bizimle uğraşmaya çalışan düşük seviyeli silah tüccarları olabileceğini söyledi. Ama ben bilmiyordum. "Alev?" Maddie yanağıma bir öpücük kondurdu. Damarlarımdan akan su hissi vücuduma yayıldı. O benim lanet olası kutsal suyumdu, bedenime sinmiş günahı alıp götürüyordu. "Her şey yolunda." Maddie'nin parmakları alnımda gezindi. "Yoğun zihnini sakinleştir. Her şey yolunda."

İyiydi. Maddie öyle söyledi.

Onu kendime doğru çektim. Kollarım ona sarıldı ve o da beni tuttu.

"Buraya gel Charon," dedi Mae yanımdan geçip Bella ve oğlunun yanına giderken. Mae onu kız kardeşinden alıp yanağından öperken karnım döndü ve tekrar gerildi. Charon, Mae onu kucağına aldığı anda cıvıl cıvıl bir ses çıkardı ve gözlerim kapandı. Babamın beni yıllarca tuttuğu mahzeni gördüm. Sırtımdaki sert toprağı hissettim... *On bir... On bir nefes... On ikinci kez nefes almadı...*

"Hastaneye gidiyorum." Gözlerim açıldı. Maddie'yi tutuyordum. Kolları bana sarılmıştı. Mahzende değildim. Ellerini kollarımda gezdirdi. Onun dokunuşu alevleri uzak tuttu. Onları sadece o uzak tutabilirdi. Şimdi onları uzak tutması için ona ihtiyacım vardı. "Bir süre orada olacağım."

"Kiliseden sonra gelip seni alacağım."

Maddie başını salladı. Yanaklarının göğsüme doğru hareket ettiğini hissettim. Bu bana

Gülümsüyordu. En çok gülümsediği zamanları severdim. En güzel görüldüğü zamanlardı. "Güzel." Geri çekildi ve parmaklarını ellerime bıraktı. Parmaklarımı kendi parmaklarıyla sıkıca tuttu. "İkizlerle de tanışabilirsin." Midem bulandı. Onlarla tanışmama gerek yoktu. Bebeklerle aram iyi değildi. Ben... *On bir... O asla on ikiye ulaşamadı...*

"İyi olacaksın, bebeğim." Maddie eliyle yanaklarımı kavradı. "Bana geri dön. Bana bak." Baktım ve tek gördüğüm onun yeşil gözleriydi.

Dudaklarımı öpmek için ayak parmaklarının üzerine kalktı.

Rahatlayamadım. Kafam doluydu ve düşüncelerim yarışıyordu. Maddie beni daha sert öptü. Ben inleyip onu geri öpene kadar beni öptü ve öptü. Sonra tek görebildiğim, düşünebildiğim ve hissedebildiğim Maddie oldu. Ellerimi saçlarının arasına soktum ve onu öptüm. Onu hep öpmek istemiştim.

Maddie geri çekildiğinde, "Ben iyi olacağım Alev. Kız kardeşlerim ve Charon'la birlikteyim. Zane bizi güvenli bir şekilde hastaneye götürecektir. Burada işin bittiğinde gel ve beni bul."

"Yapacağım." Zane'e döndüm. "Kaza yapmayacaksın. Dalga geçme. Onları oraya götür, tamam mı?"

"Yapacağım, Alev."

Maddie omzumun üzerinden baktı. Vücudu kaskatı kesildi ve sonra hızlı bir nefes verdi. "Asher." Döndüğümde kardeşimi kilisenin kapısında gördüm. Çenesini Maddie'ye doğru kaldırdı ve sonra kiliseye geri döndü. Maddie iç çekti. Nedenini bilmiyordum. Ama bir ipucu bulmak için yüzünü incelediğimde tek gördüğüm üzüntü oldu. Kaşları aşağı çekilmişti ve gözleri sulanmıştı.

"Gitsem iyi olacak." Maddie beni bir kez daha öptü ve sonra koridorda ilerlemeye başladı, uzun mor elbisesi etrafında uçuşuyordu. Solgun kolları görünüyordu ve uzun siyah saçları sırtının alt kısmına dökülüyordu.

Çok güzeldi. Çok şey bilmiyordum ama bunu biliyordum.

Onu ve kız kardeşlerini kulüp binasından çıkarken takip ettim ve gözden kaybolana kadar kamyoneti izledim. O gider gitmez alevleri derimin altında hissettim. Çok yüksek değillerdi ya da damarlarımdan taşmıyorlardı ama oradaydılar, alttan alta fokurduyorlardı. Onları hep hissettim. Beni hiç terk etmediler. Kilise bitene ve Maddie'yle birlikte hastanede olana kadar onların daha da ısındığını hissettim.

Koridora geri döndüğümde Ash bana doğru yürüyordu. Bir sigara daha yakmış ve bara doğru gidiyordu. Hiçbir şey söylemeden yanımdan geçti. Bana doğru bakmadı bile. *Acı çekiyor, Flame. Bize ihtiyacı var. Sana ihtiyacı var.* Kafamın içinde Maddie'nin sözlerini duydum. Haftalardır bana söylediği sözleri.

Ash'e nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Ama Maddie ona yardım etmemi istiyordu. Onun üzgün bakan gözlerini düşündüm. Buna dayanamadım.

Arkamı döndüm. "Böyle davranmana nasıl engel olabilirim?"

Ash durdu. Omuzları kesiğin altında kaskatı kesilmişti. Gözlerimi kırıştırdım, neden artık hiç konuşmadığını merak ediyordum. "Dün gece yoktun. Maddie bütün gece seni bekledi. O hasta. Dinlenmesi için onu yatağa yatırmaya çalıştım ama senin eve gelmeni beklediği için yapamayacağını söyledi." Buna bir şey demedi. Maddie hakkında konuşuyordum. Umursamaması beni çok kızdırdı. "Konuş lan!" Hırladım.

Göğsümde lanet bir düğüm oluşmaya başladı. Ash'i okuyabilmeye başlamıştım. Ama Slash öldükten sonra... Kaybolmuştum. Yüzündeki herhangi bir ifadenin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Gözlerindeki bakışı, vücudunun nasıl gerildiğini ya da gevşediğini anlamıyordum.

Ash döndü ve sigarasından yavaşça bir nefes çekti. "Dışarıdaydım." Siyah gözleri benimkilere sabitlenmişti. Sigarasının külünü yere savurdu.

Yanağım seğirdi ve gözlerimi kaçırdım. Göz temasını uzun süre sürdüremiyordum. Buna dayanamıyordum. "Maddie sana yardım etmem gerektiğini söyledi."

Ash güldü. "Sen mi? Bana yardım mı edeceksin?" Başını yana eğmiş, beni izliyordu ama yüzündeki ifadeyi okuyamadım. "*Bana nasıl yardım edebilirsin ki?*"

Ensem daha da ısındı, tenim karıncalandı ve ayaklarımın üzerinde sallandım. Bilmiyordum. Bilmiyordum amına koyayım! Ash yine güldü ama yüzüne baktığımda gülümsemiyor, sadece başını sallıyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm." Dönüp uzaklaştı ve barın içinde kayboldu.

"Flame?" AK kilisenin kapısında durdu. "Başlıyoruz." İçeri girdim ve yerime oturdum. AK kapıyı kapattı ve Ky'nin her zamanki yerine oturdu.

Styx ellerini kaldırdı. "*Garaj yolumuza hayvan kafaları ve kanlı semboller bırakıp duran lanet olası kişi hakkında daha fazla bilgi yok mu?*"

Styx Tanner'ı işaret etti.

"Normalde böyle şeyleri kimin yaptığını araştırmaya çalıştım. Hatta hackledim

Federal veri tabanında. Hiçbir şey yok. İz yok." Tanner omuz silkti. "Benim

tahminim

sadece Hangmen'i alt etmek isteyen düşük seviyeli pislikler. Ama aramaya devam edeceğim."

Styx başını salladı ve sonra Tank'e baktı. Tank masaya yaslandı. "Bugünkü adak bağırsakları ve gözleri çıkarılmış bir keçiydi. Bisiklet dükkanının önüne bırakılmıştı." Tank gözlerini devirdi. "Aynı bok. Farklı bir gün."

"En azından bu bedava etle destansı bir barbekü yapabiliriz." Viking viski bardağını geri devirmeden önce havaya kaldırdı. "Ürkütücü mesajlar gelmeye devam etsin, benden söylemesi. Krallar gibi yiyeceğiz!"

"Kim keçi yemek ister ki?" Dedi Tank, dudakları kıvrılmış bir halde.

"Keçinin birçok ülkede çok lezzetli olduğunu bilmenizi isterim," dedi Viking. "Güzel bir kırmızı şarapla iyi gittiğini duydum."

Tank başını sallayarak, "Evet, çünkü kırmızı şarap içiyorsun," dedi.

Viking öne doğru eğildi. "Alev alev yanan kırmızı bukleleri olan bir Yunan tanrısının vücuduna sahip olabilirim ama aynı zamanda hassas ve kültürlü bir sikici olduğumu da bilmenizi isterim."

"Elinizdeki tek kültür, bir doktorun muayenehanesindeki petri kabında yetişiyor.

ofis," diye karşılık verdi Tank. Viking ağzını açacak oldu ama Styx yumruğunu masaya vurarak onun sözünü kesti.

Herkes Styx'e döndü ama benim tek düşünebildiğim Maddie'ydı. Hastaneye sağ salim varmış mıydı? Cildi hâlâ çok solgun görünürken neden iyi olduğunu söylemişti? AK gözüme takıldı ve telefonunu kaldırdı. Bana bir telefon verdi.

Zane'den gelen mesajda Maddie, Bella ve Mae'nin Lilah'nın yanında olduğunu gördüm. Nefes verdim ve omuzlarım gevşedi.

O güvendediydi. Styx ellerini kaldırdı ve AK konuştu. "Ancak bu toplantıyı çağırma nedenim lanet olası ölü keçiler değil."

Ash elinde bir şişe viski ve shot bardakları olan bir tepsiyle kiliseye girdi. Styx küçük kardeşimin kardeşlerin bardaklarını doldurmasını izledi. Prez gözlerini ondan hiç ayırmadı. Viski doldurulduktan ve Ash odanın arka tarafında durduktan sonra, Styx kesesine uzandı ve masanın üzerine bir resim çarptı. Hepimiz eğilip görmeye çalıştık. Fotoğraf elden ele dolaştı. İki adam ölmüştü, bıçakla kesilmişlerdi, altlarında kan birikiyordu... ve çıplak göğüslerine kazınmış tek bir kelime vardı: "SLASH."

Resmi AK'ye geri verdim. Styx iki kişi arasında gidip geliyordu: Smiler ve Ash.

Ash.

Styx ellerini kaldırdı. *"Şerif bu sabah bununla ilgili aradı. Görünüşe göre dün gece Georgetown'ın hemen dışında bazı düşük seviyeli Meksikalı uyuşturucu satıcıları öldürülmüş."* Styx sandalyesine geri oturdu. *"Diego Medina ve Quintana karteliyle bağlantıları varmış. Lanet olası gevşek bağlantılar. Zar zor biliyordum söyleyebildiğim kadarıyla piçler."* Styx, Smiler'a ters ters baktı. *"Bana söyleyecek bir şeyin mi var kardeşim? Görünüşe göre dün gece ortalıkta yoksun."*

Smiler cevap vermedi ama kocaman gülümsedi. Görünüşe göre Yüzünde garip bir ifade vardı. Hiç gülümsemediği için ona Gülümseyen adı verilmişti. Viskisini geri devirdi ve sonra hiçbir şey söylemeden bir tane daha doldurdu.

Smiler artık çoğu gün viski ya da eline ne geçerse onunla kafayı buluyordu. Eskiden içine kapanıktı, şimdi ise önüne gelen her kulüp fahişesini beceriyordu.

"Onları öldürdün mü? Kulübün izni olmadan mı?" AK, kendi adına konuştuğunu söyledi.

"Yaptık." Başım doğruca odanın arka tarafına ve az önce konuşan sese gitti. Ash duvara yaslanmıştı. Elini katlamıştı.

kollarını göğsünde birleştirdi. "O amcıklar Diego için çalıştı." Smiler hâlâ sırıtan Ash'e başıyla selam verdi ve bir kadeh daha içti. Boş bardağıyla Ash'i selamladı. "O pislikler Slash'i öldürdü."

"Slash'i *Diego* öldürdü," dedi AK yavaşça, gözlerini Ash'ten hiç ayırmadan. "Onun adamları değil. Kendi başına hareket etti."

"Hepsi aynı amına koyayım. Diego için çalıştılar. Ölmeyi hak ettiler," diye karşı çıktı Ash.

"Zane seninle miydi?" AK tısladı. "Dün gece teyzesiyle birlikte evde olması gerekiyordu."

Ash dudak halkasını dişlerinin arasında yuvarladı. "Oradaydı. Gizlice kaçtı.

Ama merak etmeyin. O bizim gözcümüzdü. Ben ve Smiler

tapu." Ash sırtarak omuz silkti. "Onlar ilk değildi, son da olmayacaklar." Odada lanet bir sessizlik vardı ve sonra herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Ne diyeceğimi bilemedim. Ne sikime bana bakıyorlardı ki?

"İkiniz de uzaklaştırma aldınız. Yeterli süreyi doldurduğunuzda nasıl geri döneceğiniz konusunda sizinle temasa geçeceğim." AK konuşuyordu ama Styx'in işaretlerini dile getiriyordu. Başkanın elleri Ash'in ve Smiler'in yönünde uçuşuyordu.

Smiler ayağa kalktı ve masadaki viski şişesini aldı. "Görüşürüz piçler. Her zaman bir zevktir." Kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

"Kahretsin! Yeni Smiler'ı seven başka kimse var mı?" Vike sordu. Kimse cevap vermedi. "Ben, kendi adıma, bayıldım. Geçtiğimiz hafta, burada geçirdiği onca yıl boyunca söylediklerinden daha fazlasını söyledi."

Kovboy, Vike'a ters ters bakarak, "Kuzeni öldü," dedi.

"Bunu biliyorum. Ve bu berbat bir şey. Ama sanki içimdeki canavar serbest kalmış gibi. Ve ben, kendi adıma, bunu onaylıyorum."

Dikkatim tekrar kardeşime ve prez'e çekildi. AK, Styx için "Payını masada bırakacaksın," diye tercüme etti. "Ve kafanı o lanet olası aptal kışından çıkardığın zaman, yeniden beklenti olarak başlayacaksın. En başından."

Ash çenesini Styx'e doğru kaldırdı ama duvardan ayrılmadı. Styx ayağa kalktı.

ve masanın etrafında yürüdü. Tüm kaslarım gerildi ve sandalyemi geriye ittim. Kimse Ash'le taşak geçmiyordu. Başkan bile.

AK öne doğru eğildi ve ben kalkamadan yüzüme vurdu. Kardeşim bana dokunmadı. Başını salladı. "Kımıldama. Bırak bunu o yapsın," dedi AK. Yere ters ters baktım. "Flame, Styx başkan. Ash Cellat olmak istiyorsa, o lanet çizgide yürümek zorunda. Sen Reaper için yürüdün. Ash'in bu dersi öğrenmesi gerek. Bizim adımıza istediği kişiyi öldüremez." Dişlerim birbirine çarptı, kalbim lav oldu ama yerimden kıpırdamadım. AK haklıydı. Ama Styx'i Ash'in önünde görünce midemde bir kurşun yumağı oluştu. Babamız Ash'i bana yaptığı gibi dövmüştü. Bana yaptığı gibi onu aç bırakmış ve işkence etmişti. Hiçbir pislik ona bir daha dokunamazdı. Styx bile. Onunla konuşulmasına izin verebilirdim ama Styx'in saçının teline bile dokunmasına izin vermezdim.

AK'nin dediği gibi, bunu hak etmiş olsa bile.

Alevler damarlarımda tutuştu. Styx Ash'e yaklaştıkça kanım derimin altında saf benzin gibi hissediyordu. Styx onun önünde durduğunda daha sert, daha hızlı nefes aldım. Prez, kardeşimden bir birim önceydi. Ash küçük değildi ama Styx kadar da büyük değildi... henüz. Bir gün olacaktı. Benim kadar uzundu. Boyu uzadığında, Styx için bir tehdit olacaktı. ona bulaşmaya cüret eden herkesi.

Styx elini uzattı. Ash Styx'in gözlerinin içine baktı ama sonra duvarı itti ve kesiğini çıkardı. Onu Styx'e uzattı ve sonra hışımla başkanın yanından geçti. Geçerken göz göze geldik ama hiçbir şey söylemeden kapıyı çarpıp çıktı.

"Bu yüzden polislerle başımız derde girecek mi?" Tank hâlâ masanın üzerinde duran ölü Meksikalıların resmini işaret etti.

Styx başını salladı. *"Hayır. Şerife ödeme yaptım. Gittiklerine sevinmişti. Sus payı için bize gelmenin kolay bir ödeme olduğunu biliyordu."* Styx, Ash'in muhtemel payını masaya fırlattı ve tekrar yerine oturdu. Bana baktı. *"Bu saçmalığı kesmesi gerekiyor,"* dedi Styx. *"Ona sadece kardeşin olduğu ve en iyi arkadaşını kaybettiği için yumuşak davrandım. Ama beni zorlamaya devam ederse..."*

AK boğazını temizledi. "Öldürmeyi seviyor, Flame. Bu kulüpte işine yarayacaktır ama çok dikkatsiz davranıyor, iz bırakıyor. Eğer bizim maaş bordromuzda olmayan polisler tarafından yakalanırsa, ciddi hapis cezaları alabilir.

Lanet olası hayatını yok et."

Masanın etrafına baktım. Hepsi bana bakıyordu. Hepsinin bana bakmasını istemiyordum. İnsanların beni izlemesinden *nefret* ederdim.

AK Styx'e döndü. "Ash'le konuşacağım. Ona daha iyi göz kulak ol." Bana geri döndü. "Sakinleşmesi gerekiyor kardeşim. Slash'i kaybettiğini anlıyorum ama çocuk daha on sekiz yaşında. Kendini kaybediyor. Sonunda

Yanlış insanlarla uğraşırsa ölür." Vuruluyormuşum gibi bir acı mideme yayıldı. Ash ölemezdi. O benim kardeşimdi. Onu her zaman anlamıyordum. Ama o ailemdendi. O ve Maddie, AK ve Vike, kulüp. Ama onu nasıl iyileştireceğimi bilmiyordum. Maddie her zaman her şeyin cevabını bilirdi ama bunu o bile bilmiyordu.

"Şerefsiz mini bir Alev," dedi Viking. "Gün geçtikçe sana dönüşüyor." Viking Tank'a başıyla onay verdi. "Alev dövmelerinde iyi iş çıkarmışsın bu arada. Ash'in kolları harika görünüyor." Tank Viking'i selamladı.

Masaya ters ters baktım. Ash'in benim gibi olmasını istemiyordum. Ben berbat biriydim. Lanet bir gerizekalıydım. Ash benden daha iyiydi, daha zekiydi, yavaş ya da aptal değildi. Onun kanında alevler olan bir psikopat, şeytanın adamlarından biri olmasını istemiyordum.

Styx tokmağı yere vurdu. Kardeşlerim masayı terk etti ama ben yerimde kaldım. Ash'i nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Kendimi nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Annemi kurtaramamıştım. Isaiah'ı kurtaramamıştım. Kısa bir süre önce ben de ölmek istedim. Vücudumdaki ateş beni yok etmeye başladığında AK'ye buna bir son vermesi için yalvardım. Maddie beni kurtarmıştı. Ama Ash'in Maddie'si yoktu. Alevleri yatıştırarak, ruhundaki şeytanlarla savaşacak kimsesi yoktu. Yalnızdı.

Belki de kendine ait bir Maddie'ye ihtiyacı vardı.

"Alev?" Başıımı kaldırdım. AK yanımda duruyordu. "Bizi kulübün kamyonlarından biriyle hastaneye götüreceğim." Başını kapıya doğru çevirdi. "Phebe içeri girdiğinden beri Lilah'la birlikte orada. Onu ben alacağım. Giderken Zane'in sürdüğü kamyoneti al. Çocuk benimle geri geliyor. Onunla gerçekten konuşmamız lazım."

AK'yi kamyona kadar takip ettim. Yerleşkeden çıktığımızda ileride Styx'i gördük. "Mae'yi alıyor, Ky ve çocuklarla buluşacak," dedi AK. Ama hiç umurumda değildi. Hâlâ midemde o bıçaklanma hissini hissediyordum. Midemi bulandırıyor. Ash'i aklımdan çıkaramıyordum. Ya da bana baktıktan sonra odadan çıkarkenki yüz ifadesini. Neden bana bakmıştı? Benden bir şey mi istiyordu? Benden bir şey mi istiyordu? Bir şey mi? Peşinden gitmeli miydim? Beni istemedi. Kiliseden önce koridorda benimle konuşmak istemedi. Benimle hiç konuşmak istemedi. Artık Maddie'yle bile konuşmuyordu, oysa hep onunla konuşurdu.

"Onu tekrar nasıl düzelteceğimi bilmiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Kıpırdamadan oturamıyordum; beynimde çok fazla şey vardı, içinden çıkamadığım çok fazla sis, kafamı kurcalayan çok fazla soru ve düşünce vardı. Bu lanet sisin içinden çıkamıyordum. Hiçbir zaman tam olarak dağılmadı ama bazı günler diğerlerinden daha yoğun ve karanlıktı. Bazı günler kayboluyordum. Bugün, kaybolmuştum.

Bunu yapmak istememiştim ama elim bileğime gitti. Parmak uçlarımın altında kollarımdaki yara izlerini hissettim, yıllar boyunca kendime attığım binlerce yarayı. Cebimdeki bıçağın çeliğinin kot pantolonumu yaktığını hissettim. Damarlarımdaki alevlerin daha yukarıları yaladığını hissettiğimde gözlerimi kapadım, çok hızlı akan, kaçmaya çalışan soğuk kanı boğdum. Buna katlanamıyordum. Daha fazla dayanamadım. İçimi kazdım

Alevleri durdurmak, ateşi dindirmek için tırnaklarını etime geçirdi. Keskin bir acıyla tısladım. Parmaklarımın altındaki yara izleri sanki kendi kalp atışları varmış gibi zonklamaya başladı, altlarındaki kanı yüzeye iterek kaçmasına izin verdi. Bıçağın derime batarken nasıl hissettirdiğini hatırladım. Çelik, kanın kaçmasına, soğumasına izin veriyordu, verdiği o lanet haz-

"Alev." AK'nin sert sesi başımı kaldırmama neden oldu. "Konuş benimle. Alevleri tekrar hissediyor musun?" Gözlerimi kırpıştırdım ve sonra önümdeki yola baktım. Gri asfalt yorgun gözlerimi bulanıklaştırıyordu. *Lanet olsun!* Hastaneye gitmem gerekiyordu. Maddie'ye ihtiyacım vardı. Ona hemen şimdi ihtiyacım vardı. Ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım. Tenim yanıyormuş gibi hissediyordum. Maddie'nin bana dokunup bunu gidermesine ihtiyacım vardı. Ama o burada değildi, bu yüzden ellerimi bıraktım ve tırnaklarımı derime daha da batırdım. Bağımlılık yapan acının ani hücumuyla sikim seğirdi. Acı iyi hissettiriyordu. Bunu çok uzun zamandır hissetmemiştim.

İçimde yaşayan kötülüğü serbest bırakmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum. "Alev!" AK havladı. "Konuş benimle, kardeşim."

Gözlerimi sıkarak kapattım. *Eğer alevleri hissedersen, parmaklarımın teninde olmasının, onları kovalamanın nasıl bir his olduğunu hatırla. Bir daha asla kendini kesmek zorunda kalmayacaksın bebeğim. Dokunuşum onları uzak tutacak. Sadece dokunuşumu düşün ve ateş sönsün.*

Maddie... Maddie'nin parmaklarını hisset. Hissettim. Yatakta uzandığımızı, elinin kolumda gezindiğini, yeşil gözlerinin beni izlediğini hatırladım. Sonra gülümserdi ve kaçmaya çalışan tüm alevler uykuya geri dönerdi.

Maddie şeytanın ateşini uyuttu.

"Alev!" AK şimdi bağıırıyordu.

"Birinin yalan söylediğini nasıl anlarsın?" Ona bakmadan sordum, kolumda tırnağımın eti delip geçtiği yerde bir damla kan olduğunu fark ettim.

"Ne? Kimin yalan söylediğini düşünüyorsun?"

Maddie'nin dokunuşunu hayal ettim ama tek gördüğüm yüzüydü. Solgun yüzü, solgun dudakları, banyoda kustuğunu duymak. "İyi olduğunu söyledi.

Daha iyi hissediyorum. Ama hâlâ hasta görünüyor." Başımı AK'ye doğru çevirdim. Bir yandan beni izliyor, bir yandan da gözlerini yoldan ayırmıyordu. "Ama öyle olduğunu söyledi

Daha iyi. Maddie bana yalan söylemez. Asla." Başımı salladım. "Ama hâlâ

çok solgun."

"Madds yalan *söylemez*, kardeşim. Eğer daha iyi hissettiğini söylüyorsa, ona inan.

İnsanlar hastalanır. Grip olurlar, virüs kaparlar ama iyileşirler. Maddie de bu tür şeylere yakalanacak. Ama iyileşecek."

Derin bir nefes aldım, ama göğsümde bir şey sıkıştı - tam anlamıyla yanılttı. Sanki ciğerlerimi boğan ve kalbimi ezen kocaman bir kaya parçası vardı.

"Ash hakkında..." AK dedi ve ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Titremeye başladılar. "Çocuğun tüm bu olanlarla başa çıkmasına yardımcı olacak bir yol bulmalıyız." AK telsizi kapattı. "Acaba bir süredir Okul mu?"

"Bir sabah ayrılıyor. Maddie gittiğinden emin olur. Kamyonu oraya o götürüyor."

"Bu gideceği anlamına gelmiyor kardeşim. Yakında mezun olacak. O küçük pislik her şeyi bir kenara atacak." AK elini kirli sakalının üzerinde gezdirdi. "Ben hallederim. Gittiğinden emin ol. Saffie gelecek hafta okula başlıyor. Ash'in ona göz kulak olmasını istiyorum. Gideceğini hiç düşünmemiştim. Ne kadar utangaç olduğunu biliyorsun. Ama küçük sürtük gitmek istediğini söyledi. Phebe çok endişeli. Ama Ash ve Zane orada ona göz kulak olurlarsa daha iyi başa çıkacaktır." AK omuz silkti. "Ash'i biraz tanıyor. Küçük herif kışını okula geri götürebilir ve kötü kaltakların ona sorun çıkarmamasını sağlayabilir."

Hastaneye vardığımızda Styx'in yanına park ettik ve içeri girdik. "Pislikler. Sanırım daha önce hiç kesik görmemişler," dedi AK, çenesiyle hastanenin girişini işaret ederek. İnsanlar izliyor olmalıydı. Umurumda bile değildi. Zaten diğer insanları hiç fark etmezdim.

Ve hastanelerden nefret ederdim. Pis kokulardan. Seslerden. Bir hastane yatağına bağlandığımı ve damarlarımdaki alevleri daha da kötüleştiren bir bok enjekte edildiğini hatırlayınca soğuk terler döküyordum. Doktorlar ve hemşireler, iblisler içimde beni parçalara ayırırken, beni uyuştururken Çılgınlıklarımı yok eden ama alevleri yok etmeyen bir şeyle.

"Alev." Dikkatimi Styx'le birlikte açık bir asansörde duran AK'ye çevirdim. "Bin. Maddie hemen şurada." *Maddie*. Maddie her şeyi daha iyi yapardı. Beynimdeki ve nefes almak istemeyen ciğerlerimdeki sisi temizlerdi. Onun eline dokunurdum ve her şey sakinleşirdi.

Asansör yukarı tırmanırken ayaklarımın üzerinde sallanıyordum. Styx'in AK'ye bir şeyler işaret ettiğini gördüm ama ben sadece Maddie'nin bulunduğu kattan ne kadar uzakta olduğumuzu gösteren ışıklara odaklandım. Kapı açıldığında patladım. koridora doğru. "Bu taraftan." AK işaret etti. Onu ve Styx'i bir masaya kadar takip ettim ve başka bir koridora girmemize izin verildi.

"İşte Zane," dedi AK.

Zane ayağa kalktı ve ellerini uzattı. "Ash bana mesaj attı, amca. Açıklayabilirim-"

"Şimdi olmaz," diye tükürdü AK. "Ky ve Lilah'nın çocuklarıyla buluşacağım, sonra da seni ve Phebe'yi eve götüreceğim." Parmağıyla Zane'in yüzünü işaret etti. "Sonra da konuşacağız evlat. Gerçekten *uzun bir konuşma*." Zane başını salladı ve ellerini ceplerinin içine sokarak başını öne eğdi.

"Zane! Susadım ben! Babam beni gazoz ve atıştırmalık bir şeyler almaya götürmen gerektiğini söyledi." Grace -Ky ve Lilah'nın çocuğu- Zane'in yanında durmuş, ona bakıyordu. Kolundan çekerek elini cebinden çıkardı. "Hadi gidelim! I Bütün gün bekleyemem!" Grace, Zane'in elini çekti ve onu koridorda sürükleyerek gözden uzaklaştırdı.

"Bu çocuk bir gün çok iyi bir top toplayıcı olacak." AK başını salladı. "Babasına çekmiş. Şu anda Zane onun ukalalığını hak ediyor. Küçük pislik."

Önümüzdeki çift kapı açıldı ve Ky dışarı çıktı. Styx önce hareket etti, Başkan Yardımcısı'na gülümsedi ve ona sarıldı. AK de ona sarıldı. Ky bana başıyla selam verdi. "Flame."

"Eee?" AK sordu.

"İki sağlıklı çocuk." Ky ellerini uzun sarı saçlarının arasından geçirdi. "Azrael ve Talitha. İkisine de Li isim verdi. İncil'den bir şey." Omuz silkti. "Umurumda değil. Onları çıkarmak için karnını deştğini, ama o kadar güçlü olduğunu, her şeye rağmen gülümsediğini gördükten sonra, çocuklara şu ismi verebilirdi

İsteseydi Amcık Surat ve Bok Kafa umurumda olmazdı." AK

ve Styx güldü. Ama benim gözlerim küçük cam pencerelere sabitlenmişti. çift kapılı. Maddie'nin mor elbisesinin yanımdan geçtiğini görünce yaklaştım. O odadaydı.

AK ve Ky arkamdan konuştular ama sözlerini dinlemedim, hepsi beyaz gürültüden ibaretti. Pencereden baktığımda Lilah'yı yatakta, Phebe ve Bella'yı da yanındaki sandalyelerde görünce ayaklarım durdu. Bella Charon'u tutuyordu. Mae bebeklerden birini, Maddie de diğerini tutuyordu. Göğsüm o kadar sıkıştı ki nefes almakta zorlandım. Maddie'yi görmek nefes almamı kolaylaştıracaktı. Ama onu böyle görmek... daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Maddie bir bebek tutuyordu. Benim Maddie'm, mavi bir battaniyeye sarılmış bir çocuğa bakıyordu... ve onunla konuşuyordu. Gülümsüyordu, öyle kocaman gülümsüyordu ki gözlerimi onun parlayan yüzünden alamıyordum.

Maddie bir bebek tutuyordu. Daha önce sadece bir bebeği kucağıma almıştım... Kafamdaki sisi dağıtmaya çalışan anılar yüzünden tenim yandı, alev alev yandı. Maddie'ye odaklandım. Onun güzel, mükemmel yüzüne ve bana doğru bakmasının her şeyi nasıl daha iyi yapacağına.

Sonra Maddie'nin dudakları hareket etmeye başladı. Kalın ahşap kapıların arasından onu duyamıyordum ama şarkı söylediğini biliyordum. Sesinin neye benzediğini biliyordum. Ve ne söyleyeceğini de biliyordum. "This Little Light of Mine..."

Avuçlarım kapıların üzerinde düzleşti ve o şarkı söylerken dudaklarını okudum.

Küçük bedeninin kucağındaki bebekle sallanışını izledim. Boğazım düğümlenmeye başladı. Maddie'nin eskiz defterindeki resmini hatırladım. Birbirimize sarıldığımız resmi değil, daha önce hiç kimseye dokunmak istemezken ona dokunmak istememe neden olan resmi. Onun kucağında bir bebek, benim de onun yanında olduğum resim.

Ama bir bebeği asla kucağıma alamazdım. Asla kendi bebeğimiz olamazdı. Maddie bunu biliyordu. Benim dokunuşum bebekleri öldürürdü. *Isaiah...* Isaiah'ı kollarımda hatırladım, kıpkırmızıydı ve mahzende çığlık atıyordu. Sonra onu tuttuğumu, ağlamasının kesildiğini ve nefes alışının garipleştiğini hatırladım.

Göğsü titriyordu. Nefes alışlarını saydım. *Bir...* Sesi çok kötü geliyordu, gerçekten çok kötü. İkidenden on bire kadar saydım... sonra nefes alması durdu. On birde ten rengi değişti... On ikiye hiç ulaşamadı. On ikiye hiç ulaşamadı.

Gözlerim tekrar o odadaki Maddie'ye kaydılar. Ellerim titriyordu ve boynumdan aşağı ter damlıyordu. Maddie'nin ten rengi de tuhaftı. Tıpkı Isaiah'ınki gibi. O da Isaiah gibi hasta mıydı? "Maddie," diye fısıldadım. Maddie, Lilah'nın söylediği bir şey üzerine başını çevirdi. Ellerime baktım. O kadar kötü titriyorlardı ki durmalarını sağlamak için yumruklarımı sıktım. Ama durmadılar. Sonra donup kaldım. Dokunuşum onu hasta mı ediyordu? Onu inciten ben miydim? Sonunda mı? Geri çekildim.

ve en yakın koltuğa çöktüm. Ama ellerime bakmaya devam ettim. Farklı görünüp görünmediklerini anlamaya çalışıyordum. Şeytan beni bir şekilde daha kötü, daha lanetli yapmış olsaydı Maddie'ye zarar verirdim.

"Alev? İyi misin?" AK koridorun karşısında durduğu yerden sordu Styx ve Ky'nin yanında. Otomatik olarak başımı salladım ama ellerime bakmaya devam ettim, kötülüğün her zamankinden daha güçlü olduğuna dair bir işaret bekliyor, renk değiştirip değiştirmeyeceklerini görmek için damarlarımı izliyordum. Gözlerimi sıkıca kapattım ve Maddie'nin şarkı söyleyen sesinin kafamı işgal etmesine izin verdim. Yumuşak sesi beni her zaman sakinleştirirdi.

Hemen biraz nefes alabildim.

Kendime dokunuşumun ona zarar veremeyeceğini söylemeye çalıştım. Ama sonra onu bebekle hayal ettim. Bebekleri tutamazdım. Onlara zarar verdim. Kardeşimi öldürmüştüm. Babam bana öyle söylemişti. Annemi de öldürmüştüm. Maddie yapmadığımı söyledi ama şimdi hastaydı. Ash kötüye gidiyordu. Şeytan onu da benimle birlikte cehenneme sürüklüyordu. Aynı kanı taşıyorduk. Ruhlarımızda aynı alevler vardı.

Kafamın içinde Maddie'nin şarkı söyleyen sesine odaklanmaya devam ettim. Yakında benimle olacaktı. Her şeyi daha iyi yapacaktı. Her zaman daha iyi yapardı.

Ve şeytanı ve alevlerini kovalayacaktı.

İkinci Bölüm

Maddie

"Azrael, sen mükemmelin de ötesindesin." Onu tekrar Lilah'nın kollarına yerleştirmek için yavaşça yatağa doğru eğildim. Onu teslim ettiğimde kız kardeşim gülümsüyordu. Ürktüğünü gördüm ama sezaryen acısı bile onun neşeli ışıltısını çalamamıştı. Huşu içinde kız kardeşime baktım. Lilah her zaman güzeldi ama onu hiç şimdiki kadar mükemmel gördüğümü sanmıyordum.

Talitha'yı kucağına almış olan Mae'nin yanına oturdum. Parmağımı Talitha'nın pembe yanağında gezdirdim. Dokunuşumla kıpırdandığında omurgamda bir sinir çatlağı oluştu. Sinirle karışık heyecanı zar zor kontrol altına alabildim. Koltuğuma geri oturduğumda Bella elini benimkinin içine kaydırды. "Ona henüz söylemedin mi, kardeşim?"

Hissettiğim heyecan yerini keskin bir korkuya bıraktı. Böylesine güzel iki bebeğe bakarken yüzümde beliren gülümseme kayboldu. Anlık bir korkuyla dudağımı ısırdım. "Hayır. Henüz cesaretimi toplayamadım."

Bella'nın eli güven vermek için benimkini sıktı. "Yakında anlayacaktır." Doğal olarak boştaki elim karnımın üzerine düştü. Akan Mor elbisemin malzemesi, oluşmaya başlayan hafif yumrunun etrafında hızla şekillendi. Benim küçük değerli şişliğim. Flame henüz farkına varmamıştı.

Orada. Ama bir şekilde hasta olduğumu biliyordu. Ona sadece bir mide virüsü olduğunu söylemiştim. Ona ne yaptığını gördüm. Yüzündeki endişeyi ve gözlerindeki perili bakışı gördüm. Ona karşı dürüst davranmamıştım.

Ama ona acı ektirmeden bunu yapamayacağımdan korkuyordum. Ona asla acı çektirmek istemedim, hayatında çok fazla acı çekmişti.

"Ona söylemeye cesaret edemiyorum," diye fısıldadım. Oda sessizliğe gömüldü. Kafamı kaldırdığımda tüm kız kardeşlerim beni izliyordu - Bella, Sia, Phebe, Lilah ve Mae

-Yüzlerinde keder ve empati vardı. Elimi Bella'nınkinden çektim ve karnımın üzerinde gezdirdim, içinde büyümemekte olan bebeğimizi kucakladım. "Bildiğiniz gibi birçok şeytanı var. Ama..." Sustum. Kocamın ocukken yaşadığı korkunç deneyimleri ifşa etmeyecektim. Bu onunla benim aramdaydı. Bu kutsal güveni asla bozamazdım.

"Baba olmaktan korkuyor. Bunu biliyorum. Paylaşmayacağım nedenlerden ötürü, bir bebek sahibi olmak... bu onun için büyük bir tetikleyici olacak, muhtemelen karşılaşabileceği en büyük tetikleyici. Bununla her zaman başa çıkabileceğinden emin değilim ama özellikle de son zamanlarda." Ateşin yanında otururken parmaklarının yara izlerini takip edişini, tırnaklarının bileğine batışını düşündüm. Bunu yaptığının farkında olup olmadığından bile emin değildim ama fark etmiştim. Ne saf ne de aptaldım. Kadınları katı inancımızın ötesinde düşünmeye zorlayan bir eğitimim ya da yetiştirilme tarzım olmayabilirdi. Ama hem Alev'in hem

de benim yaşadığımız şeytanların birlikteliğimizle sadece hafiflediğini,
kovulmadığını biliyordum. Aşk güçlü bir ilaçtı ama

bazı yaralar için bir tedavi değildi. Çok derindeydiler. Tedavi edilemezlerdi. Sadece şeytanlarımızı dizginleyerek yaşamayı öğrenmiştik, korkunç düşüncelerin yükü çok ağırlaştığında paylaşıyorduk. Flame'in neden eski davranışlarını göstermeye başladığını anladığını sanmıyordum.

Bunun Ash yüzünden olduğuna inanıyordum. Flame'in kardeşi için endişelendiğini biliyordum -benim gibi- ama bunu nasıl ifade edeceğini bilmiyordu, hatta

Kabul et. Ash'in dengesiz davranışlarının üstüne - sessizliği ya da Daha da kötüsü, acımasız sözleri... Bir süredir hasta olduğumu fark etmişti, bir zamanlar sürekli takındığı o perili bakışın siyah bakışlarında parladığını görmüştüm. Günler haftalara dönüştükçe o tekinsiz bakış daha da artıyordu. Ve ona bebeğimizden bahsetmenin işleri daha iyi hale getirmeyeceğini biliyordum. Kalbimin ve ruhumun derinliklerinde bunun onu paniğe sürükleyeceğini biliyordum; onu kurtarabileceğimden emin değildim. Bu onun hırpalanmış kalbinde taşıdığı en derin ve en keskin yaraydı. Yara parçalandığında ne olacağından çok korkuyordum.

"Ebeveyn olmaya hazır olmadığımızı biliyordum," diye itiraf ettim. Boğazımı tıkayan yumruyu yerinden oynatmak için yavaşça ve derin nefes aldım. "Önlemler almıştım. Evlendiğimizden beri almıştım. Ama işe yaramamış olmalılar. Doktor bana her şeyi doğru yaptığımda bile bunun olabileceğini söyledi." Böyle boğucu bir korkuya gömülmüş olmama rağmen, dudaklarımın köşelerinin küçük bir gülümsemenin titreşimine dönüştüğünü hissettim. "Her şeye rağmen,

Planlanmamış ve çok erken olmasına rağmen kendimi mutsuz hissedemiyorum. Ben..." Gözlerime dolmaya başlayan yaşları kırıpıştırarak uzaklaştırdım. "O kadar mutluyum ki kendimi tutamıyorum." Mae yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildi.

"Tanrı senin zamanının geldiğini biliyordu," dedi Lilah ve ben de yatakta yatan kız kardeşimin gözlerine baktım. "Kilisemizdeki yeni papaz, bebeklerimizin bir zamanlar cennetteki melekler olduğunu, bizi izlediklerini, güvende tuttuklarını ve sadece bize seslenmek için doğru zamanı beklediklerini söyledi. Tanrı hayatlarımızı kutsamayı uygun gördüğünde gelirler." Bu sözlerin bende uyandırdığı güzel imge karşısında kalbim kabardı.

"Belki de bu, Kardeş Moses'la yaşadıklarına katlandığın için sana verilen ödüldür. Ve Flame de - bu onun korkunç geçmişi için ödülüdür," diye ekledi Phebe. Bunun doğru olduğuna inanmaya çalışarak başımı salladım. Yine de Alev'in bebeğimizi bir lütuf olarak görmeyeceğinden emindim.

Kız kardeşlerim tereddütlerimi hissetmiş olmalı ki cesaret verici gülümsemeleri yerini endişeli kaşlara bıraktı. "Alev bununla başa çıkamaz. Bunu biliyorum." Derin bir nefes aldım, bir savaşçının çalkantılı bir savaş olacağını bildiği bir şeyle yüzleşmeden önce alması gerektiğine inandığım türden. "Ona bu konuda rehberlik etmem gerekecek. İkimiz için de güçlü olmak zorundayım. Bir şekilde onu bebeğimizin korkulacak bir şeytan değil, ilahi bir armağan olduğuna inandırmalıyım." İki elimle hafif kavisli

karnımı okşadım. "Bu bebek ikimizin de

Biz, ruhlarımızın mükemmel karışımı." Tek bir sessiz kahkaha attım. "O adamı tüm kalbimle seviyorum. Yine de bunun doğru olduğunu kabul edeceğinden emin değilim. Ne kadar ilerlemiş olursak olalım, ona olan hayranlığımın derinliğini anladığını hiç sanmıyorum. Hayır, kendisinin değersiz olduğuna inanıyor. Flame'in gerçekten ne kadar değerli olduğunu anlamasını sağlamak benim hayatımın misyonu. Sadece benim tarafımdan değil, kardeşleri ve ailesi tarafından da ne kadar sevildiğini."

Durakladım, ani bir hayalin büyüüne kapılmıştım, Alev'in minik bebeğimizi kollarında tuttuğunu hayal ediyordum. Dövmeli, kaslı kolları çocuğumuzu nazikçe kucaklıyor, siyah gözleri aşkımızın canlı ifadesiyle büyüleniyordu. Bebek onun güvenli ellerinde mırıldanıyor ve hareket ediyor, babasını da tüm kalbiyle seviyordu. Ruhumu kaplayan duygu seli, gergin ve kırılgan sinirlerim için yatıştırıcı bir merhemdi. Kendini buna inandırırorsa mükemmel bir baba olacaktı. Hiç sahip olmadığı şeye dönüşmesine izin verirse. Çocuğunu tüm varlığıyla seven bir adam. Bir koruyucu. Hayatımızın ışığının koruyucusu.

"Bunu açıklayamam." Lilah'nın yumuşak sesi beni o mükemmel görüntüden çekti. Mae, Talitha'yı Lilah'nın diğer koluna yerleştiriyordu. Kız kardeşimiz, uğruna büyük mücadeleler verdiği ikizlerini değerli birer armağan gibi kucaklıyordu.

Lilah her seferinde teker teker gözlerinin içine baktı, sanki böylesine bir mükemmelliğe doyamamış gibiydi. Sonunda başını kaldırdı ve dikkati

Ben. "Sonunda çocuğunuzla ya da benim durumumda çocuklarınızla tanışmanın nasıl bir his olduğunu açıklayamam. Mutluluğun ve tatmin olmanın verdiği o ezici hissi açıklayamam. Ama aynı zamanda insanı nefessiz bırakacak kadar ağır bir korku. Korku kimse onlara zarar veremez." Lilah'nın alt dudağı titredi. "İçimde barındırdığımı hiç bilmediğim bir güç buldum. Onların hayatı için sorgusuz sualsiz canımı vereceğimi biliyorum. Öleceğim güne kadar onları güvende tutmak için her şeyi yapacağımı biliyorum." Lilah gülümsedi. "Tüm umudumu kaybettiğimi düşündüğümde küçük Grace'im bana yol gösterdi. New Zion'da olan her şeyden sonra o benim mucizemdi. O, Tanrı'nın bana her zaman hayalini kurduğum anne olabileceğimi göstermesiydi. Azrael ve Talitha, Grace'in hasarlı ruhumdan getirdiği anne sevgisinin bir uzantısıdır." Lilah'nın yanaklarından yaşlar süzüldü. "Kendimi o kadar inanılmaz derecede kutsanmış hissediyorum ki ne demek istediğimi ifade edemiyorum bile."

"Başardın, Li." Sia, Lilah'nın yatağının kenarına oturdu. "Yeğenlerim ve Yeğenim en iyisidir. Ve tüm bunları hak *ediyorsun*. Ve sinirime dokunsa da Ky de hak ediyor. Ama ona söyleme. Zaten yeterince büyük bir ego." Lilah güldü ve Sia göz kırptı.

Odanın kapısı açıldı ve Grace içeri koştu. "Anne! Zane'e *her şeyi* aldıldım! Hatta senin için de birkaç atıştırmalık aldım." Sia yataktan kaydı ve Grace onun kollarına atladı.

Lilah kızına gülümseyerek, "Teşekkür ederim bebeğim," dedi.

"Sia Teyze?"

"Evet, bebeğim?"

"Bence Zane gerçekten çok güzel."

Sia'nın gözleri büyüdü. "Sakın, hiçbir koşulda, babanızın bunu söylediğinizi duymasına izin vermeyin!" Sia ve Lilah'nın yüzlerindeki endişeli ifadeye güldüm.

"Neden olmasın? Babam ona asla yalan söylememem gerektiğini söyledi. Özellikle de erkekler hakkında." "Bazı yalanlar vardır ki gereklidir," diye karşı çıktı Sia.

Grace kucağındayken sandalyesine oturdu. "Zane'in canlı canlı derisinin yüzölmesini engelleyenler çok önemli."

"Zane'le ne alakası var?" Ky'nin sesi kapı aralığından geldi. AK ve Styx de onu takip ediyordu.

"Ee, iyiydi, bilirsin işte, Gracie-kız'a atıştırmalık bir şeyler getiriyordu," dedi Sia, kelimeleri birbirine karıştırarak. Ky kaşlarını çatarak kız kardeşine baktı, başını salladı ve sonra karısına odaklandı.

Ky bebekleri kucağına alabilsin diye kız kardeşlerim hareket etti. Azrael'i kollarına aldı. Styx'e dönerek, "Hangmen'in gelecekteki başkan yardımcısıyla tanışın" dedi.

Styx sırttı ve Mae'nin kollarında kıvranan Charon'u kucağına aldı. Ky ve Styx'in oğullarını kucaklayışını, ardından Ky'nin Lilah'a Azrael'i verişini ve Talitha'yı kucağına alışını izlerken tek gördüğüm Flame'in bir gün bebeğimizi kucağına alıştı oldu.

Styx ve Ky kadar özgürce gülümsüyordu. Flame pek gülümsemedi.

Bir gün böyle olabilmemiz için dua ettim.

Sanki kalbim onun yakınımda olduğunu hissetmiş gibi, bakışlarım açık kapı aralığına kaydı. Alev kapının ardında duruyordu; dikkati bana odaklanmıştı. "Alev," diye onayladım ve elimi uzattım. Uzattığım eli gördü ama sonra sertçe başını salladı. Bakışları bebeklere kaydı ve bakışlarında saf bir korku gördüm. Birkaç adım geriye doğru sendeledi ama beni görüş alanında tutmaya çalışarak kendini zorladı. Yüzündeki panik ifadesi karşısında kalbim ikiye bölündü. Elleri yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı ve alnının stresten parladığını görebiliyordum. AK ve Viking onu bir psikiyatri hastanesinde bulmadan önce yaşadıkları yüzünden kocam hastaneleri sevmezdi. Ama onu böyle görmek... beni mahvetti.

Lilah'nın yanına gittim. İki bebeği de bir kez daha kucağına aldı. "Eve gitmem gerek," diye ısrar ettim sessizce, etrafımdaki mutlu konuşmaları bozmak istemiyordum. Lilah'nın bakışları omzumun üzerinden Alev'e kaydı. Usulca başını salladı ve ben de ona veda öpücüğü verdim. Parmağımı ikizlerin yanaklarında gezdirdim. "Yakında döneceğim, ufaklıklar."

"Her şey yoluna *girecek*. Buna güven kardeşim," dedi Lilah inançla. Odadan çıktım ve Alev'e yaklaştım. Gözleri kocaman ve korku doluydu, gece yarısı irislerine karşı beyazlar çok parlaktı. Elimini uzatarak, "Eve gidelim mi?" diye sordum. Kuvvetle başını salladı ama elini tutmaya gittiğimde irkildi ve sanki dokunuşum bulaşıcıymış gibi elini göğsüne doğru geri çekti. Nabzım çılgınca, panik içinde atmaya başladı. Alev adım attı

tek ama ağır bir adımla benden uzaklaştı. O anda sanki aramızda bir okyanus varmış gibi hissettim. Daha da kötüsü, o hareket ettikten sonra Bileğinden. Dövmeli derisini boyayan kurumuş kanı gördüğümde kalbim paramparça oldu. Tırnaklarını derisine batırıyordu. Ancak bu sefer, eti delmeyi başarmıştı.

Dehşet içimi kapladı. Gittikçe kötüleşiyordu.

"Alev... bebeğim..." Fısıldadım ve ellerim yanlarımda yavaşça ona yaklaştım. Alev'in burun delikleri yakınlığıma karşısında alevlendi. Ama gergin ve korku dolu gövdesine ulaştığımda uzaklaşmadı. Ruhum ağlamaya başladı. Buna ne sebep olmuş olabilirdi? Neden birdenbire içeri girmesine izin verdiği tek kişi olan benden korkmaya başlamıştı? Benim dokunuşumdan, şeytanlarını sakınleştiren dokunuşumdan mı korkuyordu? Kendimi hasta hissettim.

Hamileliğimle değil ama kocamın kabulünü kaybetmemle. Bu ikimizin de sahip olduğu en değerli şeydi; birbirimize karşılıksız ve koşulsuz dokunabilme ve sevebilme özgürlüğü. "Eve gidelim mi?" "Eve gidelim mi?" diye dua ettim.

İçim sonbahar fırtınasında titreyen bir yaprak gibi titremesine rağmen sesim titremiyordu. Elimi onun elinin içine sokmadım, ona dokunmaya ve acı çekmesine neden olmaya çalışmadım. Onu eve, kendini güvende hissedeceği bir yere götürmem gerekiyordu.

Flame döndü ve sessizce yanımda yürüyerek asansöre bindi ve sonra hastaneden çıktı. Binanın dışında olmanın onu biraz rahatlatacağını

ummuştum ama öyle olmadı. Sürekli bana bakıyordu, kara kaşları
endişeyle aşağıya doğru inmişti.

Tek kelime etmeden Austin şehir merkezinden çıkıp Hangmen yerleşkesine doğru ilerlerken kamyonun motor sesi gök gürültüsü kadar gürültülüydü. Evimizin mahremiyetine girdiğimiz anda kocamla yüzleşmek için döndüm. Elimi uzatarak, "Elimi tut, bebeğim." diye yalvardım.

Onu izledim. Cevaplar için yaptığı her hareketi inceledim. Elimi aramızdaki kırılğan boşlukta sallandırırdığımda, gözlerinin parladığını ve dudaklarının sıkılaştı. Flame'in parmakları kıpırdadı. Beni istediğini biliyordum. Çaresiz bakışlarındaki özlemi görebiliyordum. Bu kalbimi kırdı. Flame'in korkuları sık sık kalbimi kırardı. Kocam, yarı tehlikeli katil ve nihai koruyucu, yarı kayıp ve kırık bir ruh, sonsuza dek bir tür ışık arıyor. "Lütfen bebeğim," dedim, bu kez sesimdeki titremeyi durdurmak için verdiğim savaşı kaybederek. "Benim. Senin Maddie'n. Karın."

"Maddie'm," diye mırıldandı Flame, yüzü acıyla buruşmuştu. Başını salladı ve ben onu teselli edemedim ellerini kafatasının yanına götürüp kendine vurmaya başladı. "Bir daha olmaz. Bunu tekrar yapamam."

"Alev!" Öne atıldım. Alev hızla yolumdan çekildi ve mutfak duvarına sırtını dayadı, ta ki sert bir gümbürtüyle sıvaya çarpana kadar. "Neler oluyor?" diye sordum, korku en önemli duygum haline gelmişti.

Alev'in kaslı boynu gerginlikle gerilmişti ama sesinde nazik ve kaybolmuş bir umutsuzluk vardı, "Canını yakıyorum," dedi. Sanki Deccal'mış gibi avuçlarına baktı. Titriyorlardı. Bu beni mahvetti,

Tekrar atmaya başlamadan önce itirafını bekleyen kalbimin içini boşalttı. Alev parçalanmaya başlarken gözlerimin içine baktı. "Sen hâlâ hastasın. Hâlâ yüzünde, solgun dudaklarında görebiliyorum. Bana asla yalan söylemezsin. Ama hasta olduğumu biliyorum. Ben..." Alev elini uzatıp yanağımdan kıl payı uzakta durunca donakaldım. Bakışları dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu.

Acı içindeydi. "Benim," dedi, o kadar sessizdi ki derin, kırık tınısını zar zor duyabiliyordum. "Sonunda oluyor." Elini indirdi ve parmak uçlarını bileğindeki damarların üzerinde gezdirdi. "Alevler giderek güçleniyor. Sana da ulaşıyorlar." Alev gözlerini kırıştırdı ve bir damla gözyaşı göğsüne düşerek beyaz gömleğinin yakasının altına kaydı. "Sana zarar veremem. Benim Maddie'ne değil. Yapamam. Yapmayacağım..."

Midem bulandı, bulantı boğazımda düğümlendi. Başımı salladım. Çünkü sesimi bulamıyordum. "Hayır," diye mırıldandım, farkına varmam gri bir bulutun arkasından doğan güneş gibi oldu. "Alev." İleri doğru birkaç yavaş adım attım. Kocam ne yapacağını şaşırılmış bir halde bakıyordu. "Bu benim hata." İtiraf dudaklarımdan kolayca döküldü. Bunu ondan saklamıştım. Tüm bu süre boyunca bana zarar verdiğine inanmıştı. Beni izledi. Beni izledi. hep beni izledi. Beni bu kadar derinden önemsemesini seviyordum. Ama beni yorgun ve hasta görmek... Ben ne yapmıştım? Ona iyi olduğumu söylememe rağmen, bir sorun olmadığına inanmak için bana çok fazla ilgi gösterdi.

"Söz veriyorum hasta değilim." Elini uzattım ve kendi elimi sıkıca kavradım. Alev elini geri çekmeye çalıştı ama ben sıkıca tuttum.

"Dokunuşun bana zarar vermez," dedim sertçe. Alev korkuyla donakaldı. Parmak uçlarımin üzerine çıkarak boştaki elimi onun sakallı yanağına bastırdım. "Ben hasta değilim, bebeğim." Ellerimizi dudaklarıma götürdüm ve dövmele, yaralı derisini öptüm. Dokunuşumla sarsıldı. Hafifçe aralanmış dudaklarından hızlı bir nefes çıktı. İçindeki mücadelenin, onu rahatsız ettiğini bildiğim acının bedeninden süzölüşünü izledim.

"Maddie," diye mırıldandı Flame, sesi duygusallıkla çakıllanmıştı. Eli elimde sıkılaştı, iri gövdesinin aksine çok nazikti. "Sana zarar veremem. Sana değil." Diğer eli yanağımdan geçip uzun siyah saçlarıma dolandığında gözlerim kapandı. "Sana değil. Sen..." Gözlerim açıldı ve onun duygularını ifade edecek bir kelime arayışını izledim. için her zaman anlamakta zorlandığı duyguyu ifade etti. "Seni seviyorum. Sen ölürsen ben de ölürüm."

"Alev..."

"Alevleri uzak tutuyorsun. Sen yakınımıdayken şeytan bana dokunamaz."

Başımı yaklaştıarak dudaklarımin onunkilere bastırdım. Bu ana gelmemiz uzun zaman almıştı. İkimiz de daha önce yaşadığımız şeyler yüzünden

Geçmişimizdeki canavarları. Ama birlikte canavarları kovalayıp

mağaralarında. Onları uzak tutmak için her gün yorulmadan çalıştık. Ve öpüşmelerimiz... paylaştığımız her öpücük, bir daha bu kadar kolay alt edilemeyeceğimize dair ortak savaş ılığımızdı. Birlikte daha güçlüydük. Aşk ayakta kalmamıza yardım etti.

Flame ağzıma karşı inledi. Bırakma konusundaki isteksizliğini hissedebiliyordum. Kafasının içindeki sesin ona beni incittiğini, zarar göreceğini söyleyeceğini biliyordum - onu kendinden şüphe ve nefretle rahatsız eden babasının sesi. Bu yüzden Flame'i daha sert öptüm, ellerimi geniş omuzlarında gezdirdim, ta ki karşılık vermekten başka çaresi kalmayana kadar. İkisini de itti

Ellerini saçlarımın arasına sokup beni öptü. Rahatlamıştım.

Parmakları uzun saç tellerimde gezinirken içimde hissediliyordu. "Canım yanmıyor," diye fısıldadım ağzına karşı. Alev daha yüksek sesle inledi, acı dolu ve inanmayan bir ses. "Dokunuşun beni asla incitmeyecek."

Sözlerimin arasında Alev'i öptüm, çaresizce korktuğu teması hiç kesmedim.

"Sen kötü değilsin ve benim için asla çok ama çok sevdiğim kocamdan başka bir şey olmayacaksın."

"Maddie." Flame alnını benimkine dayadı, beni titreyen elleriyle tutarken paylaştığımız havayı soluyordu. "Seni kaybedemem."

"Yapmayacaksın," dedim ve bir adım geri çekildim. Dudaklarımda güven verici bir gülümsemeyle onu yatak odamıza götürdüm. Flame de onu takip etti. Biliyordum ki

her zaman beni takip edecekti, tıpkı benim onu sonsuza dek takip edeceğim gibi. İçeri girdiğimizde

Yatak odası, teselli yerimiz, pek çok şeytanın birleşmemizle susturulduğu yer, kapıyı kapattım. Dünyadan bir süreliğine uzaklaşmak istedim.

Sadece ona ve bana ihtiyacı vardı. Alev'in benimle birlikte huzur bulacağı bir yere dönmesi gerekiyordu.

Benim de ona ihtiyacım vardı. O benim kanımdaki ateşi yatıştırdı.

Ellerimi nazikçe göğsüne koyduğumda Flame bakışlarını benden ayırmadı. Kasları avuçlarımın altında seğirdi ama kocam hareketsiz durdu ve onu okşamama izin verdi. Nefes alış verişinin temposu arttı. Bu Hep böyle olacaktı, bunu anlamıştım. Dokunulmak ona asla kolay gelmezdi. Ama benimleyken, bu onun dayanabileceği bir şeydi.

Benimleyken, değerini bildiği ve zevk aldığı bir şeydi. Bu onun arzulamayı öğrendiği bir şeydi. Benim ona yaptığım gibi. Yıllarca süren tecavüz ve sadist tacizden sonra, ölçüsüzce sevdiğim bu adamın yanında kendimi tamamen güvende hissediyordum.

Dikkatli ellerle Alev'in kesik elini sıyırdım ve yere düştüğünü duydum. Ellerimi göğsünde gezdirerek gömleğinin eteklerine ulaştım ve yavaşça gövdesinin üzerinden kaydurdım, alev dövmeleleri canlı kırmızılar ve

portakal rengindeydi. Dövmeler Flame'e iblisleri ve damarlarında dolaştığına inandığı günah ve cehennem ateşini hatırlatıyordu. Benim için onlar canlı bir gün batımıydı, karanlığın renkli antitezi, bir aydınlık vaadi sunuyordu.

Yeni bir gün.

Gömleği Flame'in başının üzerinden çektim ve yerdeki kesikle birleşti. "Çok güzelsin," diye fısıldadım ve göğsüne, kırılgan kalbinin altında yatan noktaya bir öpücük kondurdum. Dokunduğumda alevler tısladı ve gözleri kapandı, siyah kirpikleri pürüzsüz zeytin tenini öptü. Parmağım la turuncu alevlerin izini sürdüm. Gülümsedim, gerçekten ait olduğum yerin burası olduğunu biliyordum. Ait olduğum kişiyle. "Bana asla zarar veremezsin bebeğim. Sen benim kurtuluşum, ilacım, merhemimsin. Sen gerçekleşmiş bir rüya ve bir umuttun. kabul edildi."

"Maddie..." Flame'in sesi sessizliğe gömölürken gözleri fal taşı gibi açıldı. Geriye doğru adım atarak elbisemin fermuarını açtım ve bol kumaşın yere düşmesine izin verdim. Flame'in gözleri üzerimdeyken sütyenimin düğmelerini açtım, iç çamaşırlarımı çıkardım ve yere bıraktım. Alev'in göğsü beni izlerken inip kalkıyordu. Bana kendimi güzel, her zaman güzel hissettirdi. Yıllarca süren değersizlik ve kendinden nefret etme duygusundan sonra bana kendimi değerli hissettirdi.

Bir an için karnımdaki değışikliği görüp görmeyeceğini merak ettim. Ama Alev vücuduma nadiren bakardı. Değışse bile fark etmezdi. O her zaman gözlerimin içine bakardı.

Flame insanların gözleriyle neredeyse hiç karşılaşmıyordu; bu bağlantıyı katlanılamayacak kadar büyük buluyordu. Bana bu şekilde odaklanabilmesi birbirimize duyduğumuz güveni gösteriyordu.

"Dokun bana," diye sessizce emrettim, sesim odanın içinde yankılanıyordu. "Lütfen bebeğim. I..." Nefesim kesildi. "Benim de sana ihtiyacım var."

Flame'in piercingleri pencereden içeri sızan solgun ışıktaki parıltıyordu. Bırakın beni yatağıma kadar takip etmeyi, hareket edeceğinden bile emin değildim. Ama ölçülü adımlarla ilerleyerek parmaklarının ucunu yanağımda gezdirdi. Yumuşacık bir dokunuştı bu, yanağıma hafifçe konan bir tüy gibi. Durgun bir kış gölünün yüzeyi. Yine de sanki güneşin yüzeyinde yürüyormuşum gibi hissettim. Cennetin kapıları ışıkları ve sıcaklıklarıyla beni süslüyordu. Ve onun dokunuşundan akan sevginin tadını çıkardım.

Elleri güneye, boynumdan aşağıya ve göğsüme doğru ilerledi. Flame'in parmak uçları göğüslerimin üzerinde gezinirken tüylerim diken diken oldu. Ürperdim, tüylerim diken diken oldu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı. Bakışlarına karşılık verdiğimde kendimi huzurla dolu hissettim, bu his uçmaya benziyordu.

"Gel," diye davet ettim ve parmaklarını benimkilerle birleştirerek onu yatağıma götürdüm. Yatağın kenarına oturdum. Alev önümde duruyordu, bana olan sevgisi gözlerinde ateş gibi yanıyordu. İnsanlar ona baktıklarında benim gördüklerimi görmüyorlardı. Onun duygusuz ve soğuk olduğuna inanıyorlardı. Ama ben

Sanki sadece benim görmem için tenine yazılmış gibi sakladığı sırları gördüm. Umutlarını ve korkularını gördüm, sanki Tanrı tarafından bu adama tercüman olmam için yaratılmıştım. Kilidi açan anahtarın sahibi

Flame'in sorunlu ruhu. Hepsinden önemlisi, beden dili bunu açıkça ifade etmese de beni ne kadar sevdiğini okudum. Gözlerinde parlayan o anlamlı ışıltı benim içindi, sadece benim için.

Flame deri pantolonunun düğmesini kopardı ve bacaklarından aşağı kaydırıldı. Yatağa uzandım ve Flame nazıkçe üstümde sürünürken kalbim çırpındı. Kendimi hiç üstümde olduğu, beni dünyadan koruduğu, bizi kozaladığı zamanki kadar güvende hissetmemiştim. Alev beni usulca öptü, sanki çok zorlarsa kırılacağımdan korkuyormuş gibi. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım ve elimi siyah saçlarında gezdirdim.

Flame derin bir nefes aldı ve kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi. Sonuna kadar içeri iterken gözlerini benimkilerle kilitledi. Mükemmelden başka bir şey olarak asla tanımlayamayacağım o his karşısında nefesim kesildi. İyileştirici mükemmellik. Sevgi dolu mükemmellik. İyileşmekte olan ruhlar bir araya gelip imkansız mutluluk. İkimizi de işkencecilerimizin hayaletlerinden kurtardı, üzerimizde kalan tüm güçlerini yok etti. Bu en saf haliyle bir birlikteliktir. Alev ve ben ve aşk.

Kişisel kutsal üçlümüz.

İçimde ileri geri sallanırken Flame'in nefes alış verişi zorlaştı, kafasının içindeki sesle savaşıırken ilk başta ritmi bozuldu. Ama sesin söylediği aşağılayıcı sözlere karşı zafer kazandı ve yavaş yavaş sabit bir tempo buldu.

Ellerini saçlarımda gezdirdi, beni okşadı ve sevdi. Söylenecek sözlere ihtiyacım yoktu. *Seni seviyorum*. Bana ara sıra söylerdi ama hiç söylemese bile içgüdüsel olarak bunun doğru olduğunu bilirdim. El üstünde tutuluyordum. Ruhumun diğer yarısını bulmuştum. "Alev," diye inledim. içimde kelebekler uçuşmaya başladı.

Flame konuşmadı. Sadece aramızdaki bağı özümsemişti, bu an sadece ikimiz içindi. Kollarıyla başımı çevrelediğinde Flame'in gözleri kapanmaya başladı. Onun narin koruyucu tutuşu ve yanaklarındaki kızarıklık beni mest etmişti. Zevk içimde biriktikçe birikti. Alev durgunlaşıp dudakları sessiz bir coşkuyla ayrılırken, ben de duygularla sarmalanmıştım. Parçalara ayrılmış Işık parçaları, Alev'in alnının benimkine değmesiyle tekrar bir araya geldi - biz mıknatıs gibiydik, parçalandığımızda bile birbirimizi çekiyorduk. Kaybolan nefeslerimizi yakaladığımızda sessizlik uzadı. Alev yana kaydı ve ben de onun kızarmış yüzüne bakmak için kıvrıldım. Aramızdaki boşlukta duran elini tuttum.

"Hasta değil misin?" Alev hâlâ nefessiz bir halde tekrar sordu. Şu anda bile endişeliydi. İyi olduğumu teyit etmesi gerekiyordu. Yüzündeki endişeyi, yanaklarının seğirme şeklini gördüm.

Yutkundum. Ona gerçeği söylemek zorundaydım.

Birleşmemizden duyduğum sıcaklık, korkuya kapılmamla birlikte hızla dağıldı.

"Maddie?"

Derin bir nefes alarak elini karnıma götürdüm. Avucunu karnımın üzerine koyduğumda boğazımda kalın bir duygu yumağı oluştu. Boş bakışlarından Alev'in önemini anlamadığını, küçük, anlamlı şişliği hissetmediğini bile görebiliyordum. Sıkışan boğazımı temizledim. "Ben hasta değilim." Alev beni o kadar yakından, o kadar şefkatle izledi ki, "Ben... ben hamileyim" diye eklemem için bana güven verdi.

Sustum, cevabını bekledim. Alev gözlerini kırptırdı ama başka bir hareket yapmadı. Elleri benimkilerde kasılmadı bile. Aynı yastığı paylaşana kadar yaklaştım ve yüzünü okudum. Anlamamıştı... ya da daha kötüsü, şoktan donup kalmıştı. "Alev," dedim. Siyah gözleri benimkileri yaktı. "Ben hamileyim. Bizim çocuğumuz. Bir bebek yaptık."

Birkaç dakika sürdü ama bilginin ne zaman yerine oturduğunu anladım. Yüzünün ölümcül bir beyaza dönüştüğünü gördüm. Alev'in eli elimde gevşedi ve bakışları karnıma düştü. Alev başını sallamaya başladı, gözlerini kaldırdı. O kadar geniş ve korkuyla doluydular ki kalbimi parçaladılar. "Alev," diye fısıldadım.

"Hayır." Sesi cam kırıklarıyla doluydu. "Hayır!" diye daha yüksek sesle yineledi, elini ölümcül bir zehirmiş gibi midemden geri çekti. Alev yataktan fırladı. "Hayır!"

"Alev, bebeğim, dinle, lütfen," diye yalvardım, yavaşça oturma pozisyonuna geçtim.

Alev arkasındaki duvara doğru geri çekildi. "Çocuk sahibi olamam," dedi ve kalbime bir anda milyonlarca hançerin saplandığını hissettim. Kıpırdamadan duramıyordu. Volta atıyor, elleri birleşmemizden dolayı karışmış olan siyah saçlarını şiddetle çekiyordu. "Maddie." Yüzü acı çekiyormuş gibi buruşmuştu. "Yapamam, yapamayız..." Hızlı bir nefes çekti. "Canını yakacağım."

"Hayır." Aynı fikirde değildim ve yataktan kalktım. Alev kapıya doğru kaçtı. Elleri kapı kolunu karıştırıyordu. Onun çözülüşünü izlerken gözlerimde yaşlar birikti. Flame'in ağzından derin bir acı iniltisi dökülürken kapı açıldı. Sendeleyerek oturma odasına girdi. Geceliğimi üzerime geçirdim ve onu takip ettim. Onu odanın arka tarafında volta atarken buldum. "Hayır, hayır, hayır, hayır," diye tekrar tekrar mırıldandı. Ama beni inciten şey bu değildi. Onun durduğu yerd.

Ellerimi uzattım. "Konuş benimle Alev. Her şey yoluna girecek. I söz veriyorum." Elimi daha da uzattım. "Lütfen..." Boğazım sesimi engelleyen duygularla doluydu. "Her şey yoluna girecek."

Flame kollarını kaldırdı ve bileklerini inceledi. Sanki kilometrelerce koşmuş gibi nefes almakta zorlanıyordu. Cildinde boncuk boncuk ter vardı, damlacıklar sırtından aşağıya ve alınına doğru süzülüyordu. "Onu öldürdüler," dedi Flame,

Sessiz itirafı ruhumda ölümcül bir yara açtı. "Onu öldürdüler, Maddie." Flame'in bakışları benimkilere kaydı. Ama bu odada benimle birlikte değildi. Geçmişine, içinde büyüdüğü kulübeye geri dönmüştü. Flame'in durduğu yer gözüme çarptığında kanım dondu. A

Halı şimdi oradaydı, eskiden altında yatan şeyi fazladan örtüyordu. Ona uzaklaşmasını, bana gelmesini, zihninde dönüp durduğunu bildiğim o unutulmaz görüntüden kaçmasını söylemek için ağzımı açtım. Ama yüzünde çoktan gitmiş olduğunu, geçmişe hapsedildiğini, seslerin onu hayatının en kötü anına zincirlediğini gördüm... bir kez daha tekrarlanmasından korktuğum o an bebeğimizi biliyordu.

Alev'in kolları titriyordu ama sanki üzerlerine bir şey konmuş gibi bir santim alçaldılar. Oradaydı, o zamanda, o cehennemde. "Çılgılık atmaya başladı... Gürültü kulaklarımı acıttı. Ama durmadı. Ağlamayı hiç kesmedi." Flame'in sesindeki ton değişmişti. Artık sesi çoğu insanın gördüğü o heybetli adam gibi çıkmıyordu. Şimdi, bu işkence dolu anda, babası tarafından aç bırakılan ve bir mahzene hapsedilen o küçük çocuktü. Kollarında ölen küçük kardeşi Isaiah'a geri dönmüştü. Boğazımdan bir hıçkırık koptu ve çılgılıklarımı susturmak için ağzımı kapattım.

"Eğildiğimde bana bakıyordu ama nefes alış verişi değişmişti. Derin ve yavaştı ama gözleri, benimki gibi koyu renk gözleri, bana bakıyordu. Kolları uzanıyordu." Flame'in kafası

Sanki kardeşinin hasta minik bedenini inceliyormuş gibi. Dedi ki, "*Sana dokunamam. Sana zarar veririm. Ama o ağlamaya devam etti.*" Alev'in yüzü acıyla buruştu. "Ben daha fazla dayanamayana kadar çığlık atmaya devam etti. Onunla savaştım

İçindeki alevler... ona zarar vermemeleri için Tanrı'ya dua etti." Flame'in göğsü, sesinde biriken duygularla sarsıldı. İnsanlar onun duyguları hissetmediğini ya da ifade etmediğini düşünürdü. Ama durum tam tersiydi. O kadar çok şey hissediyordu ki bazen bu onu felç ediyordu. Şu anda olduğu gibi. "Onu tutmak zorundaydım. O da benim gibi korkmuş ve incinmişti." Alev nefes almaya çalışırken boğuldu. Onu izlerken ağladım, bir kez olsun ne yapacağımı bilemedim. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Onu kendime getirmek için. Bu anıyı işlemesine izin vermeliydim. Bunu hissetmeliydi ki sonra benimle konuşabilsin. Böylece onu bir kez daha sakinleştirebilir, bana ve bu acı ve çaresizlikten uzak yeni hayatımıza geri getirebilirdim.

"Onu kucağıma aldım ve bağrıma bastım." Alev kucağındaki küçük kardeşinin hayaletine baktı. Alev dizlerinin üzerine çökerken öne doğru bir adım attım, bu anı yeniden yaşamanın ağır yükü bedenini güçsüz ve bitkin hale getirmişti. "Artık sıcak değildi; dondurucu soğuktaydı. Gözleri tuhaftı, cam gibiydi. Ama bana bakmaya devam etti." Bu ifadeyi daha önce de duymuştum. O zaman sevdiğim adamın bu kadar genç yaşta böyle bir travma yaşadığını bilmek beni mahvetmişti. Ve zavallı Isaiah, annesini kaybetmiş ve ihmalkâr babası ona ihtiyacı olan yardımı sağlayamamıştı.

Ama bunu tekrar duymak, karnım bebeğimize doluyken, bana çok daha fazla şey hissettirdi.

Daha da kötüsü. Bunu kalbimde her zamankinden daha derin hissettim. Yerde yatan ve kâbusunu yaşayan Flame'e baktım. Beni saran hüznün yüzünden dizlerimin bağı çözülmüştü. Soğuk ahşap zemine oturarak kocama yeni gözlerle baktım. Hiç kimse onun katlanmak zorunda kaldığı şeyleri yaşamamalıydı. Flame farklıydı. Bunu onunla ilk tanıştığım andan beri biliyordum. Kulüpteki herkes bunu anlamıştı. O yapmadı. Dünyayı herkes gibi görüyordu. Çoğu zaman insanları anlamıyordu. Ama olduğu gibi bakılmak ve beslenmek yerine istismar edildi ve değersiz hissettirildi.

Kötü hissettirildi.

Adam olan Flame, hâlâ çocukluğunun acısıyla yaşıyordu. Şimdi önümde Josiah Cade vardı, dünya tarafından kafası karıştırılmış, acı çeken küçük çocuk. Annesini kaybetmiş, nefret edemediği, aksine koşulsuz sevdiği bir baba tarafından cinsel istismara uğramış ve defalarca incitilmiştir.

"Annemin yaptığını gördüğüm gibi onu ileri geri sallamaya başladım," dedi Flame, hareketi taklit ederken. Sonra şarkı söylemeye başladığında kalbim tamamen paramparça oldu. Flame en kırık ama nazik sesiyle "Twinkle Twinkle Little Star" şarkısını söylerken olduğum yerde donup kaldım. Gözlerini kollarında kardeşi olduğunu düşündüm ve vücudunu hafifçe ileri geri sallayarak her satırı söyledim. İşte o zaman anladım. Felç eden korkularına rağmen, Flame'in çocuğumuza zarar vereceğine dair inancı doğru değildi.

Görmek

Onun böyle, ölmekte olan kardeşine tatlı tatlı şarkı söylemesi, bana bebeğimizi göğsümü sızlatacak kadar yoğun bir şekilde seveceğini gösterdi. Alev aşktı. Bu yaralı ve dövmele adam en iyi baba olabilirdi, tabii işlemediği bir suç için kendini affedebilirse.

Sesinin yumuşak temposunu dinlerken görüşüm bulanıklaştı. O anda nasıl görüldüğünü görünce göğsüm acıyla parçalandı. Yerdeki üstü kapalı kapağın üstüne bile oturmuştu. Kanında olduğunu düşündüğü alevleri kesip kendini rahatlatmak için kullandığı yere. O an Aynı alevler tekrar yükselmişti. Flame'in kişisel Armageddon'u, iblislerinin savaşmak için toplandığı yer.

"Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadı Flame, bebeğiyle konuşuyormuş gibi yaparken sesi yumuşuyordu. "Küçük sıska göğsünde bir çatırtı duydum, tıkırdıyordu. Ama annem ona göz kulak olmamı, onu korumamı istemişti. Benim küçük kardeşim." Flame sallanmayı bıraktı ve ben de son bölüm için kendimi hazırladım.

bu canlandırma. "Nefes alışını saydım. Bir... iki... üç... nefes alışları yavaşlıyordu... dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on... Isaiah'ın kolları düşmüştü, teni buz gibiydi ama gözleri hâlâ açıktı ve bana bakıyordu. Tekrar nefes almasını bekledim... on bir... ve bekledim. Hiçbir şey olmuyordu. Kollarımı hareket ettirdim." Flame yaptı. Dikkatle, büyük bir özenle, uyuyan bir bebeği uyandırmaya çalışır gibi kollarını hareket ettirdi. "On iki..."

Flame'in sesi değişti. Yalvarıyordu. İsaiah'ın nefeslerinin on ikiye ulaşması için yalvarıyordu. İleri geri sallanıyordu. Kardeşini uyandırmaya çalışan kocamın yüzündeki çaresizlikten midem bulandı. "On iki... lütfen... on iki..." Sonra durdu. Alev tamamen hareketsiz kaldı. "Kolları yana düştü. Başını geriye eğdi, gözleri hâlâ iriydi ama artık bana bakmıyordu. İsaiah gitmişti. Tıpkı annem gibi." Flame kollarını kaldırdı, hâlâ ölen küçük kardeşinin hayaletini kucaklıyordu. "O da beni terk etmişti. Onu incitmiştim. Onun da beni terk etmesine neden olmuşum..." Alev hareketsiz kalırken ağladım, onun boş ama gergin kollarını o kadar uzun süre izledim ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Alev hareket edene kadar gözlerimi silmedim.

Mümkün olduğunca nazık bir şekilde kardeşinin hayaletini yere bıraktı, ardından eski tahta kapağın üzerine kıvrıldı, bacaklarını ve kollarını karnına soktu. Oda hareketsizdi. Rüzgâr dışarıda sessiz bir melodi çalıyordu,

Flame'in ağır nefes alışları eşlik ediyordu. Sessizce yattığı yere doğru süründüm. Ahşap döşeme tahtaları altımda gıcırdıyordu ama Flame uyuşmuştu. Önüne geçerek yanağımı soğuk zemine koydum ve onun pozisyonunu taklit ettim. Alev'in gözleri donuk bir şekilde yere bakıyordu. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış ve üzüntüden kızarmıştı.

"Elinden gelen her şeyi yaptın," diye fısıldadım, sesim etrafımızı saran kalın ve ağır havayı kırıyordu.

Gözlerini kaldırıp "Eğer sen ölürsen, ben de ölürüm" diyene kadar Alev'in beni duyduğunu bile düşünmemiştim. Sesindeki yıkımın derinliği karşısında duraksadım. Ama daha rahatsız edici olan inancı idi. Ciddiydi. Ve bunun doğru olduğunu biliyordum. Doğru olduğunu biliyordum çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum. İnsan yarım bir kalple nasıl yaşayabilirdi ki?

Parmaklarımı yaklaştırdım ve onunkilerden çok az uzakta bıraktım. Parmakları sanki elimi tutup beni kendine çekmek istiyormuş gibi kıpırdadı.

Ama bitkin düşmüştü. Sönük bedeninden, geçmişine yaptığı ziyaretin sahip olduğu son enerji kırıntısını da boşalttığını görebiliyordum.

"Ölmeyeceğim," diye söz verdim.

Alev nefes verdi. Gözlerinde yoğun bir rahatlama titreşti. Ama sonra bakışları karnıma kaydı. "Annem Isaiah'ı doğurduktan sonra öldü." Kelimeler boğazında düğümlendi. "Mahzene uzanıp elimi tuttuktan sonra babam kimseye dokunmamamı, yoksa içimdeki kötülüğün onlara zarar vereceğini söyledi. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Elini tutmamam gerekirken tuttum. Sonra o öldüğünde. Isaiah'ı tuttum." Flame'in gözünden bir damla yaş süzüldü ve yere düştü. Yüzü hareket etmedi. Ağladığını fark ettiğine bile inanmıyordum. "Ona şarkı söyledim Maddie. Onu iyileştirmeye çalıştım." Yüzüm üzüntüden buruştu ve umutsuzca kocama sarılmak istedim. Kalbinde hâlâ ağır bir şekilde duran suçluluk duygusundan onu kurtarmak için. "Onu salladım." Gözleri büyüdü ve kayıp

bir ruhun masumiyetiyle sordu: "Ya... ya bebeğimize şarkı söylersem? Ya
ben

onları sarstı... ve benim yüzümden mi öldüler?" Flame başını salladı, gece yarısı saçları ahşap zeminin tozunu alıyordu. "Ben baba olamam Maddie. Nasıl baba olunacağını bilmiyorum."

Burası korkuyu paylaşabileceğimiz yerdı. "Bebeğim?" Nazikçe söyledim. Dudağım titredi. Ona sarılmaya ihtiyacım vardı. Hayır, bu sefer onun *bana* sarılmasına ihtiyacım vardı. "Ben... Sana ihtiyacım var."

Alev dondu. Beni izledi. Ben de bir damla gözyaşı bıraktım. Alev'in eli gözyaşını düştüğü yere kadar takip etti. Tuzlu damla parmak ucunu kapladı. "Üzgünsün," dedi. Başını bana o kadar yaklaştırdı ki yanaklarındaki sıcaklığı hissedebildim. "Benim yüzümden mi üzgünsün? Bebeğe zarar vereceğim için mi?"

"Hayır," diye elimden geldiğince sert bir şekilde karşılık verdim. "Üzgünüm çünkü bana dokunmanı istiyorum. Bana sarılmanı istiyorum."

Alev'in çenesi sıkıştı, kararsızlık yüzüne yansıdı; yanakları seğirdi, gözleri büyüdü, dili delinmiş dudaklarını yaladı. "Bebek," diye fısıldadı.

"Güvenlidir." Derin bir nefes aldım. "Çocuğumuz içimde güvende. Hiçbir şey ona zarar veremez bebeğim. Özellikle de sen." Üzüntümün içinden gülümsedim, fırtına bulutlarının arasından süzülen ılık bir güneş ışını gibi. "Sen onun babasisin." Flame'in nefes alış verişi hızlandı, göğsü hızlı hareketlerle inip kalkıyordu. "O ya da o *seni* zaten *seviyor*."

Alev tamamen durdu. "Nereden biliyorsun?" Sesi belirsizlikle titriyordu.

Boğazımdaki yumruyu geri yuttum. "Hissediyorum Alev. Hamile olduğumu fark ettiğim andan beri, bol miktarda sevgi hissediyorum."

Alev'in eli yavaşça karnıma doğru ilerledi. Avuç içi yerdeyken işaret parmağını kaldırdı ve olabildiğince nazik bir şekilde geceliğimin üzerinde gezdirdi. Nefesini tutmuş, bir şey olmasını beklerken gözlerimi ondan ayıramıyordum. Hiçbir şey olmayınca, hâlâ nefes aldığımı ve yüzümün rengini koruduğunu görünce, karnımı örten geceliğime hafifçe dokundu. Çıplak yumrumu okşayan onun eli değildi ama bir başlangıç oldu. Bakışlarını benimkilere çevirerek, "Isaiah doğduğunda annemin sesini duydum. Çığlık attı. Canını yakmıştı." Flame başını salladı. "O kadar acı çekerken seni duyamam."

"Buna degecek," dedim. "Acıdan sonra bebeğimiz geliyor. Bebeğimiz, Flame. *Bizim bebeğimiz*. Bize bahşedileceğini hiç bilmediğimiz bir mucize."

Alev sessizdi ve bu sözleri özömsediğini biliyordum. "İhtiyacım var Sen," diye tekrarladım, ama bu kez beni tüketmekle tehdit eden gözyaşlarımı tutamadım.

"Maddie." Flame elime uzandı. Ellerimiz buluştuğu anda vücuduma bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Flame'in dokunuşuyla daha rahat nefes aldım.

Kalbimi bu adama açana kadar hiç hissetmediğim bir şekilde tamamlanmış hissediyordum. "Ağlama," diye yalvardı.

Elini bir can simidi gibi tuttum. Daha da yakınlaşarak sıcaklığını ve her zaman tenine yapışan deri kokusunu içime çektim. Soğuk bir gecede çtırtıdayan ateşin sesi kadar rahatlatıcıydı benim için. "Ben de korkuyorum," diye itiraf ettim. Alev yüzümü inceledi. Daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordum. "İyi bir baba olamayacağından korkuyorsun. Ben de iyi bir anne olamayacağımdan korkuyorum."

"Yapacaksın," dedi ve buna tüm benliğiyle inandığını biliyordum.

"Beni büyüten bir ailem yoktu. Çocukluğumdan beri incindim, tıpkı Sen." İçimde biriken duyguları geri çektim. "Bazı günler sanki asla normal olamayacakmışım gibi hissediyorum. Bazı günler geçmişin anıları, Ağabey'in

Musa ve onun beni nasıl incittiği o kadar ağır ki beni tüketiyor." Alev bir saniye içinde kederden öfkeye dönüştü. Kardeş Musa'dan bahsetmek bile ona o kadar büyük bir öfke getirmişti ki bunu kontrol etmekte zorlanıyordu. Avucumu yanağına bastırdım ve düzensiz nefes alış verişini sakınleştirdim. "Bunu öfke uyandırmak ya da merhamet kazanmak için söylemiyorum." Alev'in saçlarını alnından geriye doğru ittim. Onun Gözleri benim dokunuşumla kapandı. Bu beni hâlâ şaşırtıyor. Bana ne kadar güvendiği beni hala şaşırtıyordu. Beni ne kadar çok sevdiğini. Sadece ben bu Alev'i görüyordum - benim mükemmel kırık oğlumu.

"Yalnız olmadığını bilmen için sana bunu söylemek istedim." Dayanışma

için elini sıktığında gülümsedim. "Biz biriz ve aynıyız, sen ve ben. Bir ruhun iki yarısı. Senin korktuğun Şeyden ben de korkuyorum.

Ama birlikte istediğimiz her şeyi başarabileceğimizi biliyorum... ve hiç sahip olmadığımız ebeveynler olmamızı diliyorum."

"Asla korkmanı istemiyorum."

Alnımı onunkine bastırdım. "Sen yanımdayken korku asla galip gelemeyecek."

"Alevleri tekrar hissediyorum Maddie. Uyandılar. Her geçen gün daha da güçleniyorlar." Alev elimi bıraktı ve gözlerini gözlerimden ayırmadan tırnaklarını koluna geçirdi. "Her gün bana senin öleceğini söylüyorlar. Şimdi de bebeğin öleceğini söylüyorlar. Bana seni öldüreceğimi söylüyorlar. Kanımdaki alevler seni öldürmeye çalışacak." Alev'in çenesi sıkıştı ve tırnaklarını etine geçirdi, tısladı ve başını zevkle geriye doğru döndürdü. Ve bu

kalbimi kırdı. Onu bu ambarda, kollarında ölen kardeşini yeniden yaşarken izlediğimde paramparça olduğunu düşünmüştüm. Ama bu, onu tekrar bu yerde görmek... Bununla her gün savaşıyordu, bunu biliyordum. Şu anda, onu böyle acı içinde izlemeye dayanamazdım. Vücutlarımız bu kadar yakinken, bacağıma karşı tahrik olduğunu hissettim. Kan akması buna neden oldu. Flame kendini tekrar kesti, dövmele derisinde küçük damlalar halinde kan oluşuyordu. Tısladı ve inledi, ama kaşları aşağı çekilmişti ve gerginlikle doluydu. Nedenini biliyordum.

Bana ihtiyacı vardı.

Elimi güneye doğru hareket ettirerek onun uzunluğunu avucumun içine aldım. Flame'in yüksek sesli iniltisi odayı doldurdu. Elim hareket

ettirmeye başladığımda gözlerimden yaşlar süzüldü.

ileri geri, ona istediği rahatlamayı veriyordum. Vücudundan geçtiğine inandığı alevler tarafından tüketilmesine izin vermeyecektim. Ben de onu acı içinde gördüm. Elimi ne kadar hızlı kullanırsam Flame'in çizikleri o kadar sert ve şiddetli oluyordu. Ama devam ettim. Başını arkaya atıp acı dolu bir çığlık atana kadar onunla ilgilendim.

aramızdaki yere bıraktı. Hıçkırmamak için dudağımı ısırđım. Teni terden kayganlaşmıştı, kolları kendine çektiği acıdan dolayı kan içindeydi. Ama sonrasında, sadece birkaç dakika içinde Flame'in uykusu geldi. Eli benim elimde kaldı. Her şey boyunca onun elini tutmuştum. O da bana tutunmuştu.

"Özür dilerim," diye özür diledi Flame, kırık sesi sessizliği yararak.

"Hayır," diye fısıldadım.

"Alevler... alevler çok sıcaktı..." diye mırıldandı, gözleri yorgunluktan ağırlaşmıştı.

"Hadi yatağa gidelim," diye önerdim ve hareket etmesini bekledim. Onu bu noktada bırakamazdım. Alev bana göz kırptı ve o hâlâ gördüğüm en güzel adamdı. Her gün kalbimi çalmaya devam etmesi beni hayrete düşürüyordu. "Uyumaya ihtiyacın var bebeğim. Bırak da uyuyalım." Sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi ağzını açtı. Ama kelimeler kifayetsiz kaldı. Elini tutarak onu ayağa kaldırdım. Flame beni yatak odasına kadar takip etti. O da

uzandı ve ben de onun önüne uzandım. Elini kavradım ve ağzıma götürdüm. "Seni seviyorum."

Flame önce cevap vermedi, sonra "Ölmene izin yok" dedi. Gözleri kapandı, ağzı uykuya daldı ama sözleri kafamın içinde bir kasırga gibi tekrarlandı. *Ölmene izin yok...*

Kıpırdamadan durdum, nefes alış verişi uykuyla dengelenirken elini tuttum. Vücudunu inceledim. Dikkatim yeni çekilmiş kanla lekelenmiş kolunda sabitlendi. Elimi onunkinden ayırarak sessizce yataktan kalktım ve bir bez aldım. Onu uyandırmamaya özen göstererek bezi koluna sildim, kanını temizledim ve vücudunu yıkadım.

Acısının kanıtlarını yok ettim. Karnını ve kalçalarını temizledim ve sonra durdum, şimdi içinde bulunduğu huzurlu uykuyu izledim. Göğsüm sıkıştı. Elimi siyah saçlarında gezdirdim. "Sana yanımda ihtiyacım var," diye itiraf ettim kendimden başka kimseye. "Bunu sensiz yapamam bebeğim."

Alev'in üzerini yorganla örttükten sonra oturma odasına geçtim ve birkaç dakika önce yapılmış olan pisliği temizledim. Ben yatak odasına doğru giderken ön kapı açıldı ve Asher tökezleyerek içeri girdi. Daha ışığa gelmeden alkolün kokusunu almıştım. Bu gece ikinci kez kalbim bir Cade kardeş için ağladı.

"Asher," dedim sessizce o mutfağa doğru ilerlerken.

Kan çanağına d6nmüş g6zlerini kaldırdı ve bana odaklanmaya çalıştı. O da t6t6n kokuyordu. "Madds," diye mırıldandı ve odasına doğru y6r6d6.

Onunla konuşmak istedim. Benimle konuşmasını istedim. Bu sarhoş halimle bunun anlamsız olduğunu biliyordum. Ama g6zlerinin altındaki koyu halkalar, dağınık siyah saçları... Asher acı ve kederin v6cut bulmuş haliydi.

Flame bunu y6z ifadesinde g6stermezken, Asher kaybının ve suçluluğunun hikayesini her 6zelliğinde anlatıyordu. Asher ve Flame çok farklı iki insan olabilirlerdi ama her ikisi de sululukları ve g6nahları tarafından t6ketilmişlerdi, ta ki bu onların kim olduklarının 6z6 haline gelene kadar.

Asher'i bu halde g6r6nce onu bırakamadım. Tam odanın kapısına ulaştığında, "Asher?" diye sordum.

Deri ceketinin altında omuzları gerildi. Sonunda d6n6p bana baktı. "Ne?" diye tersledi, g6zlerindeki h6zn6n yerini ateş ve isyan almıştı. Ama y6z6ndeki derin acı kalbimi parçaladı.

Ona doğru y6r6d6m. Asher bir heykel gibiydi; Alev kadar uzun, aynı koyu renk g6zlere ve saçlara sahipti. Bunun tam olarak Flame'in sahip olduğu şey olduğunu hayal ettim.

Aynı yaştayken nasıl g6r6nd6đ6n6 hatırladım ve bu g6r6nt6 kalbimde bir yara daha açtı. Elini uzattım ve parmaklarını nazikçe sıktım. Asher'ın dudakları gerildi. Geri çekileceğini sandım ama beni şaşırtarak elini bırakmadı.

Çok sıkı tutundu.

"Seviliyorsun." Onu iyileştirmek istedim. En iyi arkadaşının hayatını kurtarıken öldüğünü hiç görmemiş olan o çocuğu yeniden görmek istedim. Biri onunla konuştuğunda yüzü kızaran o tatlı çocuğu, en duvarlarla çevrili kalpleri bile kazanacak gülümsemeye sahip o çocuğu. Onun hâlâ orada bir yerde, acı katmanlarının altında saklı olduğuna inanıyordum. Bir gün o katmanları sıyrabilirsek onu tekrar görebileceğimize inanıyordum. Yaklaşarak elimi yanağına koydum. Temas edince nefesi kesildi. Bunu bilip bilmediğinden emin değildim ama avucumun içine doğru eğildi, teselli arıyordu. "Seviliyorsun. Çok ama çok seviliyorsun."

Asher dokunuşumu birkaç saniye kucakladıktan sonra geri çekildi ve elim tekrar yanıma düştü. Kapı kapandı, aramızda bir bariyer oluştu. Bir kez daha benim için kaybolmuştu. Ben hareket etmedim. Bakışlarımı Asher'ın odası ile kocamın odası arasında kaydırarak öylece kaldım. İkisi de kırılmıştı. İkisini de seviyordum. Ve bir şekilde ikisinin de iyileştiğini görecektim.

Bir yorgunluk dalgası hissederek yatağıma geri döndüm. Alev hâlâ uyuyordu ama alnı gergindi. Yanına yatıp elini tuttuğumda alnındaki gerginlik kayboldu ve bana doğru yuvarlandı. Kalbimde filizlenen sıcaklık umudun sıcaklığıydı. Bunu da atlatacaktık. Ne kadar zor olursa olsun her zaman şeytanlarımızla göreşecek ve kazanacaktık.

Geceliğimi kaldırarak elini çıplak karnıma koydum ve elimi üstüne yerleştirdim. "Bunu yapabiliriz," diye fısıldadım ve başımı onun geniş göğsüne yasladım. "Ebeveyn olabiliriz ve mutlu olabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum. Sadece buna inanmalıyız, Alev. Sadece kendimize güvenmeli ve inanmalıyız..."

Üçüncü Bölüm

Lil Ash

Karanlık. Hayatım bundan ibaretti. Zifiri karanlık. Ve öylesine güçlü bir öfke ki öfkeden titriyordum. Gözlerimi her kapattığımda, kartel ve Klan'ın bizi kaçırdığı o ana geri dönüyordum.

rehin alındı. Bizi zarar görmeden bırakacaklarını söylediklerinde... ama bunun yerine Diego silahını çıkardı ve kafama doğrulttu. Namluyu kafatasıma doğrulttuğunda, bunun benim sonum olduğunu biliyordum. Biliyordum.

Gitme zamanım gelmişti. Çok korkunçtu. Hangmen arkadaşlarıma bakıp kardeşimi bulduğumda vücudumu bir uyuşukluk hissi kapladı. Beni izliyor, volta atıyor, beni Diego'nun kucığında görünce kendini kaybediyordu.

Ölümün gelmesini bekledim. Ama bir şey beni yandan yere düşürdü. Diego silahını benden uzağa doğrulttuğu sırada kafamı kaldırdım. Silahının haznesinden bir mermi çıktı, benim için yapılmış bir mermi.

Slash. Lanet olası Slash, en iyi arkadaşım, yerde yatıyordu, kafasından kan akıyordu. Benim için kendini feda etmişti. Slash benim için ölmüştü. Gözlerini kocaman açmış, hiçbir şeye bakmayan görüntüsünü aklımdan çıkarmaya çalıştım. Ama görüntü olduğu yerde kaldı. Beni rahatsız ediyor, yerde yatanın Slash değil ben olmam gerektiğini sürekli hatırlatıyordu. I

o görüntüyü beynimden söküp atmak istedim. Ama en iyi arkadaşımın ölü görüntüsü hiç gitmedi. Sonsuza dek beynime dövme gibi kazındı. Suçluluk duygum iltihaplı bir yara gibiydi, bedenimi öfke, şiddet ve o kadar çok karanlıkla zehirliyordu ki Tartarus'ta kendimi VIP gibi hissediyordum.

"Bay Cade?" Bir ses düşüncelerimi bölmeye çalışıyordu, bir silaha uzanıp arkadaşımı öldüren amcıklara ateş açma anımı. Ruhumu işgal eden yeni keşfedilmiş karanlığı intikam almak için kullanmıştım. Az önce ayaklarımın dibinde kanlar içinde yere yığılan arkadaşım için bir şeyler yapmalıydım. Kurşunlar etimi keserken kanım şakıyordu, ölümü teslim etme hissi eroin gibi bir şeydi. Ama kaç kişiyi indirirsem indireyim, öfkem yerinde kalıyordu. Her gün öfke beni tanımlayan tek şey olana kadar güçlendi ve siyahlık daha da koyulaştı. Bir nabızı vardı, ben öfke dışında bir şey solumayana kadar her lanet gün zonklayan bir kalp atışı. Hiçbir şey yardımcı olmadı. Eski halime dönmenin hiçbir yolu yokmuş gibi hissediyordum.

"Bay Cade!" Bay Benson'ın daha yüksek olan sesi beni her zaman berbat olan zihnimdeki çukurdan çıkardı. Gözlerimi kırptım, sade bir şekilde dekore edilmiş sınıf tekrar odaklanmaya başladı. Sınıftaki diğer öğrenciler beni izliyordu, bazıları can sıkıntısından boş boş bakıyor, bazıları da tiksiniyordu. Ben bir Hangmen çocuğuydum. Bu zengin, hak sahibi piçler için, tasarımcılarının tabanındaki boktan bir şeydim.

Ayakkabılar. Zane ve ben bir hiçtik. Memnundum. Ben asla bu ayrıcalıklı piçlerden biri olamadım. Bir mahzende kilitli olarak büyüdüm. Mücadele etmek hakkında ne biliyorlardı ki?

"Bay Cade!"

"Ne?" Tersledim. Bay Benson'ın gözleri açık sözlü tavrım karşısında kısıldı.

"Hiç dinledin mi?"

Bu saçmalıkla uğraşamazdım. Teksas'ta hâlâ ortadan kaldırılması gereken kartel üyeleri varken, neden bir sınıfta sözde umurumda olmayan şeyleri öğreniyordum ki? Quintana'nın malını satın alan ya da dağıtan herkes ölene kadar durmayacaktım. Styx anlamadı. Beni daha yeni kulüpten men etmişti, ayrıca Smiler da yeryüzünden kaybolmuştu. Nasıl hissettiğimi anlayan diğer tek kişi de siktirip gitmişti. Öfke beni tüketmişti. Ama Smiler...? Artık şeytanın elindeydi. Onunla benim aramdaki farkın çok derin olduğunu anlayacak kadar kendimi korumuştum. Kuzenini kaybetmişti. Slash neredeyse onun oğluydu. Smiler'ın gözlerinde eski Smiler'ın asla geri gelmeyeceğini gördüm. Geri dönmek istemiyordu. Hades artık ona gerçekten sahipti. Bense uzaklarda bir ışık kırıntısına tutunmaya çalışmakla meşguldüm. Ama kaybediyordum. Her geçen dakika savaşı kaybettiğimi hissediyordum.

Zil çaldı, seans sona erdi ve Bay Benson'la aramızdaki soğukluk sona erdi. Eşyalarımı topladım ve o benimle kalp kalbe konuşmayı denemeden kapıdan çıktım. Daha önce birçok kez denemiş ve başarısız olmuştu. Ben yapmadım.

Bu okuldaki herhangi birinin benim hakkımda ne söylediği umurumdaydı. Bize nasıl baktıklarını gördüm: motorculara. Erkeklerin hepsi bizden korkuyordu. Sürtükler bizi becermek istiyordu ama hepsi uzaktan bakıyordu. Kimse yaklaşmıyordu. Sevinmişim. Kulüpte bir ailem vardı. Ya da en azından benim vardı, ta ki soğukkanlılıkla öldürülen bir kardeşimin intikamını almaya çalıştığım için atılana kadar. Öldürmeler çok *adildi*.

Kapıdan dışarı fırladım ve tribünlere doğru yöneldim. Öğle yemeği idi ve lanet olası bir sigaraya ihtiyacım vardı. Tütün ve viski sadece Beni her gün duvarlara tırmanmaktan alıkoyan şeyler. Kuru otlar ayaklarımın altında çıtırdarken, AK'nin bu sabah kapımı çarparak açtığını ve beni yatağımdan sürüklediğini düşündüm. "Okula gidiyorsun. Bu saçmalık artık bitecek. Seninle aynı sınıfta oturmak zorunda kalsam bile mezun olacaksın." Maddie kapıdan içeri girdiğinde ona nereye gitmesi gerektiğini söylemeye hazır bir şekilde kolumu ondan çektim. Yeşil gözleri çok üzgündü. Son zamanlarda ona bir şeyler oluyordu. Garip davranıyordu ve sürekli hasta görünüyordu. Flame bu yüzden dağılıyordu. Kardeşim sürekli volta atıyordu, siyah gözleri patlamıştı ve tamamen psikopattı. Ona ne olduğunu sormam ya da Madds'e sormam gerekirdi. Ama hiçbirini

bilmek istemiyordum, daha fazla kötülüğü kaldıramazdım.

Haberler. Ben de olabildiğince uzak durdum. Evde olmaktan başka çarem kalmayınca kafayı yedim.

Sarhoşluk ayık olmaktan çok daha iyi hissettiriyordu. Ayıkken Slash'in kafasına yediği kurşunu hatırlıyordum. Neden bunu tekrar yaşamak isteyeyim ki?

"Asher," demişti Maddie, yumuşak sesi hiç yükselmemişti, ben tam bir pislik gibi davrandığımda bile. Dün geceye dair anılar eski bir siyah beyaz film gibi kafamın içinde titreşti. Ayaklarım olduğum yere yapışmıştı ve yüzümdeki elini hatırladım... *seviliyorsun... çok ama çok seviliyorsun...*

Maddie, kollarını göğsünde kavuşturmuş olan AK'nin yanında durmuştu. Beni izleyişi karşısında çenem sıkıştı -katı, kıpırtısız ama empatiyle dolu. Acınmak istemiyordum. Sadece bu lanet karanlığın gitmesini istiyordum. "Asher," diye tekrarladı Maddie ve bakışlarımı AK'den ayırdı. "Sapphira bugün okula başlıyor. Senin okuluna." Duyduklarım üzerine Bu kelimelerle birlikte zihnimde haftalardır gerçekleşmeyen çılgınca bir şey oldu. Onun adını duyduğumda, aklımda beliren görüntüyle birlikte öfkem kısa bir anlığına da olsa dindi. Sarı saçları ve kahverengi gözleri gözümün önünden geçti. Pembe dudaklar ve gamzeli yanaklar, belli belirsiz bir gülümseme. Göğsüme lanet olası bir ağrı saplandığında öksürdüm.

Sapphira. Saffie. Yan evde yaşıyan lanet hayalet. Evini bir peri masalı prensesi gibi işgal eden bir münzevi - oysa hayatı bir peri masalından başka bir şey değildi. Benim gibi o da cehenneme sürüklenmişti. *Hayır*, onun hayatı çok daha kötüydü. Gördüğüm en güzel kaltak, aynı zamanda en kırık olanıydı.

Saffie neredeyse hiç konuşmuyordu ama okula mı başlıyordu? Ne oluyor lan?

Lanet olası evden çıkabilecek durumda mıydı?

"Ona göz kulak olmak için orada olmalısın," dedi AK. "Sen ve Zane. Onunla çoktan konuştum. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyor." AK bana kızgındı. Bunu açıkça görebiliyor ve konuşmasından anlayabiliyordum. *Şah mat*. Dünyaya ve içindeki her puşa çok kızgındım.

AK kollarını indirdi ve iç çekti. "Bak evlat. Şu anda boktan bir dönemden geçtiğini biliyorum. Anlıyorum. Ben de benzer şeyler yaşadım. Öfke ve suçluluk duygusu seni kanser gibi yiyip bitiriyor. Ama Saff bu okul saçmalığından çok korkuyor. Korktuğunu biliyorum. Kahretsin, bu *hayattan çok* korkuyor. Phebe onun adına çok korkuyor, beynini zaten olduğundan daha fazla kıracağını düşünüyor. Ama Saff gitmek istiyor. Bunu yapması gerektiğini söylüyor. Şimdi nedenini bilmiyorum ama ısrar ediyor. Gerçek hayatla yüzleşmesi, en büyük korkularıyla yüzleşmesi gerektiğini söylüyor. Artık saklanmak yok. Sadece *denemesi gerekiyormuş*."

AK beni işaret etti. "Ona yaklaşan her pisliğe defolup gitmesini söylemen için sana orada ihtiyacım var. Anladın mı beni? Sen olmadan

kimse ona yan gözle bile bakamaz.

yüzlerine vuruyor. Farklı konuşuyor, bütün sürtüklerin kullandığı o kült aksan.

dikkatleri üzerine çekecektir. Çocuklar buna çok kızacak." Kollarını kavuşturdu. "Ama sen ve Zane onun kimin ailesine ait olduğunu açıkça belirtirseniz ona doğru gözlerini bile kırpamazlar. Kimin korumasını isteyebileceğini. Okula onun her zaman izlendiğini ve korunduğunu açıkça belirttim. Onu yapmak istemediği hiçbir şeye zorlamayacaklar. Konuşmak istemiyorsa konuşun."

"Sana güveniyor," dedi Maddie yumuşak bir sesle. "Saffie sana güveniyor. Nedense senin yanında rahat ediyor. Nasıl olduğunu bildiğinden emin değilim.

Bu onun için nadirdir. Erkeklerin yanında hâlâ son derece kırılgan. Ama siz... siz yakın olduğunuzda rahatlıyor. Daha rahat nefes alıyor." Kalbim göğüs kafesime çarpmaya başladı. Onlara okulu siktir etmelerini söylemek istedim. Yapacak daha önemli işlerim vardı, kulüp uzaklaştırması olsun ya da olmasın. Ama ne zaman ağzımı açacak olsam Saffie'nin lanet yüzünü görüyordum. Onun mükemmel yüzünü. Ve bana, sadece bana verdiği o küçük gülümseme. Saffie'nin

Neredeyse orada olmayan ama bana güneş gibi parlayan bir tane.

"Lütfen Asher," diye yalvardı Maddie. Yüz ifadesi değişti ve hüznle iç çekti. "Bana kendimi hatırlatıyor." Maddie gülümsedi ama bu mutluluktan başka bir şey değildi. Çok trajikti. Bütün bu tarikatlardan kurtulanların hayatları trajikti. "Tarikat'tan ayrıldığımda kendimi çok kaybetmiştim. Orada bize

yapılanlar..." Ellerim yanımda yumruk şeklinde kıvrıldı ve içimdeki öfke

artık karanlık kalbimde yaşıyordu. Madds'e zarar veren herhangi bir şerefsizi düşündüm ve öfkelen dim. Madds'i seviyordum. O benim annem sayılırdı. Ama sonra Saffie'yi düşündüm... herhangi bir pisliğin ona dokunduğunu, onu rızası dışında becerdiğini düşündüm... Öldürücü bir deliliğe kapıldım. Çok ürkek, çok küçük ve mükemmeldi... "Hangmen'e geldiğimde odamdan çıkmak istemedim. Sonunda cesaretimi toplamam uzun zaman aldı." Maddie'nin başı öne eğildi. "Benim için bir şeyleri değiştirmek için kardeşinin bana ihtiyacı olması gerekti. Onun çaresizliği, odamın kapısını açıp güvensiz olduğuna inandığım dışarıya adım atma cesaretini bulmamı sağladı. Saffie, ruhu şad olsun, bu cesareti bir şekilde kendi başına buldu. Kendine özgü bir hayat yaşamaya çalışacak gücü buldu.

incitici geçmişinin ötesinde bir hayat. Bir şey onu *denemeye* itiyor. Bu şey her ne ise, bu anın ciddiyetini anladığınızdan emin değilim."

Maddie önümde duruyordu. Şimdi ona bakıyordum. Maddie ufacıktı. "Ortak bir noktanız var Asher. Geçmişleriniz..." Babamın beni o mahzene kilitlediğini düşündüm. Dışarıdaki ağaçta asılı olan annemi, Onu taciz eden sadist piç yerine ölümü seçti. Çocuğunun yerine. Karnım o kadar sıkıştı ki, annemin o görüntüsünün bende yarattığı batma hissini bastırmak için nefesimi tutmak zorunda kaldım.

Dünya boka batmıştı. İçindeki her şey boktandı.

AK arkamızdan, "Sen kamyonunu al," diye talimat verdi. "Ben Saff'ı içeri götüreceğim. Ben, Phebe ve Saff'ın müdürle falan görüşmemiz

gerekıyor." Derin bir nefes aldım.

Dün geceden kalan alkolün midemde kurşun gibi oturduğunu hissederek nefes alıyordum. "Sen ve Zane onu kamyonetinizle geri getirin. Öyle mi?"

Hayır demek istedim. Yatağıma geri dönmek, uyumak ve dünyayı unutmak istedim. Ama Saffie'nin yüzü beynimden çıkmıyordu. O lanet aksanlı yumuşak sesi kulaklarıma ona yardım etmemi, onu korumamı fısıldıyordu. Bu sesle savaştım ve AK ile Maddie'ye onun benim sorumluluğumda olmadığını söylemek istedim. Ama sonunda başımı salladım. Başka ne yapabilirdim ki? Styx beni kulüpten men etmişti. Smiler ortadan kaybolmuştu. Zane okulda olacaktı. Ve bu Saffie ile ilgiliydi. Siktiğimin Sapphira Deyes'i.

Sürekli rüyalarımı işgal eden sürtük. En çok düşündüğüm kişi.

"Ona dikkat et, tamam mı?" AK dedi ve odadan çıkmaya gitti. Gitmeden önce geri döndü ve gözlerimle buluştu. "Sağ ol evlat," dedi ve ben derinlerde bir şey hissettim, daimi öfkeme karşı koymaya çalışan lanet bir sakinlik gibi bir şey. Ama karanlık çok güçlüydü ve aradan çıkmaya çalışan sakin duygu hızla eriyip yok oldu.

AK gitti. Maddie elimi tuttu ve sıktı. "Teşekkür ederim, Asher. Bu AK ve Phebe için çok şey ifade edecek." İç çekti. "Sapphira için dünyalara bedel olacak. Bunu sana söylemeyebilir ama bu onun doğruluğunu azaltmaz. Bunu senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla takdir edecektir."

Bir kez başımı salladım, midem bu potansiyel gerçekle gerildi. "Duş almam gerek."

Maddie beni yalnız bıraktı ve ben de gözlerimi kapattım. Yükselen öfkem yatışana kadar yavaşça nefes aldım. Saffie... okuldaki lanet Saffie. Yapamadım.

Hayal et. Onu koridorda yürürken, sarı saçları, mükemmel gözleri ve dudaklarıyla görmeyi hayal bile edemezdim. Biri ona yanlış baksa bile okuldan atılacağımı biliyordum. Kimse onunla uğraşamazdı. Düşüncesi bile ellerimi yumruk yapmış ve vücudumu göt deliklerini parçalamak için hazırlamıştı.

Bütün sabah dersim vardı ve Saffie'yi bir kez bile görmemiştim. O gün Öğle yemeği vakti. Belki de fikrini değiştirip evde kalmıştır diye düşündüm. Zane bana bu sabah ona yakın bir yerde dersi olduğu için ona göz kulak olacağını söylemişti. Ondan da haber alamadım.

Dudaklarımın arasına bir sigara koyarak, ıssız tribünlere ulaştığımda yaktım. Buraya ben ve Zane dışında kimse gelmiyordu. Metal çerçevenin altından eğilip çelik direğin arkasına geçtim ve sonra durdum. Saffie direğin diğer tarafında oturmuş sandviç yiyordu, başı her zamanki gibi öne eğikti. Beni duyunca kahverengi gözlerini kaldırdı. Dişlerimi sıktım. onu gördüğümde, çarpıcı yüzünün görüntüsü mideme çarparak

metal bir çubuğun gücüyle. Farklı görünüyordu. En azından kıyafetleri öyleydi. Kot pantolon ve pembe bir sweatshirt giyiyordu. Sarı saçlarını arkadan süslü bir şekilde örmüştü. Onu bir elbise ve uzun saçları dışında hiçbir şeyle görmemiştim. Yanakları aniden kıpkırmızı oldu ve gözlerini tekrar yere indirdi. Ona bakıp duruyordum, nasıl göründüğünü incelerken dilsiz gibiydim.

Sigaramı içime çekerek yaklaştım ve boğazımı temizledim. "İyi misin?" Saffie ile konuşmaya alışık değildim.

Saffie'nin gözleri kalktı. Yemin ederim daha önce hiç bu kadar uzun ya da bu kadar koyu kirpikler görmemiştim. Başını salladı ama sessiz kaldı. Sesini tekrar duymak istiyordum. Yaklaştım ve oturduğu yere yakın bir yere çöktüm. Biraz solgun görünüyordu. Eşofmanının manşetleri ellerinin yarısını örtüyordu, sanki kaybolmaya çalışıyordu. Ve gözleri... farlara yakalanmış bir geyik gibi kocaman açılmıştı. Midem sempati içinde çöktü. Taş kesilmiş gibiydi. Ne sikime buraya gelip Okul mu? Yine de bunu ona sormak istemedim. Ona kendini başarısız hissettirmek istemedim. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Onu bu şekilde aşağı çekemezdim.

Futbol sahasına doğru bakarken onun bakışlarını üzerimde hissettiğimi sandım.

Omurgama tırmanan ürperti yüzünden boğazımı temizledim.

"Zane nerede?"

Saffie'ye döndüm. Ne kadar farklı göründüğünü anlayamıyordum. O kotlar. Mükemmel bacaklarındaki o lanet kotlar. "Ceza aldı," diye fısıldadı ve kaslarım bir anda gerildi.

"Neden? Biri seninle taşak mı geçiyordu?"

Saffie'nin gözleri büyüdü. Sanırım beni hiç bu şekilde konuşurken duymamıştı. Aşırı korumacı bir psikopat gibi. "Hayır, Zane, o..." Saffie ellerine baktı. Sesi lanet bir fare kadar sessizdi. Yine de duyduğum en güzel sestti. Daha fazlasını duymak istiyordum. Ama o tereddüt ediyordu. Bakışları tribünlerin ve futbol sahasının etrafında

Her an biri gelip ona saldırabilirdi. Burada olmaktan nefret ettiğini söyleyebilirdim. Annesiyle birlikte evinden başka bir yerde olmaktan nefret ediyordu. "Mücadele ediyor," dedi sonunda. Zane ve Saffie bir bakıma kardeş gibiydiler. Zane, AK'nin yeğeniydi ama arkadaşımın onu daha çok babası olarak gördüğünü biliyordum. Saffie ise Phebe'nin çocuğuydu. Z ve Saff birbirlerini çok sık görürlerdi. Çok kıskanmıştım. O anda Zane'i kıskandım. Saffie'yi her gün görebiliyordu. Sarı saçlarını ve parlak gözlerini görüyordu.

Sonra onun sözleri beynimde dolaştı... *Mücadele ediyor...*

Gözlerimi sıkarak kapattım, keşke nasıl nefes alacağımı bilseydim. Lanet olası doğuştan gelen beceri, Slash'ın bana doğru gelen kurşunu yediği anda gemiden atlamış gibi görünüyordu. Sanırım bu karmaydı. Asla içime çekmemem gereken havayı solumaya çalışıyordum.

Ve Zane... Onun da berbat durumda olduğunu biliyordum. Slash, ben ve Zane en iyi arkadaşık. O lanet gün o da oradaydı. Ve haklıydı. Kardeşimizi öldüren şerefsizlere kurşun sıkarken yanımdaydı. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki Zane'i pek düşünmemiştim. Okulda bir şeyler çevirdiğini biliyordum. Benimle aynı öfkeye sahip olup olmadığını merak ediyordum. Geceleri onu uyanık tutan aynı suçluluk duygusu. Uyanırken de uyurken de peşini bırakmayan kabuslar.

Sigaramın kalanını içtim ve bir fiske vurarak yere attım. bitmişti. Başımı direğe yasladım ve gözlerimi kapattım. Saffie başka bir şey söylemedi. Ona gerçekten iyi olup olmadığını sormak istedim ama kendim parçalanırken bunu başkasına sormaya hakkım yoktu. Vücudunun yakınlığını hissediyor, vanilya kokusunu alabiliyordum. Tatlı, tıpkı onun gibi. Bu kadarı yeterliydi. Yanımdayken onu koruyabilirdim.

Etrafımı saran vücut ısısına odaklandım. Sanki şimdiye kadar tanıştığım herkesten daha sıcaktı. Yanımda bile oturmuyordu ama onun sıcaklığını, yanan bir ateş kadar hissediyordum. açık bir fırın. Üşüyordum. Bugünlerde hep üşüyordum. O ise güneş gibiydi. Bundan daha fazlasını açıklayamazdım. Vücudum onun orada olduğunu biliyor gibiydi.

Daha sakın hissetmeye başladığımda nefesimi tutarak iç çektim. Gözlerimi açtım ve ona baktım. Beni izliyordu. Beni izliyordu.

Gözlerimiz buluştuğu anda yanakları kızardı ve başını eğdi. O kızarıklığa bakarken bile midem bulandı... ve öfkemden eser yoktu. Yüzümü ona doğru çevirerek gözlerimi kapattım ve nefes aldım. Nefes aldım, ciğerlerimin etrafında demir bir kafes varmış gibi hissetmedim. Yorulmuştum. Çok yorgundum. Bu şekilde, Saffie yanımdayken uyuyabilirdim. Onun yanındayken neden farklı olduğunu bilmiyordum ama bunu sorgulamayacaktım. Başım her zaman ağrıyordu. Şu anda sanki on tane Advil almış gibiydim.

Birden okul ziline sesi bizi selamlamak için sahada çınladı. Gözlerimi açtığımda Saffie ayağa kalkmış, kot pantolonunun tozunu alıyordu. Bacaklarının. Onu tüm vücudunu örten bir elbiseden başka bir şeyle hiç görmemiştim. O... o *her şeyi* beceriyordu. On sekiz yaşındaydım. Saffie birkaç yaş daha gençti. Ve çok güzeldi. Onu ilk gördüğümde böyle düşünmüştüm. Şimdi daha da çok düşündüm. Ama o saftı. Masumdu. İyiydi.

Artık içimde iyi bir şey kaldığından emin değildim.

Ayağa fırlayarak başımı sahaya doğru çevirdim. Okula doğru bir idam mahkûmunun yeşil mil boyunca yürüyeceği gibi yürüyordu. Onu alıp kamyonetime bindirmek, lanet olası evine götürmek ve neden kendini bu duruma soktuğu konusunda akıl sağlığını sorgulamak istedim. hazır olmadığı belliyken. Ama bu onun seçimiydi. Anladım ki

hayatındaki seçimlerinin çoğu erkekler tarafından elinden alınmıştı. Kendimi bu listeye eklemeyecektim. Her dakikasından nefret etsem bile istediği her şeyi yapmak onun hakkıydı.

Ben de Saffie'nin yanında kaldım ve çenemi kapalı tuttum. Onun getirdiği sakinlik hissine tutunmaya odaklandım. Beni her gün boğan öfkeden uzaklaşmanın tadını çıkardım. Tarlada sessizlik içinde yürüdük ama bu garip değildi. Sessizliği her şeye tercih ettiğini biliyordum. Bir kez olsun arkamda birinin olmaması, her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışmaması güzeldi. Hiçbir şey beni daha iyi yapamazdı. Bunu biliyordum. Bunu kabullenmiştim.

Koridorun kapısını açtığımda diğer öğrencilerin bakışlarını yakaladım ve Saffie beni içeri kadar takip etti. Diğer öğrencilerin ondan bana baktığını gördüğünde gerginliğinin dalga dalga yayıldığını hissettim, lanet olası gelgit dalgaları. Yeni kızın neden motorcu veletle takıldığını merak ediyor olmalıydılar. Göz göze gelmeye cüret eden her pisliğe ters ters baktım.

"Bir sonraki dersin nerede?" Saff'a sordum. Bana ders programını uzattı. "Bu taraftan," dedim ve beni sınıfa kadar takip etti. Kapıda durup onu süzen futbolculara bakarak, "Okuldan sonra girişte buluşuruz. Doğruca oraya git. Sana bir şey söyleyen olursa bana söyle. Tamam mı?"

Saffie beni mahveden bir gülümsemeyle başını salladı ve sınıfa girdi. O lanet gülümseme beynime kazındı. Aslında gün ilerledikçe başka hiçbir şey düşünmüyordum. Yavaş yavaş öfke geri geldi, keskin siyah pençeleri tekrar ele geçirene kadar. Ta ki final dersinde koltuğumda bir ileri bir geri gidip gelene kadar.

siktir git. Saffie'yi ve onun yanında kendimi nasıl hissettiğimi düşündüm. Sakin. Huzurlu. Buna tekrar ihtiyacım vardı. Onun güzel yüzünü, kot pantolonunun içindeki bacaklarını, kızarmış yanaklarını... ve onun yanındayken nasıl nefes alabildiğimi düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu. Zil çaldığında girişe doğru ilerlediğimde Zane ve Saffie'nin beni beklediğini gördüm. Saffie'ye yaklaştım, yakın değil.

Onu korkutacak ya da rahatsız edecek kadar, ama karanlığın solmaya başladığını hissedecek kadar yakın. Ve öyle de oldu. Gerçekten de öyle oldu. O mükemmel bir uyuşturucuydu.

"Ne yaptın sen?" Zane'e, Saffie'nin vanilya kokusunu içime çekerek, sürekli ağrılarımı uyuşturması için kemiklerime işlemesine izin vererek sordum.

Zane omuz silkerek, "Bay Wallace'a siktirip gitmesini ve kalemini kışına sokmasını söyledim," diye cevap verdi. Zane'e sıırıttım ve o da bana güldü. "Bir türlü yakamdan düşmedi." Elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Artık onun gibi puştlarla uğraşamıyorum," diye itiraf etti. "Artık değil." Gözlerime baktı. Ben de onun gibi söylenmemiş mesajı okudum.

Slash'ten sonra olmaz. Anlamıştım. Anladığımı biliyordu, çünkü aynı

karanlık

şimdi içimde ikimize de bulaşmıştı. Zane, benim lanet kardeşim. Bu bokun içinde beraberdik.

Öne doğru uzanıp elimi omzuna koydum. "Amcan bunun için seni öldürecek."

Omuz silkti. "Her gün olduğu gibi." Başımı salladım ve Zane elimi silkti. Başını Saffie'ye doğru salladı. "Bana bulaşmadan günü atlatabileceğinden emin değildim."

Başını eğmiş, göğsüne bir kitap sıkıştırmış olan Saffie'ye bir bakış attım. Ellерinin titrediğini görünce gözlerim kısıldı. Bu beni çok üzdü. Phebe'nin bundan önce ona evde eğitim verdiğini biliyordum. Hâlâ öyle yapıyor olmalıydı. Kendini bu işkence dolu cehenneme sokmamalıydı. "Yine de," dedi Zane. "Amcamın her öğretmenin onun soyadını vurguladığından emin olduğunu biliyorum-Deyes. Sanırım bu, soyadını çok netleştirdi.

Nereli olduğunu ve kimin akrabası olduğunu." AK'ye sessizce teşekkür ederek başımı salladım ama önceliğim Saffie'yi eve götürmekti.

"Gidelim," dedim ve onun rahatlayarak iç çektiğini gördüm. Saffie kamyonu varana kadar aramızda yürüdü. Camın kenarına oturdu ve dünya geçip giderken dışarı baktı. Gözlerimi ondan alamıyordum.

"Kızgın mısın?" Bizi yerleşkeye götüren köy yollarına yaklaşırken Zane sordu. "Prospect'ten uzaklaştırıldığın için mi?"

"Evet," diye kabul ettim ama omuz silktim. *Kızgınlık* hafif bir ifadeydi. "Anlamıyorlar işte." Zane başını salladı ve gerçekten anladığını *biliyordum*. Onun öfkesini de hissettim, sanki benimkiyle bağlantılıydı. Yaşayan, nefes alan lanet bir iblis bizi ele geçiriyor, ruhlarımızı günden güne ele geçiriyordu.

On beş dakika sonra, hepimizin yaşadığı kulübeler kümesine girdim. Kamyonu park ettim. AK ve Flame AK'nin evinin önünde oturuyorlardı. Viking de oradaydı. İlk defa sıırtmıyor ya da sikinden bahsetmiyordu. AK, Flame'le konuşurken ciddi idi. İçim burkuldu. Bir şeyler oluyordu. Kötü bir şeyler.

"Neler oluyor?" Zane herkesin endişeli yüzüne bakarak kaşlarını çatarak sordu.

"Kim bilir," diye cevap verdim. Arabadan indik. Ben daha gözümü kırpmadan Saffie koşarak eve girmiş, Phebe kapıyı açmış ve kapı kapanmadan önce ona sıkıca sarılmıştı. Ayaklarımı durdurup koşmaya ve peşinden koşmaya başladım.

AK başını kaldırdı. "Nasıl gitti?"

"Çok korkmuştu," diye cevap verdim ve onlara yaklaştım. "Orada olmamalıydı. Bana bağlı olmadığını anlıyorum ama o okulda olmak için hazır olmaktan çok uzak." AK cevap vermeden önce kardeşime baktım ve

gözlerinin altındaki siyah halkaları kaydetti. Gergin kaslarını gördüm. Kollarını hareket ettirdiğinde, ön kollarının iç kısmında taze kesikler gördüm.

"Neler oluyor?" Ona sordum. Ama Alev boş gözlerle yere bakıyordu. Beni duyduğundan bile emin değildim, o kadar dalmıştı ki.

Vike'a baktım. Ne bir espri yaptı, ne de ukalaca bir yorum. Zane yanımda duruyordu, lanet olası gece gibi hareketsizdi. Belli ki bir şeyler olduğunu o da en az benim kadar hissetmişti. Bana yaklaştı. Lanet olası en iyi arkadaşım, ortaya çıkmak üzere olan şey için arkamı kolluyordu.

"Flame?" AK dedi ama Alev cevap olarak hiçbir şey söylemedi ve yapmadı. Onun yerine tırnaklarını kollarına batırmaya başladı. Kan çekildiğinde tısladığını duydum. Kalbim küt küt atmaya başladı. Onu hiç böyle görmemiştim.

bir süredir. Beni yerleşkeye ilk getirdiğinden beri. Maddie'den önce Flame'in nasıl bir yer olduğunu duymuştum. Ama gerçekten hiç görmemiştim. Şimdi de görmeyeceğimi umuyordum.

AK, "Madds hamile," dedi ve Alev'in başı sarsıldı, sonra ayağa fırladı. Alev'in elleri titredi ve volta atmaya başladı. Başı seğirdi ve tırnaklarıyla kolunu tekrar tekrar kesmeye başladı, kafasının içinde kaybolmuştu. Burun deliklerinin açılmasını, yanaklarının kızarmasını izledim. Yavaş yavaş aklını yitirmesini izledim. Derin bir nefes aldım. Maddie hamileydi. Bu yüzden farklı davranıyordu. Bu yüzden bu kadar hastaydı... ve bu yüzden

Flame eski haline dönüyordu.

ilk tanıştığımızda. Neden tekrar böyle davrandığını bilmiyordum, ta ki...

Kardeşi. Benden önceki kardeşi... ölen kardeşi.

Alev yalnız kalmak için kendini açıklığa atarken AK bana yaklaşıp,
"Bununla iyi başa çıkamıyor," dedi. Gözlerimi ondan hiç ayırmadım,
çenesinin sıkıştığını ve gözlerinin sanki derisinden çıkacakmış gibi açıklıkta
dolaştığını gördüm. "Alevlerin geri döndüğünü düşünüyor. Maddie'yi ve
bebeği öldüreceklerini düşünüyor. Kahretsin, sanırım yine aklını kaçırıyor."
AK elini yüzünde gezdirdi. Bitkin görünüyordu.

"Bu daha önce de olduğunda pek iyi gitmemişti," dedi Viking kollarını
devasa göğsünde kavuşturarak. "Onu kaybedeceğimizi düşünmüştük.
Maddie onu kurtardı tabii ki. Şimdi kaybedeceğini düşündüğü kişi Maddie."
Kardeşimi izlerken içimdeki öfkenin de yükseldiğini hissettim. Başka bir şey
değil.

Önce Slash, uzaklaştırma, şimdi de Flame yine kendini kaybetti.

Onu kaybedemezdim. Arıza yapamazdı. Madds zarar görmeyecekti.
O hamileydi. Çoğu hamileliğin iyi geçtiğini sanırdım. Bilmiyordum.
Ama sonra kalbim yere düştü.

eğer ona ve bebeğe bir şey olursa. O zaman Flame'e ne olacaktı? Bize?

Maddie'yi de kaybedemezdim. Zaten bir anne kaybettim. Maddie'ye
hayatımda ihtiyacım vardı.

AK, "Daha fazla stres yapamaz," dedi ve bana baktı. Bir saniye içinde içimdeki öfke ateşi alevlendi.

Sırıtarak dudağımı büktüm ama hiç de eğlenmiyordum. "Ben," dedim AK'ye, sonra başımı salladım. "Ben lanet olası stresim." AK'nin yüzüne güldüm. "Mesaj alındı, AK. Hadi Zane," dedim ve geri çekildim. "Hadi buradan siktir olup gidelim."

"Hiçbir yere gitmiyor," dedi AK. "Bu herif eve girecek, sonra da onu teyzelerine götüreceğim."

"Ne var? Neden? Ben burada kalıyorum!" Zane bağırdı.

"Tekrar düşün," dedi AK. "Okulun aramadığını mı sanıyorsun?"

Zane gözlerinde lanet bir öfkeyle bana baktı ve kapıyı arkasından çarparak AK'nin kamarasına girdi. Dönerek kulübeye ve odama girdim. Duvardan duvara volta attım, ahşap zemin ayaklarımın altında gıcırıyordu. Pencereden dışarı baktım ve Flame'in kollarına baktığını gördüm, harap olmuş dövmeli derisinden kan damlıyordu. Yüzü bomboştu, Sanki kardeşim artık bu lanet olası gezegende değilmiş gibi. Damarlarımda derin bir korku hissi dolaşıyordu. Buna katlanamazdım. Bu saçmalığa daha fazla katlanamazdım. Derimden dışarı çıkıyormuşum gibi hissediyordum, vahşi bir kurdun serbest kalmaya çalışan öfkesi. Dışarı çıkmasına asla izin vermedim. Eğer bırakırsam asla geri dönemeyeceğimi biliyordum.

Yatağımın altına uzanarak kulüp binasından çaldığım açılmamış Jack şişesini, sigaralarımı ve silahımı çıkardım ve ağaçların arasında kaybolmadan önce arka kapıdan çıktım.

Geniş bir ağaç gövdesinin önüne çökerek şişenin kapağını açtım ve içmeye başladım. İçtim, içtim, ciğerlerim çiğ kalana ve önümdeki orman bulanıklaşmaya başlayana kadar duman üstüne duman içtim. İçkiden aldığım her yudumda, Slash'in öldüğü günün anıları gözümün önüne gelmeye başladı.

aklımdan uçup gitti. Ultra HD teknik renk yerini grenli siyah beyaza bıraktı. Ama lanet hayaletler kaybolmadı. Hayır, o piçler asla kaybolmadı. Beni hiç yalnız bırakmadılar -omzumdaki lanet olası Azrailler.

Karanlık ormana göz kırptım. Gece, Jack'in boğazımdan kolayca aşağı kaydığı kadar çabuk çökmüştü. Teker teker dışarı çıktıklarını gördüm. Slash'in öldüğü gün öldürdüğüm adamların bana doğru yürüdüklerini gördüm, göğüslerinden, kafalarından ve bacaklarından kan sızıyordu - ölümlü bedenlerine kurşun üstüne kurşun sıkıp onları parçalara ayırırken ve yaşamlarını ellerinden alırken nerelerine isabet ettirdiysem.

"Öl," diye tısladım, kelimelerim kulaklarıma bile bulanık geliyordu. Ama gelmeye devam ettiler. Sırada Smiler'la birlikte en son öldürdüğümüz Meksikalılar vardı, bana doğru geliyorlardı, içleri açıktı, yüzleri çökmüş ve solgundu, ölüm onları açgözlü bir parazit gibi kemiriyordu.

Ve sonra onu gördüm. Slash'i gördüm, kafası yaralıydı, yüzüne ve vücuduna kan sıçramıştı. Gözleri benimkileri hiç bırakmadı. En iyi arkadaşımı böyle gördüğüm için göğsüm çatladı. Yanıma oturmak için hareket etti, hâlâ bana doğru gelen adamları inceliyordu. Onu bu kadar yakınımda hissetmek ellerimi titretiyordu. Kendime bu insanların hiçbirinin gerçek olmadığını, Slash'in gömülü olduğunu, çoktan Hades'le birlikte Styx Nehri'ni geçtiğini söylemeye çalıştım. Ama buz gibi nefesini yanağımda hissettim. Hırıltısını duydum, onu hayata döndürecek nefes için mücadele ediyordu. "Öldür onları," diye fısıldadı kulağıma. O konuşurken dünya yan yattı. O kadar sarhoştum ki. O kadar sarhoştum ki, artık her şey umurumda değildi.

Sertçe öksürdüm. Ciğerlerim içlerine bastığım duman yüzünden kararmış ve mahvolmuştu. Her gün içtim ve sigara içtim. Her gün aklımdan bir parça daha kaybediyordum. Artık kaybedecek çok az şey kaldığına ikna olmuştum. Smiler'ı hızla uçuruma doğru takip ediyordum.

Hiçbir şey yardımcı olmadı. Hiçbir şey hayaletleri engelleyemedi.

Birdenbire Saffie'nin yüzü aklıma geldi. Okuldaki tribünlerin altında yanımda oturuyordu. Onun yanında öfkem sigaramın ucundaki kül gibi dağıldı. Onun yanında, dar kot pantolonu ve kazağıyla, her şey rahatça uyuşuyordu. Ama yüzü zihnimi doldurur doldurmaz kayboldu.

"Öldür onları Ash," diye emretti Slash'in çakıllı sesi, kanlı işaret parmağı yaklaşan adamları gösteriyordu. "Beni öldüren şerefsizleri öldür." Durakladı, çatırdayan, kekeleyen bir nefes aldı. Gülümsedi; dişleri bayat kırmızı kanla boyanmıştı. "İntikamımı almalısın Ash. Hepsi ölene kadar asla durma. Onları benim adıma öldür... Bana borçlusun Ash. Bu sen olmalıydın."

Gözlerimi sıkarak kapattım, boğazımın suçluluk ve lanet olası pişmanlıkla tıklandığını hissettim. Bunu onun için yapacaktım. Yapmak zorundaydım. Yapılacak en doğru şey buydu. Öldürmem gerekiyordu, kana kan, en iyi arkadaşımın hayatı için. Ceketimin içine uzanıp silahımı aldım. Elimde ağırlaştı. Her zaman ağır gelirdi, sanki elimde olmaması gerekiyormuş gibi.

Bu adamların gerçek olmadığını biliyordum. Slash'in orada olmadığını biliyordum. Hayaletler gerçek değildi. Yine de beni hiç terk etmediler. Gözlerimi her kapattığımda oradaydılar. Bana acı bir gerçeği hatırlatmak için oradaydılar: Slash'in ölümü benim olmalıydı. Sırtımdaki lanet Azrail, ateş eden elime rehberlik ediyor, arkadaşımın benim yerime ölmesinin kefareтини ödediğimden emin oluyordu.

"Öldür," diye emretti Slash, sesi sertti. Sesi şimdi hayattayken olduğundan daha derindi. Artık zehirle doluydu. Kanlı eli omzuma bastırdı, giysilerimi yaktı ve altındaki derimi haşladı. Slash'in eli dirseğimi tuttu ve kaldırdı.

Silahımı. Gördüğüm ilk cesede nişan almama yardım etti. Parmağımı Tetiği çektim ve ateş ettim. Silah sesi sessiz ve durgun ormanda hızla yayıldı, yaprakların arasında gök gürültüsü gibi yankılandı. Uyuyan kuşlar ve uçan yarasalar dağıldı, gece gökyüzüne roket gibi fırladılar. Ateş etmeye devam ettim. Hayaletler teker teker yere düştü, şimdilik vurulmuşlardı. Ama orada kalmayacaklardı.

Geri gelirlerdi. Her zaman geri dönerlerdi.

Kanlı ve ölü gözlü adamları sıra sıra indirdim, ta ki sonuncusu ayaklarımın bir santim ötesine düşene kadar. Yere düşüp etrafımı saran yüksek otların ve yabani otların arasında kaybolduğunda Slash'in elinin çekildiğini hissettim. Yine de geri dönecek, lanet olası rüyalarımın girecek, onun adına işleri yoluna koymamı emredecekti.

Hiçbir şeyi nasıl doğru yapacağımı bilmiyordum.

Solumdan gelen bir ses başımı o tarafa çevirmeme neden oldu. Çok yorgundum ama hiç uyumadım. Ben uyuduğumda hepsi geri geldi.

Neydim ben?

Düşünüyor muydunuz? Uyanık ya da uykuda, her zaman oradaydılar ve her hafta sayıları artıyordu. Suçluluk duygum tarafından komuta edilen

lanet olası bir orduydular. Çekilen emniyetlerin sesi etrafımda

gürlüyordu. "Sikeyim,

Ash!" Gözlerimi kısarak kimin konuştuğunu anlamaya çalıştım. Sesi tanıyordum ama yavaş ve viskiden kafayı bulmuş beynim hatırlayacak kadar hızlı düşünemiyordu. Üç bulanık figür ortaya çıktı. AK ön taraftaydı. Her

zaman öyleydi, ünlü keskin nişancı Hangmen'leri düşmanlarından temizlemeye hazırды.

Ama o Diego'yu öldürmemişti ve Diego da Slash'ı öldürmüştü. Karanlık ve görüşüm berbattı ama Viking ve Flame'in onun arkasında olduğunu biliyordum. Üçü hep birlikteydi.

"Ormanda mastürbasyon mu yapıyorsun, Mini Flame?" Viking söyledi. Karanlığın içinden yüzü görüldüğünde sırıtıyordu. Şerefsiz her zaman sırıtırdı. AK yanıma çöktü ve silahı elimden çekti.

"Geri ver şunu bana!" Tükürdüm ve onu geri almaya çalışırken sarhoş bir şekilde yanıma düştüm.

"Yine mi sıçtın Ash?" AK yorgunca sordu ve elini yüzünde gezdirdi. "Bazı şerefsizlerin bizimle uğraştığını anlıyorsun, değil mi? Bize karşı şanslarını deneyen serserilerden daha fazlası olma ihtimallerine karşı hepimiz nöbet tutuyoruz, değil mi?" Kendimi oturur pozisyona getirdim ve ağaçlara baktım. AK ve kardeşime otların arasında vurduğum adamlardan bahsetmek istiyordum.

Slash yakınlarda bir yerdeydi, beynimle oynuyordu ama ağzım çalışmıyordu. İçimde büyüyen karanlık bir mantar gibi ciğerlerimi ve beynimi boğuyor, her şeyimi kontrol altına alıyordu. Beni bırakmıyordu. Beni zincire vurmuş, pençelerini göğsüme batırmış, beni kontrol edilemez bir öfkeyle zehirliyordu.

"Kaltaklar kulübelerde kendilerini kaybediyorlar. Saffie odasında saklanıyor. Okuldan eve döndükten sonra pek iyi değildi ve şimdi de insanların onun için geldiğini düşünerek masasının altına kapandı." Benim

Midem bulandı. Asla korkutmak istemediğim tek kişiydi. O da Karanlık kemiklerime işlemeye başladı, iliklerime kadar işledi. Her şey İçim karanlığa gömülmeye başlamıştı. Ama zihnimin gözünde onun yüzüne asıldım. Sahip olduğum her şeyle ona tutundum.

AK yanımda diz çöktü. Elini az önce Slash'in elinin olduğu yere, omzuma koydu. "Dinle evlat, kötü bir durumda olduğunu biliyorum. Konuş benimle, yardım etmeme izin ver-" Elini silktim. Slash'in elini koyduğu yer orasıydı. Lanet olası karanlığın bana dokunduğu, ağır elini üzerime koyduğu, beni aşağı çektiği yer. AK bundan daha iyiydi. Onun karanlığı yakalamasını istemiyordum. Bunu anlamasını istedim ama kelimeleri bulamadım, dilimde cümleleri oluşturmamadım. Gözleriyle karşılaştığımda yardımını istemeye çalıştım. Onun yerine pes ettiğini gördüm. Bana yorgun bir şekilde baktığını gördüm. Sanki işi bitmişti.

Ayağa kalkarak Flame ve Viking'e döndü. "Madds ve Phebe'ye Ash'in dalga geçtiğini söyleyeceğim." Vike'a başıyla işaret etti. "Sen de Styx'e bunun yanlış alarm olduğunu ve askerleri geri çekmesini söyle." AK omzunun üzerinden bana baktı. "Çocuğu bu işe karıştırma. Başkan'ı daha da kızdırmaya gerek yok. Ayıldığında Ash'i ikna etmeye çalışacağım."

AK ve Vike ormana doğru uzaklaştılar. Tekrar ağaçlara baktım ve hayaletlerin yükselmesini bekledim. Bir an için gözlerimi kapattım ve başımı ağaç gövdesine yasladım. Yanımda birinin hareket ettiğini duydum. Ne zaman ki

Gözlerimi açtığımda Alev tepemde dikiliyordu, bakışları gövdeye sabitlenmişti.

Başımın üstünde, gözlerimin değil. Asla gözlerimi değil. *Hayır*, henüz buna layık değildim. "Maddie'yi korkuttun," dedi, sesinde her zamanki gibi herhangi bir ton yoktu. Hiçbir şey söylemedim. Ne anlamı vardı ki? Flame de en az benim kadar kaybolmuştu. Muhtemelen AK'nin ona yapmasını söylediği şeyi yapıyordu. Beni azarlıyordu.

Bana ders vermeye kalkma.

"Bir bebeği olacak. Korkmasına ya da strese girmesine izin yok."

Alev ellerini saçlarının arasından geçirdi. Yüzümden sikilmiş bile olsam Burun deliklerinin açıldığını ve boynunun kasıldığını gördüm. Cehenneme doğru düşüyordu, hem de hızla. Başını bana doğru çevirerek, "Durman gerek. Dur amına koyayım. O ölemez. Ölmesine izin veremem. Bu bok onu hasta edecek."

Onun için üzülmem gerektiğini biliyordum. Nasıl biri olduğunu biliyordum. Bok çukuruna düştüğünü, her fırsatta tırnaklarını kollarına geçirdiğini gördüm. Ama ben zaten oradaydım. Ve umursayacak enerjiyi kendimde bulamadım.

"Harika konuşmaydı Alev. Gerçekten ilham verici," dedim alaycı bir şekilde ve her zamanki gibi yüzünde hiçbir ifade görmedim. İğnelemeyi anlamadığını, neredeyse her şeyi harfi harfine algıladığını biliyordum. Alev durdu, başını yana eğdi, cevabımı anlamaya çalışıyordu. Siyah gözleri ay ışığında şeytani görünüyordu. Aynı gözler bende de vardı. Acaba benimkiler de öyle mi görünüyordu?

"Kes artık," diye tısladı ve ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Bırak şu lanet içkiyi. Okula git. Maddie'yi üzmeyi bırak." Gözlerimi yumruklarından alamıyordum. "Onu strese sokmayı bırak."

Beni sikip atıyordu. Sözleri beni sinirlendiriyordu. Ayağa kalktım, arkamdaki ağacın kabukları sırtımı sıyrıyordu, kardeşime doğru yürüdüm. Yumruklarını işaret ederek, "Tıpkı ikimizin de tanıdığı birine benziyorsun kardeşim," dedim. Kelimeleri sertçe söyledim. Alev kaşlarını çatı.

Anlamayacağını biliyordum. "Bana vuracak mısın *Josiah*?" Gerçek adını söylediğimde kardeşimin gözleri acıyla parladı ve irkildi. Durmak, lanet çenemi kapatmak istedim. Ölmek üzere olan kalbimde kalan bir parça hayat bana durmamı ve bu işin peşini bırakmamı söylüyordu. Ama komutayı ele alan karanlık beni yönlendirdi, bu işin sonunu görmemi sağladı. "Beni sikip atacaksın, sonra da

Beni bir mahzene mi atacaksın? Dersimi aldığımdan emin olmak için, ha? Yapacağın şey bu mu, *baba*?"

Sanki karnına bir levye saplamışım gibi, Flame sendeleyerek geri çekildi. Bu manzara karşısında bacaklarım tutmaz oldu ama çenemi yukarıda tuttum. Flame'in farklı olması hiç umurumda olmamıştı. Onunla normal kardeşler gibi konuşmadığımı hiç umursamamıştım. Ama şu anda umursuyordum. İçimde ölmekte olduğumu, cehenneme giden hızlı trende olduğumu görmesini ve bunu fark edip beni kurtarmasını istiyordum. Ama onun sessizliğine karşılık olarak ve sanki sadist bir kukla ustası tarafından kontrol ediliyormuşum gibi, gömleğimi kaldırdım,

Babamın etime açtığı yaraları gösteriyordum. "Bana vereceksin daha fazla?" Alev konuşmadı, sadece bana baktı. Ama gözleri artık ateşle dolu değildi. Bomboştu. Sanki içine kapanmış, kafasının içinde kaybolmuş, benden ve benim ölümcül dilimden uzaklaşmıştı.

Çoğu insan gibi düşünmediğini anlıyordum. Ama ona ihtiyacım olduğunu göremiyor muydu? Bana 'Maddie'yi strese sokmayı bırakmamı', 'sadece durmamı' söylemesinden daha fazlasına ihtiyacım olduğunu? Nasıl duracağımı bilmiyordum! Denemesine ihtiyacım vardı, sadece bu seferlik. Beynini çevreleyen duvarları aşmaya çalışsın ve benim öldüğümü *görmesini* sağlasın.

Hiçbir şey yoktu. Ağzından teselli sözleri çıkmadı. Acımı kabul etmedi.

Zalimce tek bir kahkaha atarak, "Demek benimle babacan konuşman bu, ha? Bire bir, kalp kalbe konuşmanız bu mu?" Alev göz kırptı üç kez arka arkaya. İçine kapanık. Belki de incinmişti? Bilemiyorum. Öfke dışında duygularını hiç göstermezdi... tıpkı benim gibi. Ağaca yaslandım, hayaletleri izlemeye devam ettim ve dedim ki, "Ve sen yaşlı bir adam mı olacaksın?" Alaycı bir kahkaha attım. "Sana iyi şanslar." Bana vurmasını bekledim. Flame daha önce bana parmağını bile kaldırmamıştı. Şu anda bunu *arzuluyordum*. Bana vurmasını istiyordum. Beni bayıltmasını, yüzüme öyle bir vurmasını istiyordum ki günlerce hissedecektim. Acıyı hak etmiştim. Ben lanet

Acıyı arzuluyordu. Ve en azından söylediğim bir şeyi dinlediği anlamına geliyordu. Beni görmezden gelip bir kenara atmıyordu.

Kalbim ateşlediğim kelimeler yüzünden çarpıyordu. Yarı otomatik bir silahtan çıkan ucuz atışlar gibi, her biri içimde pişmanlık dolu açık bir yara bırakarak geri tepiyordu. Adrenalin vücudumda tutuşmuş benzin gibi dalgalanıyordu. Ağzımı kontrol edemiyordum. İşleri yoluna koymak için ihtiyacım olan kişiye saldırıyordum.

Alev bir heykel gibi hareketsizdi. Gözleri hala gövdeye odaklanmıştı. Başımın üstünde. Ama yüzü solgundu. Sarhoş halimle bile rengini kaybettiğini görebiliyordum - gösterdiği tek tepki buydu.

Doğrudan kalbime inen bir yumruk gibiydi.

Sessizce döndü ve uzaklaştı. Yüksek otların arasında ağır ağır ilerlerken omuzları çökmüştü. Her uzaklaşan adımda öfkem azalıyor, yerini sonsuz bir acının uçurumuna dönüşecek kadar derin bir çukur alıyordu. Alev sonunda gözden kaybolduğunda bacaklarım tutmaz oldu. Kıçım soğuk zemine çarptı ve gözümü karanlığa diktim. Bu sefer uyuşukluk hissedecek kadar şanslı değildim. Her şeyi hissettim, her acıyı, yırtılmayı ve etin yarılmasını.

Pişmanlığım, organlarımın birbiri ardına kapanarak vücudumun ateş ve acıyla yanmasına neden olduğunu hissettirdi. Flame'in boş bakışları beynime saplandı ve az önce yaptığım şeyin ciddiyetini hatırladığımdan emin olmak için sözlerimi tekrarladım... *Beni mahvedeceksin ve sonra içeri atacaksın*

Bir kiler mi? Dersimi aldığımdan emin olmak için, ha? Yapacağın şey bu mu baba? Flame'in içinde ne hissettiğini, hatta duyguları olup olmadığını bile bilmiyordum ama ona doğum adıyla seslendiğimde irkildiğini görmüştüm. Ve kulübeye doğru yürüyüşünü; omuzları çökmüş, ayakları on ton ağırlığındaydı. *Ve sen yaşlı bir adam olacaksın... sana iyi şanslar...*

Birden kendimi çok yalnız hissettim. O kadar yalnızdım ki nasıl normal nefes alacağımı bile bilmiyordum. Herkesi kendimden uzaklaştırıyordum, çünkü bunun onları içeri almaktan daha iyi olduğuna inanıyordum. Büyüyen karanlığımı görmemeleri daha iyiydi. Bedenimi tüketen kötülüğe tanık olmamaları daha iyiydi. Öfke. Kızgınlık... uyumama asla izin vermeyen cehennemden çıkmış hayaletler.

Gözlerimin ucuyla hayaletlerin dizlerinin üzerine çöküp ağaçların arasında yeniden ortaya çıktıklarını gördüm. Bu kez farklı bir nedenle toplanmışlardı; saldırmak için değil, beni izlemek, bana uyumadıklarını hatırlatmak için. Her zaman gölgelerde olacaklarını, beni de kendileriyle birlikte cehenneme sürükleyecekleri anı bekleyeceklerini. Onlara, ruhsuz gözlerine ve çökmüş yüz hatlarına bakarken yanaklarımda ıslaklık hissettim. Islaklığı silmedim.

gözyaşları. Altımdaki toprağa bomba gibi düşmelerine izin verdim, ateşten izleriyle tenimi yaktılar. Flame artık benden nefret edecekti. AK ve Maddie de. Ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. Çünkü kimse benden benim kendimden nefret ettiğim kadar nefret etmiyordu.

Dördüncü Bölüm

Alev

Kamyon kulüp binasının otoparkında durduğunda Maddie'nin elini tuttum. İçeriden müzik sesi geliyordu. Hush ve Cowboy'un kamyoneti yanımıza yanaştı. Sia dışarı fırladı ve Maddie'ye el salladı. Maddie de boştaki eliyle ona el salladı. Tuttuğum eli bırakmıyordum. Hush ve Kovboy Sia'yı içeri kadar takip ettiler. Kapı arkalarından kapandı. Kardeşlerimin gölgeleri içeri girdi. Kapıya baktım. Oraya girmek istemiyordum. Burada olmak istemiyordum. Maddie'yle kulübede kalmak ve bir yere kıpırdamamak istiyordum.

"Alev?" Maddie'nin yüzüne döndüm. Bana gülümsedi ama bu normalden farklıydı. Artık tüm gülümsemeleri farklıydı. Yeni yazıyı okumakta zorlandım. Ne anlama geldiklerini bilmiyordum. Kollarımdaki damarlarım ağrımaya başladığında yerimde kıpırdandım. Buna dayanamıyordum. Dayanamıyordum amına koyayım.

"Uzun süre kalmamıza gerek yok. Sadece Azrael ve Talitha'yı kutlayacak kadar uzun süre." Maddie elimi tekrar sıktı. Ama damarlarımdaki ağrı daha da arttı, onun dokunuşu artık daha iyi hissettirmiyordu. Maddie alnını benimkine bastırdı. Geri çekilmeye çalıştım ama boştaki eli elime geldi. ve beni durdurdu. Maddie'nin nefes alışını dinledim. Her uyuduğunda

Gece nefes alışını dinledim. Göğsünün inip kalktığından emin oldum. Kalbinin hala göğsünde attığından emin oldum. Çok fazla uyumadım. Ne zaman uyusam, onun öldüğünü gördüm. Maddie'nin gözlerinin kapalı olduğunu ve içindeki bebeğin de öldüğünü gördüm. Bir daha asla gözlerinin kapalı olmasını istemedim. İyi olduğunu bilmem için gözlerinin açık ve bana bakıyor olmasını istiyordum. Ona bir şey olmayacağını söylemişti. Ama ben olacağını biliyordum. Alevler ona bir şey olmasını sağlayacaktı. İçimdeki kötülük onu yok edecekti. Herkesi yok ettiği gibi.

"Çocuklar iyi bir şeydir bebeğim," diye fısıldadı. "Çocuk sahibi olmak dünyaya gelişlerini kutluyoruz. Onlar sevginin, onları böylesine şiddetli bir sevgiyle yaratan ebeveynlerin canlı birer timsalidir." Maddie geri çekildi. Gözleri parlıyordu. Midem sıkışmıştı. Gözlerinin parlak olması normalde üzgün olduğu anlamına gelirdi.

"Üzgünsün," dedim. Maddie başını eğdi. *Çünkü berbat bir baba olacaksın ve o da bunu biliyor.* Gözlerimi sıkarak kapattım, kafamın içinde babamın sesini duyuyordum. *Ve sen de yaşlı bir adam olacaksın... sana iyi şanslar...* Ardından Ash'in sesi geldi. Ona zarar vereceğimi düşündü. Ormanda. Karnında daha fazla yara açacağımı düşündü. Maddie üzgündü çünkü sonunda ona ve çocuğumuza zarar vereceğimi biliyordu, tıpkı Ash'in sonunda ona da zarar vereceğimi düşündüğü gibi.

Maddie'nin eli tekrar yanağıma geldi. Başımı kaldırdı. "Sandığın gibi üzgün değilim," diye fısıldadı. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmüyorsa, başka neden üzgün olabileceğini bilmiyordum. "Alev," diye devam etti. "Baba olmaya layık olmadığına inandığın için üzgünüm." Maddie parmağını yüzümde gezdirdi. Onun dokunuşunu seviyordum. Her zaman bana dokunmasını istemiştim. Ama sözleri bana mantıklı gelmiyordu. "Ben senin bize zarar verebileceğine inanıyorum." Maddie'nin eli yüzümü bırakıp karnına indi. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Onun içinde bebeğimiz vardı. Bebeğe zarar vermek istemiyordum.

Maddie elimi tuttu ve karnının üzerine koymaya çalıştı. Elimi çektim. "Hayır!" Ciğerlerim sıkıştı. Kalbim çok hızlı atıyordu. Karnına dokunamazdım. Bebeğe asla dokunamazdım.

"Alev..." Maddie fısıldadı. "Ben de korkuyorum." Gözlerim Sesi tuhaf geliyordu. Çatlamıştı. "Bu konuda yalnız değilsin. Ama sen yanımdayken güçlüyüm. Seninle tanıştığımdan beri, içimde mümkün olduğuna hiç inanmadığım bir güç buldum." Gözlerimi kapattım. O beni de güçlendirdi. Onsuz yaşayamazdım.

"Dokun bana, Alev. Sakın geri çekilme." Maddie eğildi. "Öp beni. Beni öpmene ihtiyacım var." Öpmek istedim. Gözlerim karnına kaydı ama Maddie tek görebildiğim o olana kadar tekrar eğildi. Yeşil gözleri Kocaman. O kadar güzeldi ki. Kanımdaki alevler çok sıcaktı,

çok güçlüydü ama dişlerimi sıktım ve acıyı bastırdım. Maddie'yi dudaklarından öptüm. İçimdeki iblisler geri çekilmemi söylediğinde hırladım. Ama o *benimdi*. Onu kaybedemezdim. Ve onu öpmek istiyordum. Onun öpücükleri her şeyi daha iyi yapıyordu.

"Gel," dedi Maddie, elimi bırakmak için geri çekilerek. "Hadi gidelim içeri." Kamyonundan atladım ve aceleyle yolcu tarafındaki kapıya gittim. Kapısını açıp onu kamyonetten indirdiğimde Maddie her zamanki gülümsemesini takındı. O gülümsemeyi çok severdim. O gülümseme sayesinde nefes alabiliyordum.

Kulüp binasına girdiğimizde her yerde çocuklar vardı. Kapı arkamızdan kapandı. Kapana kısılmıştık. Bir bebek çığlık atmaya başladığında Maddie bizi kız kardeşlerine doğru çekmeye başladı. Kafatasıma bıçak saplanmış gibiydi. Bebek tekrar çığlık attı. Ses kafamın içinde yankılanırken gözlerimi kapattım. *Karanlığın içindeydim. Toprak altımda, etrafımdaydı. Ve o yanımdaydı, kıpkırmızı ve çığlık çığlığa... Onu kucağıma almamı istiyordu ama ben onu kucağıma alamıyordum. Az önce annemi dokunuşumla öldürmüştüm. Onu da incitmek istemedim... ama çığlık atmaya devam etti, ağlamaya devam etti... Ne yapacağımı bilmiyordum. O sahip olduğum tek şeydi. Küçük kardeşim.*

"Burada güvendesin." Maddie'nin sesi karanlığı yarıp geçti. Gözlerimi açtığımda karşımda duruyordu. "Azrail yaralı değil, o sadece aç olduğu için annesini arayan bir bebek." Azrail'le birlikte uzaklaşmakta olan Lilah'ya baktım. "O güvende. Gördün mü? Buradaki tüm bebekler

güvende.

ve mutlular. Kimse onlara zarar vermiyor." Başımı salladım ama sanki derim yüzölüyormuş gibi hissediyordum; damarlarım, kanım ve kemiklerim vücudumdan dışarı çıkmaya, siktir olup gitmeye çalışıyordu. Çok sıcaktı. Kendimi çok sıcak hissediyordum ve hareketsiz duramıyordum. "Oturalım."

Maddie'nin elini tuttum ve bir masaya oturdum. Yanımdaki koltuğa oturmaya çalıştığında onu kucağıma çektim. Onu yakınımda tutuyordum, gerçekten yakınımda. Ellerimi karnından uzak tuttum. Ona zarar vermeyeceğimi söylemişti ama ben daha iyisini yapacağımı biliyordum. Onu korumak zorundaydım. Kıpırdamadan durmaya çalıştığında Maddie eğildi ve başını omzuma koydu. Kokusunu içime çektim. Elimi saçlarına doladım ve beni sakinleştirmesine izin verdim. Maddie Mae ile konuşmaya başladı. Konuştuğunda sesi sırtından göğsüme doğru titreşiyordu. O güldüğünde, lanet olası ciğerlerim çok sıkı olmayı bıraktı ve havanın içeri girmesine izin verdi. Onu burada tutmak zorundaydım. Eğer benimle kalırsa, alevlerimle hiçbir bebeğe zarar veremezdim.

Viking ve AK yanımızdaki masanın etrafına sandalyeler çektiler. Daha sonra Rudge, Hush, Cowboy, Tanner, Tank, Bull ve Styx geldi. Beau da oradaydı. O yeni adaydı. Samson ve Solomon ile birlikte geçen hafta takıma katılmıştı. Ash ya da Zane gibi aday değillerdi. Styx, Beau'yu vermişti, Süleyman ve Şimşon'a daha fazla sorumluluk verildi. Kilisede yer almalarına izin verildi. Angarya işlerin hiçbirini yapmak zorunda değillerdi.

Beau, Tanner'ın yanına oturdu. Tanner ona bir şey söyledi ve Beau sırtıttı. Onları izledim. Onlar kardeşti. Sonra Samson ve Solomon oturdu. Onlar da kardeşti, ikizdiler. Samson bir şey söyledi, ne olduğunu duymadım ve Solomon güldü. Kardeşler. Beau ve Tanner. Solomon ve Samson. Onlar kardeşti. Kardeşler böyle mi olmalıydı?

Ash ile hiç gülmedim. O da benimle gülmedi. *İkimizin de tanıdığı birine benziyorsun kardeşim... Bana vuracak mısın Josiah?* Kafamın içinde Ash'in sesini duydum. Babam gibi olduğumu söyledi. Babam gibi olduğumu düşünmüyordum. Ama o öyle olduğumu düşünüyordu. Olmak istemedim. Babam anneme zarar verdi. Beni, Ash'i ve Isaiah'ı incitti.

Maddie bana bakmak için başını çevirdi. Kaşları aşağıya doğru çekilmişti. Bu endişeli olduğu anlamına geliyordu. Ağzını kulağıma dayadı. "Sen iyisin bebeğim. Seni seviyorum." *Seni seviyorum...* Ona daha sıkı sarıldım. Birden babamın kanında da alevler olup olmadığını merak ettiğimde donup kaldım. Bu yüzden mi hep kızgındı, neden herkesi incitiyordu.

Solomon ve Samson tekrar güldüler, Samson Solomon'un kolunu tutuyordu. Onları izledim ve nasıl kardeş olunacağı hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Nasıl böyle gülebiliyorlardı? Kimsenin şakalarını anlamazdım, ne zaman şaka *yaptıklarını* zar zor anlardım. Ben gülmedim. Denediğimde hiç doğru gelmedi. Kahkahalarım zorlamaydı ve her zaman yanlış şeye ya da yanlış zamanda gülerdim ve insanlar bana bakardı. Ash için bir kardeş değildim, Beau gibi.

ya da Solomon ve Samson'ın birbirleri için olduğu gibi. Nasıl olacağımı bilmiyordum. Ash'in beni kardeş olarak kabul etmesi berbat bir şeydi. Isaiah... Isaiah'ı ben öldürdüm. Ama yaşasaydı ona boktan bir kardeş olurdum.

"Tanrım!" Vike bağırdı ve başını salladı. "Yaşlandı mı ne? Artık barda böyle mi eğleniyoruz? Bebekler ve çay bardakları, sanki İngiltere Kraliçesiymişiz gibi. Kuku ve viski nerede?"

Ky, çocuklarından birini tutan Vike'ın arkasından yaklaştı ve onu tokatladı kafasının üstüne. "Vike, o çirkin ağzını kapat yoksa on üç numara botumu kıçına sokarım."

Vike kaşlarını sallayarak gülümsedi. "Bu bir söz mü, Veep?"

"Kendine bir kadın bulmalısın, Vike," diye önerdi AK. "Bölümdeki en yaşlı kardeşlerden birisin. Artık orta yaşlısın, değil mi?" AK sırtıttı.

Vike'ın ağzı açık kaldı. "Güzel bir şarap gibi yaşılanıyorum kardeşim." Kaslı karnını göstermek için gömleğini kaldırdı. "Hiç böyle vücudu olan yaşlı bir adam gördün mü?"

Vike konuşmayı kesti ve odanın karşısındaki bir şeye baktı. Ky'nin çocuğunu tutuşunu izledim. Çocuğumu bu şekilde tuttuğumu hayal etmeye çalıştım. Kafamda bile göremiyordum. Kanım kulaklarıma hücum etti. Onları asla bu şekilde tutamazdım.

"Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş," dedi Ky. Bana bakıyordu. Ciğerlerim dondu. Maddie kucağımda hareketsiz kaldı. Elimi tuttu ve kardeşlerimle yüzleşmek için döndü.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Ky. Elimi öptü ve tekrar bana yaslanarak parmağını elimin arkasında gezdirdi. Sakinleşmeme yardım etmeye çalışırken de böyle yapardı. Hoşuma giderdi. Normalde her zaman işe yarardı.

Viking koltuğunda öne doğru kaydı. "Rider'ın annesinin ne kadar seksi olduğunu fark eden başka biri var mı?" Bella ve Rider'la birlikte oturan Ruth'a baktım. "Bara hiç gelmiyor, o yüzden onu pek görmedim. Ama *kahretsin!* Yaşlı orospuları çok severim. Siktiğimin Ruth ablası çok seksi görünüyor. *O* uzun saçların altında *o* sıkı vücudun olduğunu kim bilebilirdi?

Tarikat sürtüklerinin giydiği elbiseler mi?"

"Senden o kadar da büyük olduğunu sanmıyorum," dedi Tank. "Belki bir ya da iki yıl. Hatta senden daha genç bile olabilir. Rider'ı ve ikizini on iki ya da on üç yaşındayken doğurdu, değil mi? Neredeyse aynı yaştasınız."

"*Gerçekten mi?*" Vike düşüncelere daldı ve yüksek sesle ıslık çaldı. Gülümsedi ve kaşları dans etti. "Rider!" Rider başını kaldırıp masaların arasından Viking'i gördü. "Gel lan buraya!" Rider ayağa kalktı ve yavaşça yürüdü.

"Ne?" Elini tıraşlı kafasının üzerinde gezdirdi.

"Annen," diye sordu Vike. "Kaç yaşında? Biriyle görüşüyor mu?"

"Neden?" Rider sordu. Gözleri kısıldı.

Viking omuz silkti. "Meraklı zihinler bilmek istiyor."

Rider bir süre sessiz kaldı, sonra eğildi ve uyardı, "Annemden uzak dur, Vike. Ciddiyim. Senin saçmalıklarınla uğraşamayacak kadar çok şey yaşadı."

Viking sırttı. "Böyle yapma, Doktor. Yeni bir baba istemiyor musun? Memelerini düzeltecek ve sana masallar okuyacak birini?" Vike onun kucağını tokatladı. "Hadi ama oğlum. Ben ve annen sadece seni mutlu etmek istiyoruz, hepsi bu."

"Ciddiyim. Uzak dur lan." Rider yürüdü gitti.

Vike dudağını ısırды ve elini kasıklarına bastırdı. "Birdenbire şuradaki Rahibe Ruthie'ye karşı gerçek bir ereksiyon hissettim. Onun bu kadar lanet olduğunu unutmuşum.

genç." Başını yana eğdi. "Tanrım! Aramızda mükemmel bir on kişi yaşıyordu ve anakonda bunu daha yeni fark etti." Viking kasıklarına doğru baktı ve eliyle sikini sıvazladı. "Kaytarıyorsun dostum. Onun gibi potansiyel amları araman gerekiyor."

"Siktiğimin salağı," dedi Ky ve başını salladı. "Nasıl oldu da kulübe girmesine izin verildi?"

Rudge başını sallayarak, "Onu becerirdim," diye onayladı.

Hush, "Bunun iyi bir onaylama olduğundan emin değilim," dedi ve birasından bir yudum aldı.

"Bunu her gece başkan yardımcısının küçük kız kardeşine ikili oynayan adam söylüyor.

erkek arkadaşının göğsüne beyaz kurdeleler fişkırtarak bitiriyor," dedi Vike ve ardından kendisine sırttan Kovboy'u işaret etti. "Oops. Birbirinizi becermiyormuşsunuz gibi davranmamız gerektiğini unutmuşum. Neden bilmiyorum ama.

Herkesin kendi sapkınlıkları vardır. Sizinkiler sadece am *ve yarak*." Vike yumruğunu Ky'ye doğru uzattı. "Fırsat eşitliği sevenler. Değil mi, Veep? Hepimiz biliyoruz ki Hangmen'ler bu modern zamanlara ayak uydurmak zorunda!"

"Kızımı kucağında tuttuğum için şanslısın Vike, yoksa yemin ederim derini yüzerdim. Hemen şimdi. Kimin izlediğini umursamadan."

Viking güldü, başını salladı ve bardaki Zane'den bir viski ve bir kadeh şaraba benzeyen bir şey almak için ayağa kalktı. Odanın diğer ucuna geçerek Rider'ın yanına oturdu. "Sizin için leydim," diye Ruth'a teklif etti. Ruth aldı şarabı ondan uzaklaştırdı. Gözleri kısılmış ve kaşları aşağıya çekilmişti. Mutlu olup olmadığını bilmiyordum ama insanlar kaşlarını çatığında bu genellikle mutlu olmadıkları anlamına gelirdi.

"Rider onu öldürecek," dedi Tank. Ky'nin kızı aniden ağlamaya başladı ve vücudum anında gerildi. Ağlama sesi beynime bir kurşun gibi, bir işkence gibi saplandı. Lanet barın duvarlarında yankılandı. Ellerim titremeye başladı. Kendimi toparlamak için gözlerimi kapattım. Ama karanlık beni mahzene götürdü. Maddie'nin eli elimde sıkılaştı. Tutundum, anıyı uzaklaştırmaya çalıştım-

"Çabuk!" Ash'in sesiyle gözlerimi açtım ve öne doğru oturdum. Kolumu Maddie'nin göğsüne dolayarak onu kendime yakın tuttum.

"Hepinizin ahıra gelmesi gerekiyor. Hem de hemen!"

Styx ayağa kalkmış, işaret ediyordu. "*Ne?*" Ky çocuğunu Bella'ya uzatırken AK Prez'in sözlerini seslendirdi.

"Ateş var. Lanet olası ateş ve bir kaltak... asılmış ölü bir kaltak. Bunu görmelisin." Ash başını sallamaya başladı. Hızlı nefes almaya başladım. *Ateş. Ateş vardı.*

Ky, Prez'in yanına geçerek talimatlarını yüksek sesle okudu. "Mae, kadınları arka odaya götür ve kendinizi içeri kilitleyin." Mae Charon'u taşıyarak ayağa kalktı ve sürtükleri arka odaya götürdü. Ben Maddie'yi tuttum. Bensiz hiçbir yere gitmiyordu.

"Alev?" Maddie söyledi ve ayağa kalktı.

Ky, "Flame, bizimle geliyorsun," diye emretti. Maddie'nin gitmesine izin vermeyecektim. "Alev! Maddie'yi arka odaya götür! Sana ihtiyaç var!"

"Ben iyi olacağım," dedi Maddie. "Gitmelisin."

"Rider, sen onları koru. Zane, sen de hepsini izle. Devriye gez ve cephanelikten silah getir." Styx'in elleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki onları zar zor okuyabiliyordum.

"Hadi gidelim!" Ky bağırdı. Maddie arka odaya doğru ilerledi, Rider ve Zane de onu takip ediyordu. Peşinden koşmak istedim.

Yanımda. Yanımda olursa onu daha fazla koruyabilirdim. Benim tarafımdan korunursa ona hiçbir şey olmazdı.

"Flame, o güvende. Hadi şu işi bitirelim." AK, Vike ile birlikte beni kapıda bekledi. Kulüp binasından koşarak çıktık. Kamyonete atladım ve motorları ahıra kadar takip ettim. Ağaçların arasından yükselen alevleri gördüm. Turuncu alevler. Alevlere yaklaştıkça kanım daha hızlı akıyordu. Lanet olası ateş beni çağırıyordu, şeytan ruhumdaki iblisi çağırıyordu. Direksiyonu kavradım.

"Hayır," dedim içimdeki lanet şeytana. "Defol git buradan!" Kamyondan atladım ve ahıra giden yolu takip ederek koştum. Vike ve AK'nin yanında durdum. Kardeşlerimin geri kalanı zaten oradaydı.

"Ne. Ne. Sikeyim?" dedi Vike. Alevler toprağı geniş bir daire şeklinde kesiyor, bir yılan gibi yerde sürünüyordu. Çember yanık benzin kokuyordu. Sonra, dairenin ortasında, tahta bir haça baş aşağı bağlanmış bir kadın duruyordu. Ölü, çıplak bir kadın, gövdesi yarılmış, tüm organları içinden çıkmış. Ve ağzı... ağzı kalın siyah dikişlerle kapatılmıştı.

"Şey. Bu her gün görebileceğin bir şey değil," dedi Ky ve yaklaştı. "Bu işaret de neyin nesi?" Tanner ve Beau'ya baktı. "Bazı

Klan boku mu?"

Tanner başını salladı. "Klan değil."

"Bu bir pentagram," dedi Samson. Solomon onun yanındaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş başını sallıyordu.

"Şeytanın işareti," diye ekledi Solomon.

Yanan sembole bakarken nefes alış verişim hızlandı. O da benzin kokuyordu. Alevler yükseldikçe ateş tıslıyordu. Şeytan... yılanlar... alevler... bu lanet olası şeytandı. Babam beni bu konuda uyarmıştı. Ateş. Kötülük geliyordu. Geldiğini biliyordum. Ölüm, acı ve lanet alevler.

Ky ateşin yanına eğildi. "İşte kalbi." Ky sembolün ortasını işaret etti. Kaltağın kalbi ortada duruyordu ve ateşin dokunmadığı küçük çim parçasına kan damlıyordu. Beau elinde kum kovalarıyla geldi. Kumu ateşin üzerine atıp söndürdü. Söndüğü anda derin bir nefes aldığımı hissettim. Ama kollarım kaşınmaya, ayaklarım adım atmaya başladı. Onu hâlâ yakınımnda hissedebiliyordum. Lanet olası şeytanı yakınımnda hissediyordum. Kolumu çevirerek, tırnağımın damarıma girdiğini hissedene kadar tırnaklarımı etime batırdım. Kan derimden aşağı süzölmeye başlayıp avucumun üzerinde yuvarlanırken tısladım. Elimi yumruk yaptım ve aletim sertleşirken nefes aldım.

Styx ters çevrilmiş haça bağlanmış olan orospuya yaklaştı. Bağlanmıştı. Tıpkı benim Papaz Hughes tarafından bağlandığım ve yılanlar tarafından ısırıldığım gibi. Derimin üzerinde süründüklerini hatırladıkça derim seğiriyordu. Vücudumun her yerinde süründüklerini, dişlerini etime geçirdiklerini, şeytanın beni kendisinden biri olarak tanıdığını.

Styx ellerini kaldırdı. "Samson, Solomon, Beau. Çevreyi kontrol altına alın.

Bunu bırakan şerefsizlerden herhangi bir iz var mı diye kontrol edin." Üçü de bisikletlerine atlayıp yola koyuldular. Styx ayağa kalktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Ky çenesini Ash'e doğru salladı. "Ne zaman gördün?"

"Size gelmeden hemen önce. Ormanda yürüyordum ve alevleri gördüm." Ash başını bana çevirdi. Neden bana baktığını bilmiyordum. Ormandaki o geceden beri hiç konuşmamıştık.

"Kimin bıraktığını hiç görmedin mi?" Ky sordu. Ash başını salladı.

"Keçi kafaları. Lanet olası kan. Şimdi de bu mu?" Tank haça doğru eğildi, karnında bir delik olan asılı kaltağa baktı. "Pentagramdaki kalp. Dikişli ağzı. Ne oluyor lan?" Tank elini incik izinin üzerinde gezdirdi. "Şeytana tapanlar mı? Şimdi de bunlarla mı uğraşıyoruz?" Nabzım daha hızlı atmaya başladı. Şeytana tapanlar. Kanımda şeytanlar vardı.

"Ya da öyleymiş gibi davranan şerefsizler," dedi AK. "Buralarda şeytana tapanların pek fazla olduğunu sanmıyorum."

Styx imzalamaya başladı. *"Onu kesin ve cesedini yakın. Bu pisliği topraklarımızda istemiyoruz. Devriye gezmeliyiz. Bunu kapımıza getiren pislikleri bulmalıyız."* Styx sırttı. *"Ve onlara lanet bir ders vermeliyiz."*

"Lanet olası Hangmen Mute'un gazabı, bayanlar ve baylar!" Vike alkışlamaya başladı. Gözlerimi çarmıhta asılı duran kaltaktan alamıyordum. Ölümle açılmış gözlerinden. Zorla kapatılmış ağzından. Etrafındaki siyah çizgilerden, alevlerin otları yok ettiği yerden. Tırnaklarımı tekrar tekrar koluma batırdım. Onun için de yılanlarla mı gelmişlerdi? Onu da ısırılmışlar mıydı?

AK ve Tank sürtüğu kesmeye başladı. Vücudu yere yığıldı. Gözleri bana bakıyordu. Ölüm. Lanet olası ölüm bana bakıyordu. Kanımdaki ateş tırmanmaya başladı, gittikçe ısınıyor, serbest bırakılması gerekiyordu.

Yerdeki sürtüğe baktığımda tek görebildiğim annemdi. Annem kanlar içindeydi, yanında bir bıçak vardı. Sonra onun yerinde Maddie'yi gördüm... Maddie'nin bana baktığını gördüğümde boğazımdan hırladım. beni yerden kaldırdı. Karnının yarılmamış olması dışında, bebekle birlikte yuvarlaktı. Ama ölmüştü. Vücudu hareketsiz ve beyazdı. Lanet olası ölü. Bebeği de. Lanet olsun.

"Alevler!" Bull'un sesi zihnimi böldü ve başımı kaldırdım.

AK "Kulüp binası!" diye bağırdığında kardeşler harekete geçti. Ağaçların üzerinden ateşin gökyüzüne doğru yuvarlandığını, dumanın havaya yükseldiğini gördüm.

"Hayır!" Çığlık attım ve kamyonetime koştum. Sürücü koltuğuna atladığımda nabzım hızla atmaya başladı. Toprak yola çıktım, arka tekerlekler çimlerin üzerinde kayıyordu. "Maddie!" Kardeşlerimin bisikletlerini kulüp binasına kadar takip ederken kamyonetin kabinine doğru kükredim. Yaklaştıkça alevleri daha çok görüyordum. "Maddie! MADDIE!" Her yerdeydiler.

Lanet alevler. Alevler gittikçe yükseliyor, kulüp binasının ahşap kısımlarını yiyip bitiriyordu. Kamyondan atlayarak ön tarafa koştum. "MADDIE!" Öksürük sesleri duydum. Kaltaklar ormandaki ağaçlara doğru koşuyorlardı, Rider ve Zane önden gidiyordu. Hepsinin üzerini aradım. AK, Styx, Ky, Tank ve Bull'un sürtüklerini bulmalarını izledi. Sia binadan koşarak çıktı, Hush ve Cowboy onu yakalamak için ileri atıldı. Tanner Lita'yla birlikte kamyonetinin yanındaydı. Çocukların hepsi oradaydı - bebekler, Grace, Saffie-

"Maddie!" Başımı Mae'ye çevirdim. O da etrafına bakınıyordu.

"Maddie! Maddie nerede?" dedi panikle. "Maddie mi?" Mae gözlerini kocaman açarak bağırdı. "Maddie! MADDIE!"

Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum! Hayır. Hayır. Hayır!
"MADDIE!" Kükredim. "MADDIE!"

"Siktir!" Rider tısladı.

Hiç beklemedim. Koşarak binaya girdim. Kapı açıldığında Ateş ve sıcaklık üzerime çöktü, sapı elimi haşladı. Umurumda bile değildi. Maddie. Maddie'yi bulmalıyım. Arkamdan adımı haykıran sesler duydum. O ölemezdi. Ölemezdi! Her yerde yangın vardı. Koridorda arka odaya doğru koştum. Orada değildi. Orada değildi! Alevleri tenimde hissetmedim. Çoktan kanıma karışmışlardı. "MADDIE!" Duman ciğerlerime işlerken öksürerek çığlık attım. "MADDIE!" İleri doğru koştum. Çok fazla alev vardı.

"Alev!" Yanımda bir ses duydum. Ama ateşin içinden geçmek zorundaydım.

Maddie buralarda bir yerdeydi. Ölmüş olamaz. Düşünmeye çalışırken yumruğumu kafama vurdum. "ALEV!" Bir el koluma girdi ve beni kendine çekti. Ash. Ash'ti. "Oraya değil!" dedi, kolu duman yüzünden ağzını kapatıyordu.

Beni kolumdan tutup geri sürükledi. Ben de onu fırlattım. Maddie'yi bulmam gerekiyordu. Maddie'ye ihtiyacım vardı! "Orada!" Ash bağırdı. Koridorun arka tarafını işaret etti.

Yerde bir ceset gördüğümde kalbim güm güm attı. "MADDIE!" Koştum. Alevlerin ve dumanın içinden koşabildiğim kadar hızlı koştum. Dizlerimin üzerine çöktüm. Maddie yerdeydi. Lanet olası yerdeydi!

"Onu dışarı çıkarmalıyız, Flame! Hareket et!" Ash bağırdı. Maddie'yi kollarımın arasına aldım. Hiçbir ağırlığı yoktu. Yüzüne bakmaya çalıştım. Alevler gözlerimi yakıyordu. Yüzü siyah duman çizgileriyle lekelenmişti. Ama onu gördüm. gözleri kapalıydı.

"Hayır!" Tiz bir sesle bağırdım ve lanet kalbimin çatlamaya başladığını hissettim. Koştum. Çatı etrafımıza düşmeye başlarken koştum. Ash önümden koşarak omzunu önümüzde kapalı duran çıkış kapısına çarptı. Kapı patlayarak açıldı ve o da içeri koştu. Arkamızdan devasa bir çarpışma sesi duyulurken ben de onu takip ettim. İnsanlar etrafımızda koşuşturuyordu. "Geri çekilin! GERİ ÇEKİLİN!" Dizlerimin üzerine çöküp Maddie'yi yere indirirken çığlık attım. Boğazım düğümlendi ama Maddie hareket etmeyince boğazımdan bir çığlık koptu. "Maddie," diye fısıldadım ve yavaşça saçlarını başından geriye doğru ittim. Ellerim titremeye devam ediyordu. "Maddie!" Dedim ve topuklarımın üzerine oturdum. "Uyan. Maddie, uyan." Ona doğru eğildim. Elimi çenesine koydum ve başını bana çevirdim. "Gözlerini aç. Lütfen... Maddie... Aç gözlerini. gözler..." Ama yapmadı. İçimde bir şeyler olmaya başladı. Kanımdaki alevler damarlarımın duvarlarından kurtulmaya başladı. Yerde yatan Maddie'ye bakarken umurumda değildi. O an hissettiğim şey umurumda değildi. Alevler etime ve kemiklerime doluyor, derimin altına akıyor ve kontrolü ele geçiriyordu.

Maddie'yi kollarıma aldım ve salladım. "Maddie..." Yürümüyordu. Yüzündeki siyah dumanın altında teni solgundu ve uyanmıyordu. Bir su damlası yanağına düştü ve duman lekeleri arasında bir iz açtı. Bir tane daha düştü. Nereden geldiğini görmek için başımı kaldırdım. Yanağımda su hissettim. Bendim. Benden gelmişti. Göğsüm öyle ağrıyordu ki nefes alamıyordum. Maddie'ye bakarken öleceğimi sandım. Kalbimdeki acı o kadar büyüktü ki hareket edemiyordum.

"Alev." AK yanıma düştü. Arka planda siren sesleri duyuyordum ama Maddie'yi bırakamıyordum. Onu öldürmüştüm. Alevler... Donup kaldım. Arkamdaki alevlere, ateşe baktım. Alevler onu öldürmüştü. Onun için gelmişlerdi. Bebek için gelmişlerdi. O ölmüştü. İkisi de ölmüştü. "Rider'ın ona bakmasına izin ver." AK benimle konuşuyordu.

Rider, Maddie'nin diğer tarafında dizlerinin üzerine çökerken dişlerimi göstererek gerildim. "ÇEKİL LAN!" Onu daha da yakın tutarak emrettim. "Seni öldüreceğim. Ona dokunursan seni öldürürüm."

"Nefes alıyor Alev," dedi Rider yavaşça. Sustum.

Başımı salladım. "O öldü. Alevler onu öldürdü. O öldü. İkisi de öldü. Annem ve Isaiah gibi. İkisi de öldü." İçimi kesen acı öne doğru kıvrılmama ve nefes nefese kalmama neden oldu.

"Alev. Nefes alıyor. Yaşıyor. Ona bakmama izin ver." Siren sesleri daha da yükseldi. Kulübe giden yol boyunca mavi ışıkların geldiğini gördüm. "Gitmesi gerekiyor."

hastaneye götürün. Acil yardıma ihtiyacı var."

"Alev. Bırak baksın. Ona yardım edebilir," dedi AK. Boğazımdan gelen bir çığlık beni boğdu. Kafamı kaldırdığımda herkes bana bakıyordu.

"Lütfen Alev," diye yalvardı Mae. Mae ve Bella öne çıkıp Maddie'nin yanında durdular. İkisi de ağlıyordu. "Lütfen ona bakmasına izin verin," dedi Mae. Maddie'ye baktım. Gitmesine izin vermek istemiyordum. Gitmesine izin veremezdim.

Rider yaklaştı. "Sadece nabzını kontrol edeceğim." Parmaklarını boynuna koyarken çenemi sıktım. Konsantre olurken gözlerini indirdi. "Zayıf ama orada." Eğildi ve nefes alışını dinledi. "O hastaneye ihtiyacı var. Hemen." Ambulans ve itfaiye aracı yerleşkeye girdiğinde Rider ayağa fırladı. Maddie'ye baktım, onu göğsüme yakın tutuyordum. Ona dokunmak, durumu daha da kötüleştirmek istemiyordum. Ama gitmesine izin veremezdim. Gitmesine asla izin veremezdim. O benimdi. Benim Maddie'mdi. O ölemezdi. O ölemezdi.

"Kardeşim," dedi AK. "Onu ambulansa bindirmeliyiz." Sağlık görevlilerinin yaklaştığını gördüm. Daha sıkı tutundum. Alevler kanımda tutuştu ve yanıma yaklaşmaya çalışan herkese hırladım.

"Onları öldüreceğim. Onları öldüreceğim," diye tehdit ettim. "Eğer ona dokunurlarsa, omurgalarını sökerim." Öfkeden titriyordum, sağlık görevlilerine bakıyordum.

yaklaşıyorlardı. Nasıl olduklarını biliyordum. Beni bir yatağa bağlamışlardı. Maddie'nin bir yatağa bağlanmasını istemedim.

"Alev. Tanrı aşkına. Hastaneye gitmesi gerekiyor," dedi Ky.

"Gitmesine izin vermelisin."

"Onu götürmelerine izin vermeyeceğim. O gidemez!" Maddie'ye tutunarak tısladım. AK'yi arkamdan birine başını sallarken yakaladım. Kim olduğuna bakmaya gittiğimde biri arkamdan boğazımı sıkarak nefes almamı engelledi.

"Bırak lan onu!" Ash'in sesi kulaklarımda yankılandı. Maddie'ye tutundum ama siyah noktalar görmeye başladım, kollarımın güçsüzleştiğini hissettim.

"Çok üzgünüm kardeşim," dedi AK ve Maddie'yi ellerimden aldı.

"HAYIR!" Boğazıma dolanan kola karşı mücadele ederken çığlık atmaya çalıştım.

"Yardıma ihtiyacı var kardeşim. Seni doğruca ona götüreceğim. Onunla birlikte olacaksın. Ama yardım etmelerine izin vermelisin." Kanımdaki alevler o kadar sıcaktı ki cehenneme dönmüşlerdi. Maddie'nin ambulansın arkasına bindirilmesini izlerken boynuma dolanan kolla savaştım ve savaştım. Bella ve Mae de onunla birlikte bindiler. Kapılar kapandı ve ben çığlık attım. Karanlık noktalar görüşümü bulanıklaştırmaya başlayana kadar çığlık attım ve çığlık attım. Koluma bir şeyin battığını hissettim.

"MADDIE!" Bağırdım ama sesim yavaş yavaş kesildi. "MADDIE! MADDIE! MADDIE..." Sonra karanlık beni aşağı çekti.

Gözlerimi açmadan önce onları hissettim. Her zamankinden daha sıcak ve haşlayıcıydılar. Tırnaklarımı derime batırdım, alevlerin bir kısmı kaçtığında tısladım. Ama bu yeterli değildi. Buna dayanamıyordum. Damarlarım çökmüştü. Ateş vücudumun her yerindeydi.

Kafam sis içindeydi. Ama bir şeyi hatırlamam gerektiğini biliyordum. Göğsümde öyle derin bir çatlak vardı ki nefes alamıyordum. Karnıma saplanan bir bıçak bana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyordu. Yumruğumu

başımın yan tarafına vurarak kendimi düşünmeye zorladım. Alevleri hatırladığımda donup kaldım. Tenimdeki yanıkları hissettim... kalbim çok hızlı atıyordu... Maddie... *MADDIE*...

Ayağa kalktım, onu bulmam gerekiyordu. Etrafımı kontrol ettim. Gözlerim hâlâ dumandan yanıyordu. Nabzım çok hızlıydı, sıcak kanım vücuduma pompalanıyor, içimdeki her organı ateşe veriyordu. Ateş. Bir yangın vardı... ve Maddie... Maddie...

Kollarımda gevşek bir şekilde yattığını hatırlayarak kükredim. Gözleri kapalıydı, vücudu hareket etmiyordu. Nefes almıyordu. Bana bakmıyordu. Bana gülümsemiyor ya da elimi tutmuyordu. O ölmüştü. Maddie'm... ölmüştü. Biri onu benden almıştı. Biri bana dokunmuştu. Maddie'yi düşünürken gözlerim bulanıklaştı. Acı

içimde bükülmüştü. Maddie ölmüştü. O gitmişti... Benim Maddie'm gitmişti.

"Flame." Birinin adımı söylediğini duydum. Ama yerimde duramıyordum. Odaklanamıyordum. Maddie ölmüştü. Maddie... Maddie... Maddie gitmişti... "Alev! Kardeşim. Odaklan." Gözlerimdeki suyu kırıştırdım. Vücudum uyuşmuştu. Hiçbir şey hissedemiyordum. Ellerime baktım. Kızarmış ve kabarmışlardı. Ve boştular. Maddie artık onların içinde değildi.

O gitmişti. Maddie'm... gitmişti, beni terk etmişti... Onu da öldürmüştüm... damarlarımdaki kötülük onu da öldürmüştü. Boğazımı tıkayan bir şeyle boğuldum. Bebek... Bebeğimizi öldürmüştüm. Maddie onu çok severdi.

Vücudumun kapandığını hissettim. Kaslarımın zayıfladığını ve kemiklerimin ağrımaya başladığını hissettim. "Alev. Kendini topla. Seninle konuşmam gerek."

Ama ses beynime ulaşmadı. Bunun yerine, bedenimin de ölmeye başlamasına izin verdim. Maddie olmadan yaşayamazdım. O cenneti alacaktı. Ben de cehennemi. Umurumda değildi, sonsuza kadar yansam da umurumda değildi...

"Alev. O yaşıyor." İleri geri sallandım, kafamın içinde onun solgun yüzünü, onu tuttuğum sırada kapalı olan gözlerini gördüm. Onu uyandırmaya çalıştığımda kolları yanına düşmüştü. "Siktir!" dedi ses. Sonra biri bana dokundu. "Vike! Yapma-"

Omzumda bir el hissettiğim anda içimde bir cehennem alevlendi ve dönüp o her kimse boğazından kavradım. Kimse bana dokunamazdı. Deneyen herkesi öldürdüm. Ben şeytandım. Şeytan tarafından yaratılmışım. Şeytanlar kanımda dolaşıyordu. Bana dokunulamazdı!

"Alev! Bırak gitsin. Odaklan ve bırak gitsin!" Bir el benim tuttuğum boğazı kopardı. AK ve Viking bir kamyonun sürücü ve yolcu koltuklarındaydı. Ben kabinin arkasındaydım. Sakinleşmeye çalışarak derin derin nefes aldım ama alevler beni esir almıştı. Öfke. O anda tek hissettiğim şey öfkeydi. Maddie gitmişti ve benim umurumda bile değildi. Sonra onu benden aldıklarını hatırladım. Bir kolun boğazıma sarılıp beni ondan çektiğini.

Onu götürdüler. Onu götürdüler!

Özür dilerim kardeşim, dedi bir ses, bilincimi korumak için mücadele ederken. Sana dokunmak istemiyorum ama ona yardım etmeleri gerek. İzin vermeliyiz.

Onu ve çocuğunu kurtarırlar.

Damarlarımda kabaran öfke beni öne fırlattı ve ellerimi tekrar Viking'in boğazına doladı. "Onu benden aldın. Bana dokundun ve onu almalarına izin verdin." Viking karşılık vermedi. Dövüşmedi. Onun savaşmasını istedim. Ellerimi boğazına daha sıkı bastırdım ve sıktım. Gözleri kıpkırmızı oldu ama

savaşırdı. Maddie'yi benden almalarına izin verecekti. Onu götürmelerine izin verirdi.

"Alev! Bırak onu!" AK kamyonu durdurdu. Yüzünü benimkinin önüne getirdi.

"O öldü!" Kükredim. "Bana dokundu ve onu benden aldılar. Onu götürdüler. Beni terk etmesine izin verilmedi. Ölmesine izin verilmedi!"

"Ölmedi," dedi AK. "O ölmedi." Yalan söylüyordu. Yalan söylediğini biliyordum. Onu kollarımda ölü gördüm. İkisi de ölmüştü. "Onlar hastane." Vike'nin boğazını sıkmaya devam ettim. "Hastanedeyiz kardeşim. Seni ona getirdik. İkisine de." Ellerim Viking'in boynunda şokla gevşedi. Nefes nefese kaldı ama beni itmedi. Bana dokunmadı. Elleri başının iki yanında duruyordu.

"Yalan söylüyorsun," diye tısladım, gözlerimi AK'ye çevirerek. Bunu yapmak istemedim.

Maddie hayatta olmasaydı, yaşadığına inanmazdım. Ama o bana bunu yapmazdı. AK yapmaz.

"Sana hiç yalan söylemedim kardeşim. Madds hakkında sana asla yalan söylemem.

Bunu biliyorsun." Öne doğru eğildi. Ellerim yine Viking'in boynunu sıkmaya çalışıyordu. Kanımdaki alevler birinin ölmesini istiyordu. Kardeşimi öldürmem için. Maddie'mi benden almıştı. Onlar için çağırdılar

onu cezalandırmak için öldürmemi istedi. "Sana söz veriyorum, Flame. O yaşıyor. Ve o hastanede bir yatakta seni bekliyor."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. AK'nin söylediği sözlerle daha hızlı ve daha hızlı. Alevler bana yalan söylediğini söylüyordu. Ama kafamın içinde Maddie'nin gözlerinin açıldığını gördüm. Gülümsediğini gördüm ve ağzımdan boğulurcasına bir ses çıktı. Ellerim Viking'in boynundan kaydı. AK'ye baktım. "O yaşıyor.

Kardeşim. Sana yemin ederim, o yaşıyor."

Öldürme dürtüsüne karşı savaştım. Acıyı hissetmeye ihtiyacım vardı. Kanım birinin acısı için şarkı söylüyordu. Alevleri yatıştırmam gerekiyordu. Maddie alevleri yatıştırırdı ama burada değildi. Hastanedeydi. Benden uzaktaydı.

AK'nin koltuğunda Viking'in yanında bir bıçak gördüm. Onu çalarak, hızla dilimledim ucu kolumdan aşağı indi. Saniyeler içinde alevler kaçtı ve nefes alabildim. *Nefes* alabiliyordum. Kanımın kolumdan aşağı aktığını ve uyluklarıma düştüğünü hissettim. Vücudum soğudu, çok değil ama Vike ve AK'ye bakmaya yetecek kadar. "Yalan söylemiyorsun değil mi?" Dişlerimi sıkarak sordum. Aşağı baktım bıçak elimdeydi. Orada iyi hissettirdi. Uzun zamandır derimi kesmemiştim. Hoşuma gitmişti. Buna ihtiyacım vardı. Canım çekiyordu.

"Kardeşim, söz veriyorum. O yukarıda," dedi AK, hastaneyi göstererek. "Seni bekliyor."

"Sana dokundum kardeşim. O kurtarılabilsin diye seni boğdum. Rider

seni sakinleştirmek zorunda kaldı." Viking koltuğunda daha dik oturdu.

Ben de gözümü

Kan derimi boyuyordu. Kırmızıydı. Normal kan gibi. Ama içinde alevlerin saklı olduğunu biliyordum. "Başka seçeneğim yoktu. Ona ihtiyacın var. Onu kurtarmalarına izin vermek zorundaydım ve gerekirse bunu yine yaparım."

Burnumdan nefes alarak boğazını kesmemek için kendimi zor tuttum. Çok kolay olurdu. Derisinin üzerinde bir gezinti. "Onu görmem gerek. Onu görmem lazım." *Ona zarar verme. Ona zarar verme*, dedim kendime. *O senin en iyi arkadaşın.* Kanlı derimi inceledim. Dumanla kararmıştı. Kulüp binasındaki alevlerin dumanı. Hatırladığımda tısladım.

Maddie kulüp binasının zeminindeydi, etrafı alevler içindeydi. Onu görmem gerekiyordu. Onu görürsem her şey daha iyi olacaktı. Gülümserse.

"Dinle," dedi AK. Bacaklarım sabit durmuyordu. O lanet olası hastaneye girmem, kamyonetten inmem ve karıma ulaşmam gerekiyordu. "Kız kardeşleri onunla birlikte. Yalnız değil. Hepsi de duman soluma kontrolü için buraya gelmek zorunda kaldı. Phebe de içeride, beni bekliyor. Sadece

Kalması gerekecek kadar kötü yaralanmış olan Madds." O bendim.

Gerçekleşiyordu. Sonunda onu da öldürüyordum. Eninde sonunda bunun olacağını biliyordum. Babam ve Papaz Hughes herkese zarar vereceğimi söylemişlerdi.

Maddie... bebek... annem... Isaiah... "Durumu stabil." AK dedi ama babamın sesinden onu zar zor duyabiliyordum. *Sen doğuştan günahkârsın, evlat.*

Sevdiğin herkesi lanetleyeceksin. "Alev!" AK'yi dinlemek için başımı kaldırdım. "Bebek yaşıyor. Çocuğun iyi. İkisini de izliyorlar." Benim

ellerim saçlarıma kaydı. Bir kükreme tuttum. Bebek ölmemişti.

Maddie ölmemişti. "Maddie henüz uyanmadı. Tedavisi sürerken onu sakinleştirici altında tutuyorlar."

"Onu görmem gerek."

Viking boğazını ovuşturdu. Kıp kırmızıydı ve ellerimden iz kalmıştı. Onu yakmıştım. Alevlerin yapabildiği buydu. Gözlerimi ellerime indirdim. Maddie'ye de zarar vereceklerdi. Onu da benim kötülüğümle damgalayacaklar, solgun tenini işaretleyeceklerdi.

Viking'in sesi konuşurken sertti. "İçeri girdiğimizde sakin olmalısın. Bu piçlerin hepsine ödeme yapamayız. Sinirlenirsen ya dışarı atılırsın ya da tutuklanırsın." Kaslarım kilitlendi. "Ona ilaç verecekler. Muayene edecekler. Ona dokunan insanlar olacak."

"Kimse ona dokunmayacak," diye hırladım, tek istediğim kamyonundan inip onu görmektir. Onu eve götürmem gerekiyordu. Onu kulübemize geri götürmeliydim, orada hiçbir pislik ona zarar veremezdi. Benim de ona zarar veremeyeceğim bir yere. Onu ve bebeği koruyabileceğim bir yere. Onları güvende tutabilirdim. Orada olmalarına gerek yoktu.

Burası.

"Alev. Yapmak zorundalar. Maddie'nin şu anda kendini toparlamana ihtiyacı var. Tamam mı? Onunla kalmak mı istiyorsun? Doktorlar onu ve çocuğunu hayatta tutmaya yardım ederken çeneni kapayacak ve tepki vermeyeceksin."

"Onun yaşamasını mı istiyorsun?" AK dedi. "O zaman bırak yardım etsinler."

"O ölemez," diye homurdandım. Maddie'nin öldüğünü düşününce öfkenin bir kısmı bedenimden sızdı. Kollarımdan damlayan kan, alevlerin bir kısmını geride tutuyordu.

"O zaman tepki verme." Gözleri koluma kaydı. "Hadi gidelim. Kardeşlerin çoğu zaten onun olduğu katta. Onu gördüğünde daha iyi olacaksın."

Elimdeki bıçağı kavradım ve kapıyı açtım. Dışarısı aydınlıktı. Kaldırımında durdum ve başım döndüğünde kapıyı kavradım. "Rider seni sakinleştirmişti, hatırladın mı?" Viking söyledi. "Sen uyanmadan önce Madds'i buraya getirip yerleştirmemiz gerekiyordu. Seni boğduğum için bayıldığın sırada Rider seni bayıltmadan önce ateşten zarar görmediğinden emin oldu." Çenem sıkıştı. Beni ondan uzak tutmuşlardı. Bütün gece beni ondan uzak tutmuşlardı.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Alevlerin damarlarıma dolmaya başladığını hissettim. Bıçağı alarak kamyonu yaslandım ve kolumdan aşağı doğru kestim. Bıçak eti yardığı anda kendimi daha iyi hissettim. Vücudumun ısındığını ve aletimin sertleşmeye başladığını hissettim. Elimi sikime vurarak onu tekrar aşağı indirdim.

"Al," dedi AK. Bana bir havlu uzattı. "Kesikleri kapat. Kanı durdur. Bıçağını kesığının içine koy ki güvenlik hastaneye birini öldürmek için geldiğini düşünmesin." Bıçağımı kaldırdım. Yırtmak

Elindeki havluyu koluma bastırdım ve caddenin karşısına doğru yürümeye başladım. Lanet olası bacaklarım güçsüz hissediyordu. Vike bir yanımda, AK diğer yanımda yürüyordu. Yolumuza çıkan hiç kimseye dikkat etmedim. Eğer biri bizi durdurursa, kafalarını omuzlarından ayıracaktım. AK bizi merdivenlere götürdü ve tırmandıkça tırmandık, ta ki sonunda Maddie'nin bulunduğu kata geldi. Samson ve Solomon girişteydi. Hastanenin parlak ışıkları gözlerime batarken tüm vücudum daha sert bir şekilde sarsıldı. Sesler, bip sesleri ve alarmlar beni yatağa bağlayıp alevleri kanıma hapsettiklerinde duyduklarımınla aynıydı.

Maddie. Maddie'ye ulaşmalıyım.

Bir köşeyi döndük ve kardeşlerim bir odanın dışındaki sandalyelerde oturuyorlardı. Tank ayağa kalktı. "İyi misin kardeşim?"

"Nerede o?"

"İçeride," dedi Ky. Kapıya baktım ve kalbimin göğüs kafesine çarptığını hissettim. Kesiğime uzandım ve AK'nin bana saklattığı bıçağın sapını kavradım. Onu kullanmam gerekiyordu. Alevleri serbest bırakmalıyım. Maddie... Maddie kapının diğer tarafındaydı. Benim Maddie'm. Bebeğimiz. Ve yaralanmışlardı.

"Alev. İçeri girebilirsin kardeşim," dedi Viking. Hareket edemiyordum. Kafamda tek gördüğüm Maddie'nin kollarımda ölmüş olduğuydu. Lanet olası ölmüştü, gitmişti.

Alevler sonunda onu benden aldı. Onu hak etmemiştim. Ben kötüydüm. Lanetlenmişim. Maddie iyiydi. Onu kötülüğümle öldürecektim. Gözlerimi kırptım, Viking öne çıkıp önümdeki kapıyı açtığında görüşüm netleşti. Kalbim durdu. Bacaklarım büküldü ve dizlerim sert fayanslara çarparak yere düştüm. Onu görebiliyordum. Maddie, karım. Bir yataktaydı, kollarından kablolar çıkıyordu, burnunun altından küçük bir tüp geçiyordu.

"Maddie..." Fısıldadım, ama lanet olası bacaklarım hareket etmedi, böylece ayakta durabildim. Birisi görüş alanımda hareket etti. Maddie'nin kız kardeşleri. Mae. Bella. Lilah. Phebe.

Mae eğilerek geldi. "Seni bekliyordu, Alev. Henüz uyanmadı ama bunun doğru olduğunu biliyorum. Burada seninle daha güçlü olacak."

"Kalk kardeşim," dedi AK yanımdan.

"Sana ihtiyacı var Alev," dedi Vike diğer tarafımdan. Gözlerimi yataktaki Maddie'den ayırmadım. Ayağa kalktım ve ileriye doğru yürüdüm. Hastane kokusu içimde kaçma isteği uyandırdı. Ama ayaklarımı hareket ettirmeye devam ettim. Yatağının yanına gelene kadar yürüdüm.

"Maddie..." Fısıldadım. Ama gözlerini hiç açmadı. Odanın diğer tarafında biri hareket etti. Ash. Ash köşedeki sandalyeden kalkıyordu. *Ve sen yaşlı bir adam olacaksın...* Kafamın içinde onun sesini duydum. Biliyordu. Ona zarar vereceğimi, canını yakacağımı biliyordu.

İkisini de. Tıpkı bizimki gibi bir baba olarak çuvalalayacağımı. Haklıydı.

"İyileşeceğini söylediler," dedi Ash. Maddie'ye baktım. Hareket etmiyordu. Yüzünde kesikler vardı. Cildi normalden daha solgundu. Uzun siyah saçları yastığının üzerine yayılmıştı, kolları yanında gevşek duruyordu. Elini tutmak istedim. Ama elleri bandajlarla kaplıydı. "Onunla kaldım," dedi Ash. Yatağın diğer tarafında duruyordu. "Sen gelene kadar onunla kalıyordum." Ellerini ceplerine soktu, başı öne eğikti. "Bebeğin..." dediler. Ash boğazını temizledi. "İyi olduğunu söylediler. Hepiniz şanslıymışsınız. Hâlâ iyi. Madds de öyle." Gözlerim Maddie'nin karnına kaydı. Gittikçe büyüyordu. Çarşafın altındaki şişlik görünüyordu.

Bebek yaşıyordu... Maddie yaşıyordu.

Uzun sürmeyeceğini biliyordum. Onları bir şekilde öldürecektim. Her zaman yaptım.

"Ash?" AK'nin sesi kapı aralığından geldi. "Neden Flame'i Madds'le biraz yalnız bırakmıyorsun?" Ash yatağın etrafında yürüdü ve yanımda durdu. Gerildim, bana her şeyi berbat ettiğimi, kötü olduğumu ve alevlerimle Maddie'ye ve bebeğe zarar vereceğimi söylemesini bekliyordum. Ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine odadan çıktı. Kapı arkasından kapandı. Nefes alış verişimi duyabiliyordum. Makinelerden gelen bip sesleri canımı acıtırıyordu.

Başımı. Gözlerimi sıkıp kapattım ve Maddie'ye baktım. Eli hareket ettiğinde donup kaldım.

"Maddie?" Homurdandım. Göğsüm sıkışmıştı ve yanaklarım ıslanmaya başlamıştı. "Maddie?" Tekrar söyledim. Ama gözlerini açmadı. Elimi onunkine uzattım ama dokunmadan önce durdum. Elimi geri çektim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Alnımı yatağın kenarına dayadım. Boğazımın sanki biri beni boğuyormuş gibi kapanmaya başladığını hissettim.

"Maddie..." Konuşmaya çalışarak söyledim. "Uyan... uyanman gerek." Kafamı kaldırdım ama uyanmamıştı. Parmaklarını parmaklarımın arasında hissetmek istiyordum. "This little light of mine" şarkısını söylediğini duymak istiyordum. Elimi onunkinin yanına koydum ama hiç dokunmadılar. Dokunmalarına izin veremezdim.

"Özür dilerim," dedim. Yanaklarımdaki ıslaklık ağzıma geldiğinde tuzluydu. "Bu benim hatam." Maddie'nin elinin yanındaki elime baktım. Onunki çok yumuşak gelirdi. Gerçekten yumuşak elleri vardı. Bana ilk dokunduğu zamanı düşündüm. Küçük parmağının benimkine dokunduğu zamanı.

O zamandan beri ona zarar vermeyi bekliyordum, kötülüğün onun getirdiği sakinliği bozmasını bekliyordum. İblislerin geri gelip beni kontrol altına almasını bekliyordum. Bana ona asla zarar vermeyeceğimi söylemişti ama ben vereceğimi biliyordum. Sonunda, hep yaptım. Sevmeme izin yoktu. Sevdığım herkesi yok ettim. Onu ve bebeğimizi yok ediyordum. Zamanı gelmişti. "Yanıliyordun Maddie," dedim ve ellerimizi

yan yana koyarak

Birbirimize. Ona dokunmam gerekiyordu. Sadece bir kez daha. "Alevler sana zarar verdi." Görünmez pençelerin beni boğmasını engellemeye çalışarak yutkundum. Asla bırakmadılar. Cezalandırılıyordum, Maddie'ye ve diğerlerine zarar verdiğim için cezalandırılıyordum.

Bebeğim. "Sana dokunamam Maddie." Sonunda elimi geri çektim ve tırnaklarımı koluma geçirdim. Kan kollarımdan aşağı damlıyordu. Bu zehirdi.

Zehir, tıpkı babamın kilisesindeki yılanlar gibi. Beni de şeytan olarak tanıdıklarında. "Seni ve bebeği kurtarmam gerek. Alevler... Seni öldürmeyeceğim. Sana ihtiyacım var. Ölemezsin."

Kendimi yatağın yanındaki sandalyeye attım ve onu izledim. O kadar güzeldi ki. Ama ona bir daha asla dokunamayacaktım. O da bana dokunamazdı. Onun ölümünü göremeyecektim. Bıçağımı çekerek günahın, alevlerin içimde yükseldiğini hissettim. Onları ele geçirdiğimi hissettim. Maddie'ye bakarak

Bıçağı kollarıma saplayıp alevleri serbest bıraktım. Ama kontrolü ele geçirdiklerini, karanlığın geri geldiğini hissettim. Her zamankinden daha güçlü hale geliyorlardı.

Güçleniyorum. Ama ne olursa olsun, Maddie ve bebeği almalarına izin vermeyecektim.

Önce ben öldüm.

Beşinci Bölüm

Alev

Arkamda kapı açıldı.

"Alev?" Gözlerimi Maddie'den ayırmadım. Henüz uyanmamıştı. Hemşireler ve doktorlar gelip gitmişti. Geldiğimden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, sanırım günler geçmişti. Uyumadım. Uyumadım. Ona dokunan herkesi. Kimse onunla taşak geçmiyordu. "Lanet olsun, kardeşim." AK benimle konuşmak için yanıma geldi. Eğildi. Gözlerimi ona çevirdim. Elinde ıslak bir bez tutuyordu. Ayaklarımın etrafındaki kanı temizlemeye başladı. "Bana bak." Bakmadım. Gözlerimi Maddie'den ayırmadım. "Alev! Bana bak!" Tekrar Maddie'ye odaklanmadan önce hızla gözleriyle buluştum. "İyi misin?" Başımı salladım. "Kırılmayacaksın değil mi? Geçen seferki gibi çıldırmayacak mısın?" Cevap vermedim.

Odaya giren ayak seslerini duyduğumda AK ayağa kalktı. Bıçağımı daha sıkı kavradım. Bana ya da Maddie'ye çok yaklaşan herkese hırladım. Styx, Ky, Hush, Cowboy... *tüm* kardeşlerim odaya girdi ve kapıyı kapattı. Styx odanın karşı tarafında, duvarın dibinde duruyordu. Maddie'nin yatağından uzak durdular. Çok yaklaşmaya cüret ederlerse onları fena halde incitirdim.

Styx ellerini kaldırdı. *"Kulüp binası mahvoldu. Biz konuşurken buldozerle yıkılıyor."* Bıçağın ucunu derime batırdım.

yangın. Tüm o alevleri hatırlayınca kanım kaynamaya başladı. Styx konuşurken dudağını büktü. *"Bunu yapan amcıklar ölecek."*

Ky başını salladı. "Kulüp binasında üç ceset bulundu. Yerleştirilmiş üç kadın. Hepsi de kayıp kişi kayıtlarında. Şerefsizin biri onları kasıtlı olarak kulüp binasına koymuş, sonra da ateşe vermiş."

"Yakalanmamızı istediler," diye ekledi Tank. "Şerefsizler bizi kaçakçı olarak suçlamaya çalışıyorlardı."

"Kim? İpucu var mı?" AK sordu. Zihnimde yangını gördüm, sıcaklığının tenimi yaktiğini hissettim. Duman kokusunu aldım.

Maddie'nin etrafını saran alevlerin onu öldürdüğünü, benden

uzaklaştırdığını gördüm. Yatakta hareketsiz yatan Maddie'ye baktım.

Doktorlar onu bugün uyandıracaklarını söylediler. Bana daha iyi olduğunu, yakında eve döneceğini söylediler. Orada bir yerde,

onu öldürmeye çalışan insanlardı. Bıçağımın altında yavaşça ve çığlık atarak öleceklerdi. Gözlerimi kapattım ve onu kollarımda gördüm. Onu kollarımda ölü gibi gördüm.

"Onları öldürmem gerek," diye homurdandım ve gözlerimi açtım.

"Hepsini öldüreceğim."

Styx başını salladı. Ellerini kaldırdı. *"Smiler'ı açığa alındıktan sonra geri çağırıyorum. Postalamış olabilir ama o bir askeri iz sürücü. Ve bir*

lanet olası iyi bir tane." Styx çenesini AK'ye doğru itti. *"Sen ve Smiler bize bu şerefsizler hakkında bir ipucu vereceksiniz."*

"Prez," diye onayladı AK başını sallayarak.

"Bu pisliklerin kim olduğunu ve neden bizimle uğraştıklarını öğreneceğiz."

Styx boynunu kırdı. *"O zaman onları ve bizimle uğraşabileceğini düşünen diğer tüm kancıkları öldürürüz."*

Tanner, "İletişim yoluyla hâlâ bir ipucu elde edemedim," dedi. "Ama aramaya devam edeceğim. Bir şekilde iletişim kuruyor olmalılar. Tek yapmam gereken kanalı. Sonra o piçleri yakalayacağım."

"Peki ya cesetler? Yangındaki sürtükler?" Hush sordu. "Onlara ne oldu?"

"İtfaiye şefi onları buldu. Maaş alıyor. Dallas yakınlarındaki bir yakma fırınında cesetlerden kurtuldu. Ölenlerin ailelerine Kayıp sürtükler başka bir yerde başka bir yangında bulunmuş. Ceset yok, sadece dişler var. Bilmiyorum. Bunu nasıl çevirecek bilmiyorum. Tek bildiğim, birinin çizgiyi aştığı. Ve ölecekler," dedi Ky.

"Şeytana tapanlar mı?" Kovboy söyledi. Islık çaldı. "Neden ağzımdan çıkanlar lanet bir şaka gibi geliyor? Şimdi karşı karşıya olduğumuz şey bu mu? Şeytana tapanlar mı?"

"Bana saçmalık kokuyor," diye düşündü Ky yüksek sesle. Ama tek duyduğum şeytandı... şeytan ve iblisler ve kanımdaki lanet ateş. "Keçi kafaları ve çarmıha gerilmiş orospular mı? Bu lanet olası bir paravan olmalı. Tüm bu tiyatronun arkasında daha büyük bir şeyler dönüyor olmalı."

"Kim olursa olsun, onları bulacağız," diye tercüme etti Ky, Styx'in imzaladığı şeyi konuşarak. "O zamana kadar devriye gezeceğiz. Kulübü izleyeceğiz ve buna cüret eden herkesi

yaklaş." Ellerim kaşınıyordu. Ayağa kalktım ve damarlarımda saf bir sıcaklık hissettim. Öldürmeye ihtiyacım vardı. Boğazları kesmeye ve kalpleri durdurmaya ihtiyacım vardı. İntikam almaya ihtiyacım vardı.

Yatakta dinlenen Maddie'ye baktım.

O kadar küçük görünüyordu ki. Bıçağı koluma dayadım, kesik derinleşip kan avucumdan aşağı akarken tısladım.

"İşte burada!" Rudge ilan etti. "Seni bir daha ne zaman göreceğimizi merak ediyordum! Hatırladığım Alev bu. Lanet olası bir *canavar*!"

"Kapa çenenin Rudge," diye tükürdü AK.

"Ölmeleri gerek. Maddie'ye zarar verdiler." Başımı Styx'e çevirdim.

"Bulundukları zaman onları öldüreceğim. *Kendimi*." Prez'e doğru yürüdüm.

Başım seğirdi ve karanlığın beni aşağı çekmeye başladığını hissettim.

Onunla savaşmayı bıraktım. Maddie'den önce de böyleydi. Ruhumdaki iblislerin bedenimi pençelemeye başladığını, beni ele geçirdiğini ve aşağı çektiğini hissettim. "Maddie'yi öldürmeye çalıştılar. Ve bebeği. Onlar benim! Hepsini öldürecek!"

"Onları aldığımızda, sizindirler," diye söz verdi AK.

Kapı açıldı. Döndüm, içeri girmeye cüret edeni öldürmeye hazırdım. Beyaz önlüklü bir doktor durdu. "Onu uyandırma vakti geldi," dedi. Ayaklarım hareket etmiyordu. Lanet kalbim çok hızlı atmayı bırakmıyordu. Dilimi öyle sert ısırđım ki ağzımda kan patladı.

"Yakında gidiyoruz doktor," dedi Vike. "Adamımız Flame ile konuşuyordum."

Doktor, "On dakika içinde geri geleceğim," dedi ve neredeyse koşarak odadan çıktı.

Ky bana, "Bir şey bulduğumuzda geri geleceğiz," dedi ve kardeşler odadan çıkmaya başladı. Ky yanımda durakladı. "Bilmiyorum. ama Grace yangın başladığında tuvalete gitmiş, arka odadan sıvışmış. Maddie, Grace'in evde olmadığını fark etmiş olmalı. Yangın başladığında oradaymış. Grace kendini binadan dışarı atmış. ve çıkış kapısına doğru koştu. Bu yüzden Maddie hâlâ kulüp binasındaydı. Diğer sürtüklerin hiçbiri Maddie'nin o lanet kaosun içinde Grace'i bulmak için gittiğini fark etmemişti." Ky yutkundu. Elini omzuma koyacakmış gibi bana doğru hareket ettirdi. Gerildim, onu itmeye hazırlandım ama bana dokunamadan geri adım attım. Ky'nin eli tekrar yanına düştü. "Maddie çocuğumu kurtarmaya çalıştı kardeşim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Bunu yapan şerefsizleri bulup size teslim etmek dışında, ona bunun için geri ödeme yapın." Ky gitti. AK ve Viking dışında herkes gitti.

"Geri döndüler, değil mi?" AK kollarımı göstererek, "Geri döndüler, değil mi?" dedi. "Alevler."

Dişlerimi sıktım ve kollarıma baktım. "Her yerdeler," dedim. Bıçağın ucuyla dövmelemin izini sürdüm. "Hiç gitmediler, hiç kaybolmadılar. Ama yine kaynıyorlar. Onları her zaman hissedebiliyorum. Onları etimde ve kemiklerimde hissedin."

"AK!" Ky'nin sesi kapı aralığından geldi. "Gitmemiz gerek!"

"Geri döneceğim kardeşim," dedi AK. "Önce Smiler'ı, sonra da bu pislikleri bulacağım. Söz veriyorum." Yanımda durakladı. "Güçlü ol. Bana ihtiyacın olursa ara." Yatakta yatan Maddie'ye baktı. "Alevlerin çok fazla olduğunu hissediyorsan, kaltağına bak ve onlarla güreş."

Piçler geri döndü. Öyle mi? Kazanmalarına izin verme. Madds için, çocuğun için onları geri püskürt. Sana ihtiyaçları var." AK bana başını salladı ve gitti. Sözleri zihnimde dönüp *duruyordu: "Alevlerin sana fazla geldiğini hissediyorsan, kaltağına bak ve o piçlerle güreşmeye devam et.*

Öyle mi? İzin verme

Onlar kazanacak. Onları geri püskürtün, Madds için, çocuğunuz için... Ama onlar zaten savaşılamayacak kadar güçlüydüler. Zaten içimde her yerdeydiler. Kanımı çoktan zehirlemişlerdi.

Viking öksürdü. Gözlerim onunkilerle buluşmak için çarptı. Yatakta uyuyan Maddie'ye baktı. Sonra gitmeye başladı ama durdu ve şöyle dedi: "Sana dokunduğum için gerçekten çok üzgünüm kardeşim. Geçen gece seni boğduğum için. Ama Madds'i ve çocuğunu kurtardığım için üzgün değilim. Gitmesine izin vermiyordun. Onu kurtarmak zorundaydık. Sana asla dokunmayacağıma söz verdiğimi biliyorum. Sözümü tutmadığım için beni asla affetmeyebilirsin. Ama ben pişman olmayacağım. Sen benim kardeşimsin, dostum. Seni de kurtarmalıyım."

Viking gitti. Sakin kalmaya çalıştım. İçimdeki lanet ateşi durdurmaya çalıştım.

kolların etimi yemesini, karanlığın beni ele geçirmesini engellemek için. Ama bunun olduğunu hissettim. Lanet zihnimin parçalandığını, şeytanın pençelerini geçirdiğini hissettim. Yılanların kulaklarımda tısladığını duydum ve dişlerinin derime battığını hissettim. *Sen şeytansın, evlat. Günahkâr damarlarında kötülük dolaşıyor... Anneni öldürdün. Senin kötülüğün anneni öldürdü. Sen lanet bir gerizekalısın. Şeytani, günahkar bir gerizekalı.*

Babamın sesi beynime saplanırken saçlarımı çektim. Nefes almaya çalıştım ama alevler ciğerlerimin etini yakıyordu. Kapı açıldı ve doktor tekrar içeri girdi. Kendimi odanın kenarına çekmeye zorladım, her ihtimale karşı bir elim bıçağımın üzerindeydi. AK bana doktorlar ve hemşireler buradayken sakın olmam gerektiğini, böylece Maddie'yle birlikte olabileceğimi ve kalabileceğimi söyledi. Kendimi sakın hissetmiyordum. Sakin olmak istemiyordum. Doktor ve hemşirenin Maddie'nin

vücudundaki kablolardan birine bir şey enjekte etmesini izlerken
titriyordum.

Maddie'nin eli. Oraya gidip ellerini kollarından koparmamak için kendimi zor tuttum.

"Bay Cade?" Doktor bana doğru geldi.

"Geri çekil lan," diye hırladım. Durdu, ellerini havaya kaldırdı. Tenim yanıyor gibiydi. Yaklaşmasına izin veremezdim. Kimse bana dokunamazdı. AK'nin ne dediğini boş ver, eğer denerse boğazına bir bıçak saplanacaktı.

Doktor boğazını temizledi. "Karınızın durumu iyi. Ciğerleri temiz, normal nefes alıyor. Bebek de iyi durumda. Kalp atışları güçlü ve taramalar iyi geliştiğini gösteriyor." Onu odadan dışarı atmamak için kendimi tutmaya çalışırken yanaklarım seğiriyordu. Sadece defolup gitmesini ve bizi yalnız bırakmasını istiyordum. "Yakında uyanacak. Kan akışını durdurduk.

sakinleştirici. İlk başta kafası karışabilir ama bu beklenen bir şey, sadece ilaçların etkisi geçiyor. Yakında onu kontrol etmek için geri geleceğiz. Uyandığında hemşireyi çağırın. Eğer boğazı kurursa yatağın yanında taze su var."

Doktor ve hemşire çıktı ve kapıyı arkalarından kapattı. Ben Maddie'den olabildiğince uzak durarak köşede kaldım. Gözlerimi ondan hiç ayırmadım, bıçağım kolumda bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Alevleri hissettim

bıçağı mıknatıs gibi aşağı yukarı takip ediyordu. Sonra parmağının hareket ettiğini gördüm. Nabzım hızlandı, kavurucu kanı ve günahı bedenime daha

hızlı ve daha hızlı itti. Kötülüğe karşı dişlerimi sıktım. Sadece yapmak zorundaydım

İyi olduğundan emin olmak için alevleri durdurmaya yetecek kadar. Sadece iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Uyan," diye fısıldadım. Maddie beni duyuyormuş gibi başını bana doğru çevirdi. Boğazımdaki boğulma hissi geri gelmişti. Elini kaldırdı. Onu tutmak, sıcak tenini tekrar hissetmek istedim. Elimini yumruk yapıp geri çektim. Ama yapamadım. Bir adım daha yaklaştım. Maddie'nin gözleri kırpışarak açılmaya başladı. Gözlerini tavana diktiğinde göğsümdeki acı daha da arttı, midemdeki burkulma daha da kötüleşti. Ağzımdan vahşi bir ses çıktı. Yeşil gözleri,

Maddie'nin mükemmel yeşil gözleri. Boğazından yumuşak bir inilti geldi. Ona yardım etmek için ileri atıldım ama yatağın kenarından birkaç adım ötede durdum. Maddie yutkundu, derin bir nefes çekerken ağzı açıldı. Ellerimi gerdim.

Kaslarımın hiçbirisi hareket etmiyordu. Boğazımdan bir inilti çıktı. Maddie başını benim olduğum tarafa doğru çevirdi. Yeşil gözleri bana kilitlendiğinde nefes almayı bıraktım. Gözleri. Yeşil gözleri bana bakıyordu. Onları bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bana bir daha bakacağını hiç düşünmemiştim.

Parlamaya başladılar. "Fl..." Öksürdü ve parmaklarını boğazına götürdü. Yumuşak derisini ovuşturdu. "Alev mi?"

Kendimi tutmak için zorladığım tüm kaslarım gevşedi ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Maddie..."

Maddie'nin kaşları aşağı çekildi. "Ne? Neden-" Maddie'nin eli karnına düştü ve gözleri büyüdü. "Bebek mi? Alev! Bebeğimiz, değil mi-"

"Yaşıyor," dedim. Maddie'nin gözlerinden yaşlar süzüldü ve onları sıkarak kapattı. Elini yumrunun üzerinde gezdirdi. "Tanrıya şükür," diye fısıldadı. Sonra ağlamaya başladığında lanet göğsüm yırtıldı. Hıçkırıklar ağzından çıktığında. "Bebeğimiz yaşıyor." Kalbim hızla atıyordu, damarlarımda hızla akan kanın ve alevlerin sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Ona gitmem gerekiyordu. Ona sarılmak istiyordum. Ağlamasından hoşlanmıyordum. Ağlamasına dayanamıyordum. Bana baktı ve elini uzattı. "Bebeğim, buraya gel." Eline bakarken bacaklarım titriyordu. Ayaklarım yere yapışmıştı. Ellerimi arkamda birleştirdim. "Alev?" Dikkatimi yere odakladım. Ona bakarsam zayıf düşüp ona dokunacağımdan, şeytanın istediğine boyun eğeceğimden korkuyordum. "Alev, bana bak bebeğim." Baktım ama görüşüm bulanıktı. "Bebeğim, ne oldu?"

"Sana dokunamam," dedim. "Alevler..." Kafamın içindeki şeytani bir ses ona dokunmamı söylüyordu. İblisler olmalı. Maddie'ye dokunmamı istiyorlardı. Başladıkları şeyi bitirmek için.

"Flame, beni dinle." Maddie yatakta hareket etmeye çalıştı. İrkildi.

"Kımıldama!" diye bağırdım. Durup gözlerini kocaman açtığında başım öne düştü. Benden korkmuş görünüyordu. Benden korkmasını istemiyordum. Ama istemesem bile ona zarar verebileceğimi anlaması gerekiyordu. "Lütfen... bana dokunma. I..." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Kendimi zorladım. "Seni incitmek istemiyorum. Seni değil. Maddie'mi değil..." Karnına doğru baktım. Hâlâ bir eliyle karnındaki şişliği tutuyordu. "Bebek değil. I

başka bir bebeğe zarar veremez." Zihnimde bir bebek canlandırdım. Yeşil gözleri vardı. Tıpkı Maddie'ye benziyordu. "Bebeğimiz... Isaiah'ya zarar verdiğim gibi bebeğimize de zarar veremem." Gözlerime su dolmuştu.

"Göğsü sarsıldı. Çok sıcaktı... Sonra kollarımda öldü, öldü..."

"Flame, bana bak." Gözlerimi Maddie'ye kaldırdım. "Sen kötü *değilsin*. Alevler bana zarar vermeyecek."

"Öyle." Kulüp binasını yakan yangını kafamda tekrar canlandırırken söyledim. Onu kulüp binasına hapsedmişti. Bana musallat olan alevler onu bulmuş ve benden uzaklaştırmaya çalışmıştı.

"Alev..." Maddie fısıldadı ve sonra elini uzattı. "Sana ihtiyacım var. Kocama ihtiyacım var." Eli karnının üzerinde gezindi. "İkimizin de ihtiyacı var.

Yapma-" Maddie'nin yanaklarından yaşlar süzüldü. *Hayır! Hayır!* Onun ağlamasından hoşlanmıyordum. Bu manzara midemde bir delik açtı.

"Alevlerle savaş, bebeğim. Sen benim savaşçısın. Onları yenebilirsin. Bunu daha önce de yaptın. Yapabilirsin

tekrar."

"Yapamam." Başıımı eğdim ve Maddie başıma dokunmaya çalıştı. Geri kaçtım. "Lütfen..." Yalvardım. "Lütfen sana zarar vermeme neden olma. Sana değil. Maddie'mi değil." Maddie'nin eli düştü. Göğsünün inip kalkmasını izledim. Nefes alıyordu. "Öldüğünü sanmıştım." Gözümden akan ıslak bir damla göğsüme düştü. "İkinizi de öldürdüğümü sandım."

Maddie gözlerini silerken, "Seni terk etmiyorum," dedi. O kadar güzeldi ki. Onu ilk kez tarıkatta gördüğümü hatırlıyordum. Benimle konuştuğunu hatırlıyordum. Ve kollarını belime doladığını hatırladım. Alevleri yatıştırmıştı. Bir an için doğru nefes alabildim.

-Yıllardır doğru düzgün nefes almamıştım.

Maddie başını yastığa koydu, yüzü bana dönüktü. Elini yatağın üzerine koydu. Onun eline baktım. Benimkini yumruk yaptım. Ama öne doğru eğildim. Elimi yatağın üzerine kaldırdım ve onunkinin yanına koydum. Çok küçük görünüyordu. Birden yoruldum, çok yorulmuştum. Başımı yatağa koydum.

Maddie bana bakıyordu. Alt dudağı titriyordu. "Seni seviyorum," dedi sessizce.

Küçük parmağımı onunkine yaklaştırdım. Ama dokunmadım. "Elin yumuşak. Her zaman sıcak."

"Seninki de öyle," dedi. Gözyaşları burnunun üzerinden yastığa damladı. "Her zaman sıcaktır." Nefesini içine çektiğinde nefesi titriyordu. "Benimkine çok yakışıyor."

Gözlerine baktım. "Ben... Ben seni özledim." Duygularımı anlatmak için doğru kelimelerin bunlar olduğunu düşündüm. "Sen uyanmadığında göğsümde bir çöküntü hissettim. Hareket etmediğinde karnıma bir bıçak saplandığını hissettim." Bir yumru boğazımı tıkadı. Onu ittim. Oda parıldadı. Gözlerim yine suyla dolmuştu. "Öldüğünü sandım."

"Hayır," dedi Maddie gözlerini sıkarak.

"Annem gibi seni de öldürdüğümü sandım," diye itiraf ettim ve annemi yatakta, yanında bıçakla hatırladım. Her yer kan içindeydi. "Öldürdüğüm gibi... öldürdüğüm gibi... Isaiah." Maddie başını sallıyordu. "Herkesi incittim. İsteyerek yapmıyorum ama hep yapıyorum."

"Flame, hayır. Yapamazsın." Ama hissettiğimi biliyordum. Alevleri hissettim. Maddie nasıl hissettiklerini bilmiyordu. İçimdeki şeytanların bana

kötüydü. Babam haklıydı. Papaz Hughes haklıydı. Herkes gibi düşünmüyordum. Herkes gibi değildim. Ben karanlıktım. I şeytan tarafından insanlara zarar vermek

için seçildi. "Ben... Ben seni seviyorum, Maddie."

"Alev. Ben de seni seviyorum. Hem de çok." Maddie ağladı. "Bana bak." Baktım. "Bana zarar *vermeyeceksin*, *vermedin* ve *veremezsin*." Yanılıyordu. Maddie çok iyiydi. Babam gibi içimdeki kötülüğü görmemişti. O gördü, yılanlar da bunu kanıtladı.

"Çok yorgunum," diye mırıldandım. Yatağın yanındaki sandalyeye geçtim ve başımı şilteye yasladım. Elimi bir kez daha Maddie'ninkine yaklaştırdım. Yakın olmak daha iyi hissettiriyordu.

"Uyu bebeğim," dedi Maddie. Sesi annemin söylediği ninnilere benziyordu.

Gözlerim kapanmaya başladı. "Dokunma bana. Alevlere dokunma."

"Söz veriyorum," dedi Maddie. Nefesinin kesildiğini duydum. Nedenini görmek için gözlerimi açtığımda koluma bakıyordu. "Alev," diye fısıldadı. "Kolun..." Cebimdeki bıçağı hissettim Maddie bıçaklardan çok nefret ederdi. Kendimi kesmemden hoşlanmazdı. Bu onu üzüyordu.

Benim Maddie'm mükemmeldi. Onu asla hak etmedim. Yavaşım, lanet bir gerizekalıydım. Dünyayı anlamıyordum. Ben bir günahkârdım ve kanımda kötülük vardı. Babam bunu gördü. Ash de gördü. Ama Maddie bende hep başka bir şey gördü. Sevdiği bir şey. Bunun ne olduğunu asla bilemedim. Keşke ben de

onu da gördü. "Uyu aşkım," diye mırıldandı Maddie. Bana gülümsediğinde göğsümdeki ağrı kesildi. Gülümsemesi hoşuma gitmişti. Alevlerin bir süreliğine uzaklaşmasını sağlıyordu. Sonsuza kadar değil ama nefes almama yetecek kadar. "Uyu. Burada seninleyim." Gözlerimi kapattım ve Maddie'nin sıcak nefesini yanağımda hissettim.

Ama uyuduğumda tek gördüğüm Maddie'nin alevler içinde ölmüş olduğuydu... ve ben onun elini tutuyordum. Dokunuşum onu öldürmüştü.

Gözlerim birden açıldı.

Bir daha asla uyumak istemedim.

Arkamdan kapının açıldığını duydum. Karanlıktı. Maddie uyanalı iki gün olmuştu. Doktorlar yarın eve gitmesine izin vereceklerdi.

Bıçağımı kaptığım gibi arkamı döndüm. Smiler kapının girişinde duruyordu. Beni dışarı, koridora doğru eliyle işaret etti. Maddie'yi kontrol ettim. Uyuyordu.

Sandalyemden kalktım ve dışarı çıktım. Cildim kaşınıyordu. Sabit duramıyordum. Bir türlü uyuyamıyordum. Alevleri daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyordum. İblisler kontrol istiyordu. Maddie'nin eve dönüp güvende olabilmesi için alevleri yeterince uzun süre tutabilmeyi umuyordum.

"Bir ipucu yakaladık," dedi Smiler. Vücudum dondu kaldı. İçimdeki öfkenin yükselmeye başladığını hissettim. "Onları takip ettik, dört saat uzaktalar." Smiler'ın gözleri çok yoğundu. Bakışlarımı yere indirdim.

"Maddie'ye zarar verenler mi?" Ben sordum.

"Yaklaşık üç kişi. Kim olduklarını bilmiyorum. Ama onlar işte." Kanım daha hızlı akmaya ve kontrolü ele almaya başladı. Silahımı çıkardım.

ve kollarımı kesti. Alevleri bir süre daha soğutmam gerekiyordu. Sonra yangını başlatan amcıkların üzerine cehennemi salabilirdim.

"Bir şey bulur bulmaz Styx'e rapor vermeliyim-Prez'in emirleri. AK henüz bilmiyor. Tek başıma gittim ve o şerefsizleri buldum." Smiler durakladığında başımı kaldırdım. Smiler kapıdaki pencereden Maddie'yi izliyordu. Çenesi sıkılmıştı. "Ben olsaydım, önce o amcıklara ateş etmek isterdim. Tek başıma." Smiler başını ve sesini alçalttı. "Birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilirim."

"Slash?"

Smiler'ın dikkati koridora kaydı. Omuz silkti. Yüzü kıpkırmızı oldu. Kızgın görünüyordu. "O da," dedi Smiler. "Ama hayır. Birisi başka." Başparmağıyla Maddie'yi işaret etti. "Maddie gibi biri. Maddie senin için neyse, o da benim için oydu." Kimi kastettiğini anlamamıştım. Smiler'ın orospusu yoktu. Maddie benim her şeyimdi. Smiler'ın da onun her şeyi olan bir kaltağı olduğunu bilmiyordum.

Kesiğinden bir kâğıt parçası çıkardı. "Yol tarifi." Onları aldım. "Sabah Styx'e nerede olduklarını söylemeliyim. Hepimiz sana katılmak için yola çıkmadan önce, bu sana bir gecelik avantaj sağlar." Okudum ve şeytanın içimdeki yerine kilitlendiğini hissettim. Karanlığın kanıma intikam ihtiyacını enjekte ettiğini hissettim. Alevler içimde yükseliyor, etimi yakıyordu. Onları uzun süre uzak tutmaya çalışmıştım. İblislerle çok uzun süre savaşmıştım. Maddie için, Ash için onlarla savaştım... hiçbir anlamı yoktu. Sonunda ikisi de yaralandı. Ben zayıftım. Yapamadım

Bu sefer onlarla savaşıacaktım. Öldürecektim. Maddie'ye bunu yapan piçleri parçalayacaktım.

Smiler bana birkaç anahtar fırlattı. "Hastane otoparkında park halinde duran kulübün kamyonetini al. Evden lanet olası bisikletini al ve ben Prez'e söylemeden git." Pencereden Maddie'ye baktım. "Ben burada onunla kalacağım. Onu koruyacağım," diye söz verdi Smiler. "Bella ve Rider'ı buraya gelmeleri için arayacağım. Onlara kulüp için bir yere gitmen gerektiğini söyle. Rider kulüp işlerinden anlar. Bunu sorgulamayabilir. Sorgulasa bile sen çoktan gitmiş olursun. Bella Maddie'ye göz kulak olur, onu eve götürür. Sen siktir git." Kanım hızla pompalandı. İntikam alma isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

Hastane odasının kapısını ittim ve Maddie'yi görmeye gittim. Durdum ve onu izledim. Uyuyordu. Uyurken bile elleri karnının üzerindeydi, bebeği koruyordu. Boğazımda bir yumrunun büyüdüğünü hissettim. Onu terk etmek istemedim. Ama yangını çıkaran amcıklar Smiler tarafından bulunmuştu ve onları öldürmek zorundaydım. Ölmeleri gerekiyordu, böylece ona bir daha zarar veremeyeceklerdi.

Yaklaştım. Serbest eli yatağın üzerindeydi. Elimini onunkine yaklaştırdım. "Hayır," diye hırladım ve kolumu geri çektim. Maddie kıpırdandı. Donup kaldım.

Başını çevirerek tekrar uyumaya başladı. Alevler eline dokunmamı söyledi. Bıçağımı çıkardım ve kolumu kestim. Kesik derindi. Kan yere damladı. Tısladım, alevler sürünürken gözlerim kapandı.

Kolumdan aşığı. Ama bir saniye içinde geri döndüler. Beni boğuyorlardı, boynumu, ciğerlerimi ve kalbimi sarıyorlardı. Sıktıkça sıkıldılar, ta ki tek gördüğüm lanet olası karanlık -saf nefret ve intikam- olana kadar.

Kapıyı ittim, koridorda ilerledim, elimde Elimdeki yönler. "Alev!" Başımı Smiler'a doğru salladım. Nefes alışım sert, hızlı ve ölümle iç içeydi. Smiler sıırttı. "Onları yavaşça öldür. Pisliklere bedelini ödet. Dağınık olsun. Çığlık atmalarını sağla."

Döndüm, merdivenlerden aşığı koştum ve kamyonu doğru dışarı çıktım. Yol boyunca kolumdan kan damladı. Ama damarlarımdaki ateş hâlâ yanıyordu. O kadar sıcak yanıyordu ki tenimde sadece ısıyı hissediyordum. Kamyonu atladım ve yerleşkeye doğru yola çıktım. Yol boyunca lastik yaktım. Kulübeye giden arka yolları kullandım, ormanın içinde gözden uzak bir yere park ettim. Koştum.

Ağaçların arasından kulübeye doğru ilerledim ve kulübemin kapısını tekmeleyerek açıp içeri girdim. Bir silah ve bıçak aldım. Başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

Motosikletime atlayıp yerleşkeden çıktım ve arka yollara saptım. Kimse beni görmemişti. Görmüş olsalar bile umurumda değildi. Maddie'ye zarar veren o pislikleri öldürecektim. Hepsini öldürecektim. Kimse beni durduramazdı.

Yolda lastik yakarken rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Tüm bu zaman boyunca Maddie'yi düşündüm. Bebeğı düşündüm. Kendimi düşündüm.

Anneciğim. Isaiah'ı düşündüm. Onları ben öldürmüştüm. Dokunuşum onları öldürmüştü. Onlara bir daha dokunamazdım. Ama bu orospuları öldürebilirdim. Kalplerine cehennem alevlerini salacak ve dikenlerini kıracaktım. Bu düşünceyle sikim sertleşti ve kolumu kesmem gerekti. Boşalmaya ihtiyacım vardı. Ve derimi bıçaklamam gerekiyordu. Ama duramazdım. Styx ve kardeşlerimden önce oraya varmalıydım. Bu pislikleri ben öldürecektim.

Gecenin içine doğru kükredim. Kemiklerimdeki sıcaklığa dayanamıyordum. Gazı daha sert çekerken çığlık attım. Kalbim göğsümde bir davul gibi çarpıyordu. Sonra arkamda birinin sesini duydum. Başımı çevirdim, beni yakalayan bir motor gördüm.

"Onlar benim!" Hızlanarak uyardım. Ama arkadaki motosiklet de hızlandı. Bıçağımı çıkardım, biri beni durdurmaya kalkışırsa öldürmeye hazırdım.

"Alev!" Adımı haykıran bir ses duydum, ses rüzgârda yol alıyordu. Ama nabzım çok hızlı atıyordu, kulaklarımdaki kan kim olduğunu anlayamayacak kadar gürültülüydü. "ALEV!" Öfkeyle kükreyerek arkama baktım. Bisikleti tanıdım. Ash, bu Ash'ti. Çenemi sıkarak frene bastım ve motoru döndürdüm. Ash de durdu, tam yolun ortasında.

"Evine git," diye emrettim ve bıçağımı yüzüne doğrulttum. "Siktir git evine. Beni durduramazsın. Maddie'ye zarar veren piçleri öldüreceğim. Kimse beni durduramaz!"

"Biliyorum," dedi Ash ve bıçağını onun yüzünden uzağa indirdi. Bıçağı kolumdan aşağı doğru kestim. Kan kalçalarım dökülürken gözlerim kapandı. Aletimi derimin altından kavradım ve canımı acıtana, dilimi ısırmama neden olup kanatana kadar sıktım. Kanı kana kana içtim. "Seni durdurmak için burada değilim," dedi Ash. Gözlerimi açtım. Hareket etmek zorundaydım. Gitmem gerekiyordu.

Ash motorunu tekmeleyerek hayata döndürdü. Bıçağını çıkardı, kesiğini yana kaydırды ve kılıfındaki silahını gösterdi. "Ben de seninle geliyorum." Ash gömleğinin kolunu kaldırdı ve kolunu kesti. Kan kolundan aşağıya ve yere aktı. "Ben senin kardeşimim, Flame. O amcıklar Maddie'yi *bizden* almaya çalıştı. Çocuğunu almaya çalıştılar." Ash bıçağı yaladı, kan dilini kapladı. "Onları öldürmek için seninle geliyorum. Yemin ederim. onları öldüreceğiz ve Maddie'nin intikamını alacağız." Ash bıçağını elinden bırakmadan bana baktı. "Gitmiyorum, o yüzden benden bunu isteme." Başını hafifçe eğdi; gözleri yola sabitlenmişti. "Sen benim kardeşimsin, Flame. Sen benim kanımdansın. Oraya yalnız gitmene izin vermeyeceğim. Ben de geliyorum. Ben bir Cade'im. Seninle birlikte öldürebilirim."

Tıpkı ikimizin de tanıdığı birine benziyordu, kardeşim... Ormanda söylediği sözleri hatırlayınca başım döndü. Benden nefret ediyordu. Ash benden *nefret* ediyordu.

"Bırak senin yanında savaşıyım Alev. İzin ver..." Sesi kesildi ve gözleri açıldı. Gözyaşlarıyla parlıyorlardı. Nedenini bilmiyordum. O

benim

Babamız gibi. Benim kötü olduğumu düşünüyordu. Babamızın ikimize de zarar verdiği gibi benim de ona zarar vereceğimi. "Bırak geleyim, tamam mı?" Sesi farklı geliyordu.

Damarlarımdaki öfke ve zehri bir şey kırdı. Göğsümde Maddie'yle yaşadığım bir sızı. Bunu annem ve Isaiah'la da hissederdim. Şimdi Ash'le hissediyordum.

"Hemen gitmeliyiz" dedim ve bıçağımı tekrar kesiğime yerleştirdim. Motosikleti tekmeleyerek çalıştırdım ve motorum kükredi. "Oraya varana kadar durmayacağız," diye ittim. Ash yanıma çekti. Ona doğru baktım. Derisinde alev dövmeleleri vardı. Aynı siyah gözlere ve aynı siyah saçlara sahiptik.

Ash bana döndü. "Gidip şu piçleri öldürelim. İkimiz. Tamam mı? Maddie için."

Sonra yola çıktık. Şeytana tapanlara ölüm geliyordu. Cade kardeşler ölümcül darbeleri indirmeye kararlıydı.

Altıncı Bölüm

Maddie

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Hastane makinelerinin sesi sabit bir ritimle bipliyordu, bu gürültü kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Bu ritim bana hayatta olduğumuzu söylüyordu. Bir hemşire yanımdaydı. "Bütün bunları bugün çıkarıyoruz hayatım. Eve gidiyorsun. Sen ve ufaklık sağlıklısınız ve dumandan arınmışsınız.

Çok şanslısın."

"Evim," diye fısıldadım, derin ve tazeleyici bir nefes alarak. Kulübemizin rahatlığını ve güvenliğini arzuluyordum. Evlilik yatağımızın sıcaklığını özlüyordum. Ve Flame'i buradan uzaklaştırmaya ihtiyacım vardı. Ona kim olduğunu hatırlatmalıydım. Onu kendime geri getirmeliydim. Ait olduğu yere, kalbime.

Başımı çevirip sandalyede oturan kocamı aradım. Orada olmadığını görünce kaşlarımı çattım. Onun yanımda olmaması bana bir uzvum eksikmiş gibi hissettiriyordu. Günlerce onun yavaş yavaş çözülüşünü izlemeye katlanmak zorunda kaldım, bıçak her zaman elindeydi, her zaman etine saplanıyordu. Dakikalar geçtikçe kalbimin kırıldığını, ikiye bölündüğünü, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar sevdiğim adamın sandalyede sallanışını, gözlerini yere sabitleyişini izlediğimi hissettim. Onun parçalanışına tanıklık etmek ıstırap vericiydi. Ne kadar zorlarsam

zorlayayım

Onu teselli etmeye, kucaklamaya, korkularını öpüp yok etmeye çalıştı, Alev kendini tuttu.

Konuşmayı kesti. Ama gözleri içindeki acıyı ele veriyordu. Titreyen dudakları, bana açmasını çok istediğim itirafı dile getiriyordu.

Ve bana dokunmadı. Suçlu elime baktım. Kendini tutmaya ikna edemediği elime. Gözlerimi kapattım ve yaşlarla dolduğunu hissettim. Sert elini parmaklarımın etrafında hissettim, hayalet gibi, aşkımızın üzerine yıktığı duvarların ürkütücü bir yankısı. Zihnimi kulübemize geri götürdüm, kendimi içeri kilitlemişim, AK'nin ne yapmasına izin vermeyi reddediyordum.

Alev ona yalvarmıştı. Alev'i öldür. Bir kez ve herkes için

Kocamın ruhuna işkence eden alevler. Flame daha bir çocukken, oğluna onun kötü olduğunu, şeytanların onun bedenini ele geçirdiğini söyleyen babasının zehirli sesini susturmak için. Flame'i sevmesi ve koruması gereken bir baba. Flame'in korkuları kulaklarının önüne serildiğinde, tanıklığı ve itirafı inkarla değil, sevgi ve anlayışla karşılanması gerektiğinde, oğlunu yakınında tutması gereken bir baba.

Sonsuz lanet ve günahın kırbaçları.

Gözyaşlarımın yanağımdan süzüldüğünü, korku ve dehşetle boğazımın düğümlendiğini hissettim. Bu kez üzüntü benim içindi. Dünya, kendi geçmişimdeki dehşetin üstesinden geldiğim için cesur olduğumu düşünüyordu. Ama bunların hepsi Flame sayesinde olmuştu. Beni kurtaran o olmuştu. Kötü düşünceler beni umutsuzluk çukurlarına sürüklemeye geldiğinde o benim kılıcımdı. Alev benim koruyucu kalkanımdı.

Şüphe ve değersizlik duyguları kalbimde kök salmaya başladı, bir kanser gibi yayıldı ve bulduğum her türlü mutluluğa karşı koydu - ve bunu Flame ile bolca bulmuştum. Hak ettiğimden çok daha fazlasını.

Flame zayıf olanın o olduğunu hissetti. *Bana* yük olanın. Ama o yük değildi. O nimetlerin en zenginiydi. Boğucu karanlığın içinde yalnız bir ışıktı. Onun alevleri ne şeytani ne de şeytan tarafından kirletilmişti. Onlar kurtuluşun keskin patlamalarıydı. Umudun. Alev ışıktı. O benim sıcaklığımdı.

"Maddie?" Gözlerimi kırıştıtarak açtım. Bella yatağın dibinde duruyordu. Dudağını çiğniyordu. Belli ki gergindi. Çabucak gözlerimi sildim. Bella koşarak yanıma geldi ve elimi tuttu. Sevgili bir kız kardeşin rahatlatıcı dokunuşuydu bu. Ama özlemini çektiğim, hissetmek ve yeniden rahat nefes almak için ihtiyaç duyduğum dokunuş bu değildi.

"Gidip taburcu belgelerini getireyim, sonra seni yola çıkarabiliriz." Hemşirenin hâlâ odada olduğunu fark etmemiştim bile. Ellerim ve kollarım artık kablolardan temizlenmişti. İyiydik. Bebeğim ve ben iyiydik. Hayatta kalmıştık.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, dikkatim dağılmıştı. Hemşire odadan çıktı. Doğrudum ve etrafıma bakınmaya başladım. "Nerede o?"

Bella omzunun üzerinden baktı. Bakışlarını takip ettiğimde Rider'ın köşede sessizce durduğunu gördüm. Doktor kıyafetlerini giymişti.

yeşil gömlek ve pantolon. Onlara önlük diyordu.

"Hastaneyi aradım Madds. Onu bulamıyorum," diye itiraf etti Rider, sesini hayal kırıklığı kaplamıştı. "Bize kulüp için iş yapmaya gittiği söylendi. Ama biz Flame'i tanıyoruz. Seni bu kadar önemsiz bir şey için terk etmez. AK'yi aradım Madds. O ilgileniyor."

Kalbim yerinden fırladı. Hayal gücümün beni alıp götürmesine izin verecek biri değildim.

Ama kocamı tanıyordum. Kalbinin ve ruhunun kırılganlığını biliyordum. Akli üzerindeki gevşek kontrolünü. Her gün takip etmek için çok uğraştığı akıl sağlığının ipliğini. Geçmiş, asla kurtulamadığı bir ziyaretçiydi, kapalı bir kapının ardında pusuya yatmış, durmaksızın kapıyı çalıyor, sadece Böylece içeri girip konutun kontrolünü ele geçirebilecekti.

En korkutucu şey ise beni asla terk edemeyeceğini bilmemdi. Günlerce yanımdan ayrılmadı, kıpırdamadı, zaten yaralı olan etinde açtığı kesikler dışında sessiz kaldı. Hastaneler, kanında yaşadığına inandığı vahşi ateşi yakıyordu. Kokular ve sesler ona dar bir yatağa bağlanmış olmayı hatırlatıyordu, işkence eden alevleri serbest bırakamıyordu.

genç bir adam olarak ruhu. Hayatında bir kez daha Alev'in iradesi ondan esirgenmişti. Babası, papazı ve ardından gittiği psikiyatri hastanesi onu hiç anlamamıştı. Ruhunu neyin rahatsız ettiğini anlamaya hiç çalışmamış, bunun yerine ona, yardım için çaresizce haykıran sesini çalan ilaçlar enjekte etmişlerdi.

Düşünme ve hissetme biçiminin farklı olması kimsenin umurunda değildi.

Sevgi ve nezaket yeteneğine sahip olduğu fikrini reddetti. Kalbine giden gizli yolu keşfetmeyi başaramadılar. Bunun yerine, geçmişinin açık dehşeti olan kararmış dikenler ve yabani otlarla boğulmuş, büyümüştü. Bu dehşetler, görebildiği tek şey onlar olana kadar gelişti. Ta ki, zihninde, onun her şeyi olana kadar. Olabileceği tek şey. Kendimi bir umutsuzluk çukuruna, sefalet ve perişanlıktan oluşan kara bir deliğe batarken hissettim. Panik ve endişe o kadar yoğunlaşmıştı ki damarlarımın duvarlarını şişirdiğini hissedebiliyordum.

Birdenbire midemde çırpınan bir his belirdi ve kalbimi ele geçiren karanlığı anında kovdu.

Ellerim yuvarlak tümseğe düştü ve nefesim kesildi. "Maddie?" Bella endişeli bir ses tonuyla sordu.

Rider bir anda yanımdaydı. "Maddie? Neyin var? İyi misin?" Eliyle bileğimi tuttu ve nabzımı kontrol etmeye başladı. Nabzımın hızlandığını biliyordum ama bu hastalıktan kaynaklanmıyordu.

Tavan ışıkları gözlerimi dolduran gözyaşı seline karşı parıldıyordu. Ben onları silene kadar görüşüm parlayan floresan yıldızlarla çalkalandı. Yatağın kenarına geçtim, bacaklarım yanlardan sarkıyordu. Yumruğumu kucakladım ve anında çırpınma hissiyle ödüllendirildim.

Hissetmek kelimesi bu duyguyu tanımlamakta yetersiz kalıyordu.

Bebeğimiz hareket ediyordu. Bebeğimiz içimde *hareket* ediyordu. Kalbimi sevinç kapladı ve

Vücudumda akan su gibi. Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. "Bebeğimiz hareket etti," diye bağırdım ve elini endişeyle omzuma koyan Bella'ya baktım.

"Bebeğimiz... hareket etti. Bebeğimiz hareket ediyor..."

"Maddie," diye fısıldadı Bella şefkatle ve rahatlamış bir şekilde başımı öptü. Gözlerimi kapattım ve bebeğimizin ellerimin altında yeniden hareket ettiğini hissettim. Şimdiye kadar ettiğim tüm dualar kabul oluyordu.

Yayılmış ve ciddiyetle arayan avuçlarımın altında gerçek bir mucize.

Gözlerim açıldı ve yatağın yanındaki boş sandalyeye kaydı. Aklım hemen yanımda olması gereken, bebeğimizin hareket ettiğini hissedenden ve bu anı paylaşan adama gitti.

Tarifsiz bir sevinç.

Elimi tutması için ona uzattığımda gözlerinde belirecek korkuyu hayal ettiğimde göğsümde bir acı patladı. Ben rehberlik ederken

Avucunu karnımın üzerine koydu ve onun sıcaklığını arayan aşkımızın somutlaşmasına tanık olmasını izledi. Bir babanın sevgisi.

Bebek tekrar hareket etti. Derin bir nefes aldım ve kalbimin farkındalıkla dolduğunu hissettim. Alev'i düşündüğümde, babasını düşündüğümde bebek hareket ediyordu. Sanki bebek onu en az benim kadar seviyordu. Sanki bebek benden Alev'i bulmamı istiyordu. Onu olduğu yere, bize geri getirmemi.

her zaman olması gerektiği gibi. Amaç beni en yüksek güçle doldurdu. Bu güç bana rehberlik edecek ve Alev'i bizim tarafımıza geri getirmemi sağlayacaktı.

içine dřtęę uçurumdan. İçinde olduğuna inandığı şeytanların pençesinden.

"Seni duydum," diye fısıldadım karnıma doğru. "Aşkımızı öğrenecek. Sizinkini de, söz veriyorum. Nereye gitmiş olursa olsun, onu bulacağız ve bizim olduğunu hatırlatacağız. Biz onunuz. O bizim en derin aşkımız."

Kapı açıldı ve ben hemen nefesimi tuttum, Tanrı'ya bunun Alev olması için dua ettim. Ama az önceki hemşire odaya girdi ve umut dolu kalbimin söndüğünü hissettim. "Senin için sadece birkaç imza canım, sonra hepiniz yolunuza gidebilirsiniz."

Zorla başımı salladım. Yatağın üzerinde duran masaya yaslanarak ismimi imzaladım-Maddie Cade. Soyadıma baktım. *Cade*. Bu ortak isim benim evimdi. İtiraz etmek için ağzımı açtığımda, "Gidip bunları işleme koyacağım ve tekerlekli sandalye getireceğim -hastane politikası, korkarım," diye özür diledi. Ağzımı kapattım ve hemşire odayı terk etti.

Rider eşyalarımı topladı ve yola çıkmaya hazırlandı. Bella geldi ve yataktan kalkmama yardım etmek için elimi tuttu. Muşamba zeminde ayağa kalktığımda bacaklarımın güçlü olduğunu hissettim. Bella'nın elini tuttum ve kız kardeşime baktım. "Onu bulmalıyız."

"Yapacağız," diye söz verdi. Ama Rider'a yönelttiği ve endişesini ele veren hızlı bakışını fark ettim.

Konuşmak, ona neyin yanlış olduğunu, benden bir şey saklayıp saklamadığını sormak için ağzımı ağmıştıım ki aniden AK kapıdan iğerı daldı. Flame'in sandalyesinin boş olduğunu görününce yüzü soldu.

"AK," diye yarı bağırdım. Katıksız panik vücudumda orman yangını gibi dolaştı.

Ama AK doğrudan Rider'a bakıyordu. "Onu bulamadın mı?" Rider başını salladı. İ çekti ve gözleri bana kaydı. "Konuş, Rider. Maddie'nin bilmeye hakkı var," diye emretti Bella. şaşkınlıkla kaşlarını çatarak nefesimi tuttum.

Rider tıraşlı kafasının arkasını ovuşturdu. "Güvenlik kayıtlarını aldık. Smiler dün gece odaya geldi ve Flame ile konuştu. Flame hastaneden ayrıldı ve Smiler'ın geldiği kamyoneti aldı." Kalbim hızla çarpmaya başladı. Boynumdaki nabzın endişeyle atmaya başladığını hissettim.

"Oroşpu çocuğu," diye tükürdü AK.

"Smiler beni aradı ve buraya gelmemizi istedi. Ben de vardiyamı bitirmekzereydim. Bella geldi ve benimle buluştu. Ona Flame'in kulüp için bir işe gittiğini ve Bella'nın gelip o dönene kadar Madds'e göz kulak olmasını istediğini söyledi."

Rider bir an için kızgın grnyyordu. "Bana yalan söyledi. Smiler bana yalan söyledi." Rider'ın yüz hatlarında ihanetin izlerini gördüm. Smiler onun en iyi arkadaşıydı. Yine de onu kandırmıştı.

"Smiler kafayı yedi. Şu anda hiçbir konuda ona güvenilemez," diye tısladı AK, ellerini kabaca saçlarında gezdirirken. AK bana döndü.

"Madds-"

"Nerede o?" Fısıldadım. Kalbim endişeyle çırpınıyordu. "AK? Nerede o? Kocam nerede?"

"Seni eve götürmemiz gerek," dedi AK, sorumu geçiştirerek. "Styx ile konuşmam lazım. Herkes kiliseye gidiyor."

Kapıya doğru kararlılıkla yürüdüm, geçerken AK'nin kolunu tuttum ve ikimizi de durdurarak "Bana onun güvende olduğunu söyle. Başının belada olmadığını söyle." AK'nin başı öne düştü ve gözlerimi kaçırdı. Yapamazdı. Bana Alevimin güvende olduğunu söyleyemezdi. Parçalanmak istedim. Ama reddettim.

Rider, "Maddie, tekerlekli sandalyeyi beklemen gerekiyor," dedi.

Terbiyemi bir kenara bıraktım ve onun talimatlarına aldırmadan kapıdan çıktım. Bebeğim gibi ben de sağlıklıydım. Eve gitmem gerekiyordu. Kocamı geri almam gerekiyordu - bebeğim ve ben bu konuda hemfikirdik. Mide bulantısı hissettim.

Kulübesindeki o üzücü günlerin görüntüleri zihnimi işgal etti. Alev'in ölümünden kurtulmak için yalvarışları.

Zihnimde bir film gibi oynayan bir makarada, onu hastane yatağının yanındaki sandalyede gördüm. Siyah gözleri kulübede olduğu gibiydi. Gözlerinin altındaki halkalar, güzel yüzündeki mutlak çaresizlik. Beni çaresizlikle karşılayan aynı ıssız gözler

Her şey çok fazla geldiğinde AK'nin onu bu hayattan kurtaracağına dair verdiği sözden onu kurtarmak için kendimi onun evine kapattığımda. Beni Mae'nin evindeki inzivamdan onun yanında durmaya, ateşinin yanında yatmaya ve sonunda yatağında dinlenmeye getiren gözler... yanımda onunla, beni onu sevdiğim kadar severek.

Hemşire odasının önünden geçip asansörlere doğru yürürken ayak sesleri arkamdan hızla geliyordu. Hemşirenin çıkışımı protesto ettiğini ve Rider'ın ona cevap veren sesini belli belirsiz duydum. AK ve Bella aynı hizaya geldiler.

Hastaneden otoparka doğru ilerlerken yanımdaydı. Takip ettim.

Bella ve Rider kamyonlarına. Eve doğru yola çıktığımızda, AK bisikletiyle ileride belirdi. "Rider? Yerleşke gittiğine göre beni adamların kiliseyi tuttuğu yere götür."

"Maddie, lütfen-" diye konuşmaya başladı Bella.

"Yeni Zion'dan döndüğünde erkeklerin Rider'ı ahırda incitmesini engelledin. Biz, kız kardeşlerin, dayanışma için senin yanında durduk. Burası *benim* ahırım. Flame bilmediğimiz bir yere gitti. Öğreneceğim ve onu takip edeceğim. Bana ihtiyacı var. Hangmen'de bir kardeş olmadığım için bir kenara atılmayacağım." Derin bir nefes aldım ve sesimin titremesine izin vermemeye çalışarak, "Ben onun *karısıyım*. Ve ona yardım edebilecek *tek* kişi benim.

Onu kurtar." Ama eklerken sesimdeki çatlağı gizlemeyi başaramadım:

"Onsuz yaşayamam. Doğru düzgün düşünemiyor. Onu bu durumdan

kurtarmalıyım.

kendisi. Onu kurtaracağım ve ait olduğu yere, evine geri getireceğim."
Karnımı kucakladım. "Bizimle birlikte." Omuzlarımı dikleştirdim ama
bebeğimi tutmaya devam ettim, hareket hissettiğimde gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda Bella başını salladı ve yenilgiyle iç geçirdi. Eli
konsolun diğer tarafına uzandı ve Rider'ın elini tuttu. Gözlerimi o
manzaradan ayıramıyordum. Birbirlerine nasıl tutunduklarını. Alevler
yoktu. İblisler ve ölüm korkusu yoktu. Sadece sevgi ve şefkat. Kendi elime
baktım. *Bir kez daha Alev'in elini tutacağım, daha azını kabul edemem.*
Bununla daha önce de savaşmıştı. Tekrar yapabiliirdi. Flame'in geçmişiyle
ömür boyu sürececek bir savaş içinde olacağını hep biliyordum. O diğerleri
gibi düşünmüyordu. Tüm günleri boyunca aklını kurcalayan tek bir şeye
takılıp kalmıştı. Onun için bu alevlerdi. Onlar hayatında hep vardı.
Ve her zaman da öyle olacaklardı, çocukluğundan beri içine işlemişlerdi ve
bir daha da yok edilemeyeceklerdi.

Böylece, kılıçlarımız yüksekte, cesaretimiz güçlü ve sarsılmaz bir
şekilde her savaşla geldiği gibi yüzleşecektik. *Bu sadece başka bir savaş,*
dedim kendime. Dehşeti ve korkuyu bir kenara ittim ve umuda tutundum.
Başka bir şey düşünmeyi reddettim.

Tek sahip olduğum şey umuttu.

Rider, Styx ve Mae'nin kulübesini çevreleyen araziye girdi. AK'nin motosikletinden indiğini gördüm. Başını çevirdi ve ön camdan gözleriyle karşılaştım. Başını salladı, nefesinin altından küfrederek bahçede. "Styx'in bahçesini şimdilik kilise olarak kullanıyorlar. Yerleşke çoktan yeniden inşa edilmeye başlandı, ancak hazır olması biraz zaman alacak," diyor Rider.

Kapıyı açtım ve sinirlerimi çelikleştirdim. Ayaklarım çimenlerle buluştuğunda damarlarımdan kararlılık akıyordu. Bir saniye daha beklemedim. Bunun yerine, avludan gelen erkek seslerini takip ettim. manzara. Başlarında Styx olmak üzere büyük bir masanın etrafına oturmuşlardı. Ve onlar hepsi doğrudan bana bakıyordu. AK ellerini siyah saçlarının arasından geçiriyordu. Viking'in oturduğu yerden kalkıp onun yanında durduğunu gördüğümde neredeyse ayaklarım titriyordu. Acı yüzlerine kazınmıştı. Flame onların en iyi arkadaşıydı.

Onu akıl hastanesinden kurtaran ve hiçbir şeyi yokken ona bir aile veren çift onlar olmuştu. Ona burada, Hangmen'de bir hayat verdiler. Onların da nasıl hissettiklerini düşününce göğsüme bir hüznün saplandı. Ama bunu bir kenara ittim ve başımı dik tuttum.

Ky bana döndü. "Madds, burada olamazsın. Anladık-"

"Gönderilmeyeceğim, Kyler. Ben Flame'in karısıyım ve Kadın olduğum için bir kenara. Tarikat'ta hayatım boyunca bu tür muamelelere maruz kaldım. Ailem olması gereken erkeklerden gelen bu muameleye müsamaha göstermeyeceğim."

Sözümü kesmemi sessizlik izledi. Yumuşak ve nazik bir itirazda bulunacak vaktim yoktu. Bakışlarım Ky'nin sert mavi bakışlarından Styx'inkilere kaydı. Ela gözleri sıkıca benimkilere odaklanmıştı. Yerinden kıpırdamadı. Başkan'ın koltuğu. Mae'nin evinden sesler duydum. Dikkatimi verandaya yönelttim. Mae, Lilah, Phebe ve Bella orada duruyordu. Sapphira ve Grace ve bebekler de oradaydı. Mae, Charon'u Bella'ya verdi ve ben de kız kardeşimin ne yapacağı, yanımda durup durmayacağı konusunda tereddüt etmesini izledim. Mavi gözleri kocasıyla benim aramda gidip geliyordu: endişeli, çelişkili, kafası karışık.

Ama bu Mae'nin savaşı değildi. *Benim* savaşımdı. "Flame'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Styx'in sert bakışları son derece korkutucuydu. Styx'i kayınbiraderim olarak ne kadar sevsem de, onun Ünü, düşmanları tarafından neden bu kadar korkulduğu ve bu adamların her biri tarafından neden bu kadar saygı duyulduğu. Flame tarafından bile. Ama bu gerçek anda beni korkutmasına izin veremezdim. Eğer Alev'in nerede olduğunu biliyorsa, bana söyleyecekti. Arkamdan kükreyerek gelen bir bisiklet sesi duydum. Smiler parkını görmek için döndüm. Bisikletine bindi ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi masaya doğru yürüdü.

"Onu öldüreceğim!" AK tısladı ve masanın etrafından koşarak Smiler'ı yere düşürdü. AK, Smiler'ın yüzünü defalarca yumrukladı,

Viking onu geri çekene kadar. "Bunu sen yaptın! Flame doğru düzgün düşünemezken onları oraya sen gönderdin!"

Smiler ayağa yuvarlandı, uzun siyah saçları yerdeki çamur ve dökülen kanla kirlenmişti. Gülümseyerek dudağından akan kanı yaladı. "Mmm," dedi Smiler AK'ye, "kanın tadına bayılıyorum." AK ona tekrar saldırmak istedi ama Viking onu geri çekti. Sonra, AK'nin söylediği sözler zihnime süzölmeye başladı.

"Onlar mı?" Yarı sordum, yarı söyledim, sesim sessizliği yarıp geçti. "*Onlar* dedin." Nabzım hızlandı. AK nefesini tutarak bana baktı. Omuzları çökmüştü. Gözlerim masanın üzerinde gezindi. Farkına vardığımda onları kapattım. "Asher," diye fısıldadım. "Asher ve Flame." Birden sanki bir yumruk ciğerlerimi kavradı ve sıkıca sıktım. Onlar benim ailemdi: Flame, Asher, ben ve bebeğimiz. Onlar benim ailemdi. Ve biz hızla dağılıyorduk.

Smiler'a doğru yürüdüm. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görmezden geldim ve basit bir talep, "Neredeler?" Smiler uzun kahverengi saçlarını yüzünden itti. "Onlar benim ailem!" Kaba bir şekilde ifade ettim. "Eğer nerede olduklarını biliyorsan, bize söylemelisin!"

Smiler kesesinden bir kâğıt parçası çıkardı ve etrafımdan dolaşarak Styx'e doğru yürüdü. "Ateş yakan şerefsizler için yol tarifi. Yaklaşık dört saat uzaklıkta kamp kurmuşlar." Bana geri döndü. "Adamına avantaj sağladım. Siktiler

seninle, onun malıyla. Neredeyse ölüyordun." Smiler'ın kibirli tavrı yavaşça kayboldu, yerine çığ bir acı yayılmaya başladı. Sonra gözleri bilinçsizce karnımı kavrayan ellerime odaklandı. "Neredeyse ölüyordun Maddie. Çocuğun da öyle. Flame berbat durumdaydı. O intikamını almayı hak ediyor." Smiler'ın dudağından yere kan damladı. Umursuyor gibi görünmüyordu. Asher gibi Smiler da Slash öldüğünden beri pek bir şeyi umursamıyordu. "Bazılarımız hak ettiği intikamı alma şansına sahip olamıyor. Ama senin adamın aldı. Onu öldürmek zorundaydım." Kalbim sıkıştı. Flame ve Asher oraya gitmişti. Kulüp binasındaki yangını başlatan adamları öldürmeye gitmişlerdi. Neredeyse bizi öldürecek olan yangını.

Alev.

Smiler'a bağırarak istedim. Ona bağırarak, kocamı ve Asher'ı ölümcül bir tehlikeye attığı için aptal olduğunu söylemek istedim. Ama yüzündeki katıksız ıstırap ifadesi beni sakinliğimi korumaya teşvik etti.

Sessizlik. Styx'in önünde durmak için yürüdüm. "Geliyorum." Bir şekilde dudağımın titremesini engelleyecek gücü kendimde buldum. "O... Alev parçalanıyor

tekrar." Sözcükleri yüksek sesle dile getirmek, bir şekilde onları kendime saklamaktan daha derin kesiyor gibiydi. Zihnimde tek gördüğüm Alev'in siyah gözleri, elimi tutmak için yüzünde beliren özlem ama bunu ısrarla reddedişiydi. "Korkarım onu bulduğunda ikna etmek zor olacak. Ama beni dinleyecektir. Bana geri dönecektir. Döneceğini *biliyorum.*"

Yine de bir parçam yanıldığımdan endişeleniyordu. Hain bir parçam beni bu sefer *olduğuna* ikna etmeye çalışıyordu. Bu tür bir karanlık Alev'in geri dönemeyeceği bir şeydi. Onu bir kenara itmeye çalıştım. Bana geri dönecekti. Dönmek zorundaydı. Başka bir sonuç düşünemezdim.

Styx'in bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Bu doğru Prez," dedi Viking, yanıma gelip yanımda durarak. "Eğer Flame yine giderse, kafasında, ihtiyacı olacak olan biz değiliz. Geçen seferi hepiniz hatırlıyorsunuz. AK neredeyse onun işini bitiriyordu. Flame'in isteği üzerine. Onu sadece Madds geri getirebilirdi."

AK diğer tarafımda durdu. "Onu minibüse alacağız. O haklı. Gelmek zorunda. Onu koruyacağız." AK Viking'i işaret etti, sonra bana baktı.

"Sen onun yaşlı karısısın. Biz onun en iyi arkadaşlarıyız, lanet olası Psycho Trio. Sana hiçbir şey olmayacak. Biz seni koruruz." Parçalanmış kalbim bu sözlerle bir parça iyileşti. AK ve Viking'in gözlerindeki inançla.

"Maddie, bebeğin," dedi Mae verandadan.

"İkimiz de iyiyiz," diye cevap verdim. Mae başını salladı ve bana küçük bir gülümseme fısıldadı. "Ve asla onları tehlikeye atacak bir şey yapmayacağım. Hiçbirimizi."

Styx kulübesinin ötesindeki ağaçlara baktı. Ayağa kalktığında benden daha yüksekti. Ellerini kaldırarak imzaladı. Ky onun yerine konuştu. "Sen gel. AK ve Vike'la birlikte minibüste kalacaksın. Biz söyleyene kadar dışarı çıkmayacaksın. Çok ciddiym Maddie." Emir üzerine çenemi kaldırdım ama

Başını salladı. Ben gidiyordum. Flame ve Asher için gidiyordum. "Rider, sen de geliyorsun. Oraya vardığımızda ne bulacağımızı Allah bilir. Edge eski hayatını toplayıp buraya taşındığı için bir süre dönmeyecek. Bu yolculukta bir doktora da ihtiyacımız var."

"Kadın doğumdan o kadar iyi anlamam. Eğer Madds'e bir şey olursa-" Rider sözünü kesti.

"Ben de geleceğim. Bebekler hakkında biraz bilgim var. Ruth'un da gelmesini sağlayacağız. O bir doula. Bizimle birlikte olacak en iyi kişi o olacak," dedi Bella. Bana destek olmak için başını salladığında kız kardeşime gülümsedim. Bella ve Ruth orada olacaklardı. Onların da yanımda olacağını bilmek beni şimdiden rahatlatmıştı.

"Otuz dakika içinde yola çıkıyoruz," diye imzaladı Styx ve tokmağı masaya vurdu. Adamlar etrafımızda telaşlı bir hareketlilik içindeydi.

AK, "Sizi yakında minibüsle buraya geri getireceğiz," diye söz verdi. O ve Viking bisikletleriyle Styx ve Mae'nin topraklarından ayrıldılar.

Mae'nin eli benimkinin arasından geçti. "Gel kardeşim. Bu yolculuğun planlanandan daha uzun sürmesi ihtimaline karşı senin için bir çanta hazırlatacağız.

Hamile kıyafetlerimi giyebilirsin. Onları sana vermeye hazırım.

Her neyse." Mae'nin beni kamerasına götürmesine izin verdim. Styx yanımdan geçip çalışma odasına girdi ve kapıyı kapattı. Lilah ve Phebe de Mae ve beni yatak odasına kadar takip ettiler. Bella, Ruth'u ve kendi çantalarını almak için Rider'la birlikte gitmişti.

Mae beni yatağa götürdü ve kenarını işaret etti. "Otur, Maddie. Hastaneden daha yeni çıktın." Oturmak istemedim. Hareket etmeye devam etmek istedim.

Eğer durursam, tek düşünebileceğim şeyin Flame ve Asher'ın kulüp binasını ateşe veren adamlarla yüzleşmesi olduğunu biliyordum. Tek hayal edebildiğim onların yaralanmasıydı... ya da daha kötüsü.

Lilah yanıma oturup elimi tutarken Phebe, "İyi olacaklar," diye güvence verdi. "Ve AK ile Viking senin ya da bebeğinin zarar verir."

Phebe'ye minnettar bir gülümseme vermeye çalıştım ama başaramadım. "Endişelendiğim biz değiliz

hakkında." Elimini alnımda gezdirdim. Başım ağrımaya başlamıştı. "Asher çok genç. Slash'in ölümü yüzünden şu anda acı çekiyor. Şimdi de bu görevde Flame'e mi katıldı?" Gözlerimin dolduğunu hissettim ama onları sildim. "Ve Alev..." Başımı salladım. Lilah bana daha sıkı sarıldı. "Bir kez daha düştü," diye fısıldadım. Mae çantamı toplamayı bıraktı ve gelip önümde diz çöktü. Phebe yanıma oturdu. "Onu kaybedemem.

O," diye fısıldadım, en büyük korkumun yüksek sesle söylenmesine izin verdim. Mae'nin hüznünlü bakışlarıyla karşılaştım. "İnsanların Flame'in daha zayıf olduğuna inandığını biliyorum." İnançsız bir kahkaha attım.

"Yanılıyorlar. Her gece beni tutması için onun kolunu arayan benim, böylece Kardeş Moses'ın bedenimi taciz ettiği anılar beni boğup geri dönemeyeceğim bir cehennem e sürüklemesin. Bir şekilde götürölme ihtimaline karşı onun elini tutan benim.

benden. Ve ben, kalbinin hala güçlü ve sağlıklı bir ritimle attığından emin olmak için her akşam ateşin başında başımı göğsüne yaslayan kişiyim."

"Maddie..." Lilah mırıldanarak yanağımdan düşen bir damla yaşı sildi. Beni yanına yaklaştırdı ve sarıldı. Kız kardeşimi ne kadar sevsem de, Flame'in dövmeli büyük kolunun bana verdiği rahatlığın yanına bile yaklaşamazdı.

"Daha önce kamarasının nasıl olduğunu bilmiyorsun." Gözlerimi kapattım, onu yatağa bağlanmış halde gördüm, gözleri bu hayattan kurtulmak için bana yalvarıyordu. "Ne kadar düştüğünü bilmiyorsun. Bu hayattan ve onu her gün saran ağır zincirlerden kurtulmayı ne kadar çok istiyordu. Daha sıkı ve daha sıkı sarılıyorlardı, ta ki o dayanamayana kadar. artık." Onlara daha önce onu aşağı çeken şeyin Isaiah'ın anısı olduğunu söylemek istedim. Ve yine öyle oldu. Bebeğimiz... bebeğimiz onu oraya geri götürmüştü.

Suçluluk duygusu beni boğuyordu. Bir gün çocuk sahibi olabileceğimi ummuştum. Bunu bizim için hayal etmiştim. Bu kadar erken olmasını beklemiyordum. Planlanmamıştı. Alev'in hamile kalmamı zor bulacağını hep biliyordum. Ama bunun onu ne kadar etkileyeceğini bilmiyordum. Isaiah'ın ölümünün kalbinde açtığı yaranın hâlâ ne kadar açık olduğunu. "Ben olsam Hayatta kalabilirim," diyerek kız kardeşlerime itirafta bulundum. "Eğer ona bir şey olursa hayatta kalamam. Eğer Asher'a bir şey olursa. O sadece bir çocuk. Kaybolmuş bir çocuk." Başım ellerimin arasına düştü. "Onu

bulamam.

üzüntüsünü atlatması için. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım ona ulaşamıyorum. Kimin ulaşabileceğinden de emin değilim." Asher'ın sert yüzünü, siyah gözlerindeki granit bakışları, her nefes verişte havayı dolduran nefret ve acıyı düşündüm. "Daha önce Flame'e yaptığım gibi onu da bize geri getirebilecek biri olması için dua ediyorum."

"Cade kardeşler," dedi Lilah. "Yüreklerine sağlık. Yaşadıkları sıkıntılardan kurtulmaları için dua edeceğim. Onları iyi bulmanız ve buraya, onları seven ailelerine geri getirmeniz için."

Styx çalışma odasından çıktı ve kapıda durdu. Mae dönüp Kocasıyla yüzleşti ve ayağa kalktı. Kocasının elinden tuttu ve onu koridora götürdü. Alçak sesle mırıldanarak konuştuklarını duydum. Hiç kimse Styx'in Mae'yle konuştuğunu duymamıştı ama Mae'nin yalvardığını duydum: "Ona bir şey olmasına izin verme. Lütfen, River. Bana söz ver." Lilah'yı başından öperek ayağa kalktım ve Styx'in kollarını Mae'ye dolamış, dudaklarını öptüğünü gördüm. Gözlerimi kaçırdım. Flame'in öpücüğüne hasret kalmıştım.

Tekrar sahip olacağıma kararlıydım.

Kapı çalındı ve Bella içeri girdi. Sonra Ruth ve Rider geldi. Ruth gülümsedi ve yanıma geldi. "Bella ve Rider bana hastane doktorunun bakımınla ilgili verdiği talimatları anlattı." Bana sarıldı Kolunu bana doladı. "Sana ya da bebeğine bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diye seslendim. Dışarıda bir araba kornası çaldı.

"Geldiler," diye duyurdu Rider. Styx, Charon ve Mae'yi öptü, sonra da gitti.

Eve. Ruth çantamı aldı. Onu ve Bella'yı dışarıda takip ettim. AK minibüsten atladı. Viking onu takip etti. Viking minibüsün etrafını sardı ve kocaman bir

Rahibe Ruth'u gördüğünde yüzüne bir gülümseme yayıldı. Onu görünce tereddüt etmiş gibiydi.

"Rahibe Ruth," diye onayladı Viking. Elindeki çantayı almak için koşarak yanına gitti. "İzin verin çantanızı alayım." Rahibe Ruth'un iç çektiğini duydum. Kot pantolon ve beyaz keten bir gömlek giymişti. Kahverengi saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Çok güzeldi ve Rider'ın yakışıklılığını nereden aldığı kolayca anlaşılıyordu. Viking çantayı arkaya bıraktı ve yan kapıyı açmaya geldi. "Leydim," diyerek Rahibe Ruth'un önünde hafifçe eğildi. "Madds." Ruth minibüse binmeme ve sonra da koltuğuma oturmama yardım etti. Rahibe Ruth yanıma oturdu ve Bella, Rider'la birlikte hemen arkamıza oturdu.

"Solomon ve Samson kız kardeşlerinizle kalıyorlar. Styx hep birlikte burada kalmalarını emretti. Zane de kalıyor. Diğer herkes geliyor. O şerefsizler üzerlerine yağdığımızda neye uğradıklarını şaşıracaklar," dedi AK. Ama cümlenin geri kalanının havada sessizce asılı kaldığını duydum...

Flame ve Asher hâlâ hayatta olduğu sürece.

Pencereden Hangmen'lerin motorlarıyla bir 'V' oluşturmalarını ve sonra yavaşça arka yola çıkmalarını izledim. "Herhangi bir şey hissedersen bana

söyle

rahatsızlık," dedi Ruth yanımda. "Eğer baygınlık ya da baş dönmesi hissedersen." Bana güven verici bir gülümseme verdi. "Teorik olarak bir gün içinde dönmüş olmamız gerektiğini biliyorum ama daha uzun sürme ihtimaline karşı yanımda ekipmanlarımı getirdim." Bu Mae'nin bana neden bir çanta hazırladığıydı. Hiçbirimiz neye bulaştığımızı bilmiyorduk. Hangmenler yoldaki bu yaşam tarzına alışkındı, bense değildim.

"Evet, Rahibe Ruth," dedi Viking, yolcu koltuğunda dönüp bize doğru bakarak. Onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri onun üzerinde gezindi ve genişçe gülümsedi. "Bana kendinden bahset. Her şeyi bilmek istiyorum." Minibüsün arkasındaki hava gerginleşti. Ruth da dahil olmak üzere dördümüz de onun ne anlattığını biliyorduk.

hayat nasıldı. Tarikat'tan gelen hepimiz için olduğu gibi cehennem gibiydi. AK, Viking'in koluna yumruk attı. Phebe'yle birlikteydi. Phebe'yle birlikteydi.

bu sorunun çağrıştırdığı anıları bilebilirdi. "Şimdi olmaz, Vike," diye tısladı AK.

"Tamam, tamam," diye kabul etti Viking, ellerini kaldırarak. Ama bir kez daha Rahibe Ruth'a döndü. "Sadece bir soru daha, sonra susacağım."

"Tamam mı?" Rahibe Ruth ağırbaşlı bir tavırla, gözlerini kısarak konuştu. "Ananasın tadını sever misin?"

Gözlerimi kapattım, başımı minibüsün arkasına yasladım ve dua ettim.

Uzun zamandır dua etmemiştim. Belirli bir amaçla değil. Ama şu anda, Tanrı'ya Asher ve Flame'i kollarının arasına alması ve ben onlara ulaşana kadar güvende tutması için çok dua ettim. Çünkü umutsuzca onlara ulaşmam gerekiyordu.

Onlara, Flame'e. Ben onun yanında olduğum sürece iyi olacaktı. Olmak zorundaydı. Başka bir seçenek yoktu. Parmaklarım evlilik yüzüğümü buldu ve sol elimi kalbimin üzerinde tuttum.

Geliyorum, Flame. Seni eve getirmeye geliyorum.

Yedinci Bölüm

Alev

Motosikletimi güçlükle durdurdum, lastikler ıslak çamurda patinaj yapıyordu. Nefes almakta zorlanıyordum ama tek odaklanabildiğim şey ağaçların üzerinden yükselen dumandı. Gökyüzünü kapkara bir duman kaplamıştı. Smiler bana onu göreceğimi ve takip etmemi söyledi. Ash yanıma yanaştı, yolculuktan nefes nefese kalmıştı. "Bu onları?"

Motosikletimin kollarını tutarken ellerim titriyordu. Onlardı. Lanet olası onlardı. Neye benzediklerini bilmiyordum ama Bıçaklarımı göğüslerinin derinliklerine saplarken, kafamın içinde çığlık atan özelliksiz yüzler. İnsanların gözlerine bakmazdım. Gözlerini görmekten nefret ederdim. Ama bu piçlerin gözlerinin içine bakardım. Bıçaklarımı bağırsaklarına saplarken dişlerimi gösterirdim ve yavaşça ölmelerini izlerdim.

"Alev mi? Onlar mı?" Kardeşime başımı salladım.

Smiler'ın beni yönlendirdiği yer burasıydı, lanet olası hiçbir yerin ortası. Motorumu durdurdum ve bıçaklarımı çıkardım, gözlerimi dumandan hiç ayırmadım. Alevlerin kanımı koyulaştırdığını, etimi haşladığını hissediyor, bu amcıkların üzerine yıkmak üzere olduğum lanet kötülüğe hazırlanıyordum. Nabzımın hızla attığını hissedince tısladım ve

dışlerimi sıktım.

Boynum ve tonlarca yara izim öldürme ihtiyacıyla ağrıyordu. Öldürmek zorundaydım. Maddie'ye yaptıkları için o şerefsizleri parçalamalıydım. Midem düştü ve göğsümden lanet bir acı hançeri geçti.

Onu terk etmiştim. Onu hastanede bırakmıştım. Ama bu pislikleri öldürmek zorundaydım. Maddie'ye zarar verdiler. Bebeğe zarar vermişlerdi. Kimsenin bebeğe zarar vermesine izin veremezdim... bir daha olmaz.

"Alev?" Ash fısıldadı. Dikkatim ona yöneldi. "Planın ne? Bana anlatmalısın."

"Öldürün onları," diye emrettim, bisikletimden inerken. "Hepsini öldürün."

Ormanın içinde yürümeye başladım, uzun otlar bacaklarımı sarıyordu. Ash bana yetişmek için koşuyordu. Ash'in elinde bir silah görünce durdum. "Lanet olası silahlar yok," diye tükürdüm ve silahı Ash'in elinden aldım. Silah bir gümbürtüyle yere düştü. "Bıçaklar," dedim. "Sadece lanet bıçaklar." Ash ceketinden çok küçük bir bıçak çıkardı. "Hayır!" Kesiğime uzandım ve Alman bıçaklarımdan birini çıkardım. "Bunu." Yükselen dumana baktım, birazdan döküleceğim kanın tadına baktım. "Onları yakından öldür. Bak gözlerine sokun. Bıçağı kafataslarına saplarken çığlık atmalarını sağla. Acı versin. Uzun sürsün. Maddie'ye zarar verdiler. Benim olanla uğraşamazlar."

"Tamam," dedi Ash. Sesinin çatladığını duyduğumu sandım. Bunun neden olduğunu bilmiyordum. O da benim gibi öldürmek için buradaydı.

Daha önce de öldürmüştü.

Hoşuna gitmişti. İlerlemek için hamle yaptım ama ayaklarım durdu ve bir düşünce şakağımda zonklamaya başlayınca başım yana eğildi. Ash'in bıçaklandığını zihnimde canlandırdığımda ona "Sakin yaralanma," dedim. Ash'in incineceği düşüncesi göğsümdeki acıyı yeniden hissettirdi. Bu acıdan nefret ediyordum. Nefes almamı çok zorlaştırıyordu.

"Yapmayacağım, Alev. Bunu yapabilirim. Maddie için onları dışarı çıkarabilirim."

"Güzel." Hâlâ ağaçların üzerinde yükselen dumana doğru ilerledim. Onu takip ettim. Smiler bana sessiz olmamı söylemişti. Bu ormanda karavanlarıyla kamp yapan üç kişi görmüştü. Topladığı tüm bilgi buydu.

Arkamda Ash'in ayakları bir dalı kırdı. Bu sadece kanımın kaslarımda daha hızlı akmasına neden oldu. Derimi yaktı. Dalın sesi bir kemiğin kırılmasına benziyordu. Amcıklar çığlık atana kadar kırmak ve bükmek üzere olduğum kemikler. Yaklaştıkça kaslarım heyecandan daha çok seğiriyordu.

Açıklığın kenarına ulaştım ve çalan müziği duydum. Kokladım duman ve yanan et. Duman. Siyah duman beni kampa götürdü. Hangmen'in yanan kulüp binasından çıkan dumana benziyordu. Maddie'nin ciğerlerine giren duman. Bebeğimizin ciğerlerine. Onları neredeyse öldüren dumandı. Bu şerefsizlerin yerleşkemizin kapısına kadar getirdikleri dumandı.

"Alev! Alev!" Ash fısıldadı. "Bekle! Doğruca içeri koşma! AK dedi ki Bunu *asla* yapma!" Ama onu dinlemedim. Dinleyemezdim çünkü kırmızıyı

Şerefsizlerden biri karavanını terk edip açıklığa doğru yürüdü. Hırlayarak bıçağımı kaldırdım ve ağaçların arasından doğruca o pisliğin kalçasına fırlattım. Acı içinde bağırdı ve kanayan bacağı tutarak yere düştü.

Koştum. Elimde yeni bıçağımla ona doğru koştum. Durduğu yere çökerek bıçağımı göğsüne sapladım. Kanı yüzüme sıçrayıp ağızma girene kadar herifi defalarca bıçakladım. Kanının tadına baktım, tadı ölüm gibiydi. Onu teslim edecektim.

kayıkçı. Öldüğünden emin olmalıydım, gözlerinde sikke olmamalıydı.

"Maddie için," diye tısladım bıçağımı boynunun yan tarafına saplarken. Kanında boğuldu. Mavi gözleri benimkilere bakıyordu. Sesler ve silah sesleri duydum. Silahların emniyetlerinin açıldığını ve seslerin yükseldiğini duydum ama durmadım. Altımdaki şerefsiz son gücüyle beni itmeye çalıştı ama ben bıçağımı saplamaya devam ettim, kemiklerini kırmaya başlayana kadar bıçağımı etine batırdım. Ta ki eti kopana ve gözleri hareketsiz kalana kadar.

"Onu öldürmeye çalıştın. Ölmen gerek. Lanet olası *ölmen* gerek!"

"Alev!"

Altımdaki pislik beni izliyordu. Mavi gözleri benimkilerde donmuştu. Göz göze gelmekten nefret ederdim. Ölü bile olsam, bu piçin gözlerime bakmasından nefret ederdim. Bıçağımı kaldırıp sol gözüne sapladım. Gözünün ikiye ayrıldığını görünce sikim sertleşti. "Geber. Geber. Geber!" Artık boş olan göz çukuruna saplarken homurdandım.

"Alev!" Uzaktan adımın söylendiğini duydum. Onu öldürmek zorundaydım. Maddie'ye ve bebeğe bir daha asla zarar veremeyeceğinden emin olmalıydım. "ALEV! Yardım et bana!" Ash'in sesi kafamdaki sisi yarıp geçtiğinde ellerim dondu ve gözlerimi kapattım.

Ash... Ash...!

Başımı kaldırdım ve Ash'i aradım. Onu bulduğumda donakaldım. Amcığın teki onu tutmuş, kolunu boynuna dolamıştı. Ash'in kafasına lanet olası bir silah dayamıştı. Ayağa fırladım. Tenim ıslaktı. Kan. Düşmanımın kanıyla ıslandığımı görünce sikim seğirdi. "Alev..." Ash konuşmaya çalışırken sesi kesildi, ormanda olduğu gibi çatırdadı. Göğsümde nefret ettiğim o ağrı geri gelmişti. "Bana yardım et," diye fısıldadı. Kanlı alt dudağı titriyordu.

"Bırak onu," diye uyardım, boynumu döndürerek bıçaklarımın saplarını daha sıkı tuttum. Onu tutan piçi öldürecektim. Öldürecektim. kardeşime dokunduğu için onu parçalara ayıracaktım. Ash'in ağzından kan geldiğini gördüğümde, yanaklarından biri şişmeye başladığında öfkem büyüdü, büyüdü, kanımdaki alevler daha da ısındı. Ash'in siyah gözlerinin içine baktım. Neden öyle baktıklarını bilmiyordum. Ama karnım sıkıştı. Farklı görünüyorlardı. Normalden daha geniştiler. Göz bebekleri büyümüştü. İçimden gidip onu o şerefsizin kollarından koparmak ve boynundan bıçaklamak geldi.

"Bırak onu," diye tükürdüm bıçağımı yalarken. Bıçağın çeliğinde hâlâ yerdeki pisliğin kanı ve kemik parçaları vardı. O ölmüştü. Onlardan biri ölmüştü. Şimdi hepsini öldürmem gerekiyordu. Maddie ve bebeğe zarar verdikleri için hepsi ölmeliydi.

Ve şimdi de Ash. Şimdi Ash'e zarar verdiler.

Ash'i tutan pislik, "İndir şu lanet bıçakları," dedi. Arkamdan bir hareket duydum. Bıçaklarımı sıkıca kavradım, saldırmaya hazırdım. Pislik herif silahını Ash'in kafasına daha sert bastırdı. Ash gözlerini kapattı. Ölmüş gibiydi. İşte böyle, kardeşim ölü gibi görünüyordu!

"BIRAKIN GITSİN!" Kükredim. Biri tekrar arkamda hareketlendi. Döndüm, onları kesmeye, kafataslarını ikiye ayırmaya hazırdım. Sonra donup kaldım. Bir şey ciğerlerimi yumrukladığında durdum. Lanet ciğerlerim çalışmıyordu. Kanımdaki alevler kükremeye, lanet olası kükremeye ve beni içten içe yakmaya başladı.

Bir yılan. *Hayır...* lanet bir yılanı vardı...

Önümdeki amcık yüzüme silah doğrultmuştu. Ama boynunda bir yılan vardı. Bir yılan, tıpkı... tıpkı... *sen şeytansın, Josiah. Şeytan senin kalbinde yaşıyor, iblisler senin kanında dolaşıyor.*

Lanet göğsüm çökmeye başladı ve ellerim titredi. O kadar kötü titriyordu ki bıçaklarımı yere düşürdüm. Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum! Yılanlar tısladı. Kanım çok hızlı akmaya başladı

damarlarımda. Bu kötülüktü, ruhumun içindeki şeytanlar yılanı sesleniyordu.

Görüyorsun Josiah, şeytanın ruhundaki karanlığı nasıl fark ettiğini görüyorsun. Bu bir kanıt. Kötü olduğunun kanıtı. Dokunduğun her şeyi ve herkesi kınadığının kanıtı. Damarlarında cehennem ateşi dolaşıyor.

Babam gülümsedi. Neden gülümsediğini bilmiyordum. *Sen gerizekalısın. Bir dinsiz. İndireceğimiz bir kötülük ajanı.* Babam Papaz Hughes'a başını salladı. *Yapman gerekeni yap.* Yılanları öne çıkardılar ve yılanlar dişlerini etime geçirdiler.

"Sorun ne, pislik? Yılanları sevmiyor musun?" Ayağa kalkmaya çalıştım ama vücudum yanıyordu ve beni aşağıda tutuyordu. Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum!

"Alev! Ne oldu? Sorun ne lan?!" Başımı Ash'e çevirdim. Bana bakarken yüzü solgundu. Ona yardım etmeliydim. O amcığı kardeşimin arkasından çekip almalıydim. Ash bana ulaşmaya çalışıyor, bacaklarını tekmeliyor ve onu esir alan kişinin elinden kurtulmaya çalışıyordu. *Hayır...* Bana gelemezdi. Alevler, iblisler... Onu yakalayacaklardı. Ona acı verecek bir şey yapmalıydim. Ona da zarar veremezdim. Anne, Isaiah, Maddie, bebek... Ash'e de zarar veremezdim. "Alev! ALEV!" Ash'in sesi çatladı. Ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim. Dizlerimin üzerine çöktüğümü hatırlamıyordum.

ellerim ve dizlerim. Ayağa kalkamadım. Ayağa kalkamıyordum! "ALEV!"

Etrafımızda bir silah sesi patladı. Ash'i tutan herif silahını havaya kaldırdı. Çenesini birine doğru salladı. Ash artık hareket etmiyordu. Lanet bir heykele dönüşmüştü. Yerden kalkmaya çalıştım ama alevler beni tutuyordu, sanki uzuvlarımın etrafına ipler dolanmış gibiydi. Sanki hastane yatağına bağlanmıştım. Biri saçlarımı tuttu ve başımı geriye attı. Yılanın karanlık gözlerini ve ağzını yüzümün önünde gördüm. Uzaklaşmaya çalıştım ama hareket edemiyordum! "Pislik yılanlardan korkuyor." Amcık güldü. Dikkatimi yilandan alamıyordum.

"Bağlayın onları. Şerefsizler Jackson'ı öldürdü. Onlara bir ders vermeliyiz."

Biri beni açıklığa doğru çekti, felçli bacaklarım yerde sürükleniyordu. Ateşten çıkan dumanın kokusunu aldım. Sonra alevleri gördüm. Parlak turuncu ve kırmızı alevler gökyüzüne doğru yükseliyordu. Yılanın tıslamasını duydum. Lanet vücudum kasılmaya başladı. *Bazılarının yaptığı ve yılanlar tarafından öldürüldüğü gibi Mesih'i sinamamalıyız*, Papaz Hughes'un sesi beynime saplandı, İncil'den kelimeler söylüyordu, birçok farklı ayet.

yılanlar vardı. Derimin üzerinde kaydılar, sonra dişlerini etime geçirdiler. *Sonra Rab aralarına zehirli yılanlar gönderdi; insanları ısırdılar ve birçok İsrailli öldü...*

Ellerimin ve ayaklarımın etrafına bir şeylerin bağlandığını hissettiğimde dişlerimi sıktım. Göğsümün ve kalçalarımın etrafına bir şey sarılmıştı. Tek gördüğüm

kilisede üzerime tırmanan yılanlardı. Tek duyduğum babamın ve Papaz Hughes'un üzerimde kutsal kitaptan konuşurkenki sesleriydi.

Lütfen baba, ben kötü olmak istemiyorum. İyi olmak istiyorum. Anneme zarar vermek istemedim. Onu öldürmek ve uzağa göndermek istemedim. Onun ölmesini istemedim. Ölmesini asla istemedim. Lütfen, baba... Lütfen...

"Alev mi? Alev! Kiminle konuşuyorsun? Neyin var? Alev!" Başımı yana çevirdim. Kardeşim yanımdaki ağaca bağlanmıştı. Açıklığa doğru baktı. "Alev, ne oluyor? Baksana. Kafeste bir sürtük var. Hem de çıplak. Tanrım, Flame. Ağzı birbirine dikilmiş. Kim lan bu insanlar?"

"Seni öldürmek istememiştin Isaiah," diye fısıldadım ve görüşüm bulanıklaştı. Yanaklarım ıslanmıştı. "Ağlıyordun ve sana sarılmamı istedin." Ellerime bakmaya çalıştım ama bağlıydılar. Bu iyi bir şeydi. Onlar bağlıken, alevler ona tekrar ulaşamazdı. Isaiah'ı öldürmek istemedim. Tekrar olmaz. Bir şekilde onu tekrar yanıma aldım. Ona tekrar zarar veremezdim. Isaiah alevlerden ve kötülükten kurtulmuştu. O değildi Benim gibi. Onun kanında şeytan yoktu. O iyiydi. Bu yüzden yanıma dönmüş olmalı. Şimdi benimle.

"Alev..." kardeşimin sesi titriyordu. "Beni korkutuyorsun. Beni korkutuyorsun. Buradan çıkmak zorundayız. Savaşmak zorundayız geri." Gözlerimi temizlemeye çalıştım. Ama bunu yaptığımda mahzene geri dönmüştük.

Hayır. Biz kilisedeydik. Papaz Hughes ve babamın geldiğini gördüm.

Bize doğru geliyorlardı. Ellerindeki yılanları gördüğümde kalbim güm güm atmaya başladı. Üç tane vardı. Üç yılan. Onları tenimde istemedim. Alevleri hissettim, kötülük etimin altında kıvrandı. Birden babam ve papaz Hughes önümdeydi. "Lütfen baba," diye bağırdım ve boğazımın düğümlendiğini hissettim.

yutulamayacak kadar kalınlaştı. "İyi olacağım, söz veriyorum. Geri zekalı olmayı bırakacağım. Kötü olmayı bırakacağım."

"*Baba?* Sen neden bahsediyorsun, Flame? Babam öldü!" "Onu rahat bırakın! Ona dokunmayın. Sakın dokunayım deme! ona dokunun!" Kardeşime baktıklarında söyledim.

Ama Baba ve Papaz Hughes sadece güldüler. Arkalarında başka bir adam vardı. Yılanlarla birlikte buradaydı; onları bana getirmişti. Hâlâ kötü olup olmadığımı kontrol etmek için. Kanımda hâlâ şeytan olup olmadığını görmek için. Artık kötü olmak istemiyordum. Babamın iyi olduğumu bilmesini istiyordum. O zaman belki Tanrı iyi olduğumu bilirse geri zekalı olmamı engellerdi. Belki de insanları anlamama yardım ederdi. Belki de farklı olmazdım. İyi olduğumu bilseydi, şeytan beni rahat bırakırdı.

Papaz Hughes yılanları önüme getirdiğinde donup kaldım. "Ne oluyor lan? Kim bu amcık? Yılanlardan korkan psikopat mı?" Güldü. "Derisindeki kesikler de neyin nesi?" Uzandı ve göğsüme dokundu. Çenemi o kadar sıktım ki dişlerim ağrıdı. I

dokunulmaktan hoşlanmazdım. İnsanlar beni sadece bana dokunduklarında incitirlerdi. Ya da ben onları incittiğimde.

"Dokunma bana. Dokunmayın bana! Alevler. Lanet alevler! Onları dışarı çıkarmalıyım. Onları kesip çıkarmalıyım. Serbest bırakılmaları gerek."

"Alev. Sessiz ol!" Isaiah yanımdan bağırdı. Onun sesini daha önce hiç duymamıştım. Konuşmadan ölmüştü.

"Kesip çıkaralım mı? Alevlerin serbest bırakılması mı gerekiyor?" Babam gülerek söyledi. Bir bıçak kaldırdı. Bıçağı gördüğüm anda sikim sertleşti. Tısladım ve hareket etmeye, sikimi tutmaya çalıştım. Kendimi serbest bırakmamdan hoşlanıyordu. Eğilmemden hoşlanıyordu, böylece kendini içime bırakabilecekti. Canım yanıyordu. Ama bunun şeytan işi olduğunu söyledi. Şeytan bana yardım etmeye çalışan Tanrı'nın dürüst insanlarıyla savaşıyordu. Eğer kendini içime iterse, belki bunu Isaiah'a yapmazdı. Ama kapana kısılmıştım. Hareket edemiyordum.

"Bu ne lan! Sertleşmiş. Hasta herif bıçağı görür görmez boşalacak."

Babam bıçakla yaklaştı. Bıçağın derime bastırışını izledim. Babam bıçağı bastırıp derimi kırdığı anda aletim zonklamaya başladı. Babam... Babam her zaman içimdeki kötülüğü ortaya çıkarırdı. Mahzende. Mahzene geldi ve kutsal tohumuyla beni iyileştirdi. Kötülüğü de serbest bırakmama yardım etti. Ruhumu kurtarmaya çalışıyordu.

"Böyle mi seviyorsun, hasta herif?" Babam sordu ve bıçağı kollarımın derisinde gezdirdi. Dişlerim sıkıldı ve gözlerim rahatlayarak kapandı, alevlerin akıp gittiğini ve sertleşmiş aletime doğru aktığını hissettim. Biri yine güldü ama alevler beni terk etmek üzereydi. Beni terk ettiklerinde nefes alabiliyordum. Ta ki geri gelene kadar. Ama nefes alabilecektim ve Isaiah güvende olacaktı.

Bıçak derimi terk ettiğinde "Daha fazla," diye yalvardım. "Daha fazla, baba...

Lütfen..."

Babam derimi tekrar tekrar kesmeye başladı. Kaslarım acıdan gerilmeye başlayana kadar daha derine ve daha derine. Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı ve bıçağı ön kolumun derinliklerine sapladığında, serbest bırakma aletimi terk ederken ve alevler kanımdan çekilirken çığlık attım.

Gülüyorlardı. Gülüyorlardı. Neden bu kadar çok güldüklerini bilmiyordum. Belki de iyileştiğim içindi? Belki de iyi olduğum içindi. Belki de benden memnundular. Belki de iyi iş çıkarmıştım.

"Ya sen?" Babam bıçağı Isaiah'a doğrultarak şöyle dedi. "Sen de mi hasta herifin tekisin? Seni de kesersem altına mı boşalacaksın?"

Gözlerim şak diye açıldı. "Hayır!" Emrettim ve ağaçtan uzaklaşmaya çalıştım. "O iyi. Lütfen baba. Onda benim gibi alevler yok. O Tanrı tarafından kutsanmış. Şeytan tarafından değil."

Babam bana döndü. "Ama biz onun da senin gibi şeytana ait olabileceğini düşünüyoruz."

"Hayır!" Seslendim ve kalbim çarpmaya başladı. Isaiah *iyiydi*. Benim gibi değildi. Onu öldürdüm çünkü ben kötüydüm. Ama o iyi olduğu için geri geldi, tıpkı İsa gibi, ölümden geri geldi. O kötü değildi. Onun tekrar ölmesini istemedim. Onu tekrar yanımda görmek istedim. Annem onu her zaman korumam gerektiğini söyledi. Ona söz vermemi istedi. Ona verdiğim sözü tekrar bozmak istemedim. "Yapma. Lütfen," diye yalvardım.

Ama büyükbaba Isaiah'ın deri ceketini yırtıp yere attı. Çıplak kolunu tuttu ve bıçağı koluna sapladı. Isaiah acı içinde tısladı ama çığlık atmadı. "Hayır!" Onun yerine ben bağırdım, bağlarımdan kurtulmaya çalışıyordum. "*Hayır, hayır, hayır!*"

"Sertleşmek yok mu? Arkadaşın gibi pantolonunun içine boşalmadın mı?" "Geri çekil lan. Onu rahat bırak," dedi Isaiah.

Ama babam kardeşimi kesmeye devam etti. Etini kesmeye devam etti. Babam ve Papaz Hughes işlerini bitirdiğinde, Isaiah kanlar içindeydi. Ona zarar vermek istememişlerdi. Bana zarar verdiler, ona *değil*. Beni kesmeleri gerekiyordu, onu değil. Kardeşimi değil. O iyiydi, benim gibi kötü değil. Ona neden zarar verdiklerini anlamıyordum.

"Yeter," dedi Papaz Hughes. Döndü ve bana gülümsedi. Biraz rahatladım. Her şey bitmiş miydi? Kiliseden ayrılıp eve gitme vakti gelmiş miydi?

Ama sonra eğildi ve yerdeki kafesten bir yılan aldı. Vücudum dondu kaldı. "Onu bir korkak gibi yere düşüren şey buydu." Yılanı bana yaklaştırdı. Kollarımdan kan damladığını hissedebiliyordum. Babam az önce aletimdeki alevleri serbest bırakmamı sağlamıştı. Ama alevlerin hızla geri geldiğini hissedebiliyordum, şeytanların derimin altında süründüğünü ve tekrar beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Yılan tısladı ve Pastor Hughes başını okşadı. Babam öne çıktı ve gömleğimi kesip çıkardı. Papaz Hughes onun etrafından dolandı ve yılanı çıplak göğsüme yaklaştırdı. "Yılanları sevmiyorsun, ha?"

Yılanın vücudu derimin üzerinde gezinmeye başladı. Nefesimi tuttum. Kanımdaki alevleri hissetmesini istemiyordum. Beni ısırmasını istemedim. Alevlerden kurtulmak istedim. Kurtulmak istedim. Tanrı beni kurtarsın istedim, o zaman babam beni severdi, beni isterdi. Belki giderlerse beni sevecek ve artık beni tohumuyla temizlemek zorunda kalmayacaktı. Canım çok yanıyordu ve mahzeni sevmiyordum. Çok soğuktu.

Ama sonra yılan saldırdı ve dişlerini göğsüme geçirdi. Karnıma doğru ilerleyip beni tekrar ısırduğında kükredim. Yanaklarım yine ıslanmıştı. Yılan ısırmaya devam ederken gözlerimi sıkıca kapattım. Vücudum uyuştı ve artık gerçekten savaşıyordum - hala kötüydüm. Hâlâ şeytanın alevleriyle doluydum. Babam beni hâlâ sevmiyordu. Sevecekti.

Beni temizlediğinde hala canımı yakıyordu. Yılan beni daha fazla ısırdı ama artık hissetmiyordum.

Papaz Hughes'un "Şimdi o" dediğini duyana kadar vücudumdan çıkardıklarını fark etmemiştim.

Başımı yana çevirdim ve Isaiah'ın gömleğini göğsünden kestiklerini gördüm. Onun da dövmeleleri vardı. Onun derisinde de benimki gibi alevler vardı. "Hayır," dedim ama sesim cılız ve zayıftı. Neden derisinde alev dövmesi olsun ki?

Isaiah başını bana çevirdi. "Alev? Alev mi? Lütfen?" Isaiah'ın siyah gözlerinden bir damla yaş düştüğünü gördüm. Göğsümdeki acı o kadar güçlüydü ki kalbimin kırıldığını düşündüm. Ama Papaz Hughes yılanı Isaiah'ın göğsüne getirdiğinde başka tarafa bakamadım. Yılan onu ısırmadı. O iyiydi. Saftı. Kardeşim benim gibi değildi. Benden daha iyiydi. Kötü değildi.

Yılan Papaz Hughes'un ellerini bıraktı ve Isaiah'ın vücudunun üzerinde sürünmeye başladı. Yılanın derisinin üzerinde sürünmesini izledim. Sonra yılan Isaiah'ın etini ısırdı. Isaiah çığlık attı. Kalbim kaburgalarımaya çarpmaya başladı. *Hayır, hayır, hayır.* Isaiah iyiydi. Bu yüzden kollarımda ölmüştü. Kötülüğüm ona bulaşmış, sonra da onu öldürmüştü. Alevler onu haşlayarak öldürmüştü. Ama yılanın Isaiah'ı ısırmaya devam etmesini, kan akıtmasını ve derisinin her yerinde iki delik bırakmasını izledim. Bana içinde kötülük olduğunu söyleyen iki delik.

Onun da kanı. Isaiah'ın yanakları ıslaktı. Ağlıyordu. Ağlamasından nefret ederdim.

Isaiah ağladı. Derisinin her yerine kan bulaşmıştı. Papaz Hughes yılanı geri aldığıında, o ve babası güldüler.

"Bu çok eğlenceli," dedi babam ve sonra ateşe doğru uzaklaştı.

Isaiah bana döndü. "Alev..." diye yalvardı. Ona nasıl yardım edeceğimi bilemedim. O da kötüydü. Onun kanında da şeytanlar vardı. Yılan bunu gösteriyordu. Benim gibi o da kötüydü. Onu kınamış mıydım? Benim

alevler ölümünden sonra onunla mı kaldı? Kanında kötülükle mi bana geri getirilmişti?

Isaiah gözlerini açıklığa doğru çevirdi. Babası ve Papaz Hughes yılanları ortadan kaldırmış ve kafesteki kızı çimlerin üzerine sürüklemişlerdi. Sonra kutsal tohumlarını kızın içine saldılar. Teker teker onu tohumlarıyla temizlediler. O da kötü olmalıydı, bu yüzden onu temizliyorlardı. Belki de bu yüzden ağzı kalın siyah iplikle kapatılmıştı, böylece konuşursa kötülük vücudundan kaçamayacaktı.

"Alev. Bundan nasıl kurtulacağız?" Isaiah sordu. Verecek cevabım yoktu. Isaiah'nın da kötü olduğu gerçeği beni uyuşturmuştu. Ve alevlerden asla kurtulamayacaktım. İblisler asla gitmeyecekti. I asla iyileşmeyecekti.

Alevler daha da büyüdü, beni içten içe yaktı. Ama yanmalarına izin verdim. Babam ve Papaz Hughes yerdeki kaltağı temizlerken, ben sadece

Alevler yakar.

Sekizinci Bölüm

Maddie

AK sürücü koltuğundan, "Artık çok uzakta değiliz Madds," diye beni bilgilendirdi. Diğerlerinden gizlemeye çalıştığım sinirlerimi basit bir baş hareketiyle bastırdım. Bakışlarımı minibüsün dışına, alaca karanlığa çevirdim. Kat ettiğimiz her kilometrede kalbimde huzursuz bir his büyüyordu. Neyin içine gireceğimizi bilmiyordum - ruhumdaki bir şey bana bunun iyi olmayacağını söylüyordu. Ama nasıl olabilirdi ki? Flame ve Asher yangını başlatan adamların izini sürmek için evimizin güvenliğinden ve sevgisinden kaçmışlardı, tek amaçları onlara zarar vermek, *hayır*, hayatlarını ellerinden almaktı.

"İyi misin Maddie?" Rahibe Ruth sordu. Nabzımı kontrol etti. "Evet," diye cevap verdim ve başımı dik tuttum. Rahibe Ruth çok gayretliydi. Yolda geçirdiğimiz saatler boyunca benimle ilgilendi. Hiç mola vermemiştik. Bunu planlamamıştım. Flame ve Asher'a ulaşmak tek odak noktamdı. Hangmenler minibüsten uzaklaşmışlardı ama ileride görünmeye devam ediyorlardı. Ön camdan arka lambalarını görebiliyordum. Işıkları teker teker sarıdan kırmızıya dönüyordu. AK minibüsü arkalarından çekerken öne doğru eğildim.

"Flame ve Ash'in bisikletleri," dedi Viking, ilk kez ciddi bir şekilde. Aslında buraya geldiğimizden beri neredeyse hiç şaka yapmamıştı. AK, Flame için endişelendiğini her zaman belli etmişti. Ama Viking her zaman komedyendi, gerginliği şakalar ve kahkahalarla -genelde uygunsuz olsalar da- kıran kişiydi. Ancak, terk edilmiş bisikletlere giderken bize hiçbir şaka eşlik etmedi. Bu bana Viking'in en iyi arkadaşı için ne kadar endişelendiğini gösteriyordu. Yol boyunca birçok kez elimi omzuna koyup onu rahatlatmak istemiştım. AK'nin Phebe, Zane ve Sapphira'sı vardı. Viking, Hangmen kardeşleri dışında yalnızdı. Komedinin arka planı olmadan yüklerini bir başkasıyla paylaşp paylaşmadığından emin değildim.

AK minibüsü durdurdu ve indi. Bella ellerime uzandı. "O iyi olacak, kardeşim. Ben buna inanıyorum."

Gözlerimi Styx, Ky ve motorların etrafını sarmış olan diğer adamlardan ayırmadım. Dağılacağımdan korktuğum için Bella'ya cevap veremedim. Minibüsün kapısı açıldı ve AK diğer tarafta durdu. "Biz içeri giriyoruz. Siz burada kalın. Rudge'ı burada sizinle bırakıyoruz." Rider'ın gözlerine baktı. "Bir silah kap, sen de onları izliyorsun."

Bella gerildi ama Rider sessizce onun endişelerini yatıştırmaya çalışırken omzunu sıktı. Minibüsün kapısı kapandığında Ruth, Bella ve ben sessizliğe gömüldük. Adamların ormana doğru ilerlediklerini duydum. Karanlık hızla çöküyor ve onlara koruyucu bir kalkan sağlıyordu. Endişeliydim. Gözlerimi kapattım.

gözlerini dikti ve minibüsün güvenliğinin ötesinde neler olduğunu dinlemek için gerindi. Etrafımızda bir silah kakofonisi duyulana kadar hiçbir şey yoktu, tıpkı huzurlu ve sessiz bir uykuyu kesen gök gürültüsü gibi. Bella'nın elini sıktım, damarlarımda zehir gibi dolaşan anlık korkuya ihanet ettim. Daha da sıkı dinledim. *Tanrım, eğer güvendeyse, onu duymama izin ver. İkisini de duymama izin ver.*

Birden silah sesleri kesildi ve ben nefesimi tutarak arkasından gelecek şeyi beklemeye başladım. Sonra onu duydum. Ruhuma seslenen bir çağrı gibi duydum. Onun sesini.

-Alev'in sesi. Yine de bu tanıdık ses beni sadece bir anlığına rahatlattı. Çünkü çığlıkları, sesinin acı dolu tınısı havayı bir ölüm perisi gibi kesiyordu - acı çekiyordu.

Otomatik olarak hareket ettim. Minibüste kalmamın emredilmiş olması umurumda değildi. Aşkın kanatlarında taşınan içgüdü, beni minibüsün kapısını açmaya ve ormana doğru koşmaya itti.

"Maddie!" Rudge sertçe fısıldadı ve beni durdurmak için kolumu tuttu.

Kolumu geri çektim. "Ormanda çığlık atan benim kocam. *Benim kocam.* Durdurulmayacağım."

"Lanet olsun, dostum! Styx bunun için taşaklarımı mengineye sokacak," diye tükürdü Rudge ve hızla önüme atıldı. Döndüğümde Bella ve Rahibe Ruth'un beni takip ettiğini, Rider'ın da en arkada kaldığını gördüm, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Rudge'ın geçtiği düzleştirilmiş çim patikayı takip ettim.

takip ediyordum. Açıklık olduğunu tahmin ettiğim yönden sesler geliyordu. Sonra onu tekrar duydum.

Alev.

"GERİ ÇEKİL LAN!" Flame'in sesini duyunca rahatlayarak nefes verdim. Yaşıyordu. Onda korkunç bir sorun vardı. Sesi gergindi, kelimeleri bulamaç gibiydi ama hayatta olması beni biraz olsun rahatlatmıştı.

"Geri çekilin dedi! Neyiniz var sizin?!" Asher'ın sesi duyulduğunda dudaklarımdan sessiz bir hıçkırık döküldü. Flame'i koruyordu.

Ağaçların arasındaki boşluklardan bir ateş çukurunun alevleri görünene kadar ayaklarım daha hızlı ilerledi. Birdenbire ayaklarım tamamen durdu. Gözlerimi kapattım ve hemen ellerimin karnımı kavradığını hissettim. Hareket edemiyordum. Flame ve Asher'ı görmek için açıklığa adım atamazdım. Silah seslerinin ne anlama gelebileceğini kaldıramazdım. Sonra-

"GERİ ÇEKİLİN! *ISAIAH*'A DOKUNMA. SENİ ÖLDÜRÜRÜM!"

İsim Flame'in ağzından çıktığı anda gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Isaiah*. Isaiah'dan bahsediyordu. Dehşet ruhuma işledi ve ayaklarımı hareket ettirmek için zorladım. Kalbim korkuyla çılgınca çarpıyordu. Flame nadiren Isaiah'dan bahsederdi.

Bella'nın elinin güven verici dokunuşunu sırtımda hissederek açıklığa doğru koştum. Gözlerimin önündeki manzara karşısında irkildim; yerde ölü yatan adamlar. Hâlâ hayatta olan biri hariç hepsi. Toprakta yatıyordu. Smiler'ın ayağı onu zapt etmek için tam göğsünün üzerindeydi. Adamın kanaması vardı ama yaşıyordu, gözleri şahin gibi Hangmenleri izliyordu. Gözlerim aradı

Flame ve Asher için. Ama kafese kapatılmış genç bir kadın gördüğümde sustum. Çıplaktı, uyuşmuş bakışları Hangmen'lere bakıyordu. Ağzını gördüğümde midem sıkıştı... *hayır...* ağzı dikilerek kapatılmıştı.

Vücudunda izler ve bacaklarının arasında kan lekeleri vardı. O kanın neye işaret ettiğini hemen anladım. Yerini ve ne anlama geldiğini... yakın zamanda neler yaşadığını. Ben de hayatımda pek çok kez bunları yaşamıştım.

Yaşadıkları için kalbim paramparça oldu... *hala* da yaşıyordu.

"ISALAH'A DOKUNMA," diye bağırmaya devam etti Flame.

Sonra sesi zayıfladı ve kalbimi sıkı bir düğüm haline getirmeye zorladı. "O iyi. Onu ısırılar ama o iyi. Kötü değil. Benim gibi değil. O kötü olamaz. çok..." Flame'in sesini takip ederek ağaçlık bir alana gittim. Hush ve Cowboy ile göz göze geldim. Yanlarından geçerken gözleri üzgün görünüyordu. Bulacağım şey için sinirlerimi çelikleştirdim. Ağaç çizgisinin yakınında gezinen Hangmenler teker teker bana hüznle baktı ve

Endişe-Beau, Tanner, Bull, Tank... Güçlendirici bir nefes aldım ve sonra yavaşça döndüm. Beni karşılayan manzara karşısında yüzümdeki kan çekildi.

Bilinçli bir şekilde ellerim ağzımı kapattı ve kalbimin, ruhuma işleyen kesici acıyı yankıladığını hissettim.

"Alev," diye fısıldadım, sonra gözlerimi onun yanındaki ağaca dıktım.
"Asher..."

Asher'ın karanlık bakışları benimkileri yakaladı. "Madds," diye mırıldandı. Gözlerim gömleksiz vücudunda gezindi. Her tarafı kan içindeydi. Vücudunun her tarafı bıçak yaralarıyla kaplıydı ve çiftte deliklerle delinmişti. Yanakları solgundu ve
Gözleri yarı kapalıydı, sanki uyuşturulmuş gibiydi. "Maddie... ona yardım et..." Asher fısıldadı. Başı Alev'in olduğu yöne doğru yuvarlandı. Bilincini korumak için savaşıyordu ama gözlerinde çaresizlik seziyordum. Kendi acısına rağmen, Alev'e yardım etmem için bana yalvardı.

Alev.

Parçalanmaktan korktuğum için ona doğru bakamıyordum. Gözlerimi kapattım.

ve derin bir nefes daha aldım. Yapmak zorundaydım. Bununla yüzleşmeliydim. *Daha önce de zorlu sınavlarla karşılaşmıştın, diye* hatırlattım kendime. Kendi sınavlarımı yenebilirdim, zafer kazanma isteğim vardı. Ama söz konusu Alev olduğunda, ruhumun diğer yarısı olduğunda...

"Lütfen..." Tanıdığım ve sevdiğim acılı, kırık ses doğrudan kalbimle

konuştu. Başımı kaldırarak, kendimi tanıklık etmeye zorladım.

Koca. Dikkatimi ona verirken ağızımdan kaçan tehditkâr bir hıçkırığı susturdum. Bacaklarım titriyordu. Sırtımda destekleyici bir el hissettiğim için minnettardım, yere yığılacak gibi hissettiğimde ayakta kalmama yardım etti. Bella, onun dokunuşunu tanıdım. Hâlâ benimle birlikteydi. "Lütfen..." Tekrar duydum, sessiz ormanda sadece bir fısıltı. Flame'in acı dolu gözleri benimkilerle buluştu. Yüzü solgundu ve vücudu... Gözlerimi kırıştırdım, varlığımı kasıp kavurduğunu hissettiğim gözyaşlarını ve kederi engellemeye çalıştım. Alçak ve hırıltılı Sesinin tınısı göğsümde titreşti, yardım ılığı ruhumda kök saldı. Beni tanıdı. Bu haldeyken bile beni *kendi* çocuğı olarak tanıdı.

"Alev," dedim ve ona doğru ilerledim, vücudum titriyordu, şoktan güçsüz düşmüştüm. Çevresel görüşümde AK ve Viking'i yakınımda gördüm. Kocama yaklaşırken gözlerini üzerimde hissettim. Alev'e yaklaştıkça daha fazla yarası araştıran bakışlarımın önüne serildi. Derisi kanla kaplıydı; bazılarının kendisine ait olmadığını görebiliyordum. Asher'da olduğu gibi, Flame'in etindeki bıçak kesiklerini ve zaten yaralı olan derisini delen çift deliğı gözlemledim. Empati kurarak, gözyaşlarımın yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. Ama ne kadar güçlü olmaya çalışırsam çalışayım, kocamı ve Asher'ımı görmek

Bu şekilde, ikisinin de bakışlarındaki yenilgi ve korku beni mahvetti.

Kalın ipler Flame ve Asher'ı kendi ağaçlarına bağı tutuyordu.

Alev'in siyah saçları kanla ıslanmıştı ve gözlerinin üzerine düşmüştü. AK denedi

Alev'e yaklaştı; ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. Ama Alev'in gözleri bir anda yalvarıştan intikam dolu bakışlara dönüştü. "Yapma," diye hırladı AK'ye. "Sakın bana yaklaşma."

AK geri adım attı ve Viking'in yanındaki pozisyonuna geri döndü. Viking destek için elini AK'nin omzuna koydu. AK bana döndü, yüzünde ıstırap okunuyordu. "Onları kesmemize izin vermiyor." AK durduğum yere doğru yaklaştı ve sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle konuştu. Elini yanaklarında gezdirdi. Endişelendiğinde bunu yaptığını biliyordum. "Ash'ten sürekli *Isaiah* diye bahsediyor."

Gözlerim kapandı, sonra Alev'e baktım. Kayıp gözleri Hangmenlerin üzerinde geziniyordu, sanki kim olduklarını bilmiyormuş gibi. Tamamen kaybolmuştu. Etrafı ailesi ve onu en çok seven insanlarla çevriliyken bile Alev, daha önce tanıştığım o kayıp küçük çocuğa dönüşmüştü. İstismarcı çocukluğunun ebedi cehenneminde kapana kısılmış olan. Babası ona zarar veren ve küçük kardeşi kollarında trajik bir şekilde ölen korkmuş küçük çocuk. Karnımı kucaklarken, bunun neden olduğunu biliyordum. Bebeğimiz... bebeğimiz Flame'i küçük kardeşinin ölümünü ve bu kaybı çevreleyen acımasız koşulları yeniden yaşamaya zorlamıştı.

"Alev..." Fısıldadım. Bu kez boğazımı tıkayan yumruyu tutmayı başaramadım. Bu dünyada en çok sevdiğim adam için duyduğum korku ve üzüntüyü açıkça belli eden gözyaşlarımı tutamadım.

"Isaiah'a zarar vermelerine izin verme," diye yalvardı Flame bana. Flame, Ash'ten kaybettiği kardeşi olarak bahsederken, Hangmen'den alçak sesle mırıldanmalar duydum. Alev'in kimi kastettiğini anlayamazlardı. Sesi de bulanıktı.

AK, Alev'in geveleyerek konuşması karşısında yaşadığım şaşkınlığı görmüş olmalıydı. Elinde tıbbi çantasıyla yaklaşan Rider'a çenesini salladı. Minibüse geri dönüp çantayı almış olmalıydı. "Madds," diye seslendi AK. Öfkenin yüzünü kapladığını gördüm. "Yılanları vardı." Anlamli bakışları bedenimi sakinleştirdi. "Yılanları vardı. Şerefsizler onları bağladı ve yılanlar onları ısırıldı." Bilgiyi duyduğumu göstermek için başımı salladım ama yine de içimdeki tüm hücrelerimi yok etti. "Çok zehirli gibi görünmüyorlar. Bull onların türünü daha önce görmüş ama ısırıkların çokluğu onları hem uyuşturmuş hem de kafalarını karıştırmış."

Yılanlar. Ateş. Kollarında ve vücutlarında bıçaklar. Buradaki kötü adamlar farkında olmadan Flame'in en büyük korkularını büyötmüş ve onları gerçeğe dönüştürmüşlerdi.

"Rider'ın onları onarabilmesi için kesmemiz gerekiyor," dedi Viking. "Ama inatçı herif onlara yaklaşmamıza izin vermiyor." Viking başını salladı. "Bizi bile. En iyi arkadaşlarını tanımlıyor."

"Lütfen," diye tekrar yalvardı Flame, ama bu sefer daha sessizdi, ama daha fazla aciliyetle doluydu.

"Seninle konuşuyor Madds. Seni tanıyor. Ya da en azından sana güvenebileceğini biliyor. Flame'i indirip ikisini de eve götürmeli, sonra da Flame'i nasıl geri getireceğimizi bulmalıyız. Adamını nasıl geri getireceğiz?
kendisi."

AK ve Viking'den uzaklaştım. Styx ve Ky, Asher'ın diğer tarafındaydı, tahminimce Flame'i üzmeyecek kadar uzaktaydılar. Styx

Bana başını salladı; kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Hem yaralı hem de kanlar içindeki aileme bakarken kalbim ağzımda, yavaşça ağaçların sırasına doğru yürüdüm. Ama beni en çok zorlayan Flame oldu. Kafası en çok karışmış olan oydu. Yardıma en çok ihtiyacı olan oydu. Ben yaklaştıkça nefesi daha da hızlanıyor, hızlı nefesler çekerken kanlı göğsü inip kalkıyordu.

Siyah bakışları gözlerimle buluştu. Kendimi gülümsemeye zorladım. "Bebeğim," dedim usulca, onu korkutmamak ya da niyetimden şüphe etmesine yol açmamak için. "Seni kesmeliyiz."

Yüz hatlarında derin ve yoğun bir acı belirdi, yüzünü buruşturdu. Neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. "Isaiah geri döndü," dedi Flame, benden yardım isteyerek. "O geri döndü. Ama babamız ve Papaz Hughes da öyle. Ona zarar verdiler Maddie. Isaiah'ı geri getirdim ve ona zarar verdiler." Flame'in gözleri yere indi. İçinde cehennemin bir versiyonunu yeniden yaşadığını biliyordum.

Kaslarının seğirmeye başladığını ve pantolonunun içinde boyunun sertleşmeye başladığını gördüğümde aklıma geldi.

"Yılanlar... yılanları vardı. Onu ısırdılar." Gözyaşları kalın Flame'in yanaklarından aşağı süzülüyordu. "O iyi biri ama yılanlar onun içindeki şeytanı da buldular. Nasıl bulmuşlar? O iyi. Benim gibi kötü değil."

Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim ve daha da yaklaştım. Kendimi tuttum

Kollarım iki yanımda. Ona dokunmayacaktım. Şu anda dokunulmaya tahammül edip edemeyeceğini bilmiyordum, benim dokunmama bile.

"Onu görüyorum," diye cevap verdim Alev'e ve Asher'a baktım. Bizi dikkatle dinliyordu. Ve Flame yanında duran Asher'dan değil de ölen kardeşinden bahsederken genç yüzüne kazınan acıyı görünce midem bulandı. Flame'i bu dövüğe kadar takip eden kardeşinden. Onları aşağı indirmeliydim.

O zaman her şey yoluna girecekti. Her şeyi yeniden yoluna koyacaktım.

Alev'e sulu bir gülümseme attım. "Sana yardım etmek için buradayım, Flame. Sana ve Isaiah'a." Alev'in omzu hafifçe gevşedi. "Ama ağaçtan inmene yardım etmemize izin vermelisin. Yaralısın." Asher'a gülümsedim, ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermeye çalıştım. Başını eğdi ve bakışlarını benimkilerden kaçırdı. "Isaiah'ı kurtarmamıza izin ver Alev."

Bu sözleri söylemek bile kalbime bir hançer saplamak gibiydi. Ölen kardeşinin adını bu şekilde anmak bile ruhumun ağlamasına neden oldu. Kocamın içinde bulunduğu durumun adaletsizliği. Şu anda bile, kocam bu

adaletsizlikle

Kardeşini trajik bir şekilde kaybetmenin travması. Flame'in bu hikâyede kendisinin de bir masum olduğunu, genç hayatının her gününde ona eziyet eden istismarcı bir babanın kurbanı olduğunu henüz kabullenememişti.

"Yapabilir miyiz

Onu kurtarabilir miyiz, Flame? İsaiah'ı kurtarabilir miyiz?"

Flame'in gözleri kardeşlerin üzerinde gezindi ve sonra Viking ve AK'ye takıldı. Onların gözleriyle karşılaşmadı ama başı onlara doğru dönük kaldı. "Onlar," diye homurdandı. AK ve Viking'i kastettiğini biliyordum. "Bunu yapabilirler. *Sadece onlar.*" Göğsümde bir sıcaklık patlaması oldu. Umut. Umudun mutluluk verici hissiydi. Zihnini bulandıran siste bile Flame en iyi arkadaşlarını tanıdı.

AK ve Viking yavaşça Asher'a doğru ilerledi. Onu bağlayan ipleri kesmeye başladıklarında daha da yaklaştım. İpler düşerken, Viking Asher'ı ağaçtan, bir müridin İsa'yı çarmıhtan indirmesi gibi nazikçe kaldırdı. Viking Asher'i yere bıraktığında, Asher'in bacakları büküldü. Yürüyemeyecek kadar güçsüzdü. Alev'i bırakmaya cesaret edemiyor, ona koşma ve onu kucağıma alma içgüdüsüyle savaşıyordum. Kardeşinin serbest bırakılmasını izleyen Flame'in tedirginliği arttı ve yüzüne panik yerleşti. AK, Asher'a yaklaştı ve Asher AK'nin üzerine düşüp zayıflamış kollarını AK'nin boynuna doladığında hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tuttum. Asher gitmesine izin vermedi, başını AK'nin göğsünün güvenliğine soktu. AK bunu fark etti ve basitçe

ona sarıldı. "Sorun yok, evlat. Ben yanıdayım," diye fısıldadı AK, Asher'ın kucağının derinliklerine kaymasına izin vererek.

O anda Asher'ın bir çocuk olduğunu hatırladım. Flame gibi annesini kaybetmiş ve kimsenin katlanmak zorunda kalmaması gereken bir hayatın içine itilmiş bir çocuk. Onu seven ama bu sevgiyi göstermek için mücadele eden bir kardeşi vardı. Asher'ın, Flame'in hayatında ona ihtiyacı olduğunu sarsılmaz bir kesinlikle bilmesini sağlamak için.

AK Asher'ı yavaşça uzaklaştırdı. AK onu yere yatırırken Rider koşarak Asher'ın yanına gitti. Ama AK Asher'ın elini bırakmadı. Ona iyi olacağını söyleyip durdu. Flame iplere karşı çırpınmaya başladı. Görüş alanını takip ettiğimde, Rider'ın Asher'a yardım etmesine tepki veriyordu.

"Onu kurtarıyorlar," diye güvence verdim Alev'e. O da durdu ve gözlerimin içine baktı. Şimdi bile, hapsediği cehennemde, Alev gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerini kaçırmadığı tek kişi bendim. Beni karısı olarak tanıyıp tanımadığını bilmiyordum ama ruhu benimkine sesleniyor, Tanrı'nın ya da kaderin bizim için yarattığı bağı hâlâ koruyordu. Her şey kaybolduğunda ve kurtuluşun asla bulunamayacağından korktuğumuzda birbirimizi bulmamız için.

Yaklaştım. Varlığım Flame'i sakinleştirmiş gibiydi. Nefes alış veriş yavaşladı ve vücudundaki gerginlik kayboldu. Yine de gözlerindeki şaşkınlığı fark ettim. Yılan zehrinin onu nasıl etkilediğini gördüm; irileşmiş gözleri, tenindeki ter. "Sen... sen benim kim olduğumu biliyor musun?" Sorma cesaretini gösterdim ve içimdeki

Ellerimi göğsüne koyma dürtüsü. Kocamın kalp atışlarını avuçlarımda hissetmek ve karısının dokunuşunu bilmesi için dua etmek.

Alev yüzümü inceledi. Beni tanımadığını fark ettiğimde içimi bir hüznü kapladı. Konuşmak için ağzımı açtığımda "Melek" diye fısıldadı. O konuşurken hareket edemiyordum. "Beni alevlerden, mahzenden kurtaran rüyalarındaki melek." Nefes verdim, kalbim binlerce parçaya bölünmüştü. "Kaybolduğumda beni bulan melek..." Flame'in sesi boğuklaştı ve gözleri kapanmaya başladı. Hızla AK ve Viking'e baktım ve tek bir baş hareketiyle yardımlarını işaret ettim.

"Onu aşağı indirmeliyiz." Panik beni ele geçirmeye başladı. Alev'e dönüp baktığımda gözleri baygınlık tehdidiyle dönüyordu. AK ve Viking koşarak geldi ve Flame'in iplerini kesmeye başladı. Düşerken onu yakaladılar. Alev'in gözleri, dokunulma korkusunun verdiği şokla açıldı. Hızla onun önüne geçtim ve gezinen bakışlarının dikkatini çektim. Hemen rahatladı.

"Seni kurtaracağız," diye fısıldadım. Alev nefes verdi. Elimi tuttuğunu hissettiğimde karanlığın içine ne kadar kaydığını anladım. Alev'in sert parmakları gevşekçe benimkilere dolandı. Avuçlarımız öpüştü ve bana alevlerle ve geçmişinden gelen korkularla savaşırken bile Alev'in benim onun yanında olmam gerektiğini bildiğine dair güvence verdi. Ben onun koruyucusuydum ve hep öyle kalacaktım.

olmak. O hangi karanlıktan geçerse geçsin, ben elimde lamba, onu bulmak ve ışığa geri getirmek için peşinden gidecektim.

Bu küçük ışığım.

Vücudu gevşerken ve gözleri nihayet kapanırken Alev'in elini tuttum. "Rider!" AK seslendi. AK ve Viking Alev'i Asher'ın tedavi edildiği yere taşıdılar. Rider'ın Asher'ın yaralarına sürdüğü ispirtonun kokusunu alabiliyordum. Asher'ın gövdesi ve kolları sargı bezleriyle doluydu. Alev yanına yatırıldığında Asher'ın ağzından boğuk bir ses çıktı.

Flame'in elini elimde tutarak boştaki kolumu Asher'a doladım ve yanağından öptüm. "Asher," diye fısıldadım. "İyisin," diye mırıldandım olumlu bir şekilde, daha çok kendimi rahatlatmak için. "Sen iyisin." Gözyaşlarının ıslaklığını yanağımda hissettim.

"O kırıldı, Madds. Bozuldu işte. Babamızla ve Pastor Hughes'la sanki hayattalarmış gibi konuşmaya başladı. Ama gerçekte bizi yakalayan amcıklarla konuşuyordu." Asher'ın nefesi kesildi. "Benim Isaiah olduğumu sandı. Gerçekten Isaiah olduğumu sandı."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve kalbimden geriye kalanları yok etmekle tehdit eden acıyı savuşturmaya çalıştım. "Flame iyi olacak, Asher. Onu iyileştireceğiz. Onu iyileştireceğiz." Başımı Asher'inkine yasladım. "Sen Yaşıyor." Rahatlayarak nefes verdim. "İkiniz de hayattasınız."

"Merhaba," diye yumuşak bir ses duyuldu arkamızdan. Başımı çevirdiğimde Rahibe Ruth'un ağzı dikilmiş çıplak kızın bulunduğu kafesin önünde diz çökmüş olduğunu gördüm. Ruth elini uzattı. "Ben Ruth. Size yardım edebilirim." Nazikçe gülümsedi. Gülümsemesindeki sempatiyi ben de gördüm. "Acınızı anlıyorum. Size yardımcı olabilirim."

"Geri çekil lan!" Viking açıklığa doğru koşarken bağırdı. Kızın hücrenin yapraklı zemininden bir bıçak çıkardığını görene kadar ne olduğunu anlamamıştım. Kollarını Ruth'a dolayan Viking, onu bıçağın uzağına, çimlerin üzerine çekti. Ama hepimizin tahmin ettiği gibi bıçağın Ruth'u tehdit etmediğini dehşet içinde izledim. Bunun yerine, kız ellerini kaldırdı, her ikisi de bıçağın sapını sıktı ve bıçağı kalbine sapladı.

"Hayır!" Ruth bağırdı, yardım etmek için öne doğru koşturuyordu. Kafesin kapısını açtı ve bıçağı kızın pençelerinden aldı. Kızın göğsünden fışkıran kanı gördüğümde kalbim göğsüme çarptı. Bu mesafeden bile nefes almayı bıraktığını ve gözlerini kırpmayı kestiğini görebiliyordum. Ruth sıızan yarayı eliyle kapatmaya çalıştı.

Ruth, kızın hayatını kurtarmak için mücadele ederken, "Hayır," diye fısıldadı.

"O gitti," diye konuştu Viking sessizce onun yanından. Ruth'un bileklerini tuttu.

"Denemek zorundaydım," dedi uzaklaşmaya çalışarak.

"O öldü. Kendini kalbinden bıçakladı. Senin ve oğlun gibi doktor değilim ama bunun onun boku yediği anlamına geldiğini biliyorum." Ruth başını kaldırdı ve yüz ifadesindeki ıstırabı yakaladım. Viking'in onu kafesten çıkarmasına izin verirken kahverengi gözleri yere bakıyordu. Beyaz gömleği kanla kirlenmişti, hem de çok fazla kanla. Kalbim onun için kırıldı. Kıza baktığında gözlerini izledim. Bu sadece sempati değildi. Derin bir anlayıştı. Ruth'un Tarikat'ın elinde nelere katlandığını bilmiyordum. Ama hepimiz gibi, kötü, çok kötü olabilirdi.

Rider Flame'in yüzeydeki yaraları üzerinde çalıştı. "Ona sakinleştirici verdim, Madds." Rider sessizleşti ve sonra, "Yardıma ihtiyacı var Maddie," dedi. Rider'ın bakışları dinlemekte olan AK ve Asher'a kaydı. Rider iç çekti. "Bu benim bilgim dışında. Sanırım... Sanırım psikotik bir çöküş yaşamış olabilir, Madds. Yardıma ihtiyacı var. Tıbbi yardıma ihtiyacı var. Bir hastaneden. Ne yaptığını bilen psikiyatristlerden."

"Hayır."

"Hiç şansın yok," diye yineledi AK.

"Söylediği şeyler," dedi Rider. "Yardıma ihtiyacı var."

"Hastanelere dayanamaz," diye iddia ettim ve elini daha sıkı tutmak için Alev'in yanına gittim. Elimi Alev'in siyah saçlarının arasından geçirdim, elime bulaşan kanı umursamadan. O benim kocamdı. Ona dokunmak zorundaydım. İyi olduğundan emin olmalıydım.

"Onu daha önce de mahvettiler," dedi AK. "Onlardan çok korkuyor."

Rider, "İyi doktorlar da var," dedi. "Onu dinleyecek ve ona gerçekten yardım edecek doktorlar."

"Ona yardım edebilirim," diye karşı çıktım, inancımın arttığını hissediyordum. Denedim

Flame'in bir hastanede uyandığını hayal edin, bir psikiyatri hastanesinde. Ne o ne de hastane buna dayanabilirdi. Bununla başa çıkamazdı. Bunu biliyordum. AK de biliyordu. "Benimle eve gelecek. Ona daha önce de yardım ettim. Yine yapabilirim."

"Onu daha önce görmedim..." Rider sözünü kesti. O zamanlar peygamberdi, Hangmen'lerden ayrılmıştı. "Ama bunu duymuştum. Sanırım Madds, sanırım bu sefer daha kötü?" Kalbimdeki acıyla aynı fikirde olduğumu anladım. "Bu sefer yardım edemeyebilirsiniz."

"O benim kocam," diye karşı çıktım. "Benim Alevim." Gülümsedim ve elinin tersini öptüm. Sonra da evlilik yüzüğünü öptüm, sadece ay ve yıldızların şahit olduğu, yalnız başımıza taktığımız yüzüğü. "O beni tanıyordu. Bu sıkıntılı puslu havada bile kim olduğumu biliyordu."

"Sana melek dedi Maddie," diye ekledi Asher. Yüzüne baktım ve orada şüphe ve çaresizlik gördüm. Sonra aklıma geldi. Asher da Alev'i bu halde görmemişti. Alev öldükten sonra bizim tarafımızdan bulunmuştu.

iyileşmeye başladı. "Senin kim olduğunu bilmiyordu. Senin bir melek olduğunu sanıyordu."

"O zaman ben Alev için böyle biri olacağım-eş, ruh eşi, melek. Alev'in bana hangi terimlerle hitap ettiği önemli değil. O her zaman ruhumun tanıdığı kişi olacak. Kurtarılması gereken ben olduğumda, kalbimin güveneceği kişi her zaman o olacak. Melekler böyle yapar, Asher. Yol gösterirler ve kurtarırlar. Eğer şu anda onun meleği olmama ihtiyacı varsa, ben de öyle olacağım."

"Hadi onu eve götürelim," dedi AK. O ve Tank, Flame'i yerden kaldırıp aralarında taşıdılar. Bull da Asher'a yardım etti.

"Kimin için çalışıyorsun *dedim*?" Smiler aşağıya doğru bağıırıyordu. Yakaladıkları adam. Anlayabildiğim kadarıyla, hayatta kalan tek kişi oydu. Smiler ayağıyla onu hâlâ yerde tutuyordu. Adam karşılık olarak güldü, sonra altından bir silah çıkardı. Silahı kafasına dayayıp tetiği çekti ve anında Smiler'ın ayağının altında gevşedi. Smiler geri çekildi ve adamın vücuduna tekme attı. "S.KTİR!"

"Tanner?" Tanner açıklık boyunca çömelmiş olan Beau'ya doğru koştu. Kafesteki ölü kızın yanında. "Bak," diye işaret etti Beau. Yanından geçerken bir yara izi gördüm, *hayır*, boynunun arkasına yakılmış bir damga. "Bunu tanıdın mı?" Beau Tanner'a sordu.

"Ne oldu?" Ky sordu, Styx onun yanında hareket ediyordu.

Tanner önce Beau'ya, sonra Styx ve Ky'ye baktı. "Babamızın üzerinde bu sembolün olduğu bir yüzüğü vardı."

"Bu da ne böyle? Yine Klan saçmalığı mı?" Ky tersledi.

Tanner ve Beau başlarını salladı. "Klan değil. Babam bize ne anlama geldiğini ya da nereden aldığını hiç söylemedi. Ben de bize pek bir şey anlatmadım.

herhangi bir şey."

"Peki bu lanet olası Klan değilse kim?" Styx imzaladı ve Ky konuştu.

"Hiçbir fikrim yok." Tanner omuz silkti. Tanner cep telefonuyla bir fotoğraf çekti. "Ama öğreneceğim." Başımı ölüden çevirip cesetleri ve aileme zarar veren adamları görünce AK ve Tank'ı minibüse kadar takip ettim. Flame'i bir sıra koltuğun üzerine yatırdılar ve ben de yanına oturdum. Başını dizime yaslayarak saçlarını okşadım, geçici bir huzur bulduğu için şükrettim. Asher arkama oturdu. Uzandım ve elini tuttum. Benden uzaklaşmasını bekliyordum. Onun yerine sıkıca tuttu. Aslında eve gidene kadar da bırakmadı. AK ve Viking Flame'i içeri taşıdılar ve yatağıımıza yatırdılar. Rider hızlıca dikiş ve yama işlerini yaptı. sakinleştiriciyle uyutulurken.

"Uyanması biraz zaman alacak," dedi Rider. "Bu iyi bir şey. Ne kadar uzun süre uyursa, kafası o kadar iyileşebilir." Rider'ın kafası karışıkı. Bunu yüzünden okuyabiliyordum. Bella onun elini tuttu ve onu şu yöne doğru götürdü

Kapıya. "Uyandığında beni ara," dedi Rider. "Eğer seni tanımazsa, kulübeyi terk et. Tamam mı? Dikkatli olun."

"Tamam," diye kabul ettim. Ama yalan söyledim. Flame'den ayrılmayacaktım.

Rider ve Bella evden ayrıldılar. Asher kapıda bekledi, sanki şu anda burada, kardeşiyle birlikte olmaktan başka bir yerde olmak istiyormuş gibiydi. Kalbimde üzüntü alevlendi. AK ellerini onun omzuna koydu. "Hadi evlat. Bana geri geliyorsun. Rider seni de iyileştirecek." Asher söyleneni yaptı. Şu anda bakımını üstlenecek birine ihtiyacı olduğuna inanıyordum. Kulübeden çıkmadan önce Flame'e son bir kez uzun uzun baktı, başı öne eğik, omuzları çöküktü. "Yan taraftayız. Gitmiyoruz. İyileşip aramıza dönene kadar hiçbir yere gitmeyecek. Öyle mi?" AK söyledi.

Başımı salladım. Kulübe temizlendiğinde kapıyı kilitledim ve Alev'in yanına uzandım. Elini uzattım ve sıkıca tuttum. Nefes alış verişi düzenliydi ve yüzünde endişenin ya da kanında hissettiği alevlerin izi yoktu. "Bunu atlatacağız, Alev. Bunu daha önce başardık. Yine yapabiliriz."

Elini tutarak bebeğimin yumrusunun üzerine indirdim ve gözlerimden yaşların akmasına izin verdim. Bir kez olsun yumruyu tutmamış, bir kez olsun elini bebeğimizin büyüdüğü yere koymamıştı. Elini bebeğimizin üzerinde görmek beni her zamankinden daha mutlu hissettirdi. Bebeğimiz mükemmel bir şekilde yerleşmişti, sanki her zaman orada olması kaderimizde varmış gibi. Sanki her zaman bu çocuğa sahip olmamız gerekiyordu. Ve elini orada bıraktım. Alev'in sıcaklığının içime akmasına

izin verdim.

kıyafetlerime ve tenime. Gözlerim kapanmaya başladığında bebeğimizin hareket ettiğini hissettim. Ve kontrolü ele geçiren acı ve korkuya rağmen kendime gülümseme izni verdim. Ama bebeğimizin babasını tanıdığını hissetmek, Flame'in bununla savaşmasına yardımcı olmak için içimi kararlılıkla doldurdu. İlk ve son kez zafer kazanacaktık. Geçmişinin yükleriyle yüzleşecek ve sonunda onları dinlendirip huzur bulacaktı.

Bizi bekleyen yeni bir hayat vardı. Bize ihtiyacı olan bir kızımız ya da oğlumuz vardı. Ne Flame'in ne de benim daha önce sahip olmadığımız bir şekilde onu sevmemize ve korumamıza ihtiyacı vardı.

Alev'in kirli yanağını okşayarak fısıldadım, "Dinlen Alev. Dinlen. Ve sonra bizim için savaş." Dudaklarını usulca öptüm, galip geleceğine dair bir söz verdim. Ve uykuya daldım. Alev'in eli bebeğimizi korurken uykuya daldım.

Çocuğumuza asla zarar vermeyeceğini bilmek.

Sadece Flame'in bunun doğru olduğuna inanması gerekiyordu. Ve inanacaktı. Onu yüzüstü bırakamazdım. O benim Alev'imdi. Ve her şey boyunca onun yanında duracaktım. Elini tutacak ve cehennem ateşinde ona rehberlik edecektim.

Dokuzuncu Bölüm

Lil' Ash

"İşte," dedi Rider kendinden emin bir şekilde ve yatağımdan geri çekildi. Ormanda sadece yama yapmayı başardığı yaraları düzgünce tedavi etti. Tüm tıbbi eşyalarını çantasına geri koymakla meşguldü. Vücuduma baktım. Her yerde taze sargı bezleri ve bandajlar vardı. Cildimde bir şekilde işaretlenmemiş bir yer yoktu.

yol. Bıçak yaraları, lanet yılan ısırıkları. Rider bana zehir ve tetanos için birkaç iğne yaptı ve sonra beni tekrar dikmeye başladı. Zaten Flame'e gitmiş, aynısını onun için de yapmıştı.

Kardeşimi düşünmek bile kafatasıma bir levye indirmek gibi geliyordu. Işu anda berbat durumda olduğunu biliyordum. Maddie'yi idare edemediğini biliyordum.

bebeği gerçekten iyi. Ve onu ezmiştim. Bunu biliyordum. Elbette bunu söylemeyecekti. Kahretsin, ona baba diyerek sinirlendirdiğimden beri yüzü neredeyse hiç kıpırdamamıştı. Yanağının seğirdiğini ve kaslarının gerildiğini gördüm. Ve o an için bu yeterli olmamıştı. Bana vurmasını, canımı yakmasını, en azından beni *gördüğünü* göstermesini istemiştim. Böyle bir şeyi ifade edemeyeceğini biliyordum. Ama o anda ondan nefret ettim. Onun farklı olmasından, içindeki bir şeyin onu farklı kılmasından nefret ettim.

diğer kardeşlerden. Onunla konuşabilmek istiyordum, benimle normal bir şekilde konuşmasını istiyordum.

Ben bir piçtim. Ona söylediklerim için kendimden nefret ediyordum. Ona boktan bir baba olacağını söylediğim için. Kulübeden kaçarken peşinden gittim, yanında at sürdüm. Ona, söylediklerimin hiçbirinde ciddi olmadığını, onu olduğu gibi sevdiğimi gösterdim. *O benim kardeşim.* Herkes gibi olmasına ihtiyacım yoktu. O beni kurtardı. Bana bir ev ve bir aile verdi. Farklı olması, çok konuşmamamız ya da her gün bira içmememiz önemli değildi.

barda bok çekerken.

Takip ettiğimiz şerefsizlere doğru at sürerken gülümsedim. Cade kardeşler birlikte at sürüyor, Maddie'ye zarar veren orospuları öldürüyorlardı. Ta ki

Pisliklerden biri ona bir yılan salladı. Lanet olası bir yılan Flame'i dize getirdi. Kardeşim, hiçbir şeyden korkmayan kardeşim, gelmiş geçmiş en acımasız ve merhametsiz katil, gözlerimin önünde paramparça oldu.

Isaiah. Bana Isaiah derdi. Kaybettiği kardeşine. Bize işkence eden pisliklere baba ve Papaz Hughes demişti. Ve kırıldı. Dizlerinin üstüne çöktü ve kırıldı.

"Ash?" Gözlerimin içine baktı ve bana lanet *Isaiah* diye seslendi. Ash değil, zaten sahip olduğu kardeşi. Ama Isaiah, kaybettiği kardeşi. "ASH?" Hatıralarımdan sıyrıldım.

"İyi misin?" Rider sordu ve gözlerime bir ışık tuttu. Işığı kenara ittim ve ayaklarımı sürüyerek yataktan kalktım. "Ash, dinlenmen gerek."

"Dinlenmiyorum," diye homurdandım ve başıma bir tişört geçirmeye çalıştım. Dikişlerin acısı derimi çekiştirdiğinde tısladım.

Rider, "Ash, gömleği unut ve lanet yatağa uzan," diye emretti.

Deri ceketimi giydim ve cebimden bir paket sigara çıkarıp bir tanesini ağzıma attım. "Ben çıkıyorum," dedim ve odadan çıkmaya çalıştım.

"Ash, dinlenmen gerek. Dışarı çıkıp içki içme. Vücudunun iyileşmesi gerek.

Alkol sana verdiğim ilaçları mahvedecek." Yanından geçip kapıya doğru ilerlerken Rider bana ders vermeye çalıştı. İyileşmek umurumda bile değildi. Dinlenmek de umurumda değildi. Yüzümü viskiye bulamak ve Flame'in sesini kafatasımdan silmek istiyordum. O ses ki Babam ve papazla konuşurken ağzından çıkan ses. Çocuksu sesine yüzündeki korku dolu ifade eşlik ediyordu.

Burnumu çektim, Alev'in o lanet hatırası yüzünden boğazımın yanmaya başladığını hissettim. Ama yüzünü aklımdan çıkaramıyordum.

Yanaklarındaki kanın arasından süzülen lanet olası gözyaşlarını aklımdan çıkaramıyordum.

Flame ağladı.

Kapıyı kırdım ve gecenin içine daldım. AK, Mae'lerden Phebe ve Saffie'yi almaya gitmişti. Onları görmek için kalmayacaktım. Saffie'yi düşündükçe göğsüm yanıyordu, bu yüzden hemen sigarayı yaktım ve uzun bir nefes çektim. Nikotin biraz yardımcı oldu ama yeterince değil. Gece çok sessizdi. Bu kulübelerde sürekli olan Viking'in sesini bile duyamıyordum.

Sessizlik istemiyordum. Ağaca bağlandıktan sonra bıçaklar tarafından kesilmeyi ve lanet yılanlar tarafından ısırılmayı düşünmek istemiyordum. Ve kesinlikle Flame'i düşünmek istemiyordum. Flame'i, sözlerimle ihanet ettiğim kardeşimi. Aklının onu götürdüğü yerden bir daha asla geri gelemeyecek olan Flame.

Kamaramıza baktım ve herhangi bir hareket belirtisi aradım. Hiçbir şey yoktu. Flame ve Maddie'nin yatak odasının penceresinin yanında durana kadar ilerlediğimi fark etmedim bile. Derin bir nefes aldım ve kendimi onun iyi olacağına inandırmaya çalıştım. *O iyi. Isaiah iyi... Flame'in diğer kardeşi olduğumu düşünerek bana bakışı...* Bana hiç o şekilde bakmamıştı. Asla göz teması kurmazdı, nokta. Ama Isaiah olduğumu düşündüğü zaman bakmıştı. Ash değil, beni mahzende bulduğunda üzerine ittiği kardeşi değil. Tıpkı ona benzeyen kardeşi değil. Sadece onun gibi olmak isteyen.

Isaiah. Beni istemedi. Ölen kardeşini istiyordu.

Gece havaya duman soludum ve pencereden baktığımda kendimden nefret ettim. Keşke bakmasaydım. Keşke o tarafa dönseydim. bara, niyet ettiğim gibi. Göğsüm zaten ikiye ayrılmıştı, o kadar çok ağrıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum. Ama Maddie'yi yatakta, kardeşimin elini karnına götürürken gördüm... ve ağlıyordu. Maddie, tanıdığım en güçlü kadın, o da parçalanıyordu.

Ayaklarımı hareket ettirdim ve başım kulübenin tahtasına çarpmadan önce bir adım kadar ilerlemeyi başardım. Vücudumdaki tüm enerji tükenmişti. Ayaklarım yere bastı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Dikişler ve yılan ısırıklarından oluşan derimin çığlıklarını duymazdan geldim. Ayakta duramıyordum. Ayağa kalkıp bara doğru ilerleyemedim. Hiçbir şeyim kalmamıştı. Kafamdaki tüm saçmalıklar beni boğuyordu - Alev'in parçalanması, Alev'in geri dönebileceğinden şüphe duyduğum bir karanlığa kayması, ona söylediğim ve bana karşı hissetmiş olabileceği sevgiyi mahveden sözler, Maddie'nin yatakta ağlaması, karnındaki çocuğu ve bir daha asla hepimizin bildiği ve sevdiği Alev olamayacağı ihtimali.

Onları tutamadım. Yüzümden akan gözyaşlarını hiçbir şey durduramazdı. Boğazımdan şeytanlar gibi kopup gelen hıçkırıkları Tanrı'nın kendisi bile durduramazdı. Ellerim yere çarptı. Yanan sigaram avuçlarımın altında ezildi. Ve sonra bir baraj gibi patladı, boktan hayatımdaki her boktan şey ilerledi, kimse

biliyordum. Kahretsin, yaşıyan tek bir kişıye bile itiraf etmemiştim -babam beni kemeriyle kırbaçlıyor, dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor, gevşek aletini ağzıma sokuyor, sertleşemediğinde kafatasıma vuruyordu. Başımı salladım, ama anılar gelgit dalgasına dönüştü, hiçbir şey onları durduramayacaktı - kiler, babamın içime girmeye çalışması ve yapamadığında bana başka aşağılayıcı şekillerde saldırması.

Boğazım gözyaşları ve ağır nefesler yüzünden acımıştı. "*Hayır!*" Ağaçtan sarkan bir ip gördüğümde tısladım. Kafamı vurdum. "*Hayır!*" Gecenin içinde yalvardım. "*Bana onu gösterme.*" Belki de Alev haklıydı, belki de kanımda iblisler vardı, belki de onun alevlerini paylaşıyordum. Çünkü Tanrı'ya ya da beni dinleyen herkese yalvarmama rağmen onu gördüm. Kendimi ağaca doğru yürürken hissettim, annem boynundaki ilmikten sallanıyordu. Gitmişti.

Lanet olası gitti. Artık babamın saçmalıklarına katlanamıyorum. Kendi eliyle ölmeyi, onunla bir gün daha geçirmeye tercih etti. Herifin yaptığı buydu. Karılarını her yönden mahvetti, ta ki onlar artık hayatla başa çıkamaz hale gelene, çocuklarının iyiliği için geride bile kalamaz hale gelene kadar. Dişlerimi sıktım, kontrol edilemeyen öfkemi durdurmaya çalıştım.

Ağzımdan gözyaşları ve hıçkırıklar dökülüyordu. Ama hepsi çok fazlaydı. Tüm bunlar çok fazlaydı!

Elimi kabinin kenarına uzatıp kendimi yukarı kaldırmaya çalıştım. Ama sonra Slash'i gördüm. Ağaçların arasındaydı, izliyordu.

beni izliyordu. Diego'nun onun arkasına geçmesini izledim, Diego ateş ederken Slash yere düştü ve benim için bir kurşun yedi. Gözleri ölümden donmuştu. Sonra Flame'in ağaca bağlandığını gördüm, o kadar aklını kaçırmıştı ki kendi karısını bile tanımıyordu. Ve Maddie, şu anda Flame'in yanında ağlıyordu, belki de ona ve doğmamış çocuklarına asla geri dönemeyecekti.

Bunu yapamazdım. İçimde verecek hiçbir şey kalmamıştı. İçimde ışık yoktu, sadece tatmış olabileceğim her türlü neşeyi ya da mutluluğu yok eden bir kara delik vardı. Görünüşe göre, benim için kartlarda mutluluk yoktu. Hayatımın hiçbir yerinde neşe ve mutluluk, karanlık ve acı tarafından silinip gitmeden kalamazdı.

Kulübelerin bulunduğu açıklık aniden ışıklarla doldu. Bir kamyonun motor sesinin kesildiğini ve AK ile Phebe'nin ayırt edici seslerini duydum. Saffie de orada olacaktı, annesinin arkasında sessizce yürüyordu. Onu göremiyordum ama sarı saçlarını, mükemmel yüzünü ve bana her baktığında çok şey gören gözlerini düşündüm. Sanki zihnime, berbat kalbimden geriye kalan her şeye gizli bir giriş bulan tek kişi oydu.

Ama onu da kendimle birlikte aşağı çekemezdim. Kafesteki sürtüğü zihnimde canlandırdım ve midem bulandı. Saffie'nin de benzer bir hayatı olduğunu biliyordum. Düşüncesi Ona bunu yapan herkesin boğazını kesmek ve kalbini sökmek isterdim. O iyiydi. Flame'in Isaiah'a inandığı gibi. Sapphira Deyes saftı.

İyilik. O bu boktan dünyaya ait değildi. Okulda bize anlatılan Yunanistan'daki tanrıçalarla birlikte yaşıyor olmalıydı. Kahretsin, yanmadan önce kulüp binamızın duvarlarında boyalı olan duvar resimlerinin yarısına benziyordu. Geriye kalan tek duvar Hades ve karısınınkiydi. Styx'in yangından sonra dakikalarca baktığı, hiçbir şey anlamadığı ve rahatlamış gibi nefes aldığı duvar.

"Ash?" AK adımı seslendi. Yüzümü sildim ve kendimi zorla ayağa kaldırdım. "Ash?" Sesi kabinin içinden geliyor gibiydi.

Uyuşmuş uzuvlarımı hareket etmeye zorlayarak ormana doğru koştum. Beni Styx ve Hangmen'in geçmişte düşmanlarımıza işkence etmek için kullandıkları ahıra getiren patıkaya ulaşana kadar koştum. Şu anda geçici barımızdı.

Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım vardı. Styx'in beni bir daha müşteri adayı olarak istememesi umurumda bile değildi, yine de lanet olası bir içkiye ihtiyacım vardı. Bir ağacın dibinde durup yüzümü sildim ve son kalan akıl sağlığımı da ele geçirmeye çalışan tüm saçmalıkları unuttum. Bir sigara daha yakarak ahıra doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. İçeri girdiğimde her yer sessizliğe büründü.

Kafamı kaldırdım ve tüm kardeşler beni izliyordu. AK kulübeye dönmüştü ve Viking de ahırda değildi. İkisi de Flame'i bırakmazdı. Bu, kendimden geçene kadar içerken onları sırtımda taşımayacağım anlamına geliyordu.

"Siktir, bebek Flame. Hiç deriniz kaldı mı?" Rudge sordu. Bana doğru yürüdü ve elindeki Jack şişesini uzattı. "Kahretsin dostum, sanırım buna benden daha çok ihtiyacın var." Jack'i ondan aldım ve derme çatma barın arkasında Zane'le göz göze geldim. Ona doğru yürüdüm ve bir seferde içebildiğim kadar çok viski içtim. Barın etrafından dolandım.

"Ash, kahretsin," dedi rahatlamış bir şekilde ve elini boynuma doladı. Kolu bir yılan ısırığının üzerine bastırıldığında dişlerimi sıktım. "Kahretsin. Özür dilerim," dedi. Kenara çekildi ve bir bar taburesi çıkardı. "Oturlan aşağı. Düşecek gibi görünüyorsun." Tabureye kaydım. Zane yanıma oturdu.

Beau, Zane'in sırtına bir tokat attı. "Barı ben alırım. Kardeşinle kal."

"Teşekkürler," dedi Zane. Beau gözlerime baktı, bir kez başını salladıktan sonra

Tanner'a bir shot. Beau pek konuşmazdı ama gayet iyi uyum sağlıyordu.

"AK bana ne olduğunu anlattı," dedi Zane. Biraz daha viski içtim ve sıcaklığın göğsüme dolduğunu hissettim. "Alev..." diye devam etti. Toprak zemine baktım. "AK iyi olacağından emin olmadıklarını söyledi." Derin bir nefes aldım. Konuşmak istiyordum ama yapamıyordum. Zane bunu fark etmiş olmalıydı çünkü beni zorlamadı. Onun yerine konuyu değiştirdi. "Sen benim kardeşimsin Ash. Bunu biliyorsun, değil mi?" O lanet olası gerginlik boğazıma geri dönmüştü, gözlerimin yanması da buna dahildi. Yudum yudum içtiğim viskiler bunu katlanılabilir kılıyordu.

"Evet," diye mırıldandım. "Sen de benimsin."

Zane başını salladı ve dirsekleri önümüzdeki masaya çarptı. Ellerini siyah saçlarının arasından geçirdi. "Bizim ailemiz yok," diye başladı. Annemin asılmış bedenini zihnimde canlandırmamak için kendimi zor tuttum... yine. "Sizin Flame ve benim AK'im var. Ama onların kendi aileleri var. Uğraşmaları gereken kendi bokları var. Sen benim en iyi arkadaşısın Ash. Sen ve Slash ikiniz de öyleydiniz. Sahip olduğum ilk gerçek arkadaşlar. Kardeşe yakın olan tek şey." Zane gözlerimin içine baktı. "Şimdi sadece sen ve ben varız." Zane yaralarla dolu olan karnıma baktı. "Sakin sen de öldürülme." Zane kapıya doğru baktı, hiçbir şeye bakmıyordu. "Öldürmeyeceğim. seni de kaybederim. Öyle mi?"

Ağız dolusu viskiyi yudumladım ve sonra Zane'e verdim. Hiçbir yere gitmeyeceğime dair ona verdiğim sessiz sözün bu olduğunu bilerek rahat bir nefes verdi. Şişeyi bana geri uzattı. "Bizimle mi kalacaksın? AK ve Phebe'de mi?"

"Öyle görünüyor," diye cevap verdim. Jack'in üzerindeki etiketi karıştırdım. Flame'i yatakta düşündüm, Maddie onun uyanmasını bekliyordu... o zaman hepimiz onun Delilik Kasabası'na geçip geçmediğini kesin olarak öğrenecektik. "Kırıldı amına koyayım," diye fısıldadım, gözlerimi Jack'in etiketinden ayırmadan, Sesimi kimsenin duymayacağı kadar alçak tutuyordum. "Lanet olası kırıldı, Zane. Yere düştü, ölü kardeşiyle takıldığını sandı ve

babamız." Başımı salladım. "Onun lanet gözlerini gördüm. Flame'in yok olduğunu ve dönüştüğü her kimse onun yönetimi devraldığını gördüm."

Zane konuşana kadar birkaç dakika geçti. "Geçen sefer hakkında bazı şeyler duydum. Maddie'nin onu kurtarmayı başardığı zaman hakkında daha önce." Ben de görmüştüm. Flame'in kırıldığını daha önce hiç görmemiştim. O daha iyiyken beni bulmuşlardı. Bu konuda söylentiler duymuştum. Tabii ki Flame bu konuda hiç konuşmadı ve ben de Maddie'ye hiç sormadım. Geçmişte kaldığını düşündüm. I

daha yanlış olamazdı. "AK'den onu öldürmesini istemişti. Kafası o kadar kötüleşmişti ki AK Amca'dan kendisini öldürmesini istemişti. Ve öldürecekti, AK yıllar önce Flame'e söz vermişti, eğer bir gün aklını tamamen yitirirse

kırıldı..." Zane sustu. Nedenini biliyordum. *Bu* o zaman olabilirdi. *Bu*, Flame'in zihninde geri dönemeyeceği bir yere gittiği zaman olabilirdi.

Bu kardeşimi kaybettiğim zaman olabilir.

İçtiğim viski arttıkça oda daha hızlı dönmeye başladı. Zane'in bir şişe de. Ona bir sigara uzattım. Benim için bir şişe daha Jack aldı. "Saff panik atak geçiriyor," diye itiraf etti Zane yaklaşık bir saat önce. Her parçam dondu kaldı.

"Neden?"

"Okul," diye cevap verdi. Kaşlarımı çatmış olmalıyım. O ilk günden sonra okula neredeyse hiç gitmemişti. Sürekli hasta olduğunu söylüyor, okuldan sonra gelip onu alması için AK'yi arıyordu.

Sadece birkaç dönem. Tribünde saklanıp derslere girmedi,
Zane onu yerde kıvrılmış ağlarken buldu. Lanet olsun. Oraya benden daha
az gitmişti ve bu da bir şey ifade ediyordu. "Henüz hazır değil," diye
açıkladı. "Dışarıda olmak, evden uzakta olmak... bu onu mahvediyor. Bazen
onu duyuyorum. Gecenin bir yarısı ağladığını duyuyorum.

Çılgılık atıyor. Nefes alamıyor. Phebe onu sakinleştirmek zorunda. Onu
dizginlemek zorunda." Zane biraz daha viski içti. Kulübelerinde Saffie'yle
konuştuğunu biliyordum. Kardeş gibiydiler. Ona karşı koruyucu olduğunu
biliyordum.

"O zaman neden hâlâ okula kayıtlı?" diye sordum. Söz verdiğim gibi
onun yanında olmamıştım. Onu korumak için orada değildim. Okulu
bırakıyordum. Asla geri dönmeyecektim.

Zane bana bakıp gözlerimle buluşana kadar başını eğik tuttu. Midemin
dibe vurduğunu hissettim. Biliyordum elbette. Ya da benim yüzümden
olduğunu tahmin etmiştim. Zane'in bu konuda bir şey söylemesine gerek
yoktu. İçten içe bildiğimi biliyordu. "Kimseye güvenmiyor. Kimsenin
yanına gitmez. Neredeyse hiç kimseyle konuşmuyor..."

Ama ben.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Paniklediği, Phebe tarafından kendi
güvenliği için zaptedildiği görüntüsünü aklımdan çıkarmak zorunda kaldım.
Ben sadece

şu anda bu boku göremezdim. Bu saçmalıkların hiçbirleriyle uğraşamazdım. Neden herkes bu kadar boka batmıştı? Neden her şey boka sarmıştı?

Boğazımı temizleyerek, "Artık bu konuda endişelenmesine gerek yok. Geri dönmeyeceğim." Zane'in gözlerinin beni delip geçtiğini hissettim. Ona döndüm. "Bisiklet dükkanında Tank'in yanında çıraklık yapacağım. O zaten anlaştık." Okulu çoktan bırakmıştım. Okula gitmenin ne anlamı vardı ki? Etrafım, zor bir hayat yaşamaktan bihaber bir avuç zengin puşla çevriliydi. Bizi Hades'e ait olmakla yargılayan bir grup amcık. Hepsi bok yiyebilir. Bu noktada mezun olmak için yeterli kredim bile yoktu ve sınıf tekrarı yapmıyordum. Hiç şansım yoktu. "Evde daha iyi olacak. Ona asla geri dönmek zorunda olmadığını söyle. Ben gidiyorum." Zane bir şey söylemeden ayağa kalktım ve işemek için ahırın arkasına gittim.

"Bebek Alev!" Rudge bir ağacın arkasından çıktı. Bana doğru yürüdüğünde, arkasında elbisesini indiren bir kulüp fahişesi gördüm. Yanından geçti. Rudge onu görmezden geldi. "Az önce sikimi yalattırdım. Hayatta bundan daha güzel bir şey var mı! Tabii ki am sıklık dışında. Ya da

Belki de orospu çığlık atıp aklını kaçıtırken kıcının şeftalisini sıklık."

Rudge yakınlarda bir ağaç kütüğü buldu ve eğildi. Kesiğine uzanarak bir paket çıkardı ve kütüğün üzerine biraz beyaz toz döktü. Kesiğinden bir jiletle çizgiler halinde kesti ve kokaini burnuna çekti.

Cebinde rulo haline getirilmiş bir kâğıt vardı. "Whew! Lanet olası kar! Dünyadaki en iyi arkadaşım!" Burnunu çekti, eliyle burun deliğini ovuşturdu ve uyuşturucunun etkisiyle gözlerinin parladığını gördüm. Rulo halindeki kâğıdı bana uzattı. "Biraz ister misin?"

Bu lanet şeyi kafamdan atmak istiyordum. Öldürdüğüm insanların peşimi bırakmasını istiyordum. Slash'in bana musallat olmasını, ölümü için beni suçlamasını istedim. Flame'in iyi olmasını istedim. Saffie'nin beni üzmeyi bırakmasını istedim, çünkü bana iyilik yapmaya çalışıyordu. Zahmet etmesine gerek yoktu. Lanetlenmişim, kurtuluşum yoktu.

"Evet," dedim ve rulo halindeki kâğıdı elinden aldım. Rudge kolayı benim için satırlara ayırdı ve ben de burnumu çektim. O an uyuşukluk vücudumun her tarafına bir yangın gibi yayıldı. Tüm acılarım ve zihnimi saran ıstırap kayboldu. *Sonunda* özgür olduğumu hissettim. Gözlerimi kapattım ve hiçbir şey hissetmedim. Çok güzeldi. Lanet olsun. Her şeyi. Hayatım boyunca hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

"Çok güzel kar, değil mi dostum?" Rudge kocaman gülümseyerek söyledi. Gözlerimi açtım. "Al." Bana paketi uzattı. "Al bakalım." Ayrıca bana bıçak ve rulo kâğıt. "Geldiği yerde daha fazlası var." Başıyla paketi işaret etti. "Daha fazlasına ihtiyacın varsa, ben hallederim. Bu 'A' sınıfı kokain dostum. Satıcım bir numaradır."

"Teşekkürler," dedim ve temiz havayı içime çektim. Ciğerlerim hiç bu kadar iyi nefes almamıştı. Acı yoktu. Boğazım daralmadı. Sadece tatlı bir hava.

"Ee, bebek Alev, senin tercihin nedir?" Rudge sordu. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Ne sikimden bahsediyordu bu? "Bir kulüp fahişesinin amına ya da götüne fitilini sokmayı seviyor musun?" Omuzlarımı silktim, doğru nefes alabilmeyi sevmekle o kadar meşguldüm ki, kanımda dolaşan bu tatlı duygudan başka bir şey düşünemiyordum. Birden Rudge yüzüme baktı ve bağırdı, "Hayır. Lanet olsun. Yolu yok!" Kollarımdan tuttu.

"Dostum,

Lütfen şimdi bana bakire olmadığını, aletinin en azından emildiğini ya da masturbasyon yapıldığını söyle. Bu boktan şeyi t-bagged bir fahişenin ağzı mı?" Sessizliğim ona her şeyi anlatıyordu. Rudge avuç içleriyle yanaklarımı tokatladı. "O zaman topla kendini, bebek Alev. Bu gece V kartını teslim ediyorsun. Sana en iğrenç, en pis fahişeyi bulacağım ve onunla cennete kadar sevişeceksin."

Rudge ensemden tuttu ve beni ahırın içine doğru itti. "Kardeşlerim, aramızda lanet bir bakire olduğunu biliyor muydunuz?"

"Rudge, şu lanet sesi kıssana," diye bağırdı Tank ve başını salladı.

"Siktir git, göt herif. Bizim Lil' Ash'e doldurması için dar bir amcık bulacağım." Güldüm, ses kulaklarımda garip bir şekilde çınlıyordu. Ama iyi hissettirdi. Bu

Gülmek iyi hissettiriyordu. "Sen, kırmızı elbiseli, buraya gel." A

Uzun sarı saçlı sürtük Rudge'in emriyle yanıma geldi. Elini göğsümde gezdirirken donup kaldım.

Aletim her saniye sertleşiyordu. Uzun sarı saçları vardı. Gözlerimi yeterince zorlarsam, tıpkı... "Saff," diye mırıldandım. Ağızımdan dökülürken sesim çok tuhaf çıkıyordu. "Saffie mi o?"

"Laura," dedi sürtük kulağıma. Kulak mememi ısırđı. "Ama istediğı herkes olabilirim, güzelim."

Rudge, "Tam iş, tatlım," diye emretti. "Ve önce onu sar. O kokuşmuş amcığı nereye ittiğini bilmiyorum." Elini içine soktu ve kapıya doğıru yöneldi. Elini elimde hissetmek güzeldi. Birinin elimi tutması hoşuma gidiyordu.

Zane yoluma atladı. "Ash." nce srtğē, sonra da bana baktı. "Bunu yapmak zorunda değılsin. Bunu bir düşün." Ellerini saçlarında gezdiren sürtüğü görmezden gelerek bana bir adım daha yaklaştı. "Onu istemiyorsun.

Başka birini istiyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bunu mahvetme. Kulüp amcığı için değıl. Bunu yaparsan, geri dönüşü olmaz. Bu onu mahveder.

Kimi kastettiğimi biliyorsun." Saffie'nin yüzü aklıma geldi. Zane bana bakıyor, fikrimi değıştirmemi sağılamaya çalışıyordu. Saffie'yi düşündükçe midem tuhaflaşmaya başladı. Ama ben onun için iyi değıldim. Her şeyi mahvettim. Onu da mahvetmemeliydim.

Zane'i iterek geçen sürtük beni ormana götürdü. imlerin üzerinde tökezledim, viski kanımda yoğun bir Şekilde akıyordu. Onun eline baktım. Her Şey bulanıktı. Uzun sarı saçlarını gördüm... Saffie mi? Bu Saffie miydi?

Hayır. Zane bu yüzden beni durdurmaya çalışmıştı. Ama Saffie benim için fazla iyiydi. Bu bir kulüp srtğyd. Bir kulüp srtğn hak ediyordum.

Sürtük gğsm itti ve sırtım bir ağaca çarptı. Srtğn eli fermuarımı açtı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Kahretsin, tatlım. AsılmıŐsın." Ağzı hızla sikimin etrafına dolandığında gözlerim geri yuvarlandı. Elim saçlarını itti. AŞağıya baktım.

Sarı sa. Uzun sarı sa. Saffie. Saffie... Zihnim bulanıklaşmıştı ama tek hissettiğim Saffie'nin sikimin etrafında olduğuydu. İnledim, taŐaklarım ağrıyordu. Ama ben boŐalamadan o çekildi.

Dizlerim tutmadı ve kıım yere çarptı. Saffie üstüme tırmandı. "Hazırlan evlat. Hayatının en iyi sürüŐünü yaşamak üzeresin."

"Kapa eneni," diye tükürdüm. Konuşurken sesi Saffie gibi çıkmıyordu. Sesini sevmezdim. Sessizken, o sarı saçlarıyla Saffie gibiydi. Sonra sikimin üzerine çöktü ve başım geriye düştü. "Siktir!" AŞağı yukarı hareket etmeye başladığında tısladım. Tırnaklarını gğsmde gezdirirken taŐaklarım gerildi. Dikişler yüzünden acıması gerekirdi ama hiçbir Şey hissetmedim, Saffie'nin amının sikimi boğmasından başka hiçbir Şey. TaŐaklarım

sıkılaştı ve sıcaklığın kalçalarımaya hücum ettiğini hissettim. Saffie üstümde inlemeye başladı, iri göğüsleri elbisesinden dışarı fırlamıştı. Onları kavradım, ellerimle avuçladım.

"Evet!" diye inledi. Elimle ağzını kapattım. Bağırması hoşuma gitmiyordu. Herhangi bir ses çıkardığında benim Saffie'm gibi ses çıkarmıyordu. Dili avucumu yaladı ve beni daha hızlı, daha sert becerdi, Başını geriye atıp amcığı sikimin etrafında sıkılaşmaya başlayana kadar. Kalçalarımdayı sıcaklık taşaklarımda toplandı. Boşalıyordum.

"Siktir! Saff!" İnledim, lastiğı doldururken gözlerim kapanıyordu. Boşalana kadar içine daha sert ve daha sert girdim.

"Kahretsin, evlat. Bunun ilk seferin olduğuna emin misin?"

Gözlerimi açtım ve bir sürtük bana bakıyordu. Onu üzerimden ittim ve tökezleyerek ayağı kalktım. "Bırak lan beni."

"Sakin ol, tatlım." Geri çekildim, kot pantolonumu yukarı çektim. Dönerek ormanın içinde tökezledim. Damarlarımda kan dolaşıyordu ama kokain iliklerime kadar cenneti hissettiriyordu. Kulübelerin olduğu açıklığı görene kadar yürümeye devam ettim. Ağaçların arasından ilerledim ve sonra durdum. Saffie, AK'nin kulübesinin bahçesinde oturuyordu. Bir bankta tek başına oturmuş, gökyüzüne bakıyordu. Onu izlerken nefesim kesildi. Pembe elbisesi içinde, uzun saçları açık otururken onu öylece izledim. Bir meleğe benziyordu.

Flame Maddie'yi tanımadığında, onun bir melek olduğunu düşünmüştü. Saffie benim meleğimdi. O mükemmeldi. Göğsüm sıkıştı; kokain göğüs kafesimde yeniden açılan çatlakları kapatamıyordu. O iyi olan her şeydi... ve asla benim olmayacaktı. Berbat durumdaydım. İnsanları öldürmüştüm. Ben bir hiçtim. O ise her şeydi. Daha iyi birini hak ediyordu. Lanet olası dünyayı hak ediyordu. Bir başkasının onun saçının teline dokunması düşüncesi içimde bir mağarayı oydu.

Boğazımdan acı bir hırıltı çıktığında Saffie'nin kafası bana doğru döndü. Ve beni gördüğünde, ben olduğumu anladığında, beni öldüren o lanet gülümsemenin hayaleti dudaklarında titreşti.

"Asher," diye fısıldadı. Ağaçların ortasında bile onun yumuşak sesini duydum. İleriye doğru yürüdüm. Ayaklarım her zaman onu bulacak, her zaman ona doğru çekilecekti, emindim. Ağaçların gölgesinden çıktığımda Saffie'nin yüzü düştü. Göğsümü incelerken gözleri sulanmaya başladı. Elini ağzını kapatmak için kaldırdı. Onun önünde durdum. Kalbim sakinleşti ve göğsümdeki çatlak kayboldu. Saffie elini indirdi. "Yaralanmışsın." Bu bir soru değildi. Gözlerini kırıştırdı, uzun kirpikleri yanağına çarparken beni hipnotize ediyordu.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım.

Saffie gözlerimle karşılaştı ve ben arkamı döndüm. Beni okumasını istemedim.

Bende bir şey görmesini istemedim. "Asher, ben-"

"Kahretsin, tatlım. İşte buradasın! Ormanda ölmediğini kontrol edene kadar bara dönmeye cesaret edemedim. Sana bir şey olursa Rudge beynime bir kurşun sıkar." Arkamdaki sürtüğün sesini duyduğumda kanım buza dönüştü. Bakışlarım Saffie'den hiç ayrılmadı. Gözlerinin büyüyerek omzumun üzerinden bana bakmasını izledim. Bir el saçlarımın arasından geçti.

"Bir daha sikişmek istersen, bana geri dön." Sürtük benim ve Saffie'nin yanından geçti. Güldü ve Saffie'ye bazı tavsiyelerde bulundu. "Şunun üstüne atla, tatlım, lanet bir at gibi asılı. Amımı tam doldurdu yukarı." Arkasında bir yıkım izi bırakarak ormanın içinde kayboldu.

Saffie gözlerime bakmadı. Gözlerini ormana dikti, vücudu hareket etmiyordu. Saffie sonunda bana baktığında konuşmak için ağzımı açtım. Ve bu manzara beni mahvetti. Gözlerinde yaşlar parladı, dudakları aralandı ve kesik kesik bir nefes aldı. Geri adım attı, yüzündeki kan çekiliyordu. Ve beni her zaman okuyabilen bakışları, bana lanet olası bir yabancıymışım gibi baktı. Bir satır bile kalbimi Saffie'nin ihanet ifadesinin yaptığı kadar iyi kesemezdi.

Şimdi. Elleri yanlarında o kadar kötü titriyordu ki, biraz kontrol kazanmak için onları yumruk haline getirmek zorunda kaldı. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve hızla kulübeye girdi.

Kokainin maskelediği acı, bir Mack kamyonunun gücüyle geri döndü. Yüzü. Lanet olası yüzü. Gözyaşları, titreyen lanet elleri. AK'nin kulübesine baktım, sonra Flame'inkine. İkisine de giremedim. Ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak Viking'in kamarasına koştum ve kapıyı yumrukladım.

Kapıyı açtı ve üzerine bir tişört geçirdi. "Ne? Flame mi?" "Bu gece burada kalabilir miyim?" diye sordum. Şaka yapmasını bekledim ama Viking'in kaşları aşağı indi. Kapıyı daha geniş açtı ve içeri daldım.

"Ash-"

"Duşa ihtiyacım var mı?" Ellerimi saçlarımdan ve yüzümden aşağı doğru iterek söyledim.

"Şuradan," diyerek banyoyu işaret etti. Banyoya girdim ve kapıyı çarparak kapattım. Duşun sıcak ayarını açtım ve buharın odayı doldurmasına izin verdim. Yerimde duramıyordum. Saffie'nin yüzü aklımdan çıkmıyordu. Yumruklarımı kafatasıma indirdim ama hâlâ gözleri gözümün önündeydi, o sürtük elini saçlarıma koyup orospu ağzıyla bir meleğe seslenirkenki ihanetini görüyordum. Kıyafetlerimi yırttım ve duşa atladım.

Duştaki bezi alarak tenimi keselemeye başladım, sürtüğün dokunuşunu tenimden temizliyordum. Daha önce hiç sikilmemiştim. Öpülmemiştim bile. Bana dokunan son kişi babamdı. Denedim

tüm anıları kafamdan atmak için. Saffie olmalıydı. Saffie olmasını istemiştim. Ama diğer her şeyi yok ettiğim gibi onu da yok edeceğimi biliyordum. Berbat durumdaydım. Kanalizasyondan kan akıyordu. Aşağı baktım ve vücudumdaki yaraları açtığımı gördüm, bandajlar fayansların üzerinde bir yığın halinde toplanıyordu. Ama onları ovmaya devam ettim. Alev, kanımda alevler olduğunu düşündü, Onun gibi. İblisler. Belki ben de. Bana da eziyet ediyorlardı.

Eğil, Asher... babamın sesi kulağıma fısıldadı. Arkamı döndüm ve sırtımı duşun duvarına çarparak ondan uzaklaşmaya çalıştım. Kimse bilmiyordu. Kimseye söylemedim. Kimse bilmiyordu. Flame'e bana tecavüz etmediğini söylemiştim. Babam sikini kıcıma hiç sokmamıştı... ama başka şeyler yapmıştı... başka berbat, acı verici şeyler. Ama *diğerleri*. Flame bilmiyordu. Maddie bilmiyordu. Bunu kendime saklamıştım. Yaptığı her şeyi hep kendime sakladım.

Derimi kazıdım, o sürtüğün dokunuşunu bedenimden, babamın zehirli ellerinden uzaklaştırmaya çalıştım. Saffie'nin gözlerindeki ihanet bakışından kurtulmaya çalışıyordum. "Senin için yeterince iyi değilim," dedim duşa doğru, Saffie'nin kamarasına ulaşması için dua ederek. "Hiçbir zaman yeterince iyi olmadım. Bana yaptıklarından sonra değil. Hepsinin yaptıklarından sonra..." Vücudumdaki mücadele tükendi ama duş soğuyana kadar yerde kaldım.

"Ash? Orada iyi misin?" Viking'in sesi beni ele geçiren uyuşukluğu yarıp geçti.

"Evet," diye geri seslenmeyi başardım. Ayağa kalkarak duş kabininden çıktım ve kendimi bir havluya sardım. Göğsümden kan sızıyordu. Aynada kendimi gördüm. Tiksintiyle arkamı döndüm. Arkamdan bakan kişiyi tanıımıyordum. Bu amcık heriften nefret ediyordum. Olduğu her şeyden nefret ediyordum.

Elbiselerimi kollarımda tutarak kapıyı açtım. Viking kocaman kollarını göğsünde kavuşturmuş, mutfak tezgâhının yanında bekliyordu. "Kahretsin Ash," dedi ve cep telefonuna uzandı. "Rider'ı arıyorum."

"Yapma," diye yalvardım ve Viking başını kaldırdı. "Bunu kendim halledeceğim." Viking bana doğru yürüdü. Bana doğru baktı. Lanet olası bir devdi.

"O iyi olacak, biliyorsun. Madds onu geri getirecek. Bunu daha önce yaptı. Yine yapabilir. Söz konusu Flame olduğunda, o sürtük mucizeler yaratır." Viking'in çenesi sıkıştı. Lanet uyuşukluk duvarlarımın yıkıldığını hissettim. Tekrar hissetmek istemiyordum. Uyuşukluğa ihtiyacım vardı. Can atıyordum uyuşukluk. Bir *daha asla* hissetmek istemedim. *Hissetmekten* bıkmıştım. Hayat. Yaşamak zorsa, hissetmek tam bir işkenceydi.

"Rudge'ın odasını alabilirsin. O herif eve gelirse kanepeyi ona veririm." Başımı salladım. Uzaklaşmak için döndüğümde, Viking kolumdan tuttu ve beni göğsüne doğru çekti. Kocaman kollarıyla beni sardı ve başımı öptü.

"Sen hayatta kalan birisin, evlat. Sen Cade

Kardeşler titanyumdan falan yapılmış. Bunu atlatacaksınız. İkiniz de atlatacaksınız." Dağılmamak için nefesimi tuttum. Viking'den uzaklaştım. Gözlerine bakmadan yatak odasına doğru ilerledim.

Kapıyı kapatıp kilitledim ve giysilerimi yere bıraktım. Gözyaşlarımı sildim ve karşı pencereden dışarı baktım. Ötedeki ormanı çerçeveleyordu. Sonra onlar geldi, öldürdüğüm insanlar. Teker teker, bana yaptıklarını hatırlatmak için geldiler. Her zaman gelirlerdi. Ve sonra Slash dışarı çıktı, pencereden bana bakıyordu, kafasındaki kurşun yarası ilk günkü gibi tazeydi. *şimdi olmaz.* Bunu şimdi kaldıramazdım.

İçinde ne olduğunu hatırlayınca gözlerim ceketime kaydđ. Cebimi aradım ve kola paketini, bıçağı ve rulo kâğıdı çıkardım. Kâğıdı şifonyerin üzerine koydum ve çizgiler halinde kestim. Bağımlılık yapan uyuşukluğun kemiklerime sızmaya başladığını hissedene kadar kolayđ satır satır burnuma çektim. Omuzlarım gevşedi ve derin bir nefes aldım. Gözlerimi araladım ve pencereden dışarı baktım. Saf bir rahatlamayla nefes verdim. Gitmişlerdi... Slash ortadan kaybolmuştu.

Sendeleyerek yatağa uzandım ve gerçek dünyanın kaybolup gitmesine izin verdim. Gözlerimi kapattığımda Saffie'yi ormanda, üstümde gördüm. Elini tutuyor ve yumuşak ağzını öpüyordum. Babam yoktu, bana yaptıklarının ve çocukken başkalarının bana yapmasına izin verdiklerinin yankıları yoktu, sikime binen bir sürtük yoktu, sadece Saffie ve ben vardık, başka kimse yoktu.

Ona gerçek hayatta asla sahip olamam. Yani bu iş görür. *Hayır*, bu gerçek hayattan daha iyiydi. Gerçek hayat berbattı ve içinde yaşamak acı veriyordu. Bu daha iyiydi; uyuşmuştum, acı çekmiyordum ve yanımda bir melek vardı. Sarı saçları, kahverengi gözleri ve sadece benim için olan gülümsemesi.

Lanet olası m kemmelik.

Onuncu Bölüm

Maddie

Oturma odasındaki ateş, kulübemizdeki tek ışığı veriyordu. Oturma odasındaki

Yatak odasına süzülen turuncu ışık, yatağında mışıl mışıl uyumakta olan Alev'i aydınlattı. Bana döndüğünden beri iki gün geçmişti. Rider ve Bella'nın gelip yaralarıyla ilgilenmelerinin üzerinden de iki gün geçmişti. Rider, Flame'e bir serum aracılığıyla sıvı vermiş ve ona onu güçlü kılmak için. Flame güçlü olmak zorundaydı. Gözlerini açtığı andan itibaren savaşmaya hazır olmalıydı.

Kamaramızda tek başıma Alev'i yıkamıştım. Bir el bezi ve sabunlu suyla Alev'in vücudunda kalan kanı temizlemeye özen gösterdim. Kirlenmiş giysilerini atmış, ona uyku pantolonu giydirmiş ve yaralı gövdesini kasıtlı olarak çıplak tutmuştum. Saçlarını şampuanlamış, uzun siyah tellerini taramak için zaman ayırmıştım. Çok uzamıştı. Ben de kocamla ilgilendim. Ve her hareketinde kendimi dua ederken buldum.

Tarikat'tan ayrıldığımda Tanrı'nın hayatımda yeri yoktu. Ama Alev'in uyurkenki huzurlu yüzünü görünce, bu huzurlu dinlenmenin devam etmesini istediğimi anladım. Flame'in uyandığında kanındaki ateşi hissetmemesinin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. İstismarcı geçmişini en ufak bir şeyle hatırlamamak ve

en masum görünen tetikleyiciler. Elimi yumruğumun üzerine koydum. Alev'in bebeğini benimle aynı umutsuz ihtiyaçla istemesini gerçekten istiyordum. Bebeğimize zarar vereceğinden ya da daha kötüsü bebeğimizin hayatta kalamamasına neden olacağından korkmadan baba olmak istemesini istiyordum.

Şimdi burada, yatağımızda uzanırken, parmak uçlarımla onun yaralarını nazikçe keşfetmesine izin verdim. İyileşmeye başlamışlardı. Onları temiz tuttuğumdan emin olmuştum. Parmak ucumu sağ göğüs kasındaki yılan ısırığının üzerinde gezdirdiğimde kaşlarım çatıldı. Şişlikler kırmızı ve iltihaplıydı. Bunu yapmak istemiyordum ama bu görüntü bana Flame'in dünyadan ve dünyadaki yerinden korkan genç bir çocuk olduğunu düşündürdü. Kendisi için kafa karıştırıcı olan ama başkaları için öyle olmayan bir dünya. Diğer çocuklarla bağlantı kurmak, oyun oynamak istediği bir dünya.

ve gülmek için, ama nasıl bildiği onun için bir gizemdi. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çektim. Elimin tersini hafifçe yanağında gezdirdim, sakalındaki tüyler dokunulduğunda yumuşacıktı. Sakalı artık kandan arınmıştı ve bir ağaca sıkıca bağlanmış olmanın acısını artık hissetmiyordu.

Bazen bir günlüğüne Alev olabilmeyi diledim, sadece dünyanın ona nasıl görüldüğünü anlamak için. Ve bana gösterdiğinden ne kadar farklı olduğunu ölçmek için. Keşke dünyanın nasıl Kanındaki alevler onu hissettiriyordu. Onu nasıl yıprattığını,

Dakikadan dakikaya, tek kurtuluşu derisini kesmek ve kanının aktığını hissetmek olana kadar.

Titremeye başladığında dudağımı ısırdım. Daha fazla gözyaşı dökmeyi reddettim. İkimiz için de güçlü olmalıydım. Alev gözlerini açtığında beni neyin karşılayacağını tahmin edemiyordum. Beni tanıyıp tanımayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. İçindeki alevlerin etini kavurup kavurmayacağını, onu alevlerden kurtulmak için savaşmaya zorlayıp zorlamayacağını bilemezdim. Ne olursa olsun, burada olacak ve savaşacaktım.

Yanında.

Alev derin bir nefes aldı. Gerildim ama nefes verdiğiğinde kendimi rahatlattım, hâlâ derin bir uykudaydı. Bu yanlış alarm karşısında kalbim hafifçe çarptı. Alev'in elini tuttum ve parmaklarını dudaklarıma götürerek her birini sırayla öptüm. Bir keresinde Rider'a Alev'de neyin yanlış olduğunu düşündüğünü sormuştum. Alev'in dünyayı neden farklı bir ışık altında gördüğünü. Tarikat'ta yetişen biri olarak, farklı olan ya da David Peygamber'in çizgisine uymayan herkes günlük hayattan silinirdi. Bugüne kadar çoğu insanın nereye götürüldüğünden emin değildim. İşte Önceki yaşamımda cevabını asla bulamayacağımı bildiğim gizemler vardı. Ama Rider beni şaşırttı, Alev'le ilgili bir cevabı vardı.

Rider bana bunun tamamen kendi gözlemi olduğunu söyledi. Ancak, zorladığımda, bana Flame'in dünyayı neden böyle gördüğünü, neden bazı eylemlerinin diğerlerinin olmadığı yerde güçlendiğini açıkladı. Bana

neden

Flame insanlarla göz teması kuramıyordu. Rider bana bunun bir

Flame'in bakışlarımı tutabildiği nadir olaylardan biriydi. *Çünkü ben onunum ve o da benim, diye* düşündüm. Aşkımız hastalıkların ve önceden var olan koşulların ötesine geçti.

Rider açıklamasını bitirdiğinde, değerlendirmesinde haklı olduğundan emindim.

Flame'in istismar geçmişiyle birlikte işler elbette daha karmaşıktı. Ama benim için o Alev'di, hayatımın gerçek aşkıydı. Onun değişmesini istemiyordum. Onu olduğu gibi seviyordum... tek bir istisna dışında... bağlı olduğu zincirlerden kurtulmasını istiyordum. Alevler, yılanlar, geçmişinin sayısız dehşeti, babası ve annesi tarafından.

Şu anda yaşadığım bu olay esas olarak Yeşaya'nın anısından kaynaklanıyordu.

Ayrıca biliyordum ki, eğer Flame küçük kardeşinin ölümü için kendini affetmezse, düşmeye devam edecekti. Kırılmaya devam edecekti... ve asla özgür olamayacaktı. Daha rahat nefes almasının zamanı gelmişti. Kendini hapsedildiği hapisneden kurtarmasının zamanı gelmişti.

Yatak odamızın duvarlarında dans eden ateşin gölgelerine baktım. Özgür bir Alev'in nasıl davranacağını hayal ettim. Çocuğumuzu düşündüm, gülüyor ve ormanda koşuyordu. Ve Alev'i gördüm, o da oynuyordu, onların peşinden koşuyordu, kollarında taze yaralar yoktu, onu ya da onu kucağına alıp çocuğumuzu göğsüne bastırırken. Çocuğumuzun babasına gülümsediğini gördüm, gözlerinde saf sevgi vardı.

Alev'in sonsuz sevgisinden bahsederken çocuğumuzu alnından öptüğünü hayal ettiğimde nefesim kesildi. Onun ya da onun hayatının ışığı olduğunu. Bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. Gözyaşımı çabucak sildim ve hayallerimi yıktı. Ama unutmayacaktım. O hayat için, o Alev için beslediğim umudun zihnimden silinmesine izin vermeyecektim. Birlikte ona yardım edebileceğimizi biliyordum, sadece yolumuzu bulmamız gerekiyordu. Bu hedefe giden yol bulanıktı, yabancı otlar ve dikenli dallarla kaplıydı. Ama ileriye doğru yürüyecek, her bir engeli parça parça temizleyecektik.

Buna değdi.

Bu gerekliydi.

Birden Flame'in eli kıpırdadı. Aşağı baktım. Parmağı tekrar hareket etti. Ağzından yumuşak bir inilti dökülürken elimi hızla onunkinden çektim. Gözleri fıldır fıldır açılmaya başladığında kalbim duracak gibi oldu. Artık serumu yoktu. Flame'in deli gibi paniğe kapılacağını biliyordum. bir iğneyi uyandırdı. Hastaneye yatırılıp yatağa bağlandığında kendisini geçmişe doğru itildiğini hayal ediyordu. Sonunda gözlerini açtığında sakın olmasını ve gereksiz tetikleyicilerden arınmış olmasını istedim.

Alev derin bir nefes aldı, omuzları nefes alışıyla senkronize oldu. Ellerimin titrediğini hissettim ama başımı yastıktan kaldırmadım. Olduğum yerde kaldım. Beni tanımasa bile, bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

Ben. Flame değil. Ben değil, onun Maddie'si. Zihnindeki kasırgada kaybolmuş olsa bile, getirdiğim ışığı algılayacağını ve bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

Alev usulca nefes verdi ve sonra yavaşça gözlerini açtı. Kıpırdamadım, zihnindeki sisin dağılmasını ve beni görmesini bekledim. Siyah bakışları odanın içinde dolaştı, loş ışığa alışmaya çalıştı... sonra bana sabitlendi. Hissettim ki

Sanki kalbim beklentiyle durmuş gibiydi. Flame'in bakışları benimkileri delip geçti. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Karşısındakinin kim olduğu konusunda rahatlamış mıydı yoksa panikle miydi bilmiyordum.

Onu o kadar yakından inceledim ki, beklenmedik bir şekilde gözlerinde yaşların birikmeye başladığını gördüm. Ağır gözyaşı damlaları güzel koyu gözlerini doldurdu, sonra taştı ve yanaklarından aşağı süzöldü. Alev hareket etmedi. Yüzünde en ufak bir seğirme bile olmadı. Başı yastıktan kalkmadı. Alev, solgun yüzünden aşağıya doğru akan gözyaşları dışında, uykuda olduğu gibi kaldı. Sonra-

"Maddie..." Derin sesi çiğdi. Adımı fısıldarken sanki dualarının cevabı benmişim gibi hışırdıyordu.

"Alev," diye fısıldadım, gözlerim rahatlamamanın sıcak yaşlarıyla bulanıklaşıyordu.

Flame beni tanıyordu. Adımı biliyordu. Nefes alma sebebim olan kocam beni tanıyordu. Onu aşağı çeken sisin ve karanlığın içinde... beni tanıdı. Alev beni bulmuştu.

Flame'in altındaki araflar döktüğü gzyalarıyla nemlenmişti. Biraz daha yaklaştım. Sadece teninin sıcaklığını hissedebileceğim, ona özgü kokuyu alabileceğim kadar. Konuşmaya cesaret edemedim. Flame'in bana gelmesine çok ihtiyaım vardı. Ancak kendisini baskı altında hissetmesini de istemiyordum. Kafasını karıştırmak istemedim.

Gzyaları durmak bilmiyordu. Sessiz dakikalar geçtikçe, kısa süreliğine değer verdiğim rahatlama önseziye dönüştü. Midem gittikçe panik girdabına gömülüyordu. Flame'in ifadesi boştu. Hareket etmek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Sert nefes alışını dinledim. Bir an için fiziksel olarak bir sorunu olduğundan endişelendim. Rider'ı aramak için yataktan kalkmama saniyeler kalmıştı ki Flame fısıldadı: "Yapamıyorum. artık..."

Bu sözler ve onların kırık ses tonu beni herhangi bir fiziksel silahın yapabileceğinden daha fazla incitti. Normalde kulaklarıma bir senfoni gibi gelen sesindeki yenilginin derinliği karşısında sessizce soluklandım. Kocamın sesini duymamayı özlemiştim, sık sık bir kez daha duymak için dua ediyordum. Ama bu sözler için dua etmemiştim. Yumuşakça söylenen her kırık hecede saklı olan hüzün için dua etmemiştim.

"Alev," diye seslendim ve sonra yaklaştım. Gözleri beni takip etti, rahatlamak için yalvardı, gözlerinin arkasındaki acının sona ermesi için yalvardı... sonsuza dek.

"Yorgunum," dedi. Yorgun olduğunu biliyordum. Uykusuzluktan söz etmediğini de biliyordum. "Ben... Ben yorgunum, Maddie. Daha fazla yapamayacağım. Artık nefes alamıyorum. Alevleri daha fazla hissetmeye devam edemem..."

Kırıldığımı görmesini istemedim. Güçlü olmam gerektiğini biliyordum ama bu imkânsızdı. Yüzüm buruştu, kalbim çöktü ve

Koruyucu duvarlar birer birer yıkılmaya başladı, tuğlalar yere yuvarlandı.

Onları durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Alev'i böylesine umutsuz, böylesine yenilmiş görmek, hayatta yaşadığım en kötü şeydi. Kardeş Moses'ı düşündüm. Beni incittiği, tecavüz ettiği, taciz ettiği, dövdüğü, aç bıraktığı onca zamanı... Liste uzayıp gidiyordu... Yine de bu, en sevdiğim insanı bu kadar kırılmış, umuttan bu kadar yoksun görmek, geçmişimdeki dehşetleri kolaymış gibi gösteriyordu.

Flame'in bana birkaç kelimeyle artık bu hayatta olmak istemediğini, artık kendi inatçı iç savaşıyla savaşmak istemediğini söylediğini duymak, benim en kötü kabusumun gerçeğe dönüşmesiydi.

Nasıl karşılanacağını bilmeden elimi uzattım ve parmaklarımı usulca onunkine doladım. Alev elimi çekmek ya da sadece dokunuşuyla bana zarar vereceğini ve benim için iyi olmadığını söylemek için hiçbir hareket yapmadığında, benim de bir parçamın öldüğünü hissettim. Alev her zaman beni onun algılanan alevlerinden ve tehlikeli dokunuşlarından korumak için mücadele etmişti. Yine de burada yatıyordu, şişmiş ve ıslak bakışları ellerimize kilitlenmişti, kurtulmak için ne bir ses ne de bir hareket

yapıyordu.

Yüzüne sadece bir santim kalana kadar kendimi ona yaklaştırdım. Gözlerini ellerimizden ayırmadı. Nazikçe sıktım. Onun için burada olduğumu bilmesine ihtiyacım vardı. Panik içinde ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bilemiyordum

Kanında alev olmadığına onu nasıl inandıracağını. Şeytan tarafından lekelenmediğine. Yılanların onu ısırıldığını çünkü yılanların bunu yaptığını. Onlar lanetlenmişleri arayan şeytanın ajanları değildi. Flame, babasının kırılğan zihnine yerleştirdiği yalanlara bir ömür boyu saplanıp kalmıştı.

Sonunda Flame başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. Kaybolmuştu, hem de çok kaybolmuştu. Kurtulmak için mücadele eden hıçkırığımı tuttum. Gözyaşlarımı üzerimde hissettim. yanakları da. Flame'in onun adına üzüldüğümü, ruhumun onun huzur bulması için haykırdığını kabul edip etmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Neden benimle kalıyorsun?" Bu basit soruyu sorarken ciğerlerim sıkışmıştı. Ağzımda hiçbir kelime kalmamıştı. Ellerimi onunkilerin etrafında daha da sıktım ve sonra alınma götürdüm. Kocamın değerli dokunuşunun verdiği tatlı hisle gözlerimi kapattım. Dudaklarının dudaklarımı öpeceği, beni göğsüne bastıracağı... ve sevişeceğimiz, birbirimize güvende olduğumuzu ve birbirimizin kucağında kurtuluş ve teselli bulduğumuzu söyleyeceğimiz günleri özlemle bekliyordum. "Neden, Maddie?" diye mırıldandı. "Neden hâlâ buradasın?"

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda paniğin azaldığını ve kalbimde artan bir *bilme* duygusu hissettim. Bu adamı *taniyordum*. Kalbinin hassasiyetini ve kırılganlığını biliyordum. Dünyada beni onun gibi sevebilecek başka bir ruh olmadığını biliyordum. Ve onu benim gibi sevecek bir başkasının da olmadığını biliyordum. Daha düşüncelerimi aklıma getiremeden cevap ağzımdan çıkmıştı.

Parmaklarını öperek ve sıcaklığını içime çekerek, "Çünkü *ruhumun sevdiği kişiyi buldum*," diye *fısıldadım*. En sevdiğim kutsal kitap parçası ağzımdan çok doğal bir şekilde döküldü.

Flame'in dudakları aralandı ve hızlı bir nefes verdi. Burun delikleri alevlendi. Ne demek istediğimi ve iletmeye çalıştığım duygunun büyüklüğünü anlaması için dua ettim. "Maddie..." o kadar yumuşak, sessiz ve şefkatli bir sesle mırıldandı ki, sesinde kalbimde bir çatlak yankılandığını hissettim. Bunun doğru olduğunu bilmeliydi. Benim için başka biri olmadığını bilmeliydi. Eğer Flame'e sahip olmazsam, bir daha asla sevemezdim. Aşkımız tipik değildi ve kesinlikle kolay değildi, ama ruhun derinliklerinde ve kaderde vardı, cennette taşla yazılmıştı.

"Tarikat'ta İncillerimizle oynandı," dedim ona. Flame söylediğim her kelimeye sıkı sıkıya sarıldı. "Pasajlar ve İnciller karıştırılmış ve yanlış yerleştirilmişti. Söz'ün büyük bir kısmı bizden gizlenmişti. Eğer Davut Peygamber'in şehvetine ya da halkına yönelik niyetine uymuyorsa, onu bir kenara atıyordu."

Gözlerimi kapattım ve son birkaç günü hatırladım. Lilah bana her

zaman İncil'de bize öğretilenden daha fazlası olduğunu söylerdi. Orada

iyi ve inandırıcı. Bazı cümleler ve kitaplar doğrudan insanın ruhuna hitap ediyordu. Şimdiye kadar hala okumamıştım. Ta ki kocamın babasının, sürüsüne davranışında Davut Peygamberi yansıttığını fark edene kadar. Flame'in babası oğluna onun şeytan olduğunu söylemişti. İncil'i, yılanları ve çarpık inancını kullanarak savunmasız oğlunu kendi sözlerinden asla şüphe etmemesi için kandırmıştı.

Flame'in elini öptüm. Uyandığından beri ilk kez karanlık bakışlarında bir umut ışığının kıpırdadığını gördüm. "Az önce sana söylediklerim İncil'den bebeğim," dedim ve alyansını öptüm. "İncil'de de iyilik var. Tıpkı senin içinde iyilik olduğu gibi. Sen kötü değilsin. Cehenneme mahkûm değilsin. Sen benim kalbimsin. Nefes almamın sebebi sensin." Elimi büyüyen yumruğumun üzerine koydum. Alev'in yüz ifadesindeki paniğin hızla yerleştiğini gördüm; kaşları çekilmişti ve hızlı düzensiz nefes alıp veriyordu. "Bebeğimiz *iyi*, Alev. Bireysel geçmişlerimiz öyle olmayabilir ama geleceğimiz öyle olacak." Söylediğim her kelimeye inanarak gülümsedim. "Ve bizim geleceğimiz de öyle olacak. çocuk."

Flame'in gözleri kapandı. Baş sallanmaya başladı. "Isaiah'ı ormanda gördüm Maddie. Babam ve Papaz Hughes'la birlikteydim. Üzerimde yılan kullandılar." Hıçkırıklara boğuldu. "Onları gördün mü Maddie? Bize zarar verdiler. Isaiah'ın iyi olduğunu sanıyordum. Ama yılanlar onu da ısırıldı."

Yanağını okşadım. "Flame, Isaiah gitti. Yanındaki ağaca bağlı olan o değildi. Seni bağlayan adamlar... onlar senin baban ya da

Papaz Hughes; onlar da öldü." Parmaklarımı Flame'in siyah saçlarında gezdirdim. Yıkadıktan sonra yumuşamıştı, uzun teller üzerine düşüyordu. Alnı. Bu onu çok genç gösteriyordu. Ona dokunduğumda yüzümü inceledi. İfadesinde sadece kafa karışıklığı gördüm. Flame hâlâ kaybolmuştu. Çok ama çok kaybolmuştu. Alev geçmişine çok sıkı sarılmıştı. Şimdi bile, yıllar sonra bile, onu şekillendiren insanları, bir hiç olduğuna inanması için beynini yıkayan insanları bırakmakta çok zorlanıyordu.

Ellerimin saçlarından boynuna ve kollarına doğru kaymasına izin verdim. Parmaklarım bıçak yaralarına ya da yılan sokmuş derisine dokunmamaya dikkat ediyordu. Kolları seğirmeye başladı. Alevlerin uykularından uyandığını hissettiğini fark ettim. Tıslayarak varsayımımı doğruladı. Yara izleri... alevler, yara izleri ve babasının kötü sesi.

"Bebek mi?" Alev'in hâlâ beni izlediğini bilerek sordum. Kutsanmışım. Benimle göz teması kuramayan bir adam için, bakışlarımı yutuyordu. Bu onun aşkının bir göstergesiydi. Sevgisini doğrudan nasıl ifade edeceğini bilmiyordu ama yaptığı küçük şeyler bana bunu ölçüsüz bir şekilde gösteriyordu,

Onun kalbine nasıl ait olduğumu - beni öpüşünü, yumuşak ve arayış içinde, heybetli cüssesinden ve çoğu insanın gördüğünden çok uzakta.

Uyuduğumuzda bana nasıl sarıldığını. Her zaman elimi tutması. Ve beni nasıl izlediğini,

hep beni izlerdi. Kötü niyetle ya da karanlık bir niyetle değil, ama sanki

Birbirimizi nasıl bulduğumuzu anlayamıyordu ve bunun dağılıp bir rüyaya dönüşebilecek bir hayalet olmasından korktuğu için başını çevirmeye cesaret edemiyordu.

Bunu biliyordum çünkü ben de hissediyordum.

"Neden kendini kesiyorsun?" Eski yara izlerinden bazılarının dış hatlarını çizdim.

"Alevleri uzaklaştırmak için."

"Alevler neden geliyor?" Nazikçe sordum. Kaşları şaşkınlığını gösterecek şekilde aşağıya indi. Bu sorunun anlamını kavrayamadığını biliyordum. Yaklaştım, o kadar yaklaştım ki sakalındaki tüyleri hissedebiliyordum.

elimini arkasını okşayarak sordum, "Acı nerede? Nerede başlıyor? Alevler geldiğinde, nerede başlıyorlar?"

Flame sanki ona cevaplaması imkânsız bir soru sormuşum gibi baktı. Ona göre muhtemelen öyle olduğunu biliyordum. Parmak uçlarımı kollarının üzerinde gezdirdim, yeni yaralarını incitmemek için nazikçe. Flame'in nefes alış verişi hızlandı ve burun delikleri açıldı. Sanki fısıldadığım dokunuş onun dokunuşuymuş gibi dudakları titredi. Cennetten gelen manna. "Nerede, bebeğim?"

Alev boştaki elini yanından çekerek, neredeyse felaketim olacak bir çekingenlik ve nezaketle elimi tuttu. Elimi kollarının üzerinde gezdirirken eli titriyordu. Çok yavaş hareket ediyordu, alnında kaş çatma çizgileri oluşmuştu. Acaba alevlerin beni yakacağından ya da bir şekilde

etkileyeceğinden mi endişeleniyordu? Ya da belki de benim dokunuşuma, onun dokunuşuna değeri veriyordu.

Karım onu uzun zamandır reddediyordu. Eli benimkini omuzlarında ve göğsünün ortasında gezdirirken nefesim kesildi. Sonra ellerimiz durdu. Kalbinin üzerinde durdular.

"İşte," diye cevap verdi, elimi sıkıca tuttu, sanki tutmazsa yok olacağımdan korkuyormuş gibi. Alevler hakkındaki soruma cevap veriyordu. Alevler onun kalbinde başlamıştı. Gözlerimi kapattım ve kırılmamaya çalıştım. Kalbi. Alev duygularını ve hislerini ifade etmekte zorlanıyordu, çoğu insan gibi onları anlamakta zorlanıyordu. Ama alevler onun kalbinden geliyordu. Eğilerek gözleriyle buluştum. Zahmetli bir şekilde yavaşça başımı eğdim ve birleşen ellerimizi kenara çektim. Alev, dudaklarımın göğsünün derisiyle buluşmasını izlerken nefessiz kaldı. Temasla birlikte göğsü inip kalktı. Ve sonra kalbinin üzerine, acısını hem doğuran hem de hapseden yerin üzerine tek bir kelebek öpücüğü kondurdum.

Alev sanki bu hareket ona acı veriyormuş gibi inledi. Onu daha fazla üzmemek istemediğim için başımı kaldırdım. Gözyaşları acı dolu ikiz şelaleler gibi yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Alev," diye fısıldadım, onu üzdüğüm için kendimi hemen suçlu hissettim. "Seni incitmek istememiştim."

Alev özrümü duymamış gibiydi. Elini yanağıma bastırarak parmaklarını uzun saçlarıma doladı. Pürüzlü avucunun tenime değmesiyle göz kapaklarım titreyerek kapandı. Gözlerimi açtığımda, onun

Bakışları benimkileri arıyordu. "Yanabilirsin," dedi, sesi güçlenmişti, fısıltının yerini çakıllı bir ton almıştı.

"Yanmak mı?" Açıklığa kavuşturmaya çalıştım, dokunuşuna daha fazla eğildim, çok arzuladığım bağlantıyı kaybetmek istemiyordum.

Flame'in dikkati yatak odasının kapısına çekildi. Bakışlarını oturma odamızdaki ateşin alevlerine kadar takip ettim. Gözleri o kadar karanlıktı ki, mest olmuş bakışlarında turuncu ve sarı alevlerin dans ettiğini görebiliyordum. Alev'in eli yanağımda titredi. "Bana ateşin içinde olduğumu söyledi." Konuşurken Alev'in sesi yeni kazandığı gücünü kaybetti. Bu 'adam' onun babasıydı, bunu biliyordum.

Tüm bu acıların sorumlusu oydu. Flame babasından bahsederken sesinin tonu her zaman değişirdi. Çakıl tonunu kaybeder ve babasının sevgisi için yalvaran küçük bir çocuğunkini benimserdi. Bu her zaman yürek parçalayıcıydı.

Başımı çevirerek Flame'in avucunu öptüm, ona güç verecek bir öpücüktü bu. Alev'in nefesi kesildi ama devam etti. Gözleri ateşe sabitlenmişti. Dans eden alevlerin ve çatırdayan odunların ritmi Flame'in itirafına özgür kalması için gereken yakıtı veriyor gibiydi. "Alevlerin içeride yaşadığını ve yaklaşan herkesi yakacağını söyledi." Alev doğrudan bana baktı. "İşte bu yüzden kimse bana dokunamıyor. Bu yüzden yaklaşan herkese zarar veriyorum." Alev'in gözleri şişmiş karnıma kaydı. "Seni inciteceğim Maddie. Seni zaten incittim." Vücudu sarsıldı, yüzü

Bir şey hatırlayınca acıya dönüştü. "Yangın. Sen zaten ateşin içindeydin."

Gözlerindeki panik benim felaketim oldu. Uzaklaşmaya çalıştığında elini sıkıca tuttum. Gitmesine izin vermeyecektim. Gitmesine *asla* izin vermeyecektim. "Ve yine de yanmadım." Alev nefesini tuttu, gözlerinin etrafındaki şaşkınlık çizgileri bana inançsızlığını ifade ediyordu. Elimi kalbinin üzerine bastırarak, "*Beni sen* kurtardın Alev," dedim. Elimi karnıma bastırarak küçük bir tebessüm ettim. "*İkimizi de kurtardın.*"

Flame'in gözleri büyüdü. "Bir dahaki sefere..." Başını iki yana salladı. "Yanabilirsin. Alevlerin seni ele geçirmesini istemiyorum. Artık ateşin içinde olmak istemiyorum. Ateşin içinde olmak istemiyorum."

"Alev," elimi yanağına koydum. "Sen ateşin içindeysen, ben de senin yanında ateşin içinde olacağım. Elini tutuyorum. Kanında yaşayan alevleri paylaşıyorum, yükünü paylaşıyorum. Ve eğer yanarsan, birlikte yanacağız."

"Ben... Ben artık yanmak istemiyorum."

"O halde hayatta kalacağız," diye ekledim. "Hayır, geliştireceğiz."

"Onları şimdi hissedebiliyorum," dedi, güzel yüz hatlarına panik yerleşmişti. Kasları seğirmeye başladı. Bir sonraki hamlesinin bıçağına uzanmak olacağını biliyordum. Gözleri korkuyla parlıyordu. "Onları hissediyorum Maddie. Onları hissedebiliyorum."

Kalp ağrımı saklayarak yataktan kalktım, çıplak ayaklarım soğuk zemine indi. "Benimle gel," dedim ve Alev'i yataktan uzaklaştırdım. Ayağa kalktığında zayıftı. Yorgun olduğunu biliyordum, kol ve bacaklarındaki tüm mücadele tükenmişti. Ama yavaşça ve soru sormadan beni takip etti. Elini tuttuğum banyoya kadar beni takip etti. Banyo musluğunu açtım ve fişe bastım. Su küvete dolmaya başladı. Flame'in ayakları hareket etmeye başladı, bacakları onu adım atmaya zorluyordu. Serbest elinin parmakları kıpırdadı. Derisini kaşımak istediğini biliyordum.

Yüzümü ona dönerek elimi yanağına koydum. "Bana güveniyor musun?" Alev gecikmeden başını salladı. Hızlı nefes alışını duyduğumda gülümsedim. Beni daha sıkı sıktı. Alev korkmuştu, yara bere içindeydi ve boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Su ılıktı, neyse ki bitişikteki odada yanan ateş odayı ısıtıyordu.

Flame'in elini bıraktığımda, tutunmaya çalıştığımda dizlerim neredeyse bükülüyordu. Ona yakın durdum ve eğilerek bir kez daha kalbinin üstünden öptüm. Flame'in parmaklarını saçlarımin arasından geçirirdi. Ve bana nasıl baktığını asla unutmayacağım, sanki ben onun her şeyiymişim, onun *nedeniymişim gibi*. Pantolonunun büzgüsünü çözmeye başladım. Yavaşça belinden aşağı çekerken Alev tısladı. Pantolon yere düştü. Alev'in karanlık bakışları benimkilere sabitlenmişti. İçinde taşıdığı korkuya, bana zarar vereceğine dair inancına tanık oldum. Eli hala yumuşak bir şekilde

Uzun siyah saçlarımın arasına yerleştirdiği geceliğimi santim santim yukarı kaldırdım, ta ki elini kısa bir süreliğine başımın üzerinden çekene kadar.

Gecelik yere düştüğünde Flame, "Maddie," diye homurdandı. Onun önünde çırlıçıplak duruyordum. Flame'in gözleri beni inceledi ama bakışlarını bebeğimin yumrularından kaçırınca kalbim biraz kırıldı. şu anda hayatındaki her şeyin onu bunalttığını anlıyordum. Önce onu iyileştirmeli, sonra da ıssızlığından kurtarmalıydım. Bir baba olarak Flame için savaşacaktım.

Sevebileceğini ve bebeğimizi kucaklayabileceğini söyledi. Suyu kapattım ve parmaklarımı Flame'inkilere geçirdim. Büyük küvete girdim ve Alev de beni takip etti. Oturması için ona rehberlik ettim. O da hiç sorgulamadan oturdu. Beni dikkatle izleyen Alev'in gözleri kocaman açılmıştı. Bir el bezi olarak suya batırdım ve göğsüne götürdüm.

"Maddie," diye uyardı Flame onu göğsünden aşağı silerken, ılık su yaralarından aşağı süzölüyordu. Flame'in gözleri kapalıydı, belli ki su cildini yatıştırırdı. Bana alevlerin acısının kalbinde başladığını söylemişti. Rider, Flame gibi insanlarla çalışan bir arkadaş aramıştı. Rider bana Flame'in acısını dindirmek için kollarını kestiğini söyledi.

Başka bir yerde...

Kalbinde.

Kocamın kalbi kırılmıştı. Babası yıllar önce onu paramparça etmişti ve şimdi tam olarak iyileşmediğini biliyordum. Rider'a göre, asla tam olarak iyileşmeyebilir.

İyileşti. Flame'in tekrar kırılma tehlikesi her zaman vardı. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Isaiah öldüğünde Flame kırılmıştı. Bir çocuğun neredeyse öldürüldüğünü gördüğünde kırılmıştı... ve bu son terbiyesizlik ona hamile olduğumu söylediğimde başladı.

Gözlerimi kapattım, farkındalık bir sel gibi içime aktı.

Isaiah... Her şey Isaiah ile ilgiliydi. Yaşadığı her çöküntü, her korku, kollarında trajik bir şekilde ölen küçük kardeşinden kaynaklanıyordu. Flame'in zalim babası bunun nedeni olarak alevleri ve kötülüğü suçluyordu. Öyle bir hüznü kapladı ki içimi, hüznü tutamayacağımı biliyordum. Ormanda Asher'a 'Isaiah' diye seslenmişti. Isaiah'ın ona geri döndü. Hangi sebeple, bilmiyordum.

"Maddie?" Flame'in boğuk ve paniklemiş sesi hayallerimi böldü. Gözlerimi açtım. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı. Alev de onları fark etti. Elleri belimdeydi. Sanki acımın sebebi onlarmış gibi onları geri çekti.

Öne doğru eğilerek alnımı onunkine bastırdım. Flame gibi saf bir adamın bu kadar işkence görmesi haksızlıktı. Her sabah sevdiklerinin kendi eliyle incitileceğine inanarak uyanmak zorunda kalması haksızlıktı. Ve küçük kardeşinin kollarında ölmesi, Flame'in yardım için boşuna ağlaması haksızlıktı. Flame, kardeşinin nefes alış verişinin on birinci nefeste sona erene kadar değişmesini izlemişti. Ve Isaiah ile birlikte oturdu. Flame, kardeşinin

Küçük kardeşi yavaş yavaş soğurken mahzende, sonra kollarından koparılıp bir çöp gibi atıldı, ne bir mezar ne de bir işaret, Flame'in veda etmesi için bir fırsat yoktu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım sıkılaştan boğazımın arasından. Flame'in her iki yanağını da avuçladım. "Sen iyi bir adamsın bebeğim. Sen benim evrenimsin. Sen benim ışığım ve yaşama sebebimsin. Bunu anlıyor musun Alev?" Alev'in gözleriyle buluştum. Bakışları alçaldı ve umut dolu kalbimi de beraberinde götürdü.

"Ben kötüyüm. Alevler..." diye devam etti.

"Ya alevler kötülük değil de parlak ışık patlamalarıysa? Sevdiklerinize iyilik getiren bir ışık?" Alev'in gözleri banyo suyuna odaklandı.

Ya hem baban hem de kilise yanılıyorsa? Ya alevler şeytan tarafından lanetlenmediğinizi, bunun yerine Tanrı tarafından size verilen iyilik işaretleri olduğunuzu biliyor muydunuz? Lanetlenmediğinize, aksine kutsanmış olduğunuza dair güvence. Kutsanmış, Çünkü çok fazla şeye katlandın. İnsanlar tarafından bozulmuş masum bir çocuk olarak sana yapılan kötülüklerden sonra mutlu bir yaşamı hak ediyorsun."

Flame'in yanaklarını daha sıkı kavradım, anlamasını istiyor, ona *yalvarıyordum*. Gözleri hâlâ benimkilerle buluşmamıştı. Sözlerimin hiçbir etkisi olmayacağı korkusuyla kalbim hızla çarpıyordu. "Bebeğim..." Derisindeki yaralara ve çok sayıdaki yara izine bakarak fısıldadım. "Ya alevler karanlığı engelliyorsa? Ya alevler

"Söndürölmek için değil de köruklenmek içinse?" Bitkin düşmüştüm. Ama savaşmalıydım... Taptığım adamı kurtarmak için savaşmalıydım.

Alev başını kaldırdı. Yanakları kızarmış, gözleri şişmiş ve akan yaşlardan dolayı kan çanağına dönmüştü. Tek söylediği "Bana kötü olduğum söylendi," oldu. Ama ses tonunda bir umut ışığı yakaladım. Belki de haklıydım umudu. Belki de her şeye rağmen lanetlenmemiş olabileceğine inanıyordu.

"Kötülük, iyiliğin yokluğudur. Alev, hayatımın aşkı. Sen iyilikle dolusun. İyilikle ıslıl ıslıl parlıyorsun."

Flame'in bakışları kaydı. Gözlerini kırıştırdı, gözyaşları akıp gitti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ama kocamı tanıyordum. Gözlerindeki yansımadan söylediğim bir şeyin yerine ulaştığını anlamıştım. Alev alevlere, kanını asla terk etmeyeceğine inandığı ateşe saplanmıştı.

Rider bana Flame'i bu takıntıdan kurtarmanın zor olacağını söylemişti. Bu onu farklı kılan şeyin bir parçasıydı. Ama ya Alev'in kanındaki alevler hakkındaki inancını değiştirebilirim? Ya alevlerin bir güç olduğuna ikna olabilirsem?

iyiliğin gücü, kötülüğün değil? "Eğer sen ateşsen, Alev, o zaman ateşe baktım ve gözlerim seni buldu. Sen başından beri dualarımın cevabıydın. Geçmişimin acısını aldın, dokunuşun ve sevginle kötü olanı yaktın ve beni neşeyle, öyle bir mutlulukla doldurdun ki bazı günler benim olduğuna inanıyorum."

"Maddie..." Söyleyecek söz bulamıyordu. Ama şimdi umut vardı. Uyandığında hiç umut yoktu. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Bunu yaptığımda Flame inledi, elleri beni tutarken sanki

Bana zarar vermeyeceğine inanmaktan korkuyordu. Göğüslerimiz birbirine değene kadar dizlerimi kalçalarının üzerinde ileriye doğru hareket ettirdim. Alev ağzımın içine doğru soludu. Gözlerini sıkıca kapattı. Nazikçe ve yumuşakça öpüşürken, boyunun altımda sertleştiğini hissettim. Başımı geri çektim. Alev gözlerimin içine baktı.

"Maddie," diye fısıldadı, ismim dudaklarında bir dua gibiydi. "Benim Maddie'm..." "Alevim," diye cevap verdim ve elimin tersini onun kine sürttüm.

Yanak. Alev sözlerime inledi. Yer değiştirdim ve onun boyuna doğru inmeye başladım. İçimi doldururken Alev'in siyah gözleri yeşil bakışlarını yakıyordu.

Birleştiğimizde, kolları beni sardığında ve bana sarıldığında gözlerim yaşlarla doldu. Flame ile tekrar bu kadar yakın olmanın verdiği rahatlama ve sevinç üstünlük için savaştı. Bana dokunması, bana ihtiyaç duyması, benimle *birlikte olması*. Tüylerim diken diken oldu. Flame'i öptüm. Onu öptüm ve elimi göğsüne, kalbinin üzerine götürdüm. Alevleri barındırdığına inandığı yerin üzerinde elimi sabitlediğimde Alev sarsıldı. Ona korkmadığımı göstermeliydim.

"Işık," diye fısıldadım kulağına, aşağı yukarı hareket ederken, içimde zevk birikiyordu. "Işığın titreşimleri, karanlığı dışarı atıyor."

"Maddie," dedi Flame, sözlerim karşısında sesi titreyerek. "Benim... benim... sana ihtiyacım var."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Eğer hayatımız bu olacaksa, düşüp

birbirimizi yeniden inşa edeceksek, o zaman bunu kabul ederdim. Alevsiz
bir ömür boyunca bunu binlerce kez seçerdim. "Benim de sana ihtiyacım
var," dedim ve

alnımın onunkine düşmesine izin verdim. Ben aşağı yukarı hareket ederken hızlı nefes alış verişlerimiz dışında sessizdik, Flame'in elleri birleştığımız her saniye beni daha sıkı tutuyordu.

"Maddie," diye alçak sesle inledi Flame. Bacaklarının titremeye başladığını hissettim. Onun

ellerim belimde titriyordu. "Sen kötü değilsin bebeğim," diye soluklandım, zevk bedenimde yükselmeye başlamıştı ve nefesimi çalıyordu. "Sen benimsin. Asla ayrılmayacağız. Sana söz veriyorum Alev. Ben seni asla kaybetmeyeceğim ve sen de beni asla kaybetmeyeceksin."

"Maddie," diye fısıldadı Flame ve başı boynuma gömüldü. Alev altımda sarsıldı ve sıcaklığının içime yayıldığını hissettim. Onu uçurumun kenarına kadar takip ettim, ona olabildiğince yaklaştım. Bu şekilde, biz birdik. Sonu ya da başlangıcı yoktu. Bir sonsuzluk. Birlikte yanan ebedi alevler.

Flame beni sıkı sıkı tuttu, bırakmayı reddediyordu. Tırnaklarının sırtıma battığını hissettim. Beni ne kadar sıkı tutuyordu. Bana ihtiyacı vardı. Onu tutmama ihtiyacı vardı.

Gözyaşlarını tenimde hissettiğimde, elimi saçlarında gezdirdim. "Şşş, bebeğim," diye fısıldadım. Alev olduğu yerde kaldı. Su soğumaya başladığında parmaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdirdim.

Banyo kapısının ardındaki yangını gördüm ve burada, bu kırılgan yerde, diğer insanlar gibi yaşamak için mücadele ettiğimiz son zamana geri döndüm.

insanlar bunu kolayca yapar. "*Bu küçük ışığim...*" Şarkı söylemeye başladım.

Alev

boğazından kısık bir ses çıkardı ve ben de gözlerimi kapatıp beni tutmasına izin verdim.

Kucaklaşmamızdan güç almasına izin verdim. Ve böylece şarkı söyledim.

Kocama şarkı söyledim. Doğmamış çocuğumuza şarkı söyledim. Sesim

kısılana ve oturma odasındaki ateş sönene kadar şarkı söyledim.

Durduğumda Flame başını geriye çekti, gözleri çok yorgun ve yıpranmıştı.

Gözlerimle buluştu... ve bakışları orada kaldı. Bu beni inançla doldurdu, bana geri döneceğine dair inançla. Alevim eve dönüyordu.

Güvendeydi... ait olduğu yerde. Alev'in yanakları solgundu, gözlerinde kızarıklık vardı ve ancak duyulabilecek kadar yüksek sesle konuşuyordu.

"Neden sevmedi

Ben mi?"

Kalbimin Flame için binlerce kez kırıldığından daha fazla kırılmasının mümkün olduğunu düşünmemiştim. Ama kırıldı. Daha önce hiç olmadığı kadar sert ve güçlü bir şekilde kırıldı. Bana öyle ciddiyetle bakıyordu ki, sanki cevap bendeymiş gibi cevap vermeme bekliyordu. Cevap vermedim. Ama gözlerindeki umutsuzluğu gördüm, bana ne kadar sıkı sarıldığından bu sorunun cevabını bilme ihtiyacını hissettim. Aşağıya baktım ve tenini kirleten yara izlerinin goblenini gördüm - eski ve yeni yaralar, hepsi tek bir kişinin neden olduğu yaralar. Oğlunu sevmek yerine, onun masum ruhunu parçalara ayırana kadar işkence eden kötü bir ruh.

parçalayıp rüzgâra savurdum. "Bilmiyorum," dedim sonunda, Flame'in çaresiz bakışlarıyla karşılaşarak. Alev'in göğsü çöktü. Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Seni seviyorum Alev. Seni her gün seviyorum ve bir insan seni nasıl

değil." Gülümsedim. "Çünkü sana tapmak çok kolay."

Eli yanağıma gitti ve başparmağı alt dudağımda gezindi. "Gülümsemi ni seviyorum." Daha geniş gülümsemeye çalıştım ama kalp kırıcı sorusundaki hü zün gülümsememi dudaklarımdan ç aldı.

"Baban iyi bir adam değildi, Flame. Onun sevmek için yaratılmadığına inanıyorum. Buna inanıyorum çünkü sen sevilmemesi imkânsız birisin." Yanağından öptüm. "AK, Viking, Asher... hepsi seni çok seviyor."

"Asher istemiyor," dedi Flame. "Bana babam gibi olduğumu söyledi." Sanki yıldırım çarpmış gibi bir an geri çekildim. Sonra Asher'ı düşündüm. Asher'ın

Alev'i ormanda böyle kırık dökük görünce ne kadar korktuğunu.

"Asher da acı çekiyor. O kadar çok acı çekiyor ki bazen söylediklerinde ciddi olmuyor." Flame için bunu anlamanın zor olacağını biliyordum. Yalan söylemenin ne demek olduğunu bilmiyordu. O sadece gerçeğı söylerdi. "Ve Alev," dedim elimi karnımın üzerinde gezdirerek. Bu kez Alev bakışlarını takip etti. "Bebeğimiz de seni seviyor. Sen yanı ndayken bebeğimiz hareket ediyor." Alev gözlerini kaçırdığında, elini elimden çektiğinde incindiğimi göstermemeye çalıştım. Bunun, avucunu karnıma götürüp yumruyu hissetmemem için olduğuna ikna olmuş tım. Gözlerimi kapattım ve derin nefesler aldım. Gözlerimi açtığımda, "Bir yere gitmemiz gerekiyor," dedim ve elimle Alev'in saçlarını taradım. "Tekrar güçlü olduğunda. Dinlendikten sonra bir yere gitmemizi istiyorum."

Flame başını salladı, nerede olduğunu sorgulamadı bile. Ona gülümsedim ve dudaklarının bu manzara karşısında büzüldüğünü gördüm. "Gel. Yatağa geri dönelim," dedim ve ayağa kalktım. banyodan. Alev'in etrafına bir havlu sardım ve onu yatağımıza geri götürdüm. Kuruduktan sonra tekrar uzandık. Başımı yastığına koydum ve elini tuttum.

Flame'in gözleri kapandı ama ben uyuyamadım. Her şey. Her şey Isaiah'dan kaynaklanıyordu. Flame asla kapanış yapamadı. Trajik bir şekilde kaybettiği küçük kardeşinin yasını hiç tutamadı. Bu trajediyi geride bırakıp geleceğine bakamadı. Bebeğimiz içimde hareket ederken, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Sadece işe yaraması için dua ettim. Saf değildim. Eskiden olduğumuz yere dönmek için uzun bir yolumuz olduğunu biliyordum. Ama bu yapılmalıydı. Bu onu incitecekti ama ne kadar inciteceğinden emin değildim. Ama acıdan sonra iyileşme gelir. Bundan emindim.

Belki o zaman Flame birlikte yarattığımız mucizeyi kucaklayabilirdi. Her şeye rağmen, ikimiz de asla sevecek kimsemiz olmayacağından korkarken, birbirimizi bulmuştuk. Ve yakında çocuğumuz doğacaktı. Şimdiden bebeğimize karşı hayal bile edemeyeceğim bir sevgi besliyordum. Yatağımın başucundaki çekmeceye eğilerek uzun zaman önce çizdiğim bir resmi çıkardım... Alev ve benim... kucağımızda bir bebek. Kucaklaşmamızı bekleyen bir cenneti temsil eden resimli bir dua.

Böylece, bizi ışığa götürecek karanlık bir yolda ilerleyecektik. Kocama yolu göstermeye çalışırdım, ellerim kenetlenmişti, kanının alevleri yolumuzu aydınlatıyordu.

On Birinci Bölüm

Maddie

Birkaç gün sonra.

Flame'in yeni onarılmış kesiğini düzelttim. AK yırtılmış ve kirlenmiş kesiğini ormandan almış ve Hangmen terzisine tamir ettirmişti. Temizdi ve kandan arınmıştı - hem kendi derisinden hem de onu esir alanın kanından. Flame'in yaralarını sarmış ve temizlemiştim. Hızla iyileşiyorlardı. Artık Alev uyanıktı, Rider'ın ona dokunmasına izin vermesine imkân yoktu. Rider telefonum aracılığıyla Flame'i kontrol ediyordu ama son birkaç gündür sadece Flame ve ben vardık. Flame'in ihtiyacı olan şey buydu; sessizlik, düşünceleriyle baş başa kalmak ve kendini güvende hissetmek.

Kesiği yerine oturduğunda göğsünü öptüm. Alev okşamamla geri çekildi. Dudaklarım teniyle temas ettiğinde dudaklarından küçük bir tıslama çıktı. Elimi aceleyle tuttu ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Son birkaç gün beklediğim gibi geçmemişti. Alev'le derisini neden kesmemesi gerektiği konusunda savaşmak zorunda kalacağımı, kendine zarar vermesini engellemek, onu alevlerden kurtarmak zorunda kalacağımı sanıyordum. Ama böyle bir şey olmamıştı. Aksine, tam tersi olmuştu. Alev sessizdi ve

Yemek yemek dışında yataktan neredeyse hiç çıkmamıştı. Nadiren konuşurdu, sadece boşluğa bakardı, açıkça düşüncelerinde kaybolmuştu. Ve ben de onun yanındaydım. Tüm bu süre boyunca elimi tuttu. "Tuttu" demek eylemin hakkını *vermiyordu*. Elimi çok sıkı kavramıştı, sanki fiziksel olarak bırakamayacakmış gibi. Parmakları benimkinin etrafında demir gibi kenetlenmişti.

Hiçbir zaman görüş alanından çıkmama izin vermedi. Her hareketimi takip etti. Alev beni öptü, saçlarımı okşadı. onun dünyasındaki en değerli şeydi. Bir daha sevişmemiştik. Bebeğimizi ya da karnımdaki yumruyu kabul etmiyordu. Kocam uyuşmuştu. Bu uyuşuk hal beni onun kollarını kesmesinden ya da değişen ruh halinden daha çok korkutuyordu. Bu pasif davranışla başa çıkma konusunda beceriksizdim. Alevleri nasıl yatıştıracığımı biliyordum. Ancak alevler azalmış görünüyordu ve onların yerine Alev'in kalbinde bir boşluk oluşmuştu - ulaşamadığım dipsiz bir kuyu. Ne yapacağımı kara kara düşünüyordum. Flame'in sessizliği bana acı içinde olduğunu haykırıyordu. İyileşmemiştii, daha ziyade alevlerin ötesinde bir ıstıraba hapsolmuş ve kanında iblisleri algılamıştı. Ruhu penceresiz ve kapısız bir hücreye hapsedilmişti. Alev'in kıramadığı ya da kırmak istemediği sütunlar kadar kalın parmaklıklar.

Bu sabah Flame uyurken AK'yi aradım ve ona ne yapmamız gerektiğini söyledim. Belki de Alev'i üzüntü dalgaları içinde kavrayan ve ona ulaşmasını engelleyen yüklerden kurtarabileceğine inandığım son görev

Mutluluk. Geçmişimin dehşeti zihnimde ağır bir yük oluşturuyordu. Yine de, şu anda sahip olduğum hayatta neşe bulacak gle donatılmıştım. Alev bu gt.

Flame bana tapıyordu, bundan hiç şüphem yoktu. Ama onun beyni benimkinden farklı çalışıyordu. Flame'i kurtuluşuna, kendini affetme sularında yıkanabileceği çeşmeye götürmek zorundaydım. Ya da onun durumunda, yoluna devam etme şansını ortadan kaldıran ağır kapıya. Onu o kapıya gtrebilirdim. Ve o kapıdan geçip arkamızdan kapatması için dua ederdim. Bunu yapabilecek tek kişi oydu. Bunu yapabilecek güce sahip olduğuna inanıyordum.

Kulübenin dışında bir hareket duydum ve AK'nin yolculuğumuz için hazırlandığını tahmin ettim. Parmak ularımda durdum ve Alev'in siyah saçlarını gözlerinden geriye doğru düzelttim. Böyle şekillendirilmişti, sert bir sa modeli ya da bıçaklarla kurşunlaşmış eller yoktu, daha genç görünüyordu. Ya da bu, saçlarının Omuzları çökmüş, kendine güveni azalmıştı. "Bu uzun bir yolculuk," dedim ve Alev yavaşça gözlerime baktı. Nereye seyahat ettiğimizi ona söylememiştim. Onu endişelendirmek ya da acı çekmesine neden olmak istemiyordum. Elbette bunun ona acı *vereceğini* biliyordum - *söylenmemiş bir* acı. Ama bunun yapılması gerektiğine de inanıyordum.

Tıpkı aşık olduğumuzda olduğu gibi, bir bütün olarak yaşayabilmemiz için Alev'in babasıyla yüzleşmesi gerekiyordu. şimdi kalbinin ve ruhunun derinliklerine, hortumladığı karanlığa inmek zorundaydı. O'na ulaşmak

zorundaydı

Kilitlediği ve unutmaya çalıştığı kısımları. Bu kısımlar o kadar kolay unutulmuyordu; kanında yaşadığını iddia ettiği 'iblisler' orada yaşıyordu. Biliyordum ki onlar iblis değildi, geçmişinden gelen ve susturmaya çalıştığı ama başaramadığı yankılardı. Yine de onlarla yzleşene kadar asla susturulamayacaklardı. Kendini affetmediği şeyler için kendini affedene kadar.

onun kontrolü. Belki o zaman Alevimi geri alabilirdim. Belki o zaman kocamı geri alabilirdim. Belki o zaman, olabileceğini bildiğim gibi bir baba olabilirdi.

Kalbim göğsümde sıkıştı. Planım işe yaramalıydı. İşe *yaramalıydı*. Başka bir alternatifi kabul edemezdim. Flame sanki içimdeki korkuları hissedebiliyormuş gibi elimi kavradı. Parmakları benimkilerin etrafında titriyordu. Boğazıma bir yumru ve gözlerime hızlı bir batma getirdi. Alev'in daha fazla acı çektiğini görmek istemiyordum. Ama yüklerinden kurtulmak için böyle bir acıya katlanmak zorundaydı. Enfekte olmuş bir yarayı iyileştirmek için kan temizlenmeliydi. "Sen Hazır mısın?" Sessizce sordum, titreyen sesim korkumu ele veriyordu.

Flame bir kez başını salladı, ona zarar vermeyeceğime dair her şeyiyle güveniyordu. şu anda kendimden nefret ediyordum. Çünkü onu doğrudan ateşe srklyordum. Ama her zaman olduğu gibi, onun yanında olacaktım. Birlikte yanacak ve cehennemin derinliklerinde yeniden doğacaktık.

Flame'i kapıya kadar götürdüm. Dışarı çıkmadan önce ona döndüm. "AK

ve Viking de bizimle gelecek." Alev'in burun delikleri alevlendi ama

Öfke. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Ama beni canlı bir kalkanmışım gibi kendine çekişinden anladığım kadarıyla korkuyordu. Sanki kulübemizde kalmayı tercih edermiş gibi, sadece o ve ben, yakınlarda başka kimse olmadan. Elinin arkasını öptüm ve dokunuşumla kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu gördüm. Alev her zaman *benim* kalkanım olmuştu. Şimdi, ben onun olacaktım. Ben onun

O yaralıyken bu savaşta ikimizin de koruyucusuydu. Ve onu kurtarmaya niyetliydim. Onu daha iyi bir hale getirerek eve getirecektim.

Kapıyı açtım. Sıcak Austin güneşi üç kulübenin belirlediği açıklığa vuruyordu. Parlak ışınlar yüzümü yıkarken gözlerimi kapattım. Parlak ışık içimi umut, kararlılık ve bunun işe yarayacağı inancıyla doldurdu. *İşe yaramalıydı*. Viking kulübesinin dışında oturduğu sandalyeden ayağa fırladı. Flame elimi o kadar sıkı tutuyordu ki arkadaşı hareket ettiğinde canı acıyordu. Alev'le yüzleştirdim ve elimi göğsünde gezdirdim. "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Söz veriyorum. Kimse sana zarar vermeyecek. Hepimiz seni seviyoruz."

"Alev!" Viking arkamdan seslendi. Alev'i ortak açıklığa doğru yönlendirdim. Viking önümüzde durdu. "Alev. İyi gidiyorsun, Kardeşin mi? Senin için çok endişelendim dostum." Viking gülümseyerek Flame'in cevabını bekledi. Flame yere bakınca gülümsemesi düştü ve cevap vermedi, onu duyduğuna dair bir işaret bile yoktu. Viking'in yüzündeki şaşkınlığı izledim. Bana baktı. Ona üzgün bir bakış attım.

Gülümseyin. Flame henüz tanıdığımız adam değildi, eski halinin bir kabuğuydu. Ama yakında tekrar bir bütün olacaktı.

Yakında olacak.

"Flame." AK kamarasından bize doğru yaklaştı. Alev'in sesini duymasına yetecek kadar sessiz, ama Alev'in şaşırmayacağı kadar da nazik konuşmuştu. AK yaklaşırken daha dikkatliydi. Yaklaşırken Flame'in en iyi arkadaşını inceledim. Alev'in çökmüş omuzlarını fark ettiği anı gördüm, eli benimkine sıkıca sarılmıştı. Alev'in yüzünde duygularını gizleyen hiçbir ifade yoktu. Ancak AK'nin duyguları gizlenemezdi. Alev yere odaklanırken bana baktı. Alev'in bunları dinlediğinden bile emin değildim. Sadece arkadaşlarıyla arasına duygusal bir mesafe koyduğuna inanıyordum.

AK'nin gözlerindeki acı o kadar derindi ki, ağrıyan göğsümün üzüntüyle daha da sıkışmasına neden oldu. Geçmişte AK her zaman Alev'i kurtaran kişi olmuştu, Alev'i onu hapseden hastaneden kurtaran ve ona bir yuva veren kişi. AK, sadece arkadaşının kalbinde taşıdığı acıyı geçici olarak dindirmek için en ağır eylemleri gerçekleştirmişti. AK, Flame'in koruyucusu olmuştu. Arkadaşının bariz iç acısına tanıklık etmenin ıstırap verici olduğunu biliyordum. "Seni görmek güzel kardeşim," diye homurdandı AK. AK'yi duyduğuna dair bir işaret var mı diye Alev'i inceledim. Yanıt gelmedi, elimi sıkmadı bile. AK'nin

Alev'i görmenin verdiği mutluluk, fırtınada yapraktan hızla dökülen bir su damlası gibi soldu.

"Her Şey hazır mı?" Garip bir anı yatıştırmaya çalışarak AK'ye sordum. AK endişeli bakışlarını Alev'den ayırdı. Ona güven verici bir gülümseme verdim ve bunun işe yarayacağını onaylarcasına başımı salladım. Olmak zorundaydı, çünkü kocama yardım etmek için bundan başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

"Her Şey hazır." AK'nin gözleri başımın üzerinde, Viking'in kamarasına doğru kaydı. Dikkatini  eken Şeyi görmek için döndüm. Kalbim hemen kabardı. Asher. Asher kapının girişinde duruyordu. Sonra gözlerini çevreleyen siyah halkalara ve gözlerinin altındaki boynunda ve ellerinde yaralar vardı. Ama Asher ne bana ne de AK'ye bakıyordu. Sadece ve sadece tek bir kişiye odaklanmıştı; kardeşine. Dünyadaki herkesten daha çok sevdiği kardeşine.

"Asher," diye seslendim, yüzündeki paramparça ifadeye bakıp ağlamamak için kendimi zor tuttum. O anda kendimi gerçek bir başarısızlık içinde hissettim. İkisine de nasıl bakacağımı bilmiyordum. Cade kardeşleri nasıl d zelteceğimi bilmiyordum. İkisi de kaybolmuştu, ikisi de hafiflemeyecek acı ve korkuyla doluydu. Asher'ın adı anıldığında Flame başını kaldırdı ve doğrudan ona odaklandı Küçük kardeşim. Asher, Flame'in bakışlarıyla karşılaştığında göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Asher yutkundu ve kara gözleri parlamaya başladı.

"Alev," diye hırıldadı Asher, sesi kırık ve kabaydı. Flame'in eli benimkine sıkıca sarıldı. Asher adını söylediğinde Flame'in nefesini hızla içine çektiğini duydum. Flame'inburada vene düşündüğünü bilmeyi o kadar çok istiyordum ki. Asher'la son kez birlikte olduğunda, ağaçlara bağlanmışlardı, yaralı, kanlar içinde... ve Flame Asher'ı Isaiiah olarak hayal Asher'ın yerine ölen kardeşinin anısını koymuştu. Bunun Asher'ı nasıl ezdiğini, Isaiiah'la kıyaslandığında kendisini istenmeyen ve değersiz hissetmesine neden olduğunu gördüm.

Asher'ın Flame için duyduğu bariz endişe yürek parçalayıcıydı. Asher bugünlerde sert görünüyordu. Flame kadar uzun boyluydu ve neredeyse onun kadar kaslı ve korkutucuydu. Koyu renk yüz hatları onu olduğundan daha sert gösteriyordu. Ama işin özüne indiğinde, taptığı ağabeyini memnun etmek için çırpınan bir çocuktı. İkisi de bir ilişkiyi nasıl yürüteceklerini bilmiyordu.

diğeri.

İkisi de kırılmıştı.

İkisi de toplayabilecekleri en ufak bir mutluluk kırıntısının peşindeydi. Ancak bu mutluluk sonsuza dek onlardan kaçmış gibi görünüyordu.

Her şey çok fazla olduğunda Flame'in bakışları yere düştü. "Ash... Ash..." diye mırıldandı, sesi kullanılmadığı için boğuk çıkmıştı. Sesi kesildi ve yanaklarında kızarıklık oluştuğunu gördüm. Başını iki yana salladı,

Söylemek istediklerini ifade edememiş, bulamadığı için hayal kırıklığına uğramış

kelimeler. Flame bana yaklaştı, göğsü sırtıma değiyordu. Beni rahatlatmak istiyordu.

Boğazımdaki sıkıntıyla savaşıarak, "Asher, bizimle geliyorsun, değil mi?" diye sordum. Asher'ın sıkıntılı gözleri Alev'den bana kaydı.

"Onu tanımıyordum," dedi sıkıca ve bize sırtını dönerek bir sigara çıkardı. Asher'ın kasları omuzlarında gerilmişti. Başını eğip ormana doğru baktı. Sigarasından uzun bir nefes çekti. Tanrı'ya bana ikisini de iyileştirecek gücü vermesi için dua ettim.

"O senin de kardeşindi," dedim dikkatlice. Alev'in arkamda gerildiğini hissettim. Parmakları seğirmeye başladı.

"Maddie?" Flame kulağımı tırmaladı ve ben de ona doğru döndüm. Alev'in panik içindeki siyah gözleri hemen benimkilere sabitlendi. Bu kez gözlerindeki acı ve korku Kuzey Yıldızı kadar parlaktı.

"Vedalaşmamız gerek," diye fısıldadım. Alev'in yüzündeki rengin hemen kaybolduğunu gördüm. Yanağını avuçladım; teni taş gibi soğuktu. "Isaiah'a veda etmelisin bebeğim." Elim kalbini örtmek için kaydı. "İçinde barındırdığın tüm bu acı, her gün mahzende savaştığın anılar... dinlenmeliler. Onlar dinlenmeli ki *sen de* dinlenebilesin. Nihayet bebeğim. Ruhunun iyileşmesi gerekiyor, bunun için de dinlenmeye ihtiyacı var." Gözlerimde biriken yaşları kırıpıştırarak uzaklaştırdım. "Yorgunsun. Çok, çok yorgunsun. Bu

Nefes alma zamanı. Kalbinizdeki ve ciğerlerinizdeki prangaları söküp atma ve *özgür* olma zamanı."

"Ben... Ben yapamam," dedi. Dudakları titremeye başladı. Yenilmiş tavrı beni olduğum yerde mahvetti. AK'nin arkamızdan boğazını temizlediğini ve Viking'in nefesinin altından küfrettiğini duydum. Alevin böylesine yenilmiş ve korkmuş haline tanık olmak tam bir işkenceydi.

"Yapabilirsin," diye karşılık verdim ve dudaklarını nazikçe öptüm. "Yolun her adımında yanında olacağım, tıpkı en iyi arkadaşların gibi." Flame omzumun üzerinden AK ve Viking'e baktı. Sonra dikkatle onu dinleyen Asher'a baktım, acısının ağırlığı altında ezilen kardeşini dinliyordu. Flame'in hissettiği acı, Asher'in acı çeken yüz ifadesine yansıyor ve tüm dünya bunu görüyordu. "Ve Asher da," dedim. Asher başını kaldırdı. Elimi ona doğru uzattım. Asher uzattığım elime sanki bir şeyle bağlanmış gibi baktı. Flame'in perili bakışları kardeşine giden yolu takip etti. Asher kısa süreliğine Flame'in gözleriyle buluştu. Sonra Flame'in nefesini tuttuğunu duydum.

Asher bunu duymazdı, AK ya da Viking de duymazdı. Ama Flame bu kadar yakıncan ben duydum. Nefesini tutmuş, Asher'ın cevabını bekliyordu. Flame Asher'ın bizimle gelmesini istiyordu. Bunu asla söylemezdi ama nefesini tutup Asher'ın cevabını beklediği o askıya alınmış an kalbimi parçaladı. Asher seviliyordu, hem de çok seviliyordu ama bunun farkında değildi. Karanlık

Bu gerçeği bir göz bağı gibi örttü. Asher'ı gelmesi için zorlamayacaktım. O da çok şey yaşamıştı. Bu onun seçimi olmalıydı.

"Ash..." Flame törpüledi.

Asher'ın gözlerinde yaşlar birikti. Gözyaşları düşmeden önce Asher arkasını döndü ve evin içine kaçtı. Flame kıpırdamadı, sadece kardeşinin durduğu yere baktı.

"Yola koyulalım," dedi AK.

Flame'in elini hafifçe çekerek AK'ye, "Çantalarımız yedek odada," dedim. AK yanımızdan geçip kamaramıza girdi. Alev'i minibüse götürdüm. Eğer

Asher'ın bize katılma konusundaki isteksizliği ruhunu kırmış gibiydi.

Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Flame minibüsün arkasında bana katıldı. Pencerenin yanına oturdu ve elini benimkinin içine koydu.

Başımı koluna yasladım ve teninin sıcaklığından güç aldım. Viking yolcu koltuğuna atladı.

"Rahibe Ruth evinde bekliyor." AK, o olmadan seyahat etmemize izin vermezdi.

Viking'in gözlerinde bilinmeyen bir şeyin kıvılcımını yanıyor gibiydi. O arkasını dönmek zorunda kaldı ama Flame'e hızlı bir bakış attı ve bana en sıcak gülümsemelerinden birini verdi. Viking her zaman gülümserdi. Enerjisi bulaşıcıydı. "Bu işe yarayacak Madds. Flame, bu işe yarayacak."

Viking'e gülümsedim. Minibüsün arka kapıları açıldı. AK çantalarımızı içeri koydu. Sürücü koltuğuna tırmandı ve minibüsü çalıştırdı. "Hazır mısınız?"

diye sordu. Başımı salladım ve AK minibüsü açıklığın dışına doğru geri geri sürmeye başladı. Çakıllı yolda ilerlemek üzereydik ki minibüsün kapısı yüksek sesle çalındı. AK minibüsü hızla durdurdu.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı. Yan kapılar uçarak açıldı. Elinde çantası, minibüsü kovalamaktan nefesi kesilmiş Asher'ı gördüğümde damarlarımda rahatlama hissettim. Gözleri temkinliydi. Yanakları kızarmıştı. Ama sessizce minibüse tırmandı ve Flame ile benim arkama oturdu.

"Küçük lanet Ash!" dedi Viking ve başını salladı. "Gelecekte amatör tiyatroyu bana bırak, tamam mı? Ben bu gruptaki lanet olası *primadonna*'yım."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye onayladı AK, Viking'e sırtarak. AK bize geri döndü. "Şimdi hazır mıyız?"

Dudaklarımdaki gülümsemeyi gizlemeye çalışarak başımı salladım. Asher gelmişti. Bizimle gelmişti... Omzumun üzerinden baktım ve boştaki elimi uzattım.

Asher'ın çenesi sıkıştı. Sonunda uzandı ve elimi tuttu. *Teşekkür ederim,* diye mırıldandım. Asher bir kez başını salladı, sonra elini geri çekti.

Başımı tekrar Alev'in omzuna yasladığımda uzun bir nefes verdi, kasları gerginliğini kaybetmişti. Pazusunu öptüm. Flame rahatlamıştı.

Asher buradaydı ve Flame bundan mutluydu. "Seni seviyorum," diye fısıldadım,

minibüs bizi yerleşkeden çıkarıp Ruth'un evine doğru götürürken. Kalkmıştık ve koşuyorduk. Asla geri dönemeyeceğimize inandığım bir yere geri dönüyorduk. Kapanış için... son kapıyı kapatmak için... huzur bulmak için... çok ihtiyacımız olan huzuru bulmak için.

"Peki Ruth, ne zamandır doula'lık yapıyorsun?" Viking, Rahibe Ruth'a sordu. Saatlerdir yoldaydık. Alev hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Henüz uykusunu bulamamıştı ama huzursuz da değildi. Hâlâ uyuşuktu.

"Tarikat'tan ayrıldığımızda resmi olarak eğitim aldım. Ama Porto Riko'daki yerleşkemizde ebelik yapıyordum."

"Beğendin mi?" Viking sordu. Oturduğu sandalyeye doğru eğildi. Çenesi katlanmış kollarının üzerindeydi. Minibüse bindiğinden beri gözlerini Ruth'tan ayırmamıştı. Ona bir sürü soru sorarken zar zor nefes almıştı.

"Bayıldım," diye yanıtladı Ruth. Kot pantolon ve mavi bir gömlek giymişti. Uzun siyah saçları dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Çok güzeldi. Viking'in de böyle düşündüğüne inanıyordum.

Viking başını salladı. "Çok komik, seninle birçok ortak noktamız var." "Öyle mi?" Ruth sordu, sesini şaşkınlık kaplamıştı.

"Evet," diye onayladı Viking başını sallayarak. "Sen de yakından bir sürü amcık gördün, ben de." Minibüs sessizleşti.

"Öyle mi?" Ruth sonunda söylemeyi başardı. Viking'in bu kaba karşılaştırması karşısında omuzlarında bir gerginlik oluştu.

"Evet," diye omuz silkti. "Tabii ki, gördüğümde daha fazla amcık yaladım.

Bilirsiniz, bazen bir bacağımı omzuma attığımda ve sihirli 'V'nin derinliklerindeyken yerleşke çok karanlık olur. Ama yıllar geçtikçe gerçekten iyi bir amcık uzmanı oldum." Ruth'a baktım. Yanakları kıpkırmızıydı ve kahverengi gözleri fincan tabağı genişliğindeydi. "Ee," diye devam etti Viking, gözlerini Ruth'un üzerinde gezdirerek. "Aminin yalanmasına ihtiyacın olursa, nereye geleceğini biliyorsun. Sadece teklif ediyorum."

"Kapa çeneni, Vike!" AK bıkkın bir halde, "Kapa çeneni!" dedi.

"Ne?" Viking kollarını açarak sordu. "Bir kardeş, karşılığında bir bok almadan hizmetlerini sunamaz mı? Kuku yalamada iyiyim, bu bir lanet mi? Suç mu? Hepimizin lanet yetenekleri var. Sen kilometrelerce öteden ateş edebilirsin, Alev tek bıçakla öldürebilir ve ben iki nokta beş saniyede bir kaltağı krem haline getirebilirim. Tüm yetenekler geçerlidir, AK. Ben bir aşığım, savaşçı değil." Viking tekrar Ruth'a döndü. "Beni nerede bulacağını biliyorsun, Ruthie kız."

"Tamam," dedi ve kaşlarını çatı. "Teşekkür ederim... Sanırım?"

"Rica ederim." Viking tekrar öne döndüğünde AK'yi dürttü. "Gördün mü? Senin aksine, bazı insanlar benim verici doğamı takdir ediyor, seni huysuz herif."

"Bu motele yanaşıyorum," dedi AK, minibüs sağı dönerken. Sırtımı gerdim.

"İyi misin Maddie?" Ruth sordu.

Başımı salladım. "Sırtım ağrıyor ama iyiyim." Alev elimi daha sıkı tuttu. Yüzümü ona döndüm ve kolunu ovuşturdum. "Ben de iyiyim." Sonunda gözleri benimkilerle buluştu, yolculuk boyunca bakışlarını pencereden ilk kez ayırmıştı.

"Ruth," dedi Viking, yüzünü buruşturarak. "Benim de ağrıyan bir yerim var. Benim için bakmak ister misin?" Ruth masumca cevap vermek için ağzını açacaktı ki

AK, Viking'i yakasından tutup minibüsten dışarı sürükledi. "Odaları alacağız."

AK ve Viking küçük resepsiyona gittiler. Hava karanlık ve geç olmuştu. Bugün yolculuğun çoğunu biz yapmayı planlamıştık. Ruth minibüsten inerek Asher, Flame ve beni yalnız bıraktı. "Sabah erkenden yola çıkarsak iyi bir zamanda Batı Virginia'da oluruz," dedim. Batı Virginia'dan söz edince Flame kıpırdamadan durdu. Tekrar Asher'a baktım. Açık minibüs kapılarından karanlık gökyüzüne bakıyordu. "Bu iyi mi, Asher?" Koltuğun üzerinde kıpırdandı.

Asher başıyla onayladıktan sonra çantasına uzandı ve minibüsten atladı. İçime çektim.

Doğru şeyi mi yapıyorum?

AK ve Viking yaklaştı. AK, Asher'a bir anahtar fırlattı. O da arabaların olduğu yere doğru fırladı ve bir odaya girdi. Bizden uzaklaşmak için acele ediyor gibiydi. Muhtemelen her şey onun için çok fazlaydı. Muhtemelen yalnız kalmaya ihtiyaı vardı. Onu acı dolu anılarla dolu bir yere geri götürüyorduk. Acı ve hüznün tanıdık havasını soluyacaktı. Kan ve istismarla lekelenmiş topraklarda yürüyecekti.

"Odamıza gidelim," dedim Alev'e. O da beni minibüsten dışarı kadar takip etti. "Arka tarafta bir lokanta var," dedi AK. "Sen de bizimle geliyor musun? yemek?"

Alev, AK'nin sorusu üzerine gerildi ve beni arkadaşlarından uzaklaştırarak odamıza doğru götürmeye başladı. AK bunu görünce hayal kırıklığı içinde omuzları çöktü. "Sana biraz getireceğiz. Hepinizin yemek yemesi gerek."

"Teşekkür ederim," dedim. AK'nin uzattığı elindeki anahtarı aldım. Alev'i odamıza götürdüm. İçeri girer girmez beni yatağa çekti ve uzandı. Ben de onun yanına uzandım. Alev'in yüzü uykusuzluktan solgundu. Elimi yanağına bastırdım. "Uyu bebeğim, yarın yakında burada olacak."

Alev gözlerini kırpıştırdı. "Ben... Ben bilmiyorum. Başım..." şakağına dokundu. "Acıyor."

"Biliyorum," dedim ve alnının ortasından öptüm. Bu onun dehşeti ve korkusuydu. Öyle olduğunu biliyordum. Evine, tüm acılarının kaynağı olan yere geri dönmek asla kolay olmayacaktı. Yatırdım

başını göğsüne yasladı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun, Alev?" Flame'in kolu onaylarcasına bana sarıldı. Bunu yapar yapmaz bebeğimiz hareket etti. "Bebeğimiz hareket ediyor," dedim. Alev dondu kaldı. Kolunu geri çekti ve benden bir adım uzaklaştı. Elini tuttum. Gözleri kocaman ve korku doluydu. "Bebeğimiz iyi, Alev. Çocuğumuz sen yanında olduğun için hareket ediyor. O seni seviyor," dedim, sesim duygusallıktan gerginleşmişti. Alev'e yaklaştım ve elimi beline koydum. Bir kez daha göğsüne yaslandım. "Uyu bebeğim," diye nazikçe teşvik ettim ve elimi kolunda aşağı yukarı gezdirdim. "Uyu. Dinlen." Alev'in bedeni yatağın içinde gevşedi. Gözlerimi kapattım ve Alev'in nefes alışını dinledim.

Her şey yoluna girecek.

Bizi Batı Virginia'ya davet eden tabelayı geçerken Flame ve Asher'ın tavırları değişti. İkisinin de gözleri sertleşti. AK ile nereye gitmemiz gerektiğini paylaşmıştım. Son varış noktamıza birkaç saat kala, bu planın işe yarayacağından o kadar şüphe duyuyordum. Flame'in anlayıp anlamayacağını bilmiyordum. Isaiah'ın kollarında ölmesinin çalkantılı anısını bir vedaninkiyile değiştirip değiştiremeyeceğini. Arabadan dışarı baktım

AK boğazını temizlediğinde pencereden baktım. Dikiz aynasına baktım.

AK başını salladı. Onun yansımasını yakaladım. Çok yaklaşmıştık.

Asher'ın bacağı arkamızda zıpladı. Döndüm ve onu tırnaklarını yerken gördüm.

Bölgeyi biliyordu. Hiç şüphesiz buranın anıları zihnini kemiriyor, anıların ağırlığı onu gitmek istemediği bir yere doğru çekiyordu. Parmağı bileğime vurmaya başladığında kafam Alev'e geri döndü. Nefesinin altında mırıldanıyordu... "*Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, on bir...*" Nefes alıyor, parmağı duraklıyor, sonra tekrar başlıyordu. "*Bir, iki...*" Gözlerimdeki yaşları zorla uzaklaştırdım. Kendime Alev'in kırılmayacağını söyledim. *On bir.* Bu her zaman *on birdi...* Isaiah mücadelesini kaybetmeden önce on bir küçük nefes almıştı.

Minibüs durduğunda sessizlik bir çığlığa dönüştü. Bölge terk edilmişti. Ağaçlar ve yüksek otlar esintide sallanıyordu. Kuşlar ağaç dallarındaki tünelerinden şarkılarını söylüyordu. Ve nehri oluşturan su, denize doğru dans ederken dinlendirici bir senfoni çalıyordu.

Alev'in elinin arkasını öptüm. "Buradayız," dedim Alev'e. Dikkati nehre sabitlenmişti. Öyle olacağını biliyordum. Isaiah'ın anısı Alev'in ruhuna öyle işlemişti ki, en küçük kardeşinin küllerinin savrulduğu nehri tanıyacağını biliyordum. AK kapıyı açarken, "Gel," dedim.

Viking ve Ruth'a başıyla işaret ederek, "Biz burada kalacağız," dedi.

Birden midemde sinirler patladı ve gücümü çaldı. Bu kez Alev'in elini sıkıca kavrayan bendim. Sıkıntımı hissetmiş olmalı ki başı camdan kalktı ve perişan gözleri benimkilerle buluştu. Minibüsten dışarı çıktım. Elimi bebeğimin yumrularının üzerinde gezdirdim ve üzüntüden boğazımın tıkanığını hissettim. Bu bizim bebeğimizdi, mucizemizdi, kalbimizdi. Nehre baktım ve Isaiah'ı düşündüm. Flame'in annesini düşündüm. Daha doğmamışken bile bebeğimiz için canımı verebilirdim. Onun hayatı nasıl olmalıydı?

Ne gibi? İki çocuğunu geride bıraktığı için ne kadar kırılmış olmalıydı. Ona çaresizce ihtiyacı olan Flame'i ve çaresiz olan bebek Isaiah'ı geride bırakmak.

Asher arkamızdaki minibüsten çıktı. Arkasına uzandım ve elini tuttum. Şaşkınlıkla gerildi. Ama kalbim yeniden ağlamaya başladı. Asher'ın annesi de canına kıymıştı. Bakışlarımı Asher'dan Flame'e çevirdim. Onlar kalbimin iki atışı gibiydiler ve yalnız bırakılmışlardı. Kendimi tekrar nehre odaklanmış buldum. Akıntıda, suyun kendi ruhunda, Isaiah yaşıyordu. A Sahip olacağımı bildiğim Cade kardeşimi de ölçsüzce sevdim. Üç Cade çocuğu, hepsi de koşulsuz sevdikleri babaları tarafından kırıldılar. Tek istedikleri bu sevginin karşılık bulmasıydı. En büyük dileklerini asla elde edemediler. I

Gözlerimi kapattım ve ne kadar tutmaya çalışsam da bir damla gözyaşının yanaklarımdan süzldüğünü hissettim. Sevilmediklerine inandırılmışlardı. Onlar

Herkesi uzaklaştırdılar, insanlar hakkında kötü kararlar verdiler, çünkü nasıl seveceklerini ya da nasıl sevileceklerini bilmiyorlardı.

İki elimi de ağzıma götürdüm. Önce Asher'ın, sonra da Flame'in elinin arkasını öptüm. Arkadaşlarımızı geride bırakarak onları ileriye götürdüm. Başparmağımı Flame'in nabzında gezdirdim. Hızla atıyordu. Yolda durduğumuzda

Nehrin sığ kıyısında, su sadece birkaç santim ötedeyken Flame fısıldadı, "Maddie..." Kocama döndüm ve karanlık bakışlarındaki sıkıntıyı fark ettim.

"Isaiah'a hiç veda edemedin Alev. Küllerini bu nehre attıklarında onu senden aldılar. Senin hakkın olan Hoşça kal." Başımı omzuna koydum. "Vedalaşma vaktin geldi... Küçük kardeşinle vedalaşman için buradayız." Alev'in nefesi düzensizleşti. Asher'a baktım. Yüzü kaskatı kesilmişti. "Isaiah senin de kardeşindi, Asher," dedim usulca. Asher'ın yanaklarından yaşlar süzüldü ama kıpırdamadı. "Onu tanımıyor olsan da, Isaiah senin ağabeyindi."

Boğazımı temizledim ve nehre baktım. Yanımızda küçük bir tahta köprü vardı. "Seni tanımıyordum Isaiah," diye başladım. Asher ve Alev gerildi. "Keşke seni tanısaydım." Gülümsedim, tıpkı üzerimde yükselen iki Cade kardeş gibi siyah saçlı ve siyah gözlü bir bebek hayal ettim. "Büyüyünce Asher ve Flame gibi uzun boylu ve güçlü olacağını hayal ediyorum." Asher'dan bir gözyaşı damlasının elimin arkasına çarptığını hissettim. Alev

kımıldamadan kaldı. Sözlerimin onun pürüzlü ruhunu yatıştırması için dua ettim. Nehrin akışı devam etmem için beni teşvik etti.

"Sen bir lütufsun. Her bebek öyledir." Flame ağlarken boğuldu. Onu kucaklamaktan başka bir şey istemiyordum. Ama Asher'ı da kucağıma almalıydım. "Seviliyordun küçüğüm. Annen ve kardeşin Josiah tarafından çok sevildin." Adını söylediğimde Flame uzaklaştı. Nehirden uzaklaşmaya çalıştı ama ben onu yakınımnda tuttum. "Sen saf ve iyiydin. Hayattan aldığından çok daha fazlasını hak ediyordun." Nazik esinti saçlarımı sarıyordu. Elimde olmadan bebeğimizi genç Flame'in kollarında, yardım için ağlarken, yardım hiç gelmediğinde küçük nefesleri sınırlanırken hayal ettim. Bu görüntü bana çarptığında, Flame'in travmasının ciddiyeti zaten yaralı olan kalbime kendini gösterdi. Böyle bir trajediye tanık olmak

Dünyayı anlamadığınızda buna katlanmak zorunda kalmak kesinlikle en kötüsüydü. Alev'i sımsıcak bir kucakla sarmak ve asla gitmesine izin vermemek, bu berbat dünyada kimsenin ona ulaşamayacağından emin olmak, bir daha asla daha az bir varlık hissetmeyeceğinden emin olmak istedim.

Bunu bitirmeliydim, sonuna kadar gitmeliydim.

"Ama Tanrı eve dönmeni istedi," diye devam ettim. "Annenin seni tekrar kollarına almaya ihtiyacı vardı." Bebeğimizin hareket ettiğini hissettim ve yüzüm buruştu.

Hiç yaşayamayan, Alev'i hiç tanıyamayan ya da

Aşer, onların kardeşçe sevgisini hissedemedi. "Tanrı seni, sana zarar vermek isteyen kötü bir adamın elinden aldı."

Flame nefes nefese kalmış, sakın kalmaya çalışıyordu. Asher'a döndüğümde yanakları gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Gözleri ağlamanın şiddetinden kıpkırmızıydı. Ama o metanetli ve güçlü duruyordu. Cade kardeşlerimin ikisi de öyleydi. Onlarla ne kadar gurur duyduğumu ya da gerçekten ne kadar mucizevi olduklarını bilmiyorlardı.

"Seni katlanmana izin veremeyeceği bir kötülükten uzaklaştırdı ve seni Kendi güvenliğine ve sevgi dolu annenin kollarına yerleştirdi."

Gözyaşlarımı geri çektim. "Ama bunu yaparken sen, Isaiah, seni her zaman güvende tutmaya çalışan ağabeyine asla veda etmedin. Son nefesini verene kadar sana sarılan, seni teselli eden ve seni seven ağabeyine hiç veda etmedin.

Bu acımasız dünyayı barış, ışık ve sevgi dolu bir dünyaya dönüştüreceğim." Sesimi toparlamak için durakladım. "Seni bir şekilde incittiğine inanan bir ağabey, bunun için her gün kendini cezalandıran bir ağabey. Oysa tek yaptığı seni sen olduğun için sevmeye çalışmak ve onu asla terk etmemen için dua etmektir."

Çevresel görüşümde Flame'in başını eğdiğini gördüm. Ona baktığımda gözleri kapalıydı. Ama köşelerinden gözyaşları dökülüyordu. Bu benim felaketimdi. Alev'in koluna girerek, şimdi benimkinde kenetlenmiş olan elini kaldırdım ve öptüm. "Bugün sana veda etmeye geldik, Isaiah. Sana çok sevildiğini ve özleildiğini söylemek için. Her birimiz seni özleyorsun."

gün." Güneş batmaya başlamıştı, nehrin aynaya benzeyen yüzeyinden yansıyan ışınlar elmas ışıltısını andıran bir ışık saçıyordu. "Hayata pek de iyi bir başlangıç yapamadım," diye itiraf ettim. Alev durdu. Başımı kaldırıp kocama baktım ve o bana bakana kadar bekledim.

"Senin gibi Isaiah, Josiah da beni kurtardı. Beni kölelik ve sürekli acı dolu bir hayattan alıp mutluluk dolu bir hayata taşıdı, gerçek olduğuna hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum." Flame'in bakışlarını tuttuğumdan emin oldum. "O çok saf, çok derin ve çok gerçek seviyor. Ve seni de aynı şekilde sevdiğini biliyorum." Asher'ın elini sıktım. "Tüm kardeşlerini sevdiği gibi." Dudaklarım titrese de gülümsedim. "Alev çocuğuna da aynı şekilde değer verecektir. Seni asla incitmediği gibi onu da asla incitmeyecek." Gözlerimi kapattım. "*Bu*

en saf ruhlara uzun bir yaşam bahşedilmeyebilir." Tarikat'taki günlerimden kalma bir ayeti hatırladım. "*Dürüstler yok olur, ama kimse bunu ciddiye almaz; dindarlar götürülür ve kimse dürüstlerin kötülükten korunmak için götürüldüğünü anlamaz. Dürüstçe yürüyenler huzura kavuşur; ölüm döşeginde yatarken huzur bulurlar.*"

Ilık esinti bir anne kucağı gibi etrafımızı sardı. "Kötülükten kurtuldun, Isaiah. Bir adamdan kurtuldun. sana zarar vermeye çalışacaktı. Ölürken korundun... huzur buldun. Bu dünyadan seni en çok seven kişinin kollarında ayrıldın." Sesim güç kaybederken ekledim, "Daha iyisini düşünemiyorum.

Geçmek için bir yol." Derin bir nefes alarak, sadece birkaç saniye dayanmaya çalışarak

"Hoşça kal Isaiah Cade. Seni seviyoruz. Seni seveceğiz.

her zaman kalbimizde ol. Cennetten bizi izle. Bir gün, bizim zamanımız geldiğinde, seni tekrar göreceğiz."

Asher ve Flame'in ellerini gözlerime götürerek ağladım. Hiç yaşamamış masum bebek için ağladım. Yanımdaki henüz huzuru bulamamış kardeşlerim için ağladım. "Hepimiz seni tekrar göreceğiz, senin anneni ve Asher'in annesini göreceğiz... ve hepimiz barış içinde seveceğiz."

Lütfen... Kendimi dua ederken buldum, ellerim hâlâ Asher ve Flame'in ellerindeydi. İkisinin de iyileşmesine yardım et. Flame'in ruhundaki neşeyi kanatan yükten kurtulmasına yardım et. Asher'in istendiğini ve sevildiğini anlamasını sağla. Lütfen Cade oğullarıma huzur bahşedin. Sevgiyi hissetmelerine izin ver. sonunda özgür hissetmelerini sağlar.

On İkinci Bölüm

Alev

Buna dayanamadım. Dayanamadım amına koyayım! Maddie...
Maddie'm ağlıyordu. Asher ağlıyordu. Yanaklarımda su hissettim.

Acaba ben

Sen de mi ağlıyorsun? Göğsüm çöküyormuş gibi hissediyordum, pençeler
bağırsaklarımı çekip parçalamaya çalışıyordu. Maddie'nin sözleri kafamın
içinde dönmeye başladı.

*Kötülükten kurtuldun, Isaiah. Sana zarar vermek isteyen bir adamdan
kurtuldun. Ölürlen korundun... Huzura kavuştun. Bu dünyadan seni en çok
seven kişinin kollarında ayrıldın... Seni her zaman güvende tutmaya
çalışan ağabeyine hiç veda etmedin. Son anına kadar sana sarılan, seni
teselli eden ve seni seven*

*Bu acımasız dünyadan barış, ı ışık ve sevgi dolu bir dünyaya geçiş... Seni bir
şekilde incittiğine inanan bir ağabey, bunun için her gün kendini
cezalandıran bir ağabey. Oysa tek yaptığı seni sen olduğun için sevmeye
çalışmak ve onu asla terk etmemen için dua etmekte...*

Maddie ona zarar vermediğimi söyledi. Maddie, Tanrı'nın Isaiah'ı
benden aldığını, çünkü babasının onu incitmeye devam ettiğini söyledi.
Isaiah annemle birlikte olması için benden alındı. Böylece onu
sevebilecekti. Böylece babam, bana ve Asher'a yaptığı gibi onu istismar

etmeyecekti. Asher'a baktım. O da

hala ağlıyordu. Ağladığı gerçeğini saklamak için kafasını eğmişti. Çünkü babam onu da incitmişti. Babam Asher'ı incitti... beni incittiği gibi. Büyüdüğünde Isaiiah'ı inciteceği gibi. Kalbim çok hızlı atıyordu. Elimi Maddie'den çektim.

"Alev mi?"

Ayaklarım hareket etmeliydi. Hareket etmek *zorundaydım*. Adımladım. Nehre baktım.

Isaiiah dışarıdaydı. Ellerimi gözlerime götürdüm. Isaiiah ölmeden önce ağlıyordu. Ağlaması kulaklarımı acıtıyordu. Hiç durmadı. Acı çektiği için ağlamayı hiç bırakmamıştı. Maddie'nin sözleri aklıma geldi. *Sana zarar vermek isteyen bir adamdan kurtuldun. Ölüirken korundun... Huzura kavuştun...*

Babam Isaiiah'ı benim öldürdüğümü, alevlerimin onu öldürdüğünü söyledi. İblislerim onu benden almıştı. Maddie farklı bir şey söyledi: Tanrı Isaiiah'ı aldı, böylece babam bana yapılanı Isaiiah'a yapamadı.

Babam bizi yalnız bıraktı. *İkimizi* de mahzende bıraktı. Acıkmıştık, susamıştık ama babam bir daha geri gelmedi. Isaiiah'ın nefes alış verişini değiştirdi ama ona dokunamadım. Isaiiah'a ona dokunamayacağımı söyledim. *Sana dokunamam... Canını yakarım...*

Ellerime baktım. Onu kucağıma almıştım. Onu kucağıma almış ve annemin yaptığı gibi kucaklamıştım. Yürümeyi bıraktım ve sadece avuçlarıma baktım. Gözlerim karardı. Isaiiah'ı kollarımda görebiliyordum. Nefes alıyordu.

Kötü bir şekilde. Cildi kızarmıştı. Ateşi vardı. Gözleri tuhaftı, buğuluydu. Annemin yaptığı gibi vücudumu ileri geri salladım... *"Twinkle Twinkle Little Star..."* Bir nefes sesi duydum ve başımı kaldırdım. Maddie beni izliyordu. Hâlâ ağlıyordu. Ellerim hâlâ havadaydı. Kollarımdaki Isaiah'ı hâlâ görebiliyordum. "Ne olduğunu nasıl da merak ediyorum..." Şarkı söylemeye devam ettim. Boğazım acıyordu. Isaiah'ı incittiğimi düşündüm. Ama Maddie öyle olmadığını, kanımdaki alevlerin şeytani olmadığını söyledi. Onlar ışık patlamalarıydı. Beni karanlıktan, babamdan uzaklaştırmak için varlarmış. Maddie, Tanrı'nın onları oraya kötü olduğum için değil, kötülüğü kovmak, babamı, Papaz Hughes'u ve derime koydukları yılanları kovmak için koyduğunu söyledi.

Maddie, babamın kötü ve zalim bir adam

olduğunu söyledi. Isaiah'a "Bana zarar verdi," dedim.

"Bebeğim," diye fısıldadı Maddie.

Hâlâ kollarımın arasında olan Isaiah'ya baktım. "Bana zarar verdi.

Beni hep incitti. Beni içime itti. Beni ağlattı. O getirdi yılanları bana verdi. Alevleri serbest bırakmamı sağladı." Isaiah'nın küçük bedeninin altındaki kollarımdaki yara izlerine baktım. Maddie alevlerin artık serbest bırakılması gerekmediğini söyledi. Onlar içerideyken daha iyi hissedeceğimi söyledi. Eğer onlara izin verirsem, tüm kötülükleri korkutup kaçıracaklardı. Onlar iyiliğin alevleriydi, kötülüğün değil. Musa gibi. Musa ve yanan çalı gibi. Annem bana derdi ki

Bu hikaye hakkında. Belki o da biliyordu? Belki alevlerin kötü olmadığını biliyordu.

Annemin sesini hatırladım. "*Musa çalının alev almasına rağmen yanmadığını gördü.*" Annemin sesini duymak kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. O beni her zaman daha iyi hissettirirdi. Isaiah'a baktım. "Onu öldürdüğümü sandım," diye itiraf ettim, onun elini tuttuğum zamanı düşünerek.

"O öldü. Onu bizden uzaklaştırdığımı sanmıştım." Kanımdaki alevlerin derimin altında fokurdadığını hissettim. Çenem sıkıştı. Ama alevlerin yanmasına izin verdim. Yanmalarına izin verdim. Nefes aldım ve acının gelmesini bekledim. Maddie onları serbest bırakmak zorunda olmadığını söyledi.

...yanmadı...

Nefesim kesildi ve dizlerimin üzerine çöktüm. Alevler. Onları hissettim. Damarlarımda dolaşıyorlardı. "Onlar kötü değil. Alevler iyidir." Kollarımdaki damarları inceledim. Yanıyorlardı ama acımıyorlardı. Daha rahat nefes aldım. Acımıyorlardı. Alevler babamdan kötülüğü alıp götürdü. Tanrı seni aldı, böylece babamın kötülüğünden kurtuldun. *Sana zarar vermek isteyen bir adamdan kurtuldun. Öürken korundun... Huzura kavuştun...*

Vücudum güçsüz hissediyordu. Kollarım ağrıyordu. Bacaklarım zonkluyordu. Isaiah bana bakıyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandım. Bir gözyaşı damlası göğsüne düştü. "Özür dilerim," diye tekrarladım. Isaiah

gözden kaybolmaya başladı. "Güle güle..." Fısıldadım. Benim

Göğsüm çok daralmıştı. Zihnimde babamın yüzünü gördüm. *Beni* incitmişti. *Isaiah*'ı incitti. *Asher*'i incitti. *Maddie*'yi bile incitti. "Hoşça kal," diye tekrarladım ve Isaiah tamamen ortadan kayboldu. Bedenim sarsıldı. Lanet olası bir öfkeyle titriyordu. Sıcak öfke tüm kaslarımı doldurdu.

Başımı geriye atarak çığlık attım. Çığlık attım ve ellerimi toprağa gömdüm. Bunu babam yaptı. Babam *hepimizin* canını yaktı. Isaiah bizi terk etti, çünkü babam kötüydü. Ben mahvoldum, çünkü babam kötüydü. Ash... kafam yana kaydı. Beni izliyordu. O da berbat durumdaydı. Sonra Maddie'ye tek bir bakışım ile tüm öfkem beni terk etti. Bir eli ağzının üzerindeydi... ve diğeri karnının üzerindeydi. Onun bebeği, bizim bebeğimiz... Isaiah gibi. Nehre bakmak için başımı çevirdim. Isaiah oraya konmuştu. Babam ve papaz küllerini suya serpti.

Ayağa kalktım ve suyun kenarına doğru yürüdüm. Isaiah dışarıdaydı. orada bir yerde. Tanrı Yeşaya'nın ruhunu almıştı ama bedeni bu suyun içindeydi. "Isaiah," diye fısıldadım ve suyun kenarına doğru yürüdüm. Dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi önce suya, sonra da altındaki çamura soktum.

"Güle güle," diye fısıldadım. Suyu avuçlarımda içine alıp yüzüme ve başıma döktüm. "*Ölürken korundun... sana huzur bahşedildi...*"

Isaiah artık kızgın ve acı içinde olmayacaktı. Annesiyle mutluydu. Ağlamayacaktı, gülecekti. Nefes alıp vermesi

Normaldi ve annesiyle birlikte olacaktı. O da mutlu olacaktı. Bileklerinde kan olmayacaktı. Suyu başımdan, yüzümden ve kollarımdan döktüm. O da huzura kavuşacaktı. Isaiah ve annesi huzura kavuşacaktı. Dinleneceklerdi.

Birden yanımda birini gördüm. Ash yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerini suya dikti. "Hoşça kal Isaiah," dedi ve suyu avuçlayarak yüzüne ve başına döktü. "Güle güle anne," diye mırıldandı ve yüz ifadesi değişti. Ash'in elleri nehir yatağını itti ve sırtı titremeye başladı. Ağlıyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Ne yapacağımı bilmiyordum. ne yapacağımı bilemedim! Maddie'yi aradım. Nehir kıyısından bizi izliyordu. Ruth kolunu Maddie'nin omuzlarına dolamıştı. Maddie de ağlıyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım. Kolumu kaldırarak damarlarıma baktım.

Ya hem baban hem de kilise yanılıyorsa? Ya alevler şeytan tarafından lanetlenmediler, aksine Tanrı tarafından size verilen iyilik işaretleriydiler... Maddie alevlerin kötü olmadığını söyledi. Maddie bana asla yalan söylemez. Ya alevler karanlığı engelliyorsa? Ya söndürölmek yerine körökleneiyorlarsa?

Alevleri hissettim ama yakmadılar. Ash daha çok ağladı. "Güle güle anne.

Hoşça kal, Isaiah." Kelimeler boğazında düğümlendi. Alevler Isaiah'a zarar vermemişti.

Maddie her zaman benim dokunuşumun Isaiah'ı öldürmediğini söylerdi.

O zaman, şu anda, Ash'e zarar vermezler. Karanlığı geri tutacaktı.

Yutkundum.

Elimi Ash'in sırtına koydum. Çekip çıkarmak istedim. Koparmak istedim. Ama orada tuttum. Ash dondu kaldı. Bana baktı. Gözyaşlarını sildi ve arkasına yaslandı. Elimini sırtında tutmaya devam ettim. Ne zaman çekeceğimi bilemedim, o yüzden orada bıraktım.

"Öyle demek istemedim," dedi Ash. Nehir yavaş akıyordu. Gözlerimi dalgaların üzerinde tuttum. "Sen babama hiç benzemiyorsun," dedi.

Donakaldım ve göğsümdeki bir şey kalktı. Üzerimdeki ağır bir yük yok olmuş gibiydi. Asher gözlerini sildi, sonra sırtındaki elime doğru eğildi. "Çok iyi bir baba olacaksın Alev." Kalbimin gittikçe daha hızlı attığını hissettim.

alevler kanımı daha da *sertleştirdi... yanmadı...* "Söylediklerimde ciddi değildim. Gerçekten çok iyi bir baba olacaksın." Ash'in yüzü kıpkırmızı oldu. Artık gözlerini üzerimde hissetmiyordum. "Sen bana çok iyi bir baba oldun Alev. Beni babamdan aldığından beri... sen..." Burnunu çekti. "Sen bana ondan daha çok babalık yaptın." Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Ne diyeceğimi bilemedim.

Ash tekrar konuştu. "Berbat durumdayım." Ash elinin topuğuyla kafasına vurdu. "Burada. Berbat durumdayım." Boğazından bir hıçkırık çıktı. Ash ona doğru eğildi.

ve başı göğsüme çarptı. Kolları belime dolandı. Göğsüme yaslanıp ağladı. Gözlerimi kapattım. Neredeyse onu itecektim. Ama nehir kıyısında Maddie'yi gördüm. Bana başıyla selam verdi. Boğazımdaki yumruyu iterek iki elimi ona doladım. "Özür dilerim,

Alev. Çok özür dilerim." Alevlerin sıcaklığıyla nefes aldım. Gözlerimi Maddie'den ayırmadım. Yumruğunu gördüm, bebeğimizi... bebeğimizi.

Ash'in ne kadar ağladığını bilmiyordum. Sonunda geri çekildi ve yanaklarını sildi. Maddie dün gece bana Ash'in onu Isaiah kadar kardeş olarak istemediğini düşündüğünü söyledi. Ona yanıldığını söylemem gerektiğini söyledi. "Seni kardeşim olarak istiyorum," dedim. Asher bana doğru baktı. Gözlerimi indirip suya baktım, parmaklarımı akıntıda gezdirdim. "Isaiah'ı daha fazla sevmedim. Seni de kardeşim olarak istiyorum."

Ash nefes verdi. "Ben de kardeşim olduğun için mutluyum," dedi sonunda. Başımı salladım ve nehirden çıktım. Kıyafetlerim ıslaktı ama umurumda bile değildi. Hava sıcaktı. Su soğuk değildi. Olsaydı da umurumda olmazdı.

Nehir kıyısına kadar yürüdüm. Bacaklarım güçsüzdü. Ama şimdi daha rahat nefes alıyordum. Nefes alabiliyordum. Maddie öne çıktı. Üzerinde bir mor elbise. Elbisenin altından karnını görebiliyordum. Elbise karnına yapışmıştı. Daha önce ne giydiğini fark etmemiştim. Uzun siyah saçları sırtından aşağı sarkıyordu. Yüzü ağlamaktan kızarmıştı, gözleri de öyle. "Alev," diye seslendi ve bana doğru geldi. Elini uzattı. Uzattığı elini tuttum ve onu göğsüme çektim. Maddie hıçkırık gibi bir ses çıkardı. Hemen yere baktım. Acı çekiyorsa bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım.

"Bana bu şekilde sarılmayalı çok uzun zaman oldu," dedi, "Kollarınla beni sarıp sarmalamayalı." Onu hastanede, yangında baygın yatarken düşündüm. Gözlerimi kapattım, o lanet görüntüleri kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. "Alev?" Maddie'nin sesi beni hemen geri getirdi. O

beni hep geri getirdi. Gözlerimi açtım ve karıma baktım. Gülümsedi, bu da ciğerlerimdeki lanet havayı dışarı attı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum." Gözlerimi indirip karnına baktım. Bebeğimiz, bebeğimiz oradaydı. Isaiah gibi Maddie de bebeğimizi kucağıma almamı isterdi, Isaiah'a yaptığım gibi. *Ona zarar vermedin, diye* tekrarladı Maddie'nin sesi kafamın içinde.

Ona zarar vermedim. Ona zarar vermedim.

"Asher." Maddie belimi bıraktı ve Asher'a sarıldı. O da Asher'a sarıldı. "Geldiğin için çok mutluyum."

Ash gözlerime bakarak, "Ben de öyle," diye itiraf etti.

AK ve Viking'in yaklaştığını görmek için döndüm. "İyi misin kardeşim?" AK sordu. Başımı salladım.

"Kahretsin!" Viking alçak sesle ıslık çaldı. "Döndünüz mü? Alevimizi geri mi aldık?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedim, kafam karışmıştı.

Viking gülümsedi ve ellerini ovuşturdu. "İşte orada. İşte orada!"

Viking'in ne dediğini hâlâ anlamamıştım -genellikle anlamazdım. Maddie elimi tuttu. "Küllerinden doğan lanet olası bir Anka kuşu," dedi Viking başını sallayarak. Viking, Rider'ın annesine baktı. Neden burada olduğunu bilmiyordum. Yolculuk sırasında burada olduğunu hatırlamıyordum.

"Gördün mü Ruth! Şairane falan *olabilirim*."

"Evet, gerçek bir Wordsworth," dedi AK.

"Kim o?" Viking sordu. AK, Viking'in kolundan tuttu ve onu minibüse doğru götürdü. Takip ederken yorulmuştum. Ash arkamızdan yürüdü. Maddie minibüse bindi. Ruth ve Ash de öyle. Ama ben arkama baktım. Son bir kez nehre.

"İyi dinlen Isaiah," diye fısıldadım ve sonra Maddie'nin yanındaki minibüse tırmandım. Onu yanıma çektim ve kolumu omuzlarına doladım. Onun yakınına ihtiyacım vardı. Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Minibüs yola çıktığında yüzüne baktım. Çok güzeldi.

"İyi misin bebeğim?" diye sordu.

Ona bir şeyler söylemek istedim. Ama bunları kafamdan nasıl çıkaracağımı, nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Bu yüzden başımı salladım ve kokusunu içime çektim. Maddie olabildiğince yakınıma eğildi. Karnı neredeyse benimkine değiyordu. Benim Ellerim yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Ona dokunmak istedim. Bebeğimizin büyüdüğü yere dokunmak istedim... ama yapamadım. Henüz dokunamadım.

Bir süre yol almıştık ki Ash aniden bağırdı, "AK. Dur!" AK hemen arabayı yolun kenarına çekti. Ash camdan dışarı bakıyordu.

"Ne oldu, evlat? İyi misin?" Ash kapının koluna uzandı ve çekerek açtı.

"Alev," dedi Ash. Kapıya doğru ilerledim. Bir eve bakıyordu. Kimin evi olduğunu bilmiyordum. Ama sonra ağaçları gördüm. Yolu gördüm. Lanet göğsüm ikiye ayrılmak istedi. "Bizim evin üzerine yeni bir ev inşa etmişler," dedi Ash. Bizim evimizdi. Yeraltındaki mahzeni düşündükçe kanım dondu.

Bu ev bizimki gibi değildi. Bu beyazdı. Verandası vardı. Güzeldi, bizim yaşadığımız bok çukuru gibi değildi. Birden kapı açıldı ve iki çocuk koşarak dışarı çıktı. Bahçeye koştuklarında nefesimi tuttum. Gülüyorlardı... çocuklar *gülüyordu*. Gözlerimi onlardan alamıyordum. Bizim evde kimse gülmezdi, babamdan başka kimse. Kız, bir ağacın alt dalından sarkan lastik salıncağa doğru koştu.

Ash nefesini içine çekti. "Annemi orada buldum," dedi ve salıncağın üzerinde durduğu ağacı işaret etti.

"Asher," diye fısıldadı Maddie ve kolunu küçük kardeşime doladı. "İşte orada öldü, Madds. Kendini astığı yer..."

Onu ölü bulduğum yerde." Ash başını öne eğdi ve elini yüzünde gezdirdi.

Yüzünü. "O çocuğun güldüğü yer... annemin öldüğü yer."

Evin kapısı tekrar açıldı. Bir kadın koşarak dışarı çıktı. Kısa sarı saçları vardı. Çocuklara doğru koştu. Onlar yine gülerek kaçtılar. Ben gülmedim.

ne gördüğümü anladım. "Eğer onları kovalıyorsa neden gülüyorlar?"

Maddie'ye sordum.

Maddie de eve baktı. "Çünkü mutlular," dedi. "Aileler böyle olmalı. Mutlu. Özgür. Oyun oynuyorlar."

İnsanların nasıl böyle davranabildiğini anlamıyordum. Bende hiç olmadı. Onları izlemeye devam ettim, babamın kilerini saklayıp saklamadıklarını merak ettim. Acaba anneleri onları giysisiz ve yataksız olarak odalarına mı kilitlemişti?

"Onları nasıl sevdiğini gör, Flame. Çocuklarını nasıl sevdiğini gör." Maddie dedi ve başını omzuma koydu. Onu kendime çektim. Onları izlerken midem bir tuhaf oldu. Göğsüm sıcaktı. Bunun alevlerden kaynaklanıp kaynaklanmadığını anlayamadım. Onlar gibi hissetmiyordum. "Bizim için böyle olacak." Maddie'ye, karnındaki şişliğe baktım. Eliyle karnını ovuşturdu. "Çocuğumuz olduğunda mutlu olacağız. Bebeğimizi seveceğiz ve onu güvende tutacağız."

"Yapacak mıyız?" Homurdandım.

"Yapacağız." Maddie bana gülümseyerek kalbimi çaldığını söyledi. "Bu iyi bir şey," dedi Ash. "Burayı arazinin üzerine inşa etmeleri iyi olmuş.

Bu

İyi ki artık orada güzel bir aile yaşıyor." Başını salladı. "İyi ki

evimizi yaktı, Flame. Babam öldü, tarih oldu, Papaz Hughes'la birlikte cehennemde yanıyor." Ash gözlerini dik tutarak koltuğuna geri oturdu. "Hadi buradan defolup gidelim. Buraya bir daha asla dönmek istemiyorum." Ash minibüsün kapısını iterek kapattı ve evi alıp götürdü. Ben tekrar oturdum, Maddie de yanıma oturdu.

"İyi misin?" Başımı salladım. Ama beyaz evi, gülen çocukları ya da onlarla oynayan anneyi düşünmeden edemiyordum. Maddie nefes nefese kaldı ve sonra bana gülümsedi. "Bebeğimiz kıpırdanıyor," dedi. "Bebeğimiz hareket etti." Yeşil gözleri ıslık ıslık. Mükemmel görünüyordu. "Bu duyguya asla alışamayacağım." Güldü ve bunu duymak çok iyi geldi. "Bu milyonlarca nimetten biri. Bebeğimizin hareket ettiğini ya da tekmelediğini hissetmek... bana saf mutluluk veriyor."

Maddie başını omzuma yasladı. Eli karnının üzerinde duruyordu. Bakışlarımı ondan hiç ayırmadım. Bir motelde durana kadar saatlerce elini izledim. Bir lokantada yemek yerken bile gözlerim sürekli onun karnına gitti. İçinde bebeğimiz vardı. Maddie'nin zarar vermeyeceğimi söylediği bebeğimiz.

Motel odamıza girdiğimizde duş aldım. Geri döndüğümde Maddie yatağın yanında duruyordu. "Daha iyi misin?" diye sordu. Sorusuna cevap vermedim. Kanım damarlarımda hızla dolaşıyordu. Alevler oradaydı. Ama yanmalarına izin verdim. Bana zarar veremezlerdi. Maddie öyle demişti.

"Alev?" diye sordu. Onun durduğu yere doğru yürüdüm. Saçlarımdaki su gözlerime damladı. Duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Maddie'nin eli yüzüme geldi. Avucunu yanağıma bastırdı. Eğilerek onu öptüm. Dudaklarımız birbirine değdi. *Onu incitmeyeceksin*, dedim içimden kendime. Geri çekildiğimde elbisesinin askılarını omuzlarından ittim. Maddie'nin nefesi kesildi. "Alev," diye fısıldadı. Elbise beline kadar düştü. Elbisenin askılarını Sütyeninin askıları kollarından aşağı iniyordu. Maddie çözdü. Onu gördüğümde iç çektim. Elbiseyi kavrayıp bacaklarının üzerine çektim. Diz çöktüm. Elbiseyi yana atarak Maddie'ye baktım. Bana gülümsüyordu. Kahrolası gülümseme. Külotunu indirdim, sonra ellerimi kalçalarına koydum. Maddie nefesini tuttu. Karnına baktım. Daha önce bakamamıştım. "Flame, bunu yapmak zorunda değilsin..." Maddie sözünü kesti.

Ellerimi karnına götürdüğümde kalbim deli gibi çarpıyordu. Kanımdaki alevler gittikçe yükseldi, ama onları görmezden geldim ve bastırdım. Avuçlarımı karnına götürdüm ve orada bıraktım. Maddie yumuşak bir ses çıkardı. Gözlerimi açıp onunla göz göze geldim. Ağlıyordu. *Ağlıyordu...* Ellerimi geri çektim. Onu incitmiştim. Yanılmıştı. Onu incitmiştim! "Hayır," dedi Maddie. Ağlamaktan sesi kısılmıştı. "Hayır bebeğim, incinmedim." Ellerimi tuttu ve tekrar karnına bastırdı. "İyi hissettiriyor." Maddie'nin gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Mükemmel hissettiriyor. Sen, çocuğumuzu tutarken... mükemmel."

"Zarar vermiyor muyum?" Dedim. Maddie gülümsedi ve başını salladı. Sonra nefesi kesildi. Avuçlarımın altında bir şeyin hareket ettiğini hissettim. Elimi hareket ettirmeye çalıştım. ama Maddie ellerini karnının üzerinde tuttu. "Bebeğimiz hareket etti." Maddie güldü. "Flame, bebeğimiz merhaba demek için uyandı." Parmaklarıyla saçlarımı taradı. "Bebeğimiz babasına merhaba demek için uyandı." Maddie gözyaşlarını geri çekti. "Bebeğimiz bunun için uzun zamandır bekliyordu, Flame. Ama beklediğine değdi. Sen her zaman beklemeye değersin."

Gözlerim yandı ve boğazım ağrıdı. Bunlar benim için garip duygulardı. Ellerimi Maddie'nin karnında tuttum. Bebek hareket etmeye devam etti. Durmasını hiç istemedim. Hareket durduğunda alevlerim parladı. "Sorun yok," dedi Maddie, ben daha konuşmadan. "Bebek Cade az önce uykusuna geri döndü."

Maddie'nin gözlerinin içine baktım. "Ama bebek iyi mi?"

"Evet, bebeğim," dedi Maddie. "Söz veriyorum."

Kanımdaki alevler soğudu. Elimi Maddie'nin karnında gezdirdim ve sonra eğildim. Eğildim ve yumuşak tenini öptüm. Maddie ağlamaya başladı. Ayağa kalktım ve ellerimi Maddie'nin yanaklarına koydum. "Neden ağlıyorsun? Üzgün müsün Maddie?"

"Hayır," dedi Maddie ve bileklerimi tuttu. "Mutluyum, Alev. Çok mutluyum." Alnını benimkine dayadı. "Seninle çok gurur duyuyorum. Seninle gurur duyuyorum."

Sana kocam olarak sahip olduğum için çok şanslıyım. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Sen bir savaşçısın. Sen benim kalbimsin."

"Senin için savaşıyorum," dedim ve dudaklarını öptüm. Elim karnına doğru gitti. "Ben de bebeğimiz için savaşmak istiyorum."

"Benimle seviş," diye fısıldadı Maddie ve havluyu belimden çekti. Bizi yatağa götürdü ve uzandık. Karımın üzerine süründüm ve onu öptüm. Damarlarımda alevler kıpırdandı ama yanmalarına izin verdim. Maddie eğer ben yanarsam birlikte yanacağımızı söylemişti. Ama alevler ona dokunmuyor gibiydi. Dudaklarını öptüm. Boynunu ve göğüslerini öptüm. Maddie'nin elleri saçlarımı taradı. Karnını öptüm. Uyuyan bebeğimizi öptüm. Yatağa geri döndüğümde dedim ki, "Onu seviyorum. Sen."

"Ben de seni seviyorum bebeğim." Maddie beni üstüne çekti. İçine doğru ittim. Maddie inlerken boynum gerildi, kolları sırtıma dolandı. Beni daha yakına çekti. Onu doldururken inledim. Karımı öptüm. Onu öptüm ve ileri geri hareket etmeye başladım. Bakışlarımı Maddie'nin gözlerine kilitledim ve asla başka tarafa bakmadım. O benim her şeyimdi.

Yapamadım

Onsuz yaşayamam. O beni kurtardı. Beni hep kurtardı. Beni kötülükten, karanlıktan kurtardı. Beni yalnızlıktan kurtardı.

"Alev," diye fısıldadı. Yanakları kızardı, daha ağır nefes aldı. Daha hızlı ve daha hızlı hareket ettim. Alevler kanımda gittikçe daha sıcak bir hal alıyordu.

Ateşin tutuştuğunu hissedene kadar kan damarlarımda daha da hızlı aktı.

Maddie'nin gözlerine bakmaya devam ettim.

"Yangın," diye fısıldadım, panikleyerek.

"Sizi yakmayacak," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bize zarar vermeyecek. O şeytani değil. *Sen* kötü değilsin. Siz iyilik ve ışıksınız."

Maddie gülümsedi. "Ve sen de benimsin."

"Benim," diye tekrarladım daha sert ve daha sert iterek. Bacaklarım yanıyordu. "Benim."

Maddie'nin dudakları aralandı ve yüksek sesle inledi. "Alev."

Boşaldım. Başımı Maddie'nin boynuna yasladım ve boşaldım.

Maddie'nin elleri sırtımdaydı. Parmakları bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Başımı kaldırdığımda Maddie bana gülümsedi. "İyi misin?"

Nehri, Yeşaya'yı düşündüm. "Tanrı'nın onu kurtardığına gerçekten inanıyor musun? Cennette olduğuna?"

"Evet," dedi Maddie ve ben de yana doğru yuvarlandım. Maddie yastığımı paylaştı. Ellerimi onun belinde tuttum. *"Her şeyin bir zamanı ve bir mevsimi vardır."*

Göklerin altındaki her faaliyet için; doğmak için bir zaman ve ölmek için bir zaman, bir

ekme zamanı ve sökme zamanı, öldürme zamanı ve iyileştirme zamanı, yıkma zamanı ve inşa etme zamanı, ağlama zamanı ve gülme zamanı, yas tutma zamanı ve dans etme zamanı..."

"O da ne?" Boğazımda bir yumruyla sordum.

"Vaiz Üçüncü Bölüm: Birden Dörde Kadar Olan Ayetler." Maddie dudaklarımı öptü. Parmağıyla kaşlarımı düzeltti. "İyileşme vaktin geldi Alev. Artık yas tutmanın değil, gülmenin zamanı geldi. Isaiah'ı kalbinde sevgi ve ruhunda mutlulukla düşün. O güvenli bir yerde.

karanlık." Maddie göğsümdeki alev dövmesinin izini sürdü. Bu his karşısında tısladım. "O ışığın içinde, Alev. Senin de karanlıktan çıkma zamanın geldi."

"Beni neyin mutlu ettiğini bilmiyorum... senin dışında," diye fısıldadım. Bakışlarımı Maddie'nin karnına indirdim. Bebeğimizi için mutlu olmak istiyordum. Ama aynı zamanda korkuyordum. Bebeğimizi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum. "Ya kötü bir baba olursam," diye mırıldandım. Korku iliklerime kadar işlemişti. "Ya babam gibiysem ama bunu henüz bilmiyorsam? Ya bebeğimize zarar verirsem?"

"Mümkün değil," diye karşı çıktı

Maddie. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum. Kalbinin gerçeğini ve ruhunun planını biliyorum." Maddie yanağımı öptü. "Tanıdığım herkesten daha çok seviyorsun." Diğer yanağımı da öptü. "Beni hiç kimsenin koruyamadığı kadar diğerini." Alnımdan öptü. "Benim için her şeyi yaparsın." Maddie sonra dudaklarımı öptü. "Bunu çocuğumuz ve daha fazlası için yapacaksın." Elimi tuttu ve karnının üzerine koydu. "Bu bebeğe sahip olduğumuz için Tanrı'ya her gün şükrediyorum.

bir baba olarak. Yaşayan en şanslı çocuk olacak. Bebeğimiz bizim yaşadığımız dehşetten uzak büyüyecek."

"Evdeki çocuklar gibi mi?" Dedim.

"Evdeki çocuklar gibi." "Güldüler."

Maddie başıyla onayladı. "Ve çocuğumuz da gülecek."

"Gülüştüğün sesini seviyorum," dedim ona. "Bebeğimizin de senin gibi gülmesini istiyorum." Güldüğümü hatırlayamıyordum.

"Bunu yapabiliriz Alev. Ruhlarımız hâlâ parçalanmış olabilir ama iyileşiyorlar. Bir gün, geriye sadece silik yaralar kalacak."

Pek bir şeye inanmıyorum," diye itiraf ettim. Gözlerim kapandı. Yorulmuştum. "Ama ben sana inanıyorum Maddie. Sana her zaman inandım." Ellerim bebeğimizi korurken ve Maddie'nin başı benimkine yaslanmışken uykuya daldım. Alevler kanımdaydı ama yakmıyordu. Isaiah annesiyle birlikte cennetteydi... ve şimdi uyuyabilirdim.

On Üçüncü Bölüm

Maddie

Birkaç ay sonra.

"Buraya gel, bebeğim," dedim. Charon koşarak oturduğum yere geldi. Ellerimi çıırtım ve o da kıkırdadı. Önünde Hades Hangmen amblemi olan siyah bir tulum giymişti. Simsiyah saçları Mae'ninkiyle aynı tondaydı. Ve gözleri buz mavisiydi. Çok güzeldi. Talitha ve Azrael yerde yuvarlanıyor, canları istediğinde sürünüyorlardı. İkisi de Lilah ve Ky gibi sarışın ve mavi gözlüydü.

"Kankalarım nerede?" Sia, Mae'nin evine girdi. "Ahh!" diye övdü Azrail'i. Azrail gülümsedi, salyası aktı ve ona doğru süründü. Onu kucağına aldı ve yanağından öptü. "Nasılmış benim küçük kalp kırıcım?" Azrail kıkırdayana kadar onu öptü. Gülümsemekten kendimi alamadım. "İşte orada! İşte burada!" Sia Azrael'i tekrar yere bıraktı ve Talitha'yı kucağına aldı. Sia Lilah'yı yanağından öptü. "İkiz doğurduktan sonra nasıl böyle görünebiliyorsun?" Gözlerini devirdi ve sonra onları Mae'nin üzerine koydu. "Ve sen! Nerede o karanlık çevreler? Cimrilik mi?"

"Merhaba Sia," dedi Mae ve Sia'ya bir içki hazırlamak için ayağa kalktı. Sia, Beauty ve Letti'nin yanına oturdu. Adelita diğer tarafta Beauty'nin yanındaydı ve Phebe ile Sapphira da onların yanına oturdu. Bella benim yanıma oturdu.

"Nasıl hissediyorsun Madds?" Beauty sordu.

Kocaman karnımı kucaklarken, "Çok büyük," diye cevap verdim. Üç gün gecikmişim. Bebeğimizle tanışmak için heyecanla bekliyordum. Sabırsızlanıyordum.

"Rahibe Ruth evinizi hazırlamayı bitirdi mi?" Mae sordu.

"Evet. Ve ben doğuma girer girmez bize gelecek. Yardımlarına ihtiyacım olursa diye hastaneye de haber verecek."

"Kahretsin, hayatım. Sen benden daha cesur bir kaltaksın, evde doğum yapıyorsun. Bütün ilaçları bana ver diyorum!" Sia söyledi.

Lilah kaşlarını kaldırdı. "Bize söyleyeceğin bir şey mi var, Sia?" "Tabii ki hayır! Henüz çocuklar için hazır değilim." Genişçe gülümsedi ve göz kırptı. "Ama Adamlarımla pratik yapmayı çok seviyorum."

"Seçtiğin isimler var mı Maddie?" Adelita sordu. "Evet."

"Ve sen bize söylemeyecek misin?" Beauty, Charon'u kucağına alıp karnını gıdıklayarak sordu. Odanın öbür ucundan bana şakacı bir şekilde bakarken ben de güldüm.

"Hayır," diye reddettim, vurgulamak için çıkık karnımı ovuşturdum.

"Yakında hepiniz öğreneceksiniz."

Beauty, Charon'u biraz daha gıdıklayarak, "Maddie Teyzen tam bir baş belası," dedi. "Tam bir baş belası!" Yeğenimin mutluluğuna gülümsedim. Bulaşıcı bir şeydi. Ve çok seviliyordu. Kulüpteki herkes tarafından şımartılmıştı. Odanın öbür ucundan Mae'ye doğru koştu ve kollarını ona doğru uzattı. Mae onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Bu manzara karşısında kalbim sıkışmıştı. Yakında bu yakınlığa sahip olacaktım. Çocuk sahibi olacağımı hiç düşünmemiştim.

Onları doğurmama izin verilecek bir hayatım olabileceğine asla inanmadım. Eğer bir lanetli Tarikat'ta hamile kalsaydı, çocuk annesinden alınır ve bir daha görülmemek üzere başka bir yere gönderilirdi; tıpkı Rider ve Judah'ın Ruth'tan, Sapphira'nın Phebe'den, hepimizin annelerimizden alındığı gibi.

"Çok şanslıyız," derken buldum kendimi sessizce. Tüm konuşmalar kesildi. Bella uzandı ve elimi tuttu. Gözlerim yaşlarla doldu. Onları çabucak sildim. Mae'nin, Lilah'nın, Bella'nın ve Phebe'nin gözleriyle karşılaştım. "Tarikat'ta kalsaydık böyle bir sevgiyi asla bilemezdik." Fark ettim ki

Phebe gerildi ve gözlerim ona kaydı. "Ya da kucağımızdan koparılan çocuğun yasını tutardık." Sapphira Phebe'nin yanına yaslandı ve başını annesinin koluna yasladı. Sapphira'ya hayrandım. Sessizdi, çok sessizdi. Sonunda okulu bırakmadan önce çok az okula gitmişti.

Aslında son birkaç aydır Sapphira kulübeden neredeyse hiç çıkmamıştı. Phebe gerilemiş olmasından korkuyordu. Sapphira hiç konuşmazdı. Phebe onun

Sapphira'nın dış dünyadaki kısa deneyiminin onun için çok fazla olduğuna inanıyordu. Adım atmasına yardımcı olmak yerine, kendi içine çekilmişti.

Zane ve Grace dışında hiç arkadaşı yoktu. Ne

Asher'la olan küçük teması kesilmişti. Asher motosiklet dükkanında Tank ve Bull ile çalışmaya başlamıştı. Durumu iyiye gidiyordu ve ben onunla gurur duyuyordum. Bir süre için başının belaya girmesinden, geri dönemeyeceği bir şeye sürüklenmesinden korktum.

Mae Charon'a sarıldı. Lilah Talitha'yı, Sia da Azrael'i kucakladı. Mae, Charon'un siyah saçlarının tepesini öperken, "Buna dayanamazdım," dedi.

"Ben de

Ona duyduğum sevgi... rakipsiz. Onu benden almak, kalbimin tamamını söküp atmak ve geriye sadece kocaman bir delik bırakmak olurdu."

"Ben yaşayamazdım..." Lilah başladı, sonra durakladı. Sulu mavi gözleri kan kardeşi Phebe'ye kaydı.

Phebe Sapphira'ya daha sıkı sarıldı. "O..." Phebe yanağını Sapphira'nın başına bastırdı. "Ruhsuzdum. Onu benden aldıklarında Onu tekrar bulana kadar ruhsuzdu." Phebe parmağını Sapphira'nın çenesinin altına koydu ve güzel yüzünü kaldırdı. Sapphira'nın yanakları ıslaktı ama gözleri periliydi. Her zaman öyleydiler. Hepimiz o dönemde iğrenç zulümlere maruz kalmıştık.

Davut Peygamber'in öğretilerine uygun olarak Tarikat'ın ve müritlerin ellerine teslim edildi. Ama Sapphira'nın hepsinden daha çok acı çekmiş olmasından korkuyordum. Sadece şunu biliyordum.

karşılaştığı dehşetlerle ilgili buzdağının görünen kısmı. Kendime izin verdiğimde

Genç ama yürek parçalayıcı hayatını düşününce, bir daha kimseye nasıl güvenebileceğini merak ettim. Bebeğimin hareket ettiğini hissettim ve içimi sempatik bir yıkım kapladı. Hiç aşık olabilecek miydi? Kendi çocuğuna sahip olabilecek bir konumda olabilecek miydi? Eğer Flame olmasaydı, ben de olmazdım. Onu karanlıktan aydınlığa çıkaracak birini bulması için dua ettim. Onun tatlı doğasına ve kırılgan kalbine layık birini. Ona tapacak ve onu geçmişinin hayaletlerinden koruyacak biri.

"Artık onları tanıyacağız," dedi Phebe ve Sapphira'yı yanağından öptü. Sapphira'nın annesine karşı sevgi dolu gülümsemesi neredeyse beni mahvediyordu. O anda duygularım çok gergindi. Ama Sapphira söz konusu olduğunda kalbim her zaman açıktı. Bana Alev'den önceki halimi hatırlatıyordu. Onu mutlu görmek için elimden gelen her şeyi yapardım.

"Phebe?" Lilah dikkatle söyledi. "Hamile misin?" Nefesimi tutmuş cevabı bekliyordum.

"Hayır," diye cevap verdi. Ama yanakları kızarmıştı. Phebe elini cebine attı ve parmağına bir yüzük geçirdi. "Ama ben nişanlıyım." Bakışlarını yere indirdi. "AK bana evlenme teklif etti..." Gülümsemesi saf bir mutluluk yayıyordu. "Ve ben de evet dedim."

"SİKTİR EVET!" Beauty sandalyesinden fırladı ve Phebe'ye sarılmak için odanın diğer ucuna koştu. Teker teker ayağa kalktık ve onu tebrik ettik. "Doğru.

Ne zaman düşündünüz?" Beauty sordu. "Çünkü hepiniz her şeyi planladığımı biliyorsunuz!" Ellerinı çıııııı. "Yeni kulüp binası neredeyse bitti. Mükemmel olacak."

Kapı arkamızda açıldı ve Styx içeri girdi. Önündeki manzarayı geniş ve biraz da korkulu gözlerle izlediğinde güldüm. "Prez!

Lanet olası bir düğün olacak! Her zamankinden daha fazla etrafta olmama hazır olun." Styx Beauty'ye başıyla onay verdi.

"Baba!" Charon Mae'nin kollarından sıyrıldı ve paytak paytak odanın öbür ucuna, Styx'in yanına gitti. Styx'in gülümsediğini nadiren görürdüm. Ama Charon'u kucağına alıp oğlunun tombul kollarını boynuna doladığında Styx'in gülümsemesi gözden kaçacak gibi değildi. Mae onları selamlamak için yanlarına gitti. Styx elini Mae'nin başının arkasına koydu ve onu dudaklarına çekti. Mae'nin gözleriyle buluşma şekli, Styx'in onu ne kadar çok sevdiğini kelimeler olmadan gösteriyordu. İkisini de sevdiğini.

Gözlerimi manzaradan alamıyordum. Korkudan karnıma ağrılar girdi. Aklımın gözünde Flame'i mükemmel, şefkatli bir baba olarak görebiliyordum. Ama bebeğimiz nihayet dünyaya geldiğinde nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Gözlerimi kapattım ve karnıma öpücükler kondurduğunu hissettim. Bunu her gün yapıyor, bebeğimiz daha dünyaya gelmeden ona tapıyordu. Bir eli karnımda, diğer eli bana sarılmış bir şekilde uyurdu. Ama yine de gözlerinde korkunun titreştiğini görüyordum. Bazen uyandığımda bebeğimizin yanında volta atıyordu.

Yatakta, kollarındaki yara izlerini inceliyor, parmaklarıyla damarlarında aşığı yukarı geziniyordu.

"Maddie?" Gözlerimi açtığımda Bella'yı yanımda buldum. "İyi misin?" Başımı salladım ve kendimi Styx'in Charon'u mutfağı götürüşünü izlerken buldum. Charon'un kulağına fısıldıyordu. Boğazımdaki yumruyla savaştım.

"Styx Charon'la konuşuyor," dedim Bella'ya. Kız kardeşlerimiz Phebe'nin etrafında toplanmıştı. O çok mutluydu. Mutlu olmayı o kadar çok hak ediyordu ki. Styx'i tekrar buldum. Bir bira içiyor, Charon'u dışarıya, verandaya doğru yönlendiriyordu. Ve sürekli Charon'la konuşuyordu. Styx, Hangmen Dilsiz, oğluyla rahatça konuşuyordu.

"Çoğı erkek baba olunca değışir," dedi Bella. Sandalyeme oturdum. O da yanıma oturdu. "Ruth'la birlikte birçok doğuma yardımcı oldum." Bella'nın gözleri düşünürken odağını kaybetti. "Çocuklarını gördüklerinde içlerinde bir şeyler değışiyor. Sanki bu küçük bebeğı sevmek ve korumak için içlerinde çok eski bir içgüdü harekete geçiyor." Gülümsedi. "Bu gerçekten görülmesi gereken güzel ve güçlü bir şey." Ellerime baktım. Parmaklarımla oynuyordum. Bella bunu görmüş olmalıydı. "Alev daha iyi mi?"

Aklıma kocamın yüzü geldi. Daha iyiydi. Aylar öncesine göre daha iyi. Ama tökezlediğini gördüğüm zamanlar da oldu. Birkaç gün orada burada, bir hafta zorluklar... Öyle günler oldu ki

Alevler onun için başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Yanında oturduğu geceler vardı.

Bebekle ilgili bir sorun çıkarsa diye yatağında karnımı izliyordum.

Babasının sesinin Flame'i onun kötü olduğuna ikna ettiği geceler.

Alev'in rüyasında Yeşaya'nın ona geldiğini ve ölümünden onu sorumlu tuttuğunu gördüğü geceler. Bunlar en kötü olaylardı. Kırıldığında, Flame dizlerinin üzerine çöktü ve bana çocuğumuzu öldüreceğinden korktuğunu söyledi.

"Rider'la konuştum," diye açıkladım. "Bana Flame'in hiçbir zaman Geçmiş travmalarından arınmış. Her an nüksedebileceğini. Ama nüksederse, daha önce pek çok kez yaptığı gibi yeniden ayağa kalkacaktı." Bella'ya döndüm. Onun elini tuttum. "Bebeğimizi sevmesini istiyorum," diye fısıldadım. Bu benim en büyük korkumdu. Yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim ama birçok kez düşündüğüm bir korkuydu. "Flame'in bebeğimizi görmesini ve onun babası olduğunu bilmesini istiyorum." Bella sırtımı okşadı. "Ya yapmazsa Bella? O zaman ne yaparız?"

"Yapacak," diye güvence verdi Bella. "Alışması zaman alabilir.

Alışamayabilir de.

anlık olacak. Ama onları da en az *senin* kadar sevecektir. Maddie, seni sevdiği gibi..." diye devam etti. "İnançlı ol kardeşim. O kendi yolunu bulacaktır."

Başını salladı. Esniyordum, zaten yorgundum. Sırtım bir gün boyunca ağrımişti,

sancılar karnımda dalgalanıyordu. Rahatsızdım ve bebeğimi karşılamaya hazırdım. "Ayağa kalkmama yardım eder misin?" Bella'ya sordum. Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Sırtımı gerdim ve Phebe'ye doğru yürümeye

başladım.

ve kutlama yaparken keskin bir ağrı karnımı kesti. Acının şokuyla irkilerek eğildim.

"Maddie?" diye seslendi Bella, endişeyle. Kız kardeşime baktım, aniden ıslak sıvının uyluklarımın iç kısmına doğru aktığını hissettim. Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Suyun geldi," dedi Bella. Mae ve Lilah koşarak yanıma geldiler. Birden sinirlerim gerildi.

"Maddie," dedi Mae ve kapıya doğru gitmeme yardım etti. "Seni eve götürmemiz gerek." Bella kenara çekilirken Lilah diğer elimi tuttu.

Bella cebinden cep telefonunu çıkararak, "Ruth'u arıyorum," dedi. Mae ve Lilah beni verandaya getirdiler.

"Nefes al," dedi Mae, uzun saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayarak. "Bunu yapabilirsin, kardeşim." Yanağıma bir öpücük kondurdu. Onun açık mavi gözleriyle buluştum. Bella ve şimdi de Charon ile paylaştığı göz rengi. "Yakında kızınla ya da oğlunla tanışacaksın." O bu sözleri söylerken kalbim çiçek açtı ve iliklerime kadar işleyen korkuyu kovdu.

"Kızım ya da oğlum," diye fısıldadım gözlerimi kapatırken. *Kızım ya da oğlum...* Anne olacaktım.

Uzaktan bir kamyonun kükreme sesi geldi. Mae'nin evinin önünde durdu. Asher kamyondan atladı. "Maddie!" diye bağırdı ve verandaya geldi. "İyi misin?" Koyu renk gözleri karnıma baktı.

"Bebek geliyor," dedim. Gülümsedim ama bunu yaparken belime keskin bir ağrı daha saplandı. Nefesimi tuttum ve gözlerimi sıkarak acının geçmesini bekledim.

"Kahretsin, Maddie!" Ash sinirli bir şekilde ellerini saçlarında gezdirdi. Batı Virginia'dan döndükten sonra Asher'a aday öğretmenlik görevi geri verilmişti. Onunla çok gurur duyuyordum. Çok iyi gidiyordu. Slash'ın ölümünden sonra iyileşmeye başlamıştı. Davranışları için Styx'ten özür dilemiş ve Tank ve Bull'un yanında bir çıraklık bulmuştu. Gelişiyordu. Onun için tek istediğim buydu.

Bella yolcu kapısını açarak, "Onu kamyonete bindirmeliyiz, Asher," diye emretti. İçeriye oturdum ve başka bir acı kükreyerek canlandığında tekrar nefesimi tuttum. "Nefes al Maddie." Bella benimle birlikte nefes aldı. Onun ritmini taklit ettim ve o da başını salladı. "Nefes almalısın. Ruth'un öğrettiklerini hatırla Sen." Asher şoför mahalline bindi. Bella yanıma oturdu.

Mae, "Takip edeceğiz," diye bizi bilgilendirdi ve elimin arkasını öptü. "Yakında seninle olacağız. Maddie." Mae'nin gözleri yaşlarla doldu. Bu benimkilerin de dolmasına neden oldu. "Yakında anne olacaksın," dedi yanağımı okşayarak. Onun sıcaklığına yaslandım. "Benim küçük kız kardeşim..."

"Mae..." Cevap olarak fısıldadım. O geri çekildi ve Bella kapıyı kapattı. Bella elimi tuttu.

"Hazır mısın Maddie?" Bella sordu. "Asher, gidelim." Asher arabayı bahçeden çıkardı ve çakıllı yoldan kulübemize doğru ilerledi.

"Alev mi?" Başka bir acı geldiğinde sordum. Bella'nın elini sıktım ve onun talimatıyla nefes verdim.

"Koşuya çıktı. Bella beni arar aramaz AK'yi aradım. AK, onlar eve dönene kadar Flame'e bundan bahsetmeyecek." Asher gözlerime baktı ve ben de anlayışla başımı salladım. Flame paniğe kapılırdı. Eve dönmek için pervasızca at sürerdi. Onun güvende olmasına ihtiyacım vardı. Hepimizin ona ihtiyacı vardı. "Geliyorlar.

Şimdi evde. Bir saate kadar gelir."

"Benimle kal," dedim Bella'ya, Alev'in gecikmesinden dolayı aniden paniğe kapılmışım.

"Onlar gelene kadar burada kalacağımı biliyorsun. Sonra Ruth'a yardım edeceğim.

Mae ve Lilah da destek için gelecekler." Bella alnımdan dökülen saçlarımı geriye doğru sildi. Kamyonun içi sıcaktı ve saçlarım tenime yapışmıştı.

"Eskiden olduğu gibi," diye anımsadı Bella. Tarikat'taki Lanetli konutu görmek için gözlerimi kapattım. "Her zaman birbirimizin yanındaydık," diye onayladı Bella. Ben de başımı salladım. Her zaman biz dördümüzdük -Jezebel, Salome, Delilah ve Magdalene- Havva'nın Lanetli Kız Kardeşleri. Bella'nın elimi tutuşu kendi yansımam kadar tanıdık.

Kaç gece kanlar içinde ve yara bere içinde odamıza döndüm, Kardeş Moses tarafından o kadar agresif bir şekilde alındığım için yürüyemiyordum, sadece

Sonra da Bella'nın ben dinlenirken elimi tutmasını mı? Mae'nin bir bezle cildimi yıkaması, Musa Kardeş'in dokunuşunu cildimden silmesi. Lilah kulağıma usulca şarkı söylerdi - aynı zamanda kırılan ruhumu yeniden inşa etmeye çalışırken güç ve kurtuluş duaları fısıldardı.

"Tutsak olsak da şanslıydık," diye Bella'yı ikna etmeye çalıştım. Kız kardeşimle yüzleştim ve onun güzel yüzüne kazınmış hüznü gördüm.

"Cehennemden geçiyor olsak da birlikteydik. Hâlâ da birlikteyiz."

Bella başını benimkine yasladı. "Her zaman, Maddie. Şimdiki ve gelecekteki çocuklarımız birbirlerine karşı aynı sevgiyle büyüyecekler. Artık acı yok."

Kamyon durduğunda "Artık acı yok," diye yineledim. Asher önce kulübenin sonra da kamyonun kapısını açtı. Rahibe Ruth arkamızda durdu. Onu babam kullanıyordu. Bella arabamdan inmeme yardım etti.

"Hazır mısınız?" Rahibe Ruth yüzünde geniş bir gülümsemeyle sordu. "Evet," dedim. Babam diğer elimi tuttu.

"Maddie. Bunu yapabilirsin. Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin." "Teşekkür ederim," diyerek iltifatını kabul ettim ve elini sıktım. "Teşekkür ederim.

Ben ve kız kardeşlerim için babamızla olan ilişkimiz yavaş yavaş geliyordu. İyi bir adamdı ama hayatımız boyunca bize yabancı olmuştu. Konuşurduk. Bizi ziyaret etti. Ve biliyordum ki, bir gün kız kardeşlerim ve ben onu

Baba olmak için yanıp tutuştığını biliyordum. Ben kulübeye girdikten sonra babam gitti ve Asher kapının yanında beklemeye başladı.

"Flame için dışarıda bekle," diye seslendi Bella Asher'a. "Geldiğinde bize haber ver."

"Tamam." Asher rahatlayarak nefes verdi ve verandaya çıktı. Bella'ya gülümsedim, ona evden çıkması için gereken bahaneyi sunduğunu biliyordum.

"Seni bu kirli elbiseden çıkaralım ve yeni yıkanmış bir gecelik giydirelim." Rahibe Ruth telaşlandı. Elbiseyi tutarak banyoya doğru yürüdüm.

Başka bir acı dalgası vücudumu sardığında battım. Rahibe Ruth, "Nefes al," diye talimat verdi ve ben de onun yavaşça verdiği nefesi takip ettim. Üzerimi değiştirdikten sonra oturma odasında volta atıp kapıyı gözledim. Alev'in en ufak bir işaretini ve motosikletinin gelişini dinledim.

Rahibe Ruth, "İzin verin sizi muayene edeyim," dedi ve beni yatağa götürdü. Uzandım ve Ruth beni muayene ederken yüzümü buruşturdum. Kaşları aşağıya doğru çekilmişti. "Bir süredir ağrı hissediyor musun Maddie?"

"Sırtım bütün gün ve dün gece ağrıdı." Ellerimi karnıma sürttüm. "Oldukça fazla ağrım vardı ama Braxton Hicks olduğunu düşündüm."

"Beş santimetre genişledin Maddie. Aktif doğum sürecindesin." Yutkundum. Ellerimin titremeye başladığını hissettim. "Ağrın şimdi nasıl?" Ruth sordu. Tam o anda vücuduma keskin bir ağrı saplandı ve gözlerimi

kapattım,

Acı içinde nefes almaya çalışıyordum. Bella'nın elini sıkıca kavradım ve acının dinmesini bekledim. Acı geçince tekrar yatağa uzandım.

Bella bir bardak buzlu suyu dudaklarıma götürdü.

Kapı açıldı ve başımı kaldırdım, Alev olmasını istiyordum. Mae ve Lilah içeri girdiler. Yatağın etrafında dururlarken Bella onlara "Aktif doğum, beş santimetre," diye seslendi.

"Maddie," dedi Mae ve diğer elimi tuttu. "Bu iyi bir şey. Bebeğin çok yakında burada olacak." Alnıma bir bez bastırdı. "Buna degecek, söz veriyorum. Tüm acılara degecek."

"Alev mi?" Ben sordum.

"Yola çıktı," diye doğruladı Lilah. "Ky onunla birlikte, AK ve Viking de. Neredeyse eve varmak üzere olduklarını söyledi." Lilah cep telefonunu kaldırdı. Gözlerimi sıkıca kapattım. "Ona burada ihtiyacım var. Burada olmasına ihtiyacım var." Bacaklarımı yataktan kaldırdım. "Ayağa kalkmam lazım. Yürümem lazım." Ruth kalkmama yardım ederken ısrar ettim.

Yatak çerçevesine tutundum, vücudumdaki baskı artınca inledim. çok büyük oldu. Bella sırtımı ovdu. Ruth ile aynı anda nefes aldım.

Gözlerimi kapattım ve Flame'i düşündüm. Zihnim beni The Order. Beni Hangmen'in Mae için geldiği güne götürdü. Tutulduğumuz hapisane hücresi açıldığında, deri giysili adamların önünde durdum. Daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyorlardı. Ve havarileri öldürmüşlerdi. Kardeşim Musa'yı öldürmüşlerdi.

İşkenceci. Biri beni ondan kurtarmıştı. Bıçaklanarak öldürülmüş ve bir ağaca asılmış olan Kardeş Musa'ya baktım. O anda yıllarca çektiğim acı ve ıstırabın eriyip gittiğini hissettim. Bir coşku duygusu bedenimi sardı. Ciğerlerimin etrafındaki kafes açılmıştı.

"Onu kim öldürdü?" Şeytanın adamlarıyla tekrar karşılaştığımda sormuştum. *"Sen miydin?"* Alev'e sordum. Beni büyülemişti - koyu renk saçları, koyu renk gözleri, tenini süsleyen alev dövmeleeri. Kurtarıcım, beni esaret zincirlerimden kurtaran adam. O benim için bir şeytanın adamı değildi. O benim kurtarıcımdı. O benim meleğimdi.

"Evet, o herifi öldürdüm," dedi.

"Teşekkür ederim." Kollarımı ona doladığımda deri kokusunu hatırladım, yanağımı göğsüne yaslamıştım. Kaslı kollarının gerildiğini ve sonra beni sardığını hatırladım. Bana sarıldı ve içimde bir şeyler değişti. Kalbimin ölmüş olan bir parçası yeniden canlandı. Yeniden dirildim. Alev dedikleri bu adam için yeniden doğmuştum... ve şimdi onun bebeğini doğuruyordum. Bizim bebeğimizi. Mucizemizi.

Dışarıdan kükreyen motosiklet sesleri geliyordu. "Alev," diye mırıldandım.

Seslerin alçak mırıltısını duydum, sonra, "MADDIE!" Alev kapıyı kırarak içeri girdi. Başımı kaldırdım ve sevdiğim adamı nihayet burada görünce gözlerim yaşardı. Ellerimi uzattım ve Flame'in gözlerinin açıldığını gördüm.

yatak çerçevesini tuttuğumu görünce. Dik durdum ve elimi uzattım. Flame'in ayakları titredi ama bana doğru geldi. Gözleri her santimetrekaremi aradı. "Maddie..." dedi usulca. Kız kardeşlerim kenara çekildi ve Flame elimi tuttu. Beni göğsüne çekti ve ben de kollarımı beline doladım, tıpkı yıllar önce komünde yaptığım gibi. Ve o zamanki gibi, beni geri çekti. Deri... deri ve kocamın ruhuma verdiği güç. "Maddie," diye tekrar mırıldandı, sonra başımı öptü.

Vücudumu bir kasılma seli kapladı. Alev'e asıldım ve acı geçen seferkinden daha güçlü olduğunda inledim. "MADDIE!" Alev ağladı ve bana tutundu. Kasılmadan sonra sarktım. Beni güçlü kollarıyla yukarı kaldırdı.

"Ben iyiyim," diye teminat verdim. Bakışlarıyla karşılaştığımda yüzündeki korku beni mahvetti. "Flame, bunu konuşmuştuk. Doğumla birlikte gelen acıdan. Hatırladın mı?"

"Seni acı içinde görmeye dayanamıyorum," dedi Flame dişlerini sıkarak. Yatağa oturmak için hareket ettim. Alev gitmeme asla izin vermedi. "Seni acı içinde görmek istemiyorum," diye tekrarladı. Yanaklarının rengi soldu ve bakışlarındaki keskin korkuyla kalbim kırıldı.

Elini tutup karnımın üzerine bastırdım. "Bebeğimiz geliyor, Flame. Bebeğimiz geliyor..."

"Maddie..." O da acı içinde görünüyordu.

"İyileşmeden önce daha da kötüleşecek," dedim ona. Elimi yanağına bastırdım. "Bebeğimiz doğmadan önce acı daha da kötüleşecek." Elini kalbimin üzerine koymasını için indirdim. "Ama buna değecek," diye güvence verdim ve başımı Alev'inkiyle buluşması için indirdim. "Buna çok değecek."

Flame odaya baktı, gözleri kaybolmuş ve tedirgindi. Bunun onun için zor olacağını hep biliyordum. Doğum sancısı. Flame benim acı çekmemle asla başa çıkamayacaktı. Sadece bunu atlatmamız gerekiyordu. Bunu atlattığımızda iyi olacaktı, kendimi ikna etmeye çalıştım.

Gözlerim ter içinde kaldı. Yatağın altımda ıslak olduğunu hissettim. Ruth'un yanımdan nefes nefese çıkardığı ritmi soludum. Flame elimi tuttu. Perişan haldeydi. Acı beni tükettiğinde, başım geriye döndüğünde ve acının bitmesini istediğimde haykırdım. "İşte bu Maddie," dedi Ruth inançla. Yatağın altına doğru ilerlediğini ve beni muayene ettiğini hissettim. "On santimetre, Maddie! Yakında ıkınabilirsin. Bebeğin çok yakında burada olacak. yakında."

Kasılma yavaşça azalırken nefes almaya çalışarak soluk soluğa kaldım. Başımı Flame'e doğru çevirdim. Gözleri kocaman açılmıştı. Kendini kaybetmişti ve yüzündeki paniği görebiliyordum. "Maddie," diye fısıldadı ve başını koluma koydu. "Sakın ölme. Ölemezsin. Ölme." Gözyaşları

kolumdan sızıyordu.

Gözlerimin yanından. Neler olduğunu anlamıyordu. Doğum onun kafasını karıştırdı. Acım kafasını karıştırmıştı. En büyük korkuları kalbini bıçaklıyordu. Ter içinde kalmıştı, dudakları ve teni bembeyazdı.

"Buradayım," diye fısıldadım. Yorgundum, çok yorgundum. Saatlerce, saatlerce acı çekmiştim. Alev yanımdan hiç ayrılmamıştı, eli hep benim elimdeydi. Ama batmakta olduğunu biliyordum. Korkuları ruhunu eziyordu.

Mae başıma soğuk bir bez bastırdı. "İkınmaya hazır mısın Maddie?" diye sordu.

"Evet," dedim kararlılıkla ve Alev'in elini öptüm. "Seni seviyorum," diye onayladım ve kocama zayıf bir gülümseme sundum. "Seni çok seviyorum."

"Maddie," diye fısıldadı.

Ani ıkınma dürtüsü güçlendiğinde Ruth'a baktım. "Şimdi," dedim. "İkınmak zorundayım."

Ruth yatağın altına doğru ilerledi. "Bebeğinizle tanışmamıza izin verin," dedi ve ben de Flame'in elini göğsüme bastırdım.

"Bebeğimiz, Flame," dedim. "Bebeğimiz..." Alev, bedenimin Ruth'a giden yolunu izledi. Nefes alış verişi çok hızlıydı ve gergin bakışları odanın içinde geziniyordu, neyse ki her seferinde bana geri dönüyordu.

"Hazır mısın?" Rahibe Ruth sordu. Derin bir nefes alarak ıkındım. Sonraki bir saat boyunca enerjimin tükendiğini hissedene kadar ıkındım. Alev sessizleşmişti

Yanımda.

"Yapamam," diye fısıldadım, sesim kısılmıştı.

"Bu son ıkınma Maddie. Bebeği net bir şekilde görüyorum," dedi Ruth. Mae diğer elimi tuttu.

"Bir kez daha ıkın, Maddie ve bebeğin burada olacak. İşte bu kadar. Sadece bir kez daha ıkın." Flame'in gözlerinin içine bakarak derin bir nefes aldım ve ıkındım. Bebeğimin doğduğunu hissettiğimde nefesim kesildi. Flame'in dudakları ayrılmıştı ama uyuşmuştu. Aslında bir süredir uyuşuktu. Zihni onu, beni rahatsızlık içinde gördüğünde hissettiği acıdan koruyordu.

Ruth'a ve kucağındaki bebeğime odaklandım. "Bir kız," diye duyurdu Ruth, minik bedenini kontrol ederek, kordonu keserek ve cildini silerek. "Bir kız bebeğiniz oldu." Muhteşem bir mutluluk dalgası içime doldu ve beni nefessiz bıraktı. Sevinçle haykırdım, mutluluk ağzımdan etrafımızdaki kutsal havaya yayıldı. Ve sonra bebeğimiz ağladı. Sesi havayı delip geçti, bu ses onu kalbime bağladı. Kendimi alamadım Ruth onu göğsüme götürürken gözlerini ondan ayırmadı.

Bebeğimizi çıplak göğsümde tutarken Mae elimi bıraktı. Sıcacık teni benimkine karşı mükemmel bir his veriyordu, sanki her zaman olması gerektiği gibi. Gözlerimden akan yaşlar görüş alanımı kapladı. Elim hala Flame'in elindeyken gözlerimi sildim ve gerçekten kızımıza baktım. Aşkımızın canlı örneğine bakarken dünya durdu, zamanın kendisi durdu. O anın büyüklüğüyle kollarım hafifçe titredi.

Ben bir anneydim.

Ben bir anneyim.

"Seni seviyorum," dedim ve başının tepesini öptüm. Kısa kesilmiş saçları beni kahkahalara boğdu. Simsiyahtı... tıpkı annesinin ve babasınıninki gibi. "Alev," diye bağırdım ve kocama baktım. Bakışları kızımıza sabitlenmişti. "Bir kızımız oldu." Ağladım. "Çok değerli bir kızımız oldu." Alev konuşmadı. Sadece kızımıza baktı. Baktı, Kollarımdaki canlı mucize karşısında nutkum tutuldu.

Kızımıza "Sen mükemmelsin" dedim ve parmağımı minik alnında gezdirdim." Gözleri açıldı ve koyu mavi gözleri bana baktı. Bu manzara nefesimi kesti ve ruhuma kaynak yaptı. "Merhaba..." Tekrar ettim. Flame'in sırtını desteklememe yardımcı olan elini sıktım. "Beatrix," dedim ve küçük kızımıza gülümsedim. "Beatrix Mary Cade."

Alev dişlerinin arasından tısladı, uzun zamandır çıkardığı ilk sestiydi bu. Gözleriyle karşılaştığımda bana bakıyordu. "Mary..." I "Annenin şerefine, Flame. Mary, seni bana veren kadın." Hıçkırıklarımı bastırdım. "Isaiah'ı kucağında taşıyan ve şu anda cennetten sana bakan kadın. Ve gülümsüyor."

"Beatrix Mary Cade," diye tekrarladı Mae yanımdan. Kız kardeşlerime baktım. Üçü de yatağın yanında duruyordu. Mae beni alnımdan öptü. "O çok güzel. Küçük Beatrix."

"Anlamı 'kutsanmış'. 'Mutluluk getiren'." Flame'in eli benimkine demir gibi kenetlenmişti. Beatrix bizim en büyük nimetimizdi. O bizim mutluluk şansımızdı. "Flame..." Tarifsiz bir sevinçle gülümseyerek, "Onu kucağına almak ister misin?" dedim. Yatağın üzerinde kaydım, "Bebeğim, onu kucağına almak ister misin?" Alev'in kızıyla tanışmasına izin vermek için hareket ettim. Alev yataktan geri çekildi, sanki çıplak bir alevdi ve o da taştan bir heykel. "Alev?" Alev elimi bıraktı ve ayağa kalktı. Gözlerini kocaman açarak yataktan uzaklaştı. Ama karanlık bakışları Beatrix'ten hiç ayrılmadı. Ona daha sıkı sarıldım. Kocamı bu kadar korkmuş görünce kalbim sıkıştı. Parmakları kollarında geziniyordu ama gözlerini Beatrix'ten ayırmıyordu, sanki gözlerini ayırsa Beatrix kaybolacaktı.

"Sorun yok," diye mırıldandım, bu kadar korkmuş görünmesinden, bebeğimizden bu kadar korkmuş olmasından nefret ediyordum. Kıymetli, narin bebeğimizden. "Her şey yolunda bebeğim. İkimiz de iyiyiz." Flame yanımızdaki sandalyeye çöktü, hâlâ bizi izliyordu. Ama onu tutmak için hiçbir hareket yapmadı. Konuşmadı. Yine de gözlerinde ona duyduğu sevgiyi görebiliyordum. Beatrix ağlamaya başladı ve yüzündeki kan çekildi. Yorgun zihnimde bir farkındalık belirdi. Isaiah ağlamıştı... Ağladığı için Alev ona sarılmıştı, sonra gözyaşları kurumuş ve ağlaması kesilmişti. "O iyi," dedim Alev'e, parmağımla yanağını okşarken kalbim eriyordu.

Elimi susamış bir adamın bir bardak suyu kavradığı gibi kavradı. Elimini iki elinin arasına aldı, sanki onu dua ederken yakalamıştım. Beatrix

Yanağını öptüğümde ağlamayı bıraktı. "Kızımız Alev," diye vurguladım, mucizemizin kabulü yüksek sesle dile getirilmişti.

Kızımıza hayranlık ve huşu içinde bakarken, Alev'in onu sevdiğini biliyordum. Elimi tutuşundan bunu hissedebiliyordum. Ama onun korkusunu da hissedebiliyordum - benim korkmuş, kaybolmuş ve kırılmış oğlum. Flame'in parmaklarını öperken, sonra Beatrix'in yanağını öperken, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kutsanmış hissettim, hak ettiğimin de ötesinde. Ve kızımızın gözlerine bir kez baktığımda, Alev'in eninde sonunda bize geleceğini biliyordum. Onun sevgisini kucaklayacaktı. O bizim kefaretimiz, kurtuluşumuz ve ruhlarımızın birleşmesiydi. Flame'e ihtiyacı olan zamanı verecek, onu korkularından uzaklaştırıp Beatrix'in sıcaklığına ve ışığına doğru yönlendirecektim.

Bir kızımız oldu.

Bizim

Beatrix'imiz.

Kalplerimiz.

Güzel kızımız.

Bölüm On Dört

Alev

Ağlıyordu. Ağladığını duyabiliyordum. Mahzenin duvarları soğuktu ve tenimi acıtıyordu. Ellerim başımın yan tarafına çarptı. Onu tutamadım. Onu tutamazdım. Ona zarar verirdim. Ama o ağlamaya devam etti.

Ağlaması kulaklarımı acıtıyordu. Onun olduğu köşeye bakmak istemedim. Bakmak istemedim. Ama ağlaması dayanamayacağım kadar yüksek sesle devam etti. İleri geri sallandım, mahzenin toprak duvarı sırtıma sürtünüyordu. "Dur," dedim gözlerimi sıkarak. "Ağlamayı kes!"

Ama yapmadı.

Kalbim hızla çarpıyor, kanımdaki alevler damarlarımı yakıyordu. Ağladı ve ağladı. Daha fazla dayanamadım. Yattığı köşeye doğru ilerledim. Sadece bez takıyordu ama teni kızarmıştı. Küçük kafasında siyah saçları vardı... ve sonra bana doğru döndü. Donup kaldım. Yüzüne bakarken hareket edemiyordum. "Beatrix," diye fısıldadım. Bana baktı. Gözleri tam bana bakıyordu. Bunu yaptığında kalbimin etrafında lanet bir yumruk vardı. "Beatrix," diye fısıldadım. Maddie'ye benziyordu. Tıpkı benim Maddie'me benziyordu. "Sana zarar vermek istemiyorum," diye yalvardım ama ağlaması daha da arttı. "Lütfen, beni yapma, beni yapma..." Beatrix çığlık attı ve ben

ileri atıldım, onun minik bedenini tutarken ılık atıyordum. Kollarımda o kadar küçüktü ki. Başı avularımin içindeydi, küçük bacakları n kollarını. Ona baktım ve gsmn sıkıştıını hissettim. Bir Şey boğazımı sıkmaya başladı, içinden ıkamadıım bir Şey. Maddie... Beatrix tıpkı Maddie'ye benziyordu.

"Maddie... yardım et," diye yalvardım ama Maddie burada değildi. Mahzende yalnızdık. Maddie lmşt. Maddie ona dokunduğım için bileklerini kesmişti. "HAYIR!" Maddie'yi yatakta hatırladığımda ılık attım. Elini tuttuktan sonra ölmüştü. Görüşüm bulanıklaştı. "Bunu sensiz yapamam, Maddie. Sensiz yaşayamam." Ama Maddie gitmişti. Beatrix'i benimle birlikte mahzene koymuştu.

Teni sıcaaktı. Çok sıcaaktı. Alevler... alevler... Alevlerin kanımda daha da ısındığını hissettim. Beatrix'in teni daha da ısındı. Sonra onun Nefesim kesildi. Bütün bu süre boyunca bana baktı. Garip nefesler almaya başladığında "Hayır," diye fısıldadım. "Bir," diye fısıldadım, onu tutmaya çalışarak nefes alıyor, umutsuzca dokunuşumla onu yakmamaya çalışıyordum.

"İki." Nefes alıp vermesi gittikçe yavaşlıyor, teninde ter birikiyordu. Ona daha sıkı sarıldım. Beatrix, benim Beatrix'im. "Hayır, lütfen," dedim, sonra gs tekrar yükseldi. "," dedim ve saymaya devam ettim. O lemezdi. O da lemezdi. "Dört... beş... altı... yedi... sekiz... dokuz... on..." Beatrix hareketsiz kaldı, sonra gsn tekrar kaldırdı, ama nefes alış verişi

farklı-it tıkırdadı. "On bir..." Fısıldadım ve gözlerimden akan su damlaları onun sıcak bedenine düştü.

Sonra hareket etmedi. Gözleri donuklaştı. Tamamen hareketsiz kaldı. Hayır, hayır, hayır! "On iki," dedim, nefes alması için onu zorladım. Ama yine nefes almadı. "On iki... on iki..." Yalvardım. Ama vücudu hareket etmedi. Gözleri kırpmadı. Cildi soğumaya başladı. Alevler onu da tıpkı Maddie'yi aldıkları gibi almışlardı. "Beatrix," dedim ama ağlamadı, hareket etmedi. Üşümeye başladı ama onu kollarımda tuttum.

Yüzü tıpkı Maddie'ninki gibi mükemmeldi. Maddie onu öperdi. Alnından. Ben de alnından öptüm. "Beni de bırakma," diye yalvardım ama gözleri kıpırdamadı. "Sen de gitme" diye yalvardım. Ama yine ağlamadı. Onu göğsüme çektim ve Maddie'nin onu tutuşunu izlediğim gibi tuttum. Onu sıcak tutmaya çalıştım ama saatler geçtikçe daha da üşüdü. O gitmişti. Maddie gitmişti. Isaiah gitmişti. Hepsi beni terk etti. Canım yandı.

ve beni terk ettiler. Babam bana hepsinin gideceğini, kimsenin beni sevmeyeceğini, benim kötü olduğumu söyledi.

Beatrix'i kollarımda tutarak uzandım. Ben de gitmek istiyordum. Alevlerin beni de alıp götürmesini istedim. Maddie ve Beatrix'le birlikte olmak istedim. Onlar neredeyse ben de orada olmak istiyordum... Onlarsız yaşayamazdım... Onlarsız yaşayamazdım...

Gözlerimi açtım ve yataktan fırladım. Bacaklarım güçsüzdü.

Duvara tutundum, nefes almaya çalıştım, nefes almaya çalıştım!

"Alev?" Maddie'nin sesini duydum. Kafamın içinde Maddie'yi yatakta ölü olarak gördüm, bileklerinden anne gibi kan akıyordu... Maddie ölmüştü... Başımı kaldırdım ve Maddie Beatrix'i kollarında tutuyordu. Beatrix ağlıyordu. Ağlıyordu. Sesi kulaklarımı acıtıyordu. Yaralanmıştı. Bir sorunu vardı.

"Neden ağlıyor?" Maddie onu göğsüne bastırırken sordum.

"O iyi, Flame. Bezi kirliydi. Ve şimdi acıktı. Onu besleyeceğim." Maddie Beatrix'i göğsünde kaydırды ve sonra elini uzattı. Başımı salladım. Ona dokunmak istemiyordum. "Gel bebeğim. Ben onu beslerken bizimle otur." Maddie gülümsedi ve göğsümde lanet bir çatlak hissettim. Başım hâlâ duvara yaslanmıştı. Maddie'nin gözlerinin yaşla dolduğunu gördüm. Acı çekiyordu. Onun canının yanmasını istemiyordum. "Bizimle zaman geçir," diye yalvardı. Sesi çatallaşmıştı. Zayıf geliyordu.

"Ben... Benim kilisem var," dedim. Sandalyeden derilerimi aldım ve üzerime geçirdim. Kesiğimi çektim.

Maddie hareket etmedi. "Şşşt," diye fısıldadı Beatrix'e. "Sanırım sana benziyor," dedi Maddie. Beatrix'in yüzünü bana doğru çevirdi. Gözlerimi kaçırdım. Yüzünü göremiyordum. Rüyamda nefes almayı bırakmıştı. Göz kırpmayı bıraktı... Onu öldürdüm. Ona zarar verdim.

"Gitmem gerek," diye ısrar ettim ve oturma odasına doğru yürüdüm.

"Seni seviyoruz," dedi Maddie ben geçerken. Durdum, sanki biri az önce mideme bir koçbaşı indirmiş gibi hissediyordum.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdim ve oturma odamızın kapısını açtım. Ash odasından çıkıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu. Başımı salladım ve dışarı çıkmak için kapıyı ittim. Motoruma atladım ve lanet motoru kükreyerek çalıştırdım. Yüksek ses Beatrix'in ağlamasını bastırdı.

"Kahretsin!" Viking bisikletine binip yanıma geldi. "Benim küçük prensesimin ciğerleri çok sağlammış." Gülümsedi. "En sevdiği amcasına çekmiş, ha?" Kaşlarını bana doğru salladı.

Açıklıktan çıktım, yanan çakıl taşlarıyla yerleşkeye doğru ilerledim. Atımı sürerken rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Ama tek görebildiğim yataktaki Maddie ve kollarımdaki Beatrix'ti. Onlara zarar vermek istemedim. Onları incitmek istemiyordum. Damarlarım zonkluyor ve derim kaşınıyordu. Onları kesmek istedim. Onları kesip açmak ve rahatlamak istiyordum.

Ama... yanmadı... Annemin sesi kafamla konuştu. Ya alevler şeytanın laneti değil de iyiliğin işaretçisiyse...

Sonra Maddie konuştu. Bisikletimi durdurdum ve parmaklarımı bileğimde gezdirdim.

"İyi misin?" AK yanımda durdu. Bileğime bakıyordu. Başımı salladım ve bisikletimden indim. Viking ve AK'yi yeni kulüp binasına kadar takip ettim. Yeni ahşap ve boya kokuyordu. Ash'i sırtımda hissedebiliyordum. Kiliseye girdik ve oturdum. Ellerimi gözlerime bastırdım ama tek gördüğüm kollarımda ölü yatan Beatrix'ti. Ya onu öldürseydim? Ya Beatrix'i tutup öldürseydim? Maddie beni asla affetmezdi. Onu seviyordu.

Maddie'nin doğumunu düşündüm. Çılgılık atmıştı. Acı içinde ağlamıştı ve ben bu konuda hiçbir şey yapamamıştım. Nefret etmiştim. Nefret ediyordum. Birini öldürmek istedim. Ruth'tan Maddie'nin canını bu kadar yakmamasını istedim. Ama Maddie bana bunun olması gerektiğini söylemişti. Beatrix'e sahip olmak için bunun olması gerekiyordu. Sonra Maddie Beatrix'i gördüğünde, onu göğsüne bastırduğunda, Maddie gülümsedi. O kadar büyük gülümsedi ki, göğsümde çökme oldu. Onu seviyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki. I ona zarar veremezdim. Onu ondan alamazdım. Beatrix çok küçüktü... Şimdi

Maddie üzgündü. Dinlemediğimi düşündüğünde ağlıyordu. "Bir gün sana sarılacak, kalbim," dediğini duydum. "O da seni çok seviyor. Ama ona zaman vermeliyiz. Babanın sadece zamana ihtiyacı var."

Styx odaya girip kapıyı kapattı ve beni kafamdaki saçmalıklardan uzaklaştırdı. Masanın başına oturdu ve ellerini kaldırdı. "*Georgetown, Marble Falls ve Dripping Springs'de düşüşler var.*" Kardeşler masanın etrafında başlarını salladılar. "*Tank, Bull ve Tanner, hepiniz*

bu gece güvenlik." Yeni kulüp binası inşa edildiğinden beri Styx, saldırabilecek herhangi bir pislige karşı nöbet tutmamızı emretmişti. Lanet olası yangından beri sessizlikten başka bir şey yoktu. Lanet olası radyo sessizliği. Bundan nefret ediyordum. Styx de nefret ediyordu. Kahretsin, hepimiz nefret ediyorduk. Styx masayı taradı. *"Smiler?"*

"Hâlâ bir iz yok," dedi Tank. Smiler gideli aylar olmuştu. Lanet olası AWOL. Öylece çekip gitti. Kimse ondan bir bok duymamıştı.

Styx viskisinden bir yudum aldı. *"Tanner? Elinde ne var?" diye* imzaladı. Tanner'ın yanında bir tür dosya vardı.

"Yeni bir ipucu yok." Başını iki yana salladı. "Ben böyle bir şey görmedim." Parmağını dudağının üzerinde gezdirdi. "Laf olsun diye söylemiyorum ama buralardaki en iyi hacker benim. Ordudayken de en iyisiydim, şimdi de en iyisi. Ve onlardan bir bok alamıyorum." Dosyayı açtı. "Ama bu sembol, aylar önce ormandan kaçırılan kaltağın üzerine damgalanmış olan sembol, her yerde görüyorum."

Ky masanın üzerine eğilerek resmi işaret etti. "Neye bakıyorum ben?"

"Bunlar Charley'nin öldürülen babasının polis resimleri. Charley, Adelita'nın en iyi arkadaşı. Kaliforniya'da Quintana'nın mallarını satan uyuşturucu ailesinin bir parçası." Tanner resimdeki ölü adamı işaret etti. "Kaldırılmış

onları polis veri tabanından bulduk." Resmin daha küçük bir bölümünü işaret etti. "Lanet olası eline bakın." Hepsinin ne gördüğünü anlamaya çalıştım.

"Orospu çocuğu," diye tükürdü Kovboy. "Bu o lanet sembol."

"Lanet olası eline kazınmış." Tanner resmi uzattı etrafta. "Ormandaki o kaltağı düşünüp duruyorum. Charley kaçırıldığından beri hiçbir yerde tek bir izini bile bulamadık. Lita bu konuda kâbuslar görüyor." Omuz silkti. "Düşünüyorum da, bu herifler her kimse, onu götürenler de onlar olabilir."

"Bana yumruk atan kaltak," dedi Viking başını sallayarak. "O kaltağı iyi hatırlıyorum. Orospu çocukları!"

"Kaçakçılar mı?" AK önerdi.

"Muhtemelen," dedi Tanner. "Ama insan tacirleri normalde bu kadar iyi saklanmazlar. Bir iz bırakırlar - para, seyahat, bir şey. Bu pislikler mi? Dezenfekte edilmiş bir düdük kadar temiz."

"Ve üzerimizde bir hedef mi var? Mükemmel," dedi Ky. Styx'e baktı. "Buradan nereye gideceğiz?"

Styx gözlerini masaya dikti. Tam konuşmak için ellerini kaldırdığı sırada kapı çalındı. Ash kapıyı açtı ve Rider diğer taraftaydı. Dik oturdum. Maddie? Beatrix? Yaralanmışlar mıydı? Ayağa kalktım. Rider benimle yüzleşti. "Maddie ya da Beatrix değil, Flame. Onlar iyi."

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Onlar değildi.
Yaralanmamışlardı. Koltuğuma geri oturdum.

"Sonra ne olacak?" Ky sordu.

Rider arkasına baktı ve Ruth kapıdan içeri girdi. Başı öne eğikti ve yüzü solgun görünüyordu. "Anne?" Rider sordu ve Ruth başını kaldırıp masanın etrafına baktı. Sonra Styx'e baktı. "Anneciğim dün gece bana geldi," dedi Rider. Yanımdaki Viking gerginleşti. Elleri sandalyenin kollarını kavradı.

AK ona sessizce, "Sakin ol," dedi. "Bırak konuşsun." "İyi misin?" Ky sordu.

"Devam et," dedi Rider ve başıyla annesini işaret etti.

Ruth bir adım öne çıktı. Elleri önünde birleşmiş, parmakları birbirinin etrafında hareket ediyordu. Bunun gergin olduğu anlamına geldiğini biliyordum. "O zaman hiçbir şey söylemedim. I..." Durakladı, sonra yutkundu. "Bunun ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini hiç bilmedim." Durdu, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Tarikat'ta... hayat harika değildi. Bunu bildiğinizi biliyorum.

I..." Ruth uzandı ve Rider'ın elini tuttu. "Oğullarım doğduğunda ben de gençtim. Çok gençtim, ancak ergenlik çağındaydım." Saçlarını kulaklarının arkasına itti. "Daha öncesine dair hiçbir anım yok.

Oğullarımın benden alınmasının hemen ardından." Yutkundu. "I

kardeşim Peygamber David tarafından kırıldı. Ben... Sanırım şimdi bir tür çöküş yaşadım."

"Anlıyorum Ruth, ama bunun bizimle ne ilgisi var?" Ky yavaşça sordu.

Rider, Ruth'la göz göze geldiğinde başıyla onayladı. Ruth gömleğinin düğmelerini çözdü ve kot pantolonunun kemerini bir taraftan aşağı çekti. Ky'nin donup kaldığını gördüm.

"Siktir," diye tükürdü Viking. Ruth yana doğru hareket etti. Sonra onu gördüm. Sembolü, Tanner'ın az önce bize gösterdiği sembolü. Bu bir yara iziydi, dövme değil. A

Cildine yakılmış gibi görünen beyaz bir yara izi.

"Ormanda kafesteki kızı gördüğümüzde, içimden bir ses ona gitmemi sağladı, onu koruma içgüdüğü." Ruth kot pantolonunun kemerini yukarı kaldırdı ve gömleği onu örtmek için düştü. "Kalçamdaki yaranın ne olduğunu hiç bilemedim. Yıllarca bununla doğduğumu düşündüm. Ya da akli dengem yerinde değilken ağabeyim beni bir şekilde damgalamıştı. Hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Ama ormandaki kızın kendini öldürdüğünü gördüğümde, gözleri bomboştı, ağzı dikilmişti, bu beni mahvetti. Kalbimde bir yara izi bıraktı, olması gerektiğini düşündüğümde daha fazla. Kalçamdaki yara izini hatırlıyordum ama ne anlama geldiğinden o kadar korkuyordum ki bunu kendime sakladım." Rider kolunu annesine doladı. Lanet olası göğsüm sıkıştı. Ruth, Rider'a Maddie gibi baktı.

Beatrix'e baktı. Yerimde kıpırdandım. *Annem bana hiç böyle bakmış mıydı?*

"Sonra kâbuslar başladı. Çok fazla değiller. Anlamadığım bir şeye bakışlar." Ruth sessizleşti. "Ama acı var. Korku ve çaresizlik var... ve semboller var. *Bu sembol.*" Elini kalçasının üzerine koydu. "Bundan daha fazlasını söyleyemem ama bunu yapan her kimse bir şekilde kardeşim peygamberle bağlantılıydı. Tarikat ile bir tür ortaklık içindeydiler."

"Mae, Bella, Lilah, Maddie, Phebe," diye sordu Tank. "Bu yara izleri onlarda da var mı?" Başımı salladım. Maddie'nin her santimini tanıyordum. Onda hiç yara izi yoktu.

Styx başını salladı. "Lil bilmiyor," diye ekledi Ky.

"Phebe de öyle..." AK sonunda söyledi. Sonra sesi kesildi. "Sapphira mı?" diye sordu; yüzü bembeyaz olmuştu. "Sapphira hakkında bir şey bilmiyorum.

Sapphira."

Ash aniden yaslandığı duvardan kalktı ve eli seğirmeye başladı.

"Tarikat, kartel, Klan..." Tanner dedi ki. "Bu insanlar kim oluyor da bu kadar çok kuruluşla anlaşma yapıyor?"

"Kadınlar," dedi Hush ve bakışlarını elindeki resimden kaldırdı. "Kız kardeşleri, tarikat kızlarını almaya mı çalışıyorlar? Bu yüzden mi

saldırıyorlar mı?" Kanım kaynamaya başladı ve kaslarım boynumda o kadar gerildi ki kopacaklarını sandım. Maddie... ona yaklaşamazlardı. Deneyen her pisiği öldürürdüm. Eğer ona dokunurlarsa. Damarlarım alev alev yanmaya başladı. "Beatrix! Beatrix'e dokunamayacaklar bile." Ayağa fırladım ve yürümeye başladım. Ailemi alamayacaklardı. Onları alamazlardı.

"Yanlarına bile yaklaşamayacaklar, Alev," diye söz verdi Ky. Styx ayağa kalktı. Elleri o kadar hızlı hareket etmeye başladı ki onu okuyamadım. Ky onun yerine konuştu, ben dinledim. "Kadınlar asla yalnız değildir. Her zaman korunurlar. Bu lanet günden itibaren asla yalnız kalmayacaklar." Kardeşler başlarıyla onayladılar.

"Charley kaçırıldıysa, Adelita da risk altında mı?" Beau sordu. Tanner başını arkaya yasladı. "S.KTİR!"

"Sia," dedi Kovboy Hush'a. "Onun da kartelle bağlantıları vardı."

Ky, "Herkes yerleşkeye," diye emretti ve ayağa kalktı. "Bu şerefsizler yakalanana kadar kimse yerleşke dışında yaşamayacak." Hush ve Kovboy'u işaret etti. "Kız kardeşimin atları falan için ne kadar itiraz ettiği umurunda değil, onu buraya getirin. Gerekirse sakinleştirin. O lanet olası atları buraya getirebilir. Yeterince toprağımız var." Styx'le yüzleşti. "Buraya daha fazla kulübe yaptıracağız." Styx başıyla onayladı.

Styx Rider'a döndü. Styx'in çenesi sıkıştı ama ellerini kaldırdı. "Sen ve Bella yerleşkeye yaklaşacaksınız." Lanet oda sessizleşti. Rider başıyla onayladı. Styx Ruth'a baktı. "Sen ve Stephen." Sonra Samson ve Solomon'a baktı. "Hepinizin içeri girmesi gerekiyor. Henüz tecrit altında değiliz ama bu şerefsizlerden istediklerinin bizim orospularımız olduğuna dair bir işaret gelirse, Hades'in gazabını kapılarına kadar getiririz."

"Kahretsin," diye küfretti Rudge, kalıcı olarak bizim bölüme taşınmış olan Edge'in yanına otururken. "Lanet olası Biker Prairie'nin Küçük Evi gibi olacağız." Güldü ve Edge de ona katıldı.

"Ruth benimle yaşayabilir," diye gönüllü oldu Viking. Rider başını ona doğru çevirdi.

"Hiç şansın yok." Ruth, Rider'ın kolunu tuttu.

"Bella ve oğlumla kaldığım için mutluyum. Ama teşekkür ederim Viking." "O zaman bize yakın bir yere taşınırlar," dedi Viking Ky'ye.

"Kulübeleri

tam yanımızda hareket ediyor."

Styx, Ruth'a "*Stephen'la birlikte bir tane alacaksın,*" diye işaret etti. Rider tercüme etti

On

u.

"Stephen?" Viking sordu. "Maddie'nin babası mı?"

"Birlikte yaşıyorlar, Vike. Şimdi kapa çeneni!" AK emretti ve

Styx'e doğru ilerledi. "Saffie'nin o yaralardan birine sahip olup olmadığını öğrenmeliyim. Bilmem gerek.

Phebe'nin öğrenmesini sağla." Eli yüzünde gezindi. "Çok fazla şey yaşadı. Eğer bir tane varsa, eğer onu taciz eden şerefsizlerden biriye... eğer onu geri istiyorlarsa... Bu onu mahveder. Kaltak kendi gölgesinden bile korkuyor."

Ash, AK'ye "Kulübenin dışında devriye gezmene yardım edebilirim," dedi. AK başını salladı. "Sağ ol evlat."

AK, Zane ve Ash'i göstererek Ky'ye, "Onlara da bizim yanımızda bir kulübe ayarla," dedi. "Kendi evleri olacak kadar büyüdüler. Beau'ya da yetecek kadar yer olsun. Çocuğuma olabildiğince çok kardeşin göz kulak olmasını istiyorum. Samson ve Solomon'u da yakınımızda tutun."

"Sürtükleri istemeyebilirler," diye araya girdi Bull. "Bizimle bir sorunları olabilir."

"Belki," dedi Tank. "Ama kulüp binasını ateşe verdiklerinde Kaltaklar içerideydi. Piçler bizim için hiç gelmedi. Hatta bizi dışarı çıkarmak için kulüp binasından uzağa bir ceset attılar."

Maddie'ye ulaşmam gerekiyordu. Kapıya doğru ilerledim. Gidiyordum. Kilisenin bitip bitmemesi umurumda bile değildi. Bisikletime doğru koştum. AK ve Ash peşimden koşarak geldiler. "Geri dönmeyeceğim!" Hırladım. "Ben gidiyorum. Maddie."

"Styx kiliseye son verdi. Burası yakında Nuh'un Gemisi'ne benzeyecek, burada yaşayan her piç kurusu." AK başını salladı.

"Ama bu iyi." Elini gidonuma koydu. "Maddie, Phebe ve çocuklar. Herkes yirmi dört yedi saat onlara göz kulak olurken hiçbir şey onlara ulaşamaz."

Midem bulandı. "Onları kaybedemem," dedim, kâbusumdaki Maddie'yi hayal ederek, kanlar içinde, Beatrix kollarımda ölü. "Onları kaybedemem."

"Yapmayacaksın," dedi AK. "Söz veriyorum. Seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?" "Hayır." AK beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Her ne kadar beni öldürse de, Rudge ve Edge'in burada olması iyi olacak. İkisi de lanet psikopatlar. Öldürmeyi seven insanlardan daha iyi arkanızı kollayan insanlar olamaz."

"Biz de öyle!" Viking kulüp binasından çıkıp bisikletine tırmanarak ekledi. "Lanet olası *orijinal* psikopatlar. Siktiğimin Psycho Trio'su!" Vike bisikletini çalıştırmak için tekmeledi. "Ve eğer Stephen, Ruthie denen kızla yoluma çıkarsa, bunu öğrenecek."

"Maddie'nin babasına dokunmaya cüret edemezsin," diye uyardım.

Viking ağzı açık bana baktı. "Her fırsatta sikim tutuldu!"

Neden bana Ruth'un amının içinde zaten biri olduğunu söylemediniz?"

"Vike. Kes şu saçmalığı. Şakalar bitti. Rider'ın annesini alamayacaksın. Bırak gitsin." "Ne şakası

lan?"

"Evet, tamam," diye bağırdı AK motorunun sesinden ve yola çıktı. Yolda. Maddie'ye varana kadar yolu keserek arkasından gittim. Arabayı park ettim ve kapıdan içeri daldım. Maddie koltuğa oturmuş, Beatrix'i kucağına almıştı. Phebe de yanlarındaydı.

"Alev mi?" Maddie gözleri büyüyerek "Alev" dedi. Nefes alabiliyordum. Onları gördüğümde nefes alabildim. Güvendeydiler. Güvendeydiler...

AK arkamızdan geldi. "Phebe," dedi ve odanın diğer ucuna geçip onu öptü. "Saffie nerede?"

"Evde," dedi. "Sorun nedir?"

AK başını eğdi ve Maddie'ye doğru ilerledi. "İyi mi?" Maddie'nin gülümsemesi çok büyüktü. "O mükemmel."

"Prensesim nerede?" Viking kapıdan içeri girerek sordu. Doğruca Maddie'ye doğru ilerledi. "Alabilir miyim?" Maddie başıyla onayladı ve Beatrix'i Viking'in kollarına yerleştirmek için ayağa kalktı. Viking ona gülümsedi. "Merhaba Trixie, senin en sevdiği amcası geri döndü." Viking'in ona sarılışını ve onunla konuşmasını izledim. Beatrix hiç ağlamazdı. Ellerinin vücudunu sarışını izledim. Onu hiç incitmedi.

Midem sıkışıyor, ağrıyordu. Neden olduğunu bilmiyordum ama ne zaman biri ona sarılsa midem sıkışıyor. "Kimse sana yaklaşmayacak, duydun mu? Büyüdüğünde ve erkekler kapını çalmaya başladığında, benden ve babandan geçmek zorunda kalacaklar. Değil mi?"

eğlenceli olacak mı?" dedi ve onun yanağını öptü. "Onların hayatlarına işkence edeceğiz!"

Ayaklarım geriye doğru hareket etmeye başladı. Kulübeden çıkmak zorundaydım. Dışarı çıkmak zorundaydım. Sonra Maddie'nin eli sırtıma bastırdı. "İyi misin, Flame?"

"Gitmeliyim," diye mırıldandım ve kapıya doğru fırladım, eli sırtımdan kaydı. Dışarıya fırladım ve ormana doğru koştum. Bir ağacın arkasında durdum ve lanet kalbim hızla çarpmaya başladı. Vike bunu nasıl yapmıştı? Onu nasıl öylece tuttu? Viking ona zarar vermezdi. Ama ben verebilirdim. Ve eğer ona zarar verirsem, Maddie'ye de zarar veririm. Hepimizi mahvederim.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım. Başım öne düştü. Berbat rüyalarımı aklımdan çıkaramıyordum. Haftalardır her gece görüyordum. Maddie ve Beatrix hep onların içindeydi. Isaiah'ı düşündüm. Cesedi de hep oradaydı. Kabuslarda hep canlarını yaktım, hep acı çektirdim onlara, tıpkı babamın her zaman söylediği gibi. Onun geri zekalı oğlu, şeytanın kendisi tarafından lekelenmişti.

Ya Maddie yanılıyorsa? Alevler... alevler... babamın sesi hep kafamın içindeydi. Her zaman. Ya Maddie yanılıyorsa ve babam haklıysa? Beatrix'i tutarak bunu öğrenemezdim. Ona zarar verme riskini alamazdım.

Bir dalın kırıldığını duydum ve döndüm, dövüşmeye hazırdım. Ash elini tuttu.

Ellerini kaldırdı. "Sadece benim," dedi ve elime baktı. Ben de onun bakışlarını takip ettim. Elimde bir bıçak vardı. Elimde nasıl bir bıçak olabilirdi ki?

"Kendini mi kesiyordun?" Ash sordu. Bıçağa baktım. Onu elime aldığımı bile bilmiyordum. Koluma baktım ve bıçağın bıraktığı kırmızı izi gördüm. Kan yoktu ama lanet bıçağımın izi açıkça görülüyordu. Bıçağı çimlerin üzerine bıraktım ve iki elimle saçlarımı yumrukladım.

"S.KTİR!" diye bağırdım. Ash yanıma oturdu.

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Trixie'yi tutmadın henüz?" Burnumdan yavaşça nefes aldığımnda içimden bir şeyler koptu. "O çok güzel." Başımı salladım. Öyleydi. Yüzünü her gördüğümde... tıpkı benim Maddie'm gibi güzeldi.

"O lanet olası bir pislikti, Flame," dedi Ash. Başımı kaldırdım. Ash kesesinden bir sigara çıkardı ve yaktı. Dumanı içime çektim. Beni sakinleştirdi. Ağaçların üzerinden baktım. Güneş batıyordu. Ne kadar zamandır buradaydık? Ash uzun bir nefes çekti. "Baba. Kafayı yemişti. Benim gibi düşünmediğini biliyorum." Ash'in yüzüne baktığımda gülümseme yoktu. Farklı olduğum için bana gerizekalı demiyordu. Ağaçlara doğru bakıyordu. "O pisliği çok düşünüyorum. Hiç düşünmediği kadar.

Hak etmiştim. Bunu hiç fark ettin mi? O ld, Flame. Lanet olası yıllar önce, ama hala bize yaptıklarına bak."

Kaşlarımı attım. "Sana ne yapıyor?"

Ash gözüme takıldı. Bakışlarımı derilerime indirdim. "O yapıyor Yeterince," dedi. "Anneni ldrd, Flame. Isaiah'ı öldürdü." Nefesimi tuttum. "O yaptı, Alev. Isaiah'ı babam öldürdü, seni sikmek değil." İçimdeki acı azalmaya başladı. "Annemi de öldürdü, Alev. Kahretsin," diye küfretti Ash ve bir tane daha yakmak için sigarasını savurdu. "Eğer bir hastaneye bırakılmasaydın, eninde sonunda seni öldürecekti." Ash durakladı. "O zaman benim için gelirdi." Kafamın içinde babamın yüzünü gördüm. Mutluluktan olduğunu düşünmediğim gülümsemesini gördüm. Maddie'nin mutlu gülümsemesi gibi değildi. Yanlıştı, sanki yüzüne ait değilmiş gibiydi. Bektan beynimle bile bunu fark etmiştim. Kanı ve acıyı seviyordu. Diğer insanların canını yakmayı seviyordu. Neden başkalarının canını yakmayı bu kadar çok seviyordu ki?

Ash'in gözlerini üzerimde hissettim. "Madds'e zarar veriyorsun kardeşim." Alevler kanımda buz parçalarına dönüştü. Ciğerlerim çalışmayı bıraktı. Maddie'nin son birkaç haftadaki yüzünü düşündüm. Gözleri parlamıyordu. Altlarında siyah halkalar vardı. Bana baktığında gözleri hep yaşlarla dolardı.

"Ona zarar vermek istemiyorum," dedim botumu ayaklarımın dibindeki çamura vurarak.

"Biliyorum. Ama sen öylesin. Trix'in yanına yaklaşma. Siktir, kardeşim. Aynı Maddie'ye benziyor. Çocukların bebekken mavi gözlü olduğunu biliyorum ama sanırım Maddie'nin gözlerine ve bizim saçlarımıza sahip olacak." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Beatrix'in saçları zaten siyahtı. Ash'in saçlarına baktım. Aynı renkteydi.

Maddie'nin gözleri... Beatrix'i Maddie'nin gözleriyle hayal ettim. Lanet kalbim sıkıştı. Maddie'nin gözlerini seviyordum. Karşılaşabileceğim tek gözler onlardı. Beni yanlış ya da geri zekalı olarak görmeyen tek gözlerdi. Ya Beatrix de aynıysa? *Onun gözleriyle de tanışabilir miydim?* Bilmiyordum. Denemedim bile.

"Kazanmasına izin verme." Ash ikinci sigarasını da yere attı. Kalçasından bir şişe çıkardı. Bana uzattığında başımı salladım. Uzun bir yudum aldı. "Bizim ihtiyarın kazanmasına izin verme. Maddie'yi ve çocuğunu uzaklaştırırsan, o amcık kazanır. Ölürken bile hayatlarımıza işkence ediyor." Ash başını arkaya eğdi ve gözlerini kapattı. "Ama artık bir ailen var Flame. Maddie'nin sana ihtiyacı var. Beatrix'in sana daha da çok ihtiyacı var."

Bana ihtiyacı var... Bana daha çok ihtiyacı var...

Bileklerime, görebildiğim damarlara baktım. "Ona zarar vermeyeceksin. Ona zarar vermenin hiçbir yolu yok." Ash nefes verdi. "Ayrıca, o

Çocuğunuz. Eğer kanında alevler varsa, Maddie yanılıyorsa ve onlar kötüyse, o zaman Trixie'nin bağışıklığı olacaktır." Başımı kaldırıp kardeşime baktım.

Kendimi onun siyah gözlerine bakmaya zorladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu sen yarattın. O senin yarın. Alevlerin ona zarar vermez." Nefesim kesildi.

Ash bunu söylerken nefesim kesildi. Haklı mıydı? Haklı mıydı? Ona zarar veremezdim. Ona zarar veremezdim... Ellerime baktım. Onu tutabilirdim ve Isaiah gibi yanmazdı. Ellerimden zarar görmezdi. Başımın terden nemlendiğini hissettim. Maddie'ye zarar vermedim. Beatrix'i de incitmezdim.

"Bizi istemeyen yaşlı bir adamla büyüdü, Flame. Beatrix'in de böyle düşünerek büyümesine neden olma." Ash'in sözleri göğsüme saplandığında gözlerimi kapattım. "Seni seven bir babayla büyüdüğünü hayal etsene. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Uyandığında dayak yememiş ve bir mahzene atılmamış olmak nasıl bir şey olurdu... ve daha kötüsü..."

"Kimse ona zarar veremez. Önce ben onları öldürürüm. O benim, İkisi de benim ve onlara zarar vermeye çalışan herkesi öldürürüm." "O

zaman bunu bilsinler Alev," dedi Ash ve ayağa kalktı. "Ben gidiyorum. barda görev. Kardeşlerin çoğu işlerini halletmek için kulüp binasının barında toplanıyor ve herkes yerleşkeye taşındı." Ash sanki

elini omzuma koymak istedi. Ama elini çekti ve uzaklaşmaya başladı.

"Ben ağabey olmalıydım," dedim ve göğsümün ağrıdığını hissettim. "Ben boktan bir ağabeyim. I..." Başımın yan tarafına vurdum. "Bana ne zaman ihtiyacın olduğunu göremiyorum. Asla bilemiyorum." Ash bana dönüp baktığında gözleriyle hemen karşılaştım. Onlarda ne gördüğümü anlamamıştım.

Ash'in dudağı kalktı. "Artık çocuk değilim, Alev. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Omuz silkti. "Ayrıca, sana kim bakıyor ki? Ben de senin kardeşimim. Yaşımın küçük olması önemli değil. Bana ihtiyacın olursa, burada olacağım." Yutkundu ve gözlerini kaçırdı. Ash hızla ağaçların arasında kayboldu.

Avuçlarıma baktım. Beatrix'e zarar veremezdim. Alevlere karşı bağışıklığı vardı. O... o benimdi. Beatrix yarı benimdi. Ash'in "*Madds'e zarar veriyorsun kardeşim...*" diyen sesini hatırladığımda midem bulandı.

Boğazım düğümlenince öksürdüm. Maddie'yi asla incitmek istememiştim. Kimsenin Maddie'yi incitmeye hakkı yoktu, özellikle de benim...

Ayağa kalktım ve kulübeye doğru yürüdüm. AK ve Viking gitmişti. Bazı lambalar yanıyordu ama kabin karanlıktı. Yatak odasına girdim. Maddie yatakta yatıyordu. Beatrix onun yanındaki beşikteydi. Maddie Beatrix'in uyumasını izliyordu. İçeri girdiğimde Maddie başını kaldırdı. Gülümsedi ama her zamanki gülümsemesi kadar büyük değildi. Maddie parmağını

sessiz olmamı söyledi ve yataktan kalktı. Yorgun görünüyordu. Yorgun görünüyordu.

solgun, gözleri parlak değildi. Maddie elimi tuttu ve beni yatak odasından çıkardı.

Oturma odasındaiken "İyi misin?" diye sordu. Elini yanağıma koydu. Eli boynumdan aşağı ve kolum boyunca ilerledi. Maddie aşağı baktı. Dondu kaldı. Neye baktığını merak ettiğimde bıçağın kırmızı izini gördüm. "Alev, hayır..." dedi ve sesinin çatladığını duydum.

"Ben yapmadım," dedim ve başımı onun ki ne doğru eğdim. "Kendimi kesmedim."

Maddie'nin gözleri benimkilerle buluştuğunda yaşlarla doldu. "Ne yapabilirim bebeğim? Lütfen bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabileceğimi söyle. Sana yardım etmek için her şeyi yaparım. İşleri senin için daha iyi hale getirecek her şeyi."

"Ben iyiyim," dedim ve Maddie yanağını sildi. "Sen iyi misin?"

"Yorgunum." Dedi ve gülümsedi. Kalbim çatlayacak gibi oldu. "Çok yorgunum. İki gündür duş almadım." Maddie yatak odasına doğru baktı.

"Beatrix yeni beslendi ve uykuya daldı. Ben duş alacağım.

Şimdi." Yalnız kalacağım düşüncesiyle nabzım hızlanmaya başladı. "Ben Duş kapısını açık bırak. Uyanmayacaktır. O uyanmadan çok önce çıkmış olacağım." Maddie elimi sıktı. O banyoya giderken ben bir heykel gibiydim. Giysilerini çıkarışını ve duşu açışını izledim. O hâlâ gördüğüm en güzel kadındı. Duşa girdi.

ve buhar onu sakladı. Hareket etmedim. Ona üzgün olduğumu söylemek istedim. Yorgun olmasını istemedim. Gözlerinin yeniden ısıll ısıll olmasını istedim. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Her şeyi nasıl daha iyi yapacağımı. Bu saçmalıkları nasıl yapacağımı.

Başım öne eğildi ve *düşünmeye çalıştım*, nasıl yapacağımı düşünmeye çalıştım.

Beatrix ağlamaya başladığında her şey yoluna girmişti. Kafamı kaldırdım ve yatak odasına koştum. Maddie, Beatrix'in uyanmayacağını söyledi. Ama beşiğine baktığımda ağlıyordu. Gözleri bana baktı ve ağladı. Ellerim titredi. Lanet olası ellerim titredi. Banyoya doğru baktım. Duş hâlâ açıktı.

Maddie'nin onu duyup duymadığını bilmiyordum. Maddie'yi beklerken ayaklarımın üzerinde sallandım. Ama Beatrix ağlamaya devam ediyordu. Yüksek sesle ağlıyordu ve göğsümdeki bir şey beni ona doğru çekiyordu, bir ip gibi

beni kendine çekiyordu. Tekrar Beatrix'e baktım. Daha yüksek sesle ağlıyordu. Daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle ağladı.

"Ağlamayı kes," dedim. Ama ağlamadı. Gözyaşları kırmızı yüzünden aşağı akıyordu. "Ağlamayı kes... lütfen... Annem yakında burada olacak." Ama duş hâlâ akıyordu ve Maddie gelmedi. "Şşşt," diye fısıldadım, sesim titriyordu. Ama Beatrix susmadı.

Beatrix, ben uzanıp onu kucağıma alana kadar daha da çok ağladı. Kollarımda olduğu anda donup kaldım. Nefesim kesildi. Kollarımdaydı. Kızım kollarımdaydı... Kocaman gözleri bana baktı ve sanki dünya durmuş gibi hissettim. Ağlamayı bıraktı ve bana baktı.

Bana doğru. Görüşüm bulanıklaştı. "Sana zarar vermek istemiyorum," diye fısıldadım ve vücudunu kontrol ettim. Cildinin ısınmaya başlaması ihtimaline karşı onu izledim. Nefes alış verışı yavaşlarsa diye... ama yavaşlamadı.

Beatrix bana baktı. Nefes alış verışı normaldi. Göğsü takırdamıyordu.

Ona zarar vermiyordum.

Ona zarar *vermiyordum... ve yanmıyordu...*

Beatrix'i göğsüme gelene kadar daha da yakınımaya çektim, ellerim başını kucaklıyor ve ön kollarım vücudunun geri kalanını destekliyordu. Bir battaniyeye sarılmıştı. Beatrix ağlamayı kesti. Bana baktı. Ben de ona baktım... Başka tarafa bakmadım. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Göğsümde bir şey çöküyordu, bir şey lanet kalbimin etrafını sarıyor ve onu avucunun içinde tutuyordu.

"Beatrix..." Fısıldadım. Gözlerini kırıştırdı ve bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim. Yatağın kenarına oturdum, sadece ona bakıyordum. Kollarımda sıcacıktı. O kadar küçüktü ki. O... mükemmeldi. Mükemmeldi... ve tıpkı Maddie'ye benziyordu. Kıvranmaya başladı. Onu daha sıkı tuttum, düşmesine izin vermekten korkuyordum. Dudağı dışarı çıktı ve tekrar ağlamaya başladı. "Hayır, ağlama" diye yalvardım, ne yapacağımı bilmiyordum.

Annemin kardeşimi kucağına alışını düşündüm... tanıdığım diğerk tek bebek olan Isaiah'ı. O ağladığında ne yaptığını düşündüm. Dudaklarımı açtım, ellerimin titremesini engellemeye çalıştım ve şarkı söyledim,

"Twinkle Twinkle

Küçük Yıldız..." Beatrix'in titreyen dudağı durdu ve artık ağlamadan şarkı söylememi izledi. Daha çok şarkı söyledim. Ben şarkı söyledikçe; Isaiah'ı kollarımda gördüm.

Kanımdaki alevlerin ısındığını hissettim. Ama Beatrix alevlerime karşı bağışıklık kazanacaktı. O benim bir parçamdı. Alevler ona zarar veremezdi. Şarkı söyledim, şarkı söyledim ve gözleri kapanana kadar şarkı söyledim. Hemen durdum, nabızı hızlandı. Ama nefes alıp vermesi durmadı. Göğsü inip kalktı ve nefes alıp vermesi durmadı. Kapı aralığından yumuşak bir çığlık duydum. Maddie... Maddie havlunun içinde durmuş bizi izliyordu. Eli ağzının üzerindeydi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Ama gülümsüyordu. O mutlu gülümsemesiyle gülümsüyordu. Gözleri yeniden ıslıl ıslıldı.

"Hâlâ nefes alıyor," dedim ve Beatrix'e baktım. Isı göğsümde patladı ve damarlarımda dolaştı. Ama bu eski alevler değildi. O alevler gibi hissetmiyordum. Bana zarar vermiyorlardı. Beni sıcak hissettirdiler. Kendimi iyi hissettirdiler. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Maddie geldi ve yatakta yanıma oturdu. Başını kolumun üzerine koydu. "Şarkı söyledin," diye fısıldadı. "Kızımıza şarkı söyledin."

"Bu onun ağlamasını durdurdu."

"Biliyorum," dedi ve boğazından bir hıçkırık döküldü.

"Onu yere bırakmak istemiyorum," dedim. Onu kollarımda seviyordum. Benim kollarımda güvendeydi. Kimse onu kollarımdan alamazdı.

"O zaman yapma," dedi Maddie. "Bütün gece burada ikinizle birlikte oturmaktan son derece memnunum." Başımı salladım ve Beatrix'in nefes alışını izlemeye devam ettim. Maddie'ye benziyordu. Küçük Maddie'yi kollarımda tuttum.

"Maddie..." Ben de öyle dedim. Maddie kolunu koluma doladı. "Sanırım onu seviyorum." Maddie'nin gözyaşlarını tenimde hissettim. Ama üzgün olmadığını biliyordum.

Bunlar onun mutluluk gözyaşlarıydı. Artık onları tanıyordum. "Sanırım onu seviyorum," dedim tekrar, onu göğsüme daha yakın tutarak.

Maddie kolumu öptü ve elini nazikçe Beatrix'in karnına koydu. "Bence sen de öyle bebeğim," diye fısıldadı ve bundan mutlu olduğunu biliyordum. "Bence sen de istiyorsun."

On Beşinci Bölüm

Kül

"Ash, dün gece o sürtüğü siktin mi?" Bull'un sorusuna güldüm. Üzerinde çalıştığım Harley'nin yağını değiştirmeyi bitirdim.

"Seni hiç ilgilendirmez." Bull'a göz kırptım.

"Kahretsin evlat," dedi Tank karşımda, başını tamir etmekte olduğu Chopper'ın selesinin üzerinden kaldırarak. "Cinsel yolla bulaşan hastalıklara dikkat et. O orospu her tarafı bok götürüyordu ve isteyeceğin son şey duşta aletinin düşmesidir çünkü çok fazla içtiğin için toparlanamadın."

Tekrar güldüm ve yanımda taşıdığım bezle ellerimdeki yağı kuruladım. Döndüm ve kahrolası sahte gülümsemem yüzümden kayıp gitti. Lanet derim kaşınıyordu ve bir vuruşa ihtiyacım vardı. O kadar kötü bir vuruşa ihtiyacım vardı ki odaklanamıyordum.

"Ash!" Zane garaj kapısından içeri girdi. *Topla kendini.* Zane'e döndüm ve buzdolabından bir kutu soda alarak ona doğru yürüdüm. Başımın dönmesini, herkesin bir şeylerin ters gittiğini anlamasını engellemeye çalışarak kutuyu geri devirmiştım. Zane bir sandalye çekip oturdu. "Kulübe neredeyse bitti. AK'nin tahminine göre hafta sonu."

Başımı salladım. Güzeldi. Flame ve Maddie'nin evinden çıkmam gerekiyordu.

Beatrix şimdi oradaydı. Kendi pisliğimi onun yanında eve getiremezdim. Berbat durumdaydım. Yeğenimi tehlikeye atamazdım. Beau ve Zane ile kulübede daha iyi olurdum. "Teyzen taşınmanı sorun etmiyor mu?" Sesimin normal çıkmasını umarak Zane'e sordum.

"Ağladı ama zamanının geldiğini söyledi." Zane omuz silkti, tıpkı AK gibi görünüyordu. "Liseden erken mezun oldum, sonunda kendi başıma yaşıyorum. Sadece bir yama yaptırmam lazım, sonra hayat çok güzel olacak."

"Ash! Mesain bitti. Siktir git buradan!" Tank garajın karşısında böğürdü. "Ve Zane, eğer buraya bu kadar çok gelmeye devam edersen, o tembel kışını işe koyacağım."

"Yap," dedi. "Yıllardır bisikletler üzerinde çalışıyorum. Bilirim bok." Bu doğrudu. Motosikletler hakkında benden daha çok şey biliyordu ama AK bu işi meslek olarak yapmasına izin vermeden önce onu mezun etti. Artık bu iş bitmişti.

istediğini yapabilirdi. Ama en iyi arkadaşımın burada çalışmasını istemiyordum. Bazen şüpheyile beni izlediğini görüyordum. Zane beni çok iyi tanıyordu. Lanet olası seğirmelerimi çözmezsem yakında öğrenecekti. Berbat düşüncelerimi berbat zihnimden uzaklaştıracak bir şey bulamazsam.

Gömleğimin üstündeki kesimi atarak elimi salladım ve garajdan çıktım. Zane de peşimden geldi. "Neden AK'den çıkmayı bu kadar çok istiyorsun?" diye sordum.

En iyi arkadaşım.

Zane bana garip garip baktı. Bu tek bir anlama geliyordu. Saffie. Kalbim küt küt atmaya başladı, kendimi söyleyeceği şeye hazırlıyordum. Gözlerinin düştüğünü gördüm ve anladım. "Onda o lanet sembolün markası var, değil mi?"

Zane sonunda gözlerimle buluştu. Başını salladı. Vücudum alev alev yanmaya başladı. Bir an için Alev'in kanındaki alevlerden bahsederken ne demek istediğini bildiğime inandım. Ben onun kardeşiydim, lanet yılanlar beni de ısırmişti. Ben bir Cade'dim. Eğer Flame'in kanında ateş varsa, benim de vardı.

"Son zamanlarda gerçekten berbat kâbuslar görüyor, çılgılık atıyor ve yine Phebe tarafından zapt edilmesi gerekiyor." Öfke, hissettiğim buydu. Öfke o kadar güçlüydü ki, ciğerlerimdeki rüzgârı söküp atıyordu. Yanına gitmek, kulübesinin dışında oturmak istedim, böylece güvende olacağını biliyordum. Sonra son zamanlarda birlikte olduğum tüm sürtükleri düşündüm. Yüzleri onunkine karışan sürtükler, hepsi sarışındı. Hepsi de kokain ve Jack'le kafayı bulmuşken. Saffie için iyi değildim. Onun etrafında olmaya bile layık değildim.

"Kim bu amcıklar?" Zane'e ters ters baktım ve sonra bisikletimin yanındaki garajın ahşap çitini yumrukladım. Dümdüz bir delik açtım. panelin içinden. Elimi geri çektiğimde parmak eklemlerim kanıyordu. Bir vuruşa ihtiyacım vardı. Bir vuruşa o kadar ihtiyacım vardı ki, ama dışarıdaydım. Derim sıçradı.

Sadece Zane'den, garajdan uzaklaşmam ve kendimi toparlamam gerekiyordu. "Ben çıkıyorum," dedim ve bisikletime atladım.

"Kulüp binasına dönmeliyim. Daha sonra gelecek misin?" Zane sordu. Başımı salladım ve yola çıkmadan önce Zane'in siktir olup gitmesini bekledim. Yolun aşağısına, yerleşkeden uzağa... Saffie'den uzağa, onu güvende tutabilmek için yakalayıp kaçmak istedim. Rüzgâra karşı dişlerimi sıktım, onu o lanet kafesin içinde, kalçasında sembol ve ağzı dikilmiş olarak hayal ettim. Ona gerçekten ne olmuştu? O tarıkatta ona ne yapmışlardı, sonra kartel, sonra lanet olası Klan... ve şimdi de hakkında bir bok bulamadığımız bu pislik grubu?

Gidonum titreyene kadar gazı daha sert çektim. Ağaçlar bir bulanıklık içinde hızla geçiyordu. Zihnimin öldürdüğüm adamları, Slash'in lanet olası hayatıma musallat olan yüzünü ve Saffie'yi bir kafese bağlanmış, yaşlı bir herif ona tecavüz ederken gözleri ölmüş ve çığlık atamasın diye ağzı dikilmiş halde bıraktım.

O kadar hızlı gidiyordum ki çıkardığım kükreme rüzgâr tarafından çalındı.

Gözlerden uzak çiftliğe ulaşmam normalde olduğundan on dakika daha kısa sürdü. Motosikletimi hurdalığa park eder etmez seleden atladım ve kapıyı yumrukladım. Chris kapıyı açtı ve hemen kaşlarını kaldırdı.

"Düşündüğümünden daha erken geldin." Dakikalar ya da saatlerden bahsetmiyordu; lanet olası günlerden bahsediyordu. Onu itip geçtim. Lanet bir birim olmaya başlamıştım. Her gün ağırlık kaldırıyordum. Chris kısa ve zayıftı. Ondan ne kadar genç olursam olayım asla yoluma çıkmazdı.

"Söylemeliyim ki, Rudge seni bana gönderdiğinde, o İngiliz piç gibi kırk yılda bir uğrayacağını düşünmüştüm. Bilirsin, biraz kokain içip gevşemek için. Bu hiç bitmeyen musluk değil. Banka hesabım seni sevmeye başladı, Mohawk." Onun boktan mutfağına girdim. Hiçliğin ortasında, hurdalık kılığına bürünmüş lanet olası bir uyuşturucu imalathanesinde yaşıyordu.

Dönerek gözlerimi kapattım. "Daha güçlü bir şeye ihtiyacım var. Bana verdiğin bok yeterince uzun süre dayanmıyor. Çok zayıf." Gözlerimi açtım ve Chris'e diktim. Ona doğru bir adım attım. Geri çekildi. Üzerindeki korkunun kokusunu alabiliyordum. "Benimle taşak geçmiyorsun, değil mi? Yarım güçle beni oyalamandan hiç hoşlanmıyorum."

"Mohawk," dedi, benim için kendisine verilen tek ismi kullanarak. "Yapmadım. Yemin ederim. Siz Hangmen'lerden biriyle yatacağımı mı sanıyorsun?"

"O zaman bu da ne? Çünkü geri döndüler. Lanet ölüler geri döndü! Slash kafasında kocaman bir kurşun yarasıyla odama geri döndü, her gece, her gece bana musallat oluyor! Kokain onu aldı ve

diğerlerini uzaklaştırdı. Ama şimdi geri döndü. Her zaman geri dönüyor ve senin kokainin hiçbir işe yaramıyor!" Gözlerimi kırptım ve Chris'i duvara yaslamış olduğumu gördüm, yakası ellerimdeydi. Onu bıraktım ve geri çekildim. "Bana tüm bu saçmalıkları ortadan kaldıracak bir şey ver." Becerdiğim tüm sürtükleri düşündüm. Ve bunu her yaptığımda, babamın ve arkadaşlarının berbat görüntüleri aklıma geliyordu. Beni delirtmeden önce unutmam gereken anılar!

"Mohawk, sakin ol," dedi Chris. Rudge ona gerçek adım vermemişti. Chris benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. "Gece terörü mü? Gitmesini istediğin şey bu mu?" Gece terörü mü? Ne sikim olduklarını bilmiyordum. Psikiyatrist değildim. Sadece kafamın içinde yirmi dört-yedi saat dönüp duran her şeyin gitmesini istediğimi biliyordum. Sadece kafamın sakinleşmesini istiyordum. Bok gibi hissetmekten bıkmıştım. Uyuşmak istiyordum. Mutluluktan uyuşmak.

Chris zula dolabına doğru yürüdü ve birkaç paket çıkardı. O geri geldi. "İhtiyacın olan şey bende. Kokain artık sana hiçbir şey yapmıyor. Daha güçlü bir şeye ihtiyacın var. Şanslısın ki bende güçlü bir şey var."

Chris kolumu çekti ve gömleğimin kolunu kıvırdı. Kolumu geri çektim. "Lanet olası kolumu değil," diye tısladım, ne yapmak üzere olduğunu biliyordum ama işin bu noktaya gelmesini hiç umursamıyordum. Chris başıyla onayladı. Öne doğru uzandı ve kot pantolonumun kemerini çözmeye başladı. Elim

otomatik olarak saniyeler içinde boğazını sıktı. "O lanet boynunu ikiye ayırmamam için bana iyi bir neden söyleyen iyi edersin." Chris elimi pençeledi. Elimi konuşabileceği kadar gevşettim.

"Kasıkların," diye boğuk bir sesle konuştu, sesi fısıltı gibi çıkıyordu. dar nefes borusu. "Kolunuzda insanların görebileceği izler olmasını istemiyorsanız, kasıklarınıza enjekte edebilirsiniz."

Gözlerimi şerefsize diktim ama boynunu bıraktım ve kemerimi çözmeye başladım. Silahımı çıkardım ve kafasına nişan aldım. "Tüm bunlar sikimi yalamak için yapılmış çarpık bir plan falan olabilir diye." Chris hareket etmedi. Kot pantolonumu kalçalarımın kadar indirdim ve elimi uzattım. Bana elastik bir turnike verdi.

"Kalçana sar." Dediğini yaptım. "Atardamara çarpmamak için çok dikkatli olmalısın." Chris damarın olduğu yeri işaret ederken çenem sıkıştı. Aşağı baktım ve derimin altındaki mavi izi gördüm. Uzun turnikeyi ağzıma soktum ve elimi uzattım. Chris ilacı folyo içinde sıvı hale gelene kadar yaktı. İğnenin içine koydu ve bana uzattı. İğneye bakarak durakladım. "Onu paketten aldığımı gördün. Bu temiz."

"Öyle olmadığını öğrendim..." Uyarmıştım.

"Evet, öyle. Yemin ederim." İğneyi damarımla aynı hizaya getirdim. "Kalbine doğru enjekte et." Dediğini yaptım ve beklemeye başladım. İğneyi geri çektim.

İğneyi kasıklarımından çıkardım ve kotumu yukarı çektim. Bir şey olmasını bekledim. Chris bana baktı, gözlerinde saf bir korku vardı. Ve sonra hissetmeye başladım. Damarlarımda yoğunlaşan lav gibi, onu hissetmeye başladım. Ve yoluna çıkan her şeyi yok etti. Etim santim santim lavla kaplandı ve annemin asılı duran hatırasını yok etti.

Babam benimle birlikte mahzene iniyor, elinde oyuncaklar.

Tüm Batı Virginia zihnimden silinirken gözlerimi kapattım. Sonra Slash için geldi. Onu da götürdü, öldürdüğüm ölümler de soldu. Ama ben Saffie'ye tutundum. Saffie'ye tutunmak için lavlara karşı savaştım. Lavı sürüklerin anısını alıp onu bırakmaya ikna etmeye çalıştım, yüzünün kalmasını istedim... ama onu kafeste görür görmez mücadeleyi bıraktım ve sonunda her şeyi aldı. Her şeyi alıp götürdü, acıyı tüketti ve bana hiçbir şey bırakmadı. Beni sakinlikle ve mükemmel hiçliğin o tatlı hissiyle baş başa bıraktı.

Gözlerimi açtım ve Chris'e baktım. "Bu," dedim ve onu işaret ettim. "İşte ihtiyacım olan şey bu." Boşluktan başka bir şeyle dolu olmayan başıma vurdum. "İhtiyacım olan şey bu."

Gülümsedi ve zulasına doğru ilerledi. Ağır çekimde hareket ediyormuş gibi onu izledim. Uyumak istediğimi hissettim. Çok uzun zamandır uyumamıştım. Chris bana kahverengi bir çanta verdi. Elimi cebime attım ve para çıkardım. I

eline tutuşturdu. "Bundan kimseye bahsetme. Rudge'a söyleme. Eğer söylersen, dilini keserim."

"Yapmayacağım," diye yemin etti ve ben de kapıya yöneldim.

"Geri döneceğim," dedim ve dışarı çıktım. Güneş yüzüme vurur vurmaz durdum. Başımı arkaya eğerek gülümsedim. Gülümserken yüzüm bir tuhaf oldu. Yüzümde lanet olası güneş vardı, mükemmel hissettiriyordu.

Bisikletime atladım ve eve döndüm. Yavaşça sürdüm, yüzümü yıkayan rüzgârı içime çektim. Gün geceye dönene kadar sürdüm ve sürdüm. Ay çıkmıştı, üstümdeki gökyüzünde yarasalar uçuşuyordu. Yerleşkeye vardığımda doğruca kulübelere gittim. Açıklıkta kimse yoktu.

Bisikletimden indim ve Flame ile Maddie'nin kulübesinin arkasına doğru yürüdüm. Ormana bakan sandalyeye oturdum. Ağaçlara konsantre oldum. Onların gelmesini bekledim. Daha önce gördüğüm adamların yüzlerini bekledim.

öldürdüm, gelip bana musallat olmak için. Slash'in gelmesini ve ölümü için beni suçlamasını bekledim, yapmam gereken kurşunu atmadığım için... ama hiç gelmediler.

Piçler hiç gelmedi.

Başımı arkaya eğerek bir sigara yaktım ve gözlerimi kapattım. Başımı kulübenin duvarına yasladım ve nefes verdim. Chris'in deyimiyle karabasanlar sonsuza dek yok olana kadar bu saçmalığa katlanacaktım. Kimsenin bilmesine gerek yoktu. Her şey daha iyi olana kadar, artık

ihtiyacım kalmayana kadar kullanacaktım.

Hayatımın ne kadar trajik bir hal aldığını düşünerek güldüm. Aslında her zaman ne kadar boktandı. Tüm bunları hak etmek için ne yapmıştım? Gözlerimi açtım ve üzerimdeki parlak yıldız kütesine baktım. Burada, yerleşkede, yıldızlar gökyüzünde daha çok bir battaniye gibi görünüyordu, o kadar çok vardı. Bir Tanrı olup olmadığını merak ettim. Ve eğer varsa, o zaman neden beni cezalandırıyordu. *Beni* hep cezalandırıyordu. Beni ne kadar dibe itmek istiyordu? Kırılmadan önce, hayatta kalmamı sağlayacak hiçbir şey kalmadan önce daha ne kadar dayanabilirdim? Eğer böyleyse hayatın ne anlamı vardı? Ne anlamı vardı ki?

İçtiğim sigaranın külü elime düştü ve tenimi yaktı. İzmariti yere attım. Başımı kaldırdığımda karşımda kimin oturduğunu görünce kalbim duracak gibi oldu. Sapphira... benim lanet Saffie'm...

Hayır. O benim değildi. Asla benim olmayacaktı. Onu asla yaşadığım lağım çukuruna batırmayacaktım. Tanrım, o mükemmeldi. Bu lanet gezegende ona benzeyen, ciğerlerimi onun gibi yakan başka bir kaltak olduğundan emin değildim. Yanakları kızarmıştı. Uyuşmuş halimde bile bunun etkisi kalbimi ikiye ayırdı. Bacaklarını büktü, ayaklarını sandalyesinin kenarında dengede tutarken uzun pembe elbisesi bacaklarını örtüyordu.

"Saff," diye mırıldandım ve bir sigara daha yaktım. Gözleri beni izliyor, o kocaman kahverengi gözleriyle her hareketimi inceliyordu. Onun

Sarı saçları küçük bedeninin etrafında bir perdeydi. Onu görmek güneşin doğması gibiydi. Onu aylardır görmemiştim. Kulübede saklı kalmıştı.

Ormandan çıktığım o geceden beri.

İlk fahişemi becerdiğim gece. Yüzünü hatırladım, ihanete uğramış gözlerini, ikiyle ikiyi çabucak bir araya getirip ne yaptığımı anladığını.

Ama sonra uyuşturucular aklıma geldiği gibi hızla götürdü. "İyi misin?"

Sessiz kaldığında ona sordum.

Saffie'nin cildi pürüzsüz ve mükemmeldi. Sembol markasının nerede olduğunu merak ettim. Bunu düşündüğümde kanımın sıcaklığı arttı, ama sonra bu düşünce uyuşukluk tarafından çabucak silindi. Hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti. Saffie beni incelerken başını yana eğdi. Yüzündeki o şirin ifadeye ve dudaklarını büzüştürmesine sııttım. Hay sikeyim. Onun gibi biri yoktu.

Flame'in Maddie'ye ormandaki meleğim dediğini hatırladım. Saffie benimdi. Hades'te kaybolmuş bir gölgeydim, gözlerimde sikke yoktu, Styx nehrinde boğuluyordum. Beni izleyen ruh oydu. Bana göz kulak olan lanet melek, ruhunu satan iblis, cehenneme tek gidiş bileti için şeytanla takas yapıyordu.

"Dertli görünüyorsun," dedi sonunda. Sesi bir çan sesi gibiydi; insanları ibadete çağıran bir kilise çanı. Saffie'ye gülümsedim ama o gülümsememe karşılık vermedi.

"Ben iyiyim." Saffie başını kaldırdı.

Koyu renk gözleri kısıldı. "Aldatmacanızı görebiliyorum," dedi.

Çenem titriyordu. İnsanların iyi olduğuma inanmasına ihtiyacım vardı.

Kafamda dönen tüm o boktan şeyleri bilmelerini istemiyordum.

"Öyle mi?" Dedim. "Nasıl? Lanet olası evinden hiç dışarı çıkmıyorsun."

Sözlerim ağzımdan çıkarken asit tadındaydı. Saffie'nin gözleri büyüdü.

Ucuz atışım karşısında başının ürktüğünü görmek kalbine sıkılmış bir kurşundu. Yine de yeniden odaklandı ve omuzlarını dikleştirdi.

Tek söylediği "Seni görüyorum" oldu. Üç basit kelime, uyuşturucunun kalbimin etrafına inşa ettiği müstahkem kapıya indirilmiş bir koçbaşı da olabilirdi. Kolay bir vuruşla ahşabı yok etmiş ve içeri girmişti.

"Hiçbir şey görmüyorsun," diye tısladım. Ama ben onun korunan bakışlarına odaklanırken bile, onun görebildiğini görebiliyordum. Sanki lanet olası kararmış ruhuma dev bir büyüteç tutuyormuş gibiydi. Saffie, sözlerim üzerine yıkılırken kılını bile kıpırdatmadı. Ama bakışları göğsümden hiç ayrılmadı, kalbime saplandı... *Seni görüyorum... Seni görüyorum...*

Beni görmesini istemedim. Onun, *özellikle de* onun, ne hale geldiğimi görmesini istemiyordum.

Yüzüne güldüm, onu kovalamak istiyordum. Zehirli pençemden kurtulup uzaklara, çok uzaklara kaçmasını istiyordum. Tüm bu pisliklerden çok uzaklara, daha iyi bir hayata. İçeride saklanmak zorunda olmadığı bir yere.

Benim gibi pisliklerle konuşmak zorunda kalmayacağı bir yer. "O sürtüğü becerdim," dedim ve onun temkinli bakışlarının darbeyle paramparça olmasını izledim. Bu manzara karşısında midem bulandı ama devam ettim. "Onu o gece becerdim." Omuz silktim. "O zamandan beri çok daha fazlasını becerdim." Öne doğru eğildim. "Gördüğün bu mu Saff? Bende gördüğün bu mu?"

Sandalyeme geri oturdum ve gitmesi için dua ettim. Ama uyuşukluk geçiyordu. Kalmasına ihtiyacım vardı. Saffie o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, artık yettiğini düşündüm ama sonra, "Kaybolmuş, acı çeken birini görüyorum. İnanılmaz acı çekiyorsun." Nefesim kesildi. Saffie ayaklarını yere koydu ve ayağa kalktı. Ona baktım ve 'melek' kelimesinin onun için mükemmel bir tanım olduğunu düşündüm. "Bunu sende görüyorum, çünkü bende de var."

"Ben senin gibi değilim," diye karşı çıktım. "Hem de hiç." Kollarımı iki yana açtım. "Ben kötüyüm, Saffie. İnsanları öldürüyorum. Ben lanet olası bir Cade'im. Kanımda şeytanın ateşi dolaşıyor. Sen birkaç günlük okulu bile bitirememiş bir dilsizsin, beni kurtarmaya çalışmak için lanet bir şehit gibi davranıyorsun. Zamanını boşa harcıyorsun. Birbirimize hiç benzemiyoruz. Ve benim kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"Hepimizin kurtarılmaya ihtiyacı var, Asher. Sadece önce bunu kabul etmeye hazır olmalıyız. Kurtuluş hepimizi bekliyor."

"Gerçekten mi? Kurtuldun mu, Saffie? Sen tam bir felaketsin. İstemediğin ilgini bana yöneltmeden önce kendini düzelt."

Dizlerimin üzerine çöküp ondan af dileme isteğime karşı koydum. Bile bile bir meleği incitiyordum. Bunu yüzünde görebiliyordum. Dünyada umursuyormuş gibi görünen tek insanı incitmiştim. Ama olduğum yerde kaldım. Onu da kendimle birlikte aşağı çekemezdim. Gökyüzünde yükseklerde durması gerekiyordu, benimle birlikte yerin dibine inmesi değil.

Saffie'nin gözleri yere düştü ve sonra yavaşça kalktı. Bana doğru dikkatle yürüdü, her adımında sanki lanet bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi görünüyordu. Elini kaldırdığını gördüm. Yüzüme yaklaşmaya başladığında titriyordu. Nefesimi tutmuş, beklenen tokadı bekliyordum. Bunu hak etmiştim. Onun yerine, avucu yanağımı öptü ve ben onun sıcaklığına gömüldüm.

Damarlarımdaki uyuşturucunun canı cehenneme. Onun dokunuşunun hissi eroinin her zerresini alıp götürdü ve yerini ışıkla doldurdu.

Gözlerimi kaldırarak onun karanlık bakışlarıyla buluştum. "Sessizliğimi zayıflıkla karıştırma. Ben insanların inandığından daha güçlüyüm." Sertçe yutkundum, elini benden bir daha asla çekmemesi için dua ettim. Gözleri kollarımdaki alev dövmelerinin üzerinde gezindi. Bana bir kez daha bakarak, "Ben ateşte dövüldüm, Asher. Ben ateşe dayanmak için doğdum.

Alevler." Saffie'nin eli yanağımdan kaydı ve kapı arkasından kapanırken bir kez bile arkasına bakmadan kamarasına doğru yürüdü.

Ellerimi yumruk yaptım, ona söylediğim saçmalıklar için kendimden iğrendim. Sonra elimi yanağıma bastırdım. Saffie'nin sıcaklığını, bağımlılık yapan kokusunu bıraktığı aynı noktaya... onun lanet yumuşaklığı tenime işledi. Arzuladığım, sistemimdeki uyuşturucudan daha çok arzuladığım bir yumuşaklık.

Ona sahip olamadığım için öfke kalbimi kemiriyordu. Onu hiç istememiştim. Onu istediğim gibi biri. Ama o kırılmıştı. Benim gibi bir günahkâra, kaderi cehennem olan birine bağlanamayacak kadar kırılmıştı. Benim gibi günahkârlar onun iyiliğine tapabilsin diye dünyaya gönderilmiş bir melekti.

Saçlarımı kavradım ve standları çektim, lanet acının tadını çıkardım. Daha önce de söylemiştim, yine söyleyeceğim: Dünya boku yemişti ve içindeki her şey boktandı... Derin bir nefes aldım ve Saffie'nin kahverengi Zihnimdeki gözleri ve onu incitmek için kullandığım kelimelere rağmen içlerinde yaşayan nezaketi. *Seni görüyorum*, demişti. Üç kelimeyle dünyamı yerle bir etmişti. İçeri girmesine asla izin vermediğim tek kişi, parçalanmış ruhumu bir teleskop gibi gördü. *Seni görüyorum...* Ama onun kadar mükemmel biri benim dünyamda çürüyüp gidecekti. Saf kalbinden yayılan ışığı kaybedecekti.

Dünya boka *batmıştı* ve içindeki her şey boktandı... *onun dışında*. Her şey mahvolmuştu... *onun dışında*.

Sonsöz

Alev

"Barın arkasında iyi mallarımız var, Ash?" Viking yeni barın üzerinden kardeşime doğru eğilerek sordu.

"Hepsi stoklandı," dedi. "Yoldalar, Flame. Zane az önce onları aldı."

Odanın diğer ucuna baktım. Mae ve Lilah çocuklarıyla birlikteydi, Styx ve Ky de yanlarındaydı. Maddie, Phebe ve AK ile geliyordu. Lanet olsun. Aylar önce, kardeşlerimiz Beatrix'i kutlamak için toplanmışlardı. Alev görmediğimden emin olmak için odayı aradım. Bugün kimse bu lanet yeri yakmayacaktı. Solomon, Samson ve Beau yerleşkede devriye geziyorlardı. Dışarıda Maddie ve kız kardeşlerinin peşinde olan bazı şerefsizleri düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu. Haftalardır hiçbir şey olmamıştı. Tehdit yoktu. Hiçbir şey. Bu gelmeyeceği anlamına gelmiyordu. Onlar alamayacaktı

Maddie ya da Beatrix. Gözlerine bıçağımı sokmak istemedikleri sürece olmaz.

Kulübelerin hepsi inşa edilmiş, yerleşkenin etrafına dağılmıştı. Tüm evler gözetleniyordu. Styx'in çok pahalı bir güvenliği var. her yere kamera yerleştirmek için. Yerleşkenin hiçbir yerinde

izlenmeyen ya da kaydedilmeyen. O piçleri yakalayacaktık. Bize karşı hiç şansları yoktu. Her *kimlerse*.

Viking aniden bir kadeh viskiyi devirdi ve kesimini düzeltti. "Flame, adamım, nasıl görünüyorum?" Viking'in kesimine ve uzun kızıl saçlarına baktım. Bunu bana neden soruyordu? "Saçın iyi mi? Yıkadım amına koyayım. Sakalını da." Kapıya baktım ve Maddie'yi bekledim. "Siktir, dostum. Kasıklarımı bile traş ettim." Viking eğildi. Geri adım attım. "Aramızda kalsın, bir anakondayı hiç bu kadar mükemmel görmemiştim. Ve kahretsin kardeşim... Bu lanet olası uzunluk ve genişlik. Onu kızdıracak kişinin Ruth olabileceğini düşündüm - benim küçük yılan terbiyecim. Oh, kahretsin. *Küçük* değil. Benim lanet *devasa, asteroit* boyutunda, yılan terbiyecisi. İhtişamını kutlamak için birkaç fotoğraf çektim. Görmek ister misin?" Başımı salladım. Görmek istemiyordum.

"Harika," dedi arkadan bir ses. "Yine lanet olası Anaconda'yı mı duyuyoruz?" Ky yanımızda durdu. "Vike, şu anda senin sikin hakkında kendi sikimden daha çok şey biliyorum."

"Olması gerektiği gibi," dedi Viking.

Rudge geldi ve elini Vike'in omzuna koydu. "Siz otuzbirciler yine onun sikinden mi bahsediyorsunuz?"

"Olması gerektiği gibi," diye tekrarladı Vike, lanet başını eğerek.

"Ününe değer. Ben gördüm." Rudge omuz silkti. "O benim olsaydı, her gün sikim dışarıda dolaşırdım. Getir

kulüpteki her amcığın kreması."

Kapı açıldı ve Ruth ile Stephen içeri girdiler. Doğruca Bella, Rider ve Mae'nin yanına gittiler. Mae ve Bella babalarına sarıldılar. "Orospu çocuğu," diye tısladı Viking. Vike saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve Ruth'a yaklaştı. "Leydim," dedi ve Ruth'un elini tuttu. Sırtındaki deriye bir öpücük kondurdu.

"Merhaba Viking," diye karşılık verdi ve elini geri çekti.

"Meraklı zihinler ne içmek istediğinizi bilmek ister mi?" dedi Viking.

Stephen bara doğru ilerleyerek, "Ben getiririm Viking," dedi.

Viking onun yolunda durdu. "Kimse sana sormadı."

Stephen kaşlarını indirerek, "Tamam," dedi. Ruth, Stephen'ın yanında durdu. Viking'in yüzü kıpkırmızı oldu. Nedenini bilmiyordum. "Yine de içkileri getireyim."

"Yeni kulübenizde yaşamaktan keyif alıyor musunuz?" Viking, Stephen ve Ruth'a bakışlarını aralarında gezdirerek sordu.

"Evet, teşekkür ederim," diye yanıtladı Ruth. Stephen başıyla onayladı.

"Ee," dedi Viking, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Hepiniz sikişiyor musunuz?" Ortalık bir anda sessizleşti.

"Viking!" Mae seslendi ve ayağa kalktı. Babasının yanında durdu. "Bu kadar kaba olmaya nasıl cüret edersin!"

Viking omuz silkti. "Yeterince basit bir soru." Ruth gözlerini kaçırды.

"Viking, annemden uzak dur." Rider Şimdi Viking'in yolunda duruyordu.

"Sorun yok," dedi Stephen ve elini Viking'in omzuna koydu. Viking'in onu kırabileceğini dűŐündüm. "Viking. Neden umurunda bilmiyorum ama Ruth ve ben arkadaşız. En iyi arkadaş. Hepsi bu."

"Sana inanmıyorum," diye karşılık verdi Viking. Gözleri kısılmıştı.

Stephen kocaman gülümsedi. "Söz veriyorum, Viking. Ruth'la ya da başka bir kadınla bu şekilde ilgilenmiyorum. Ben bir erkek için tehdit değilim.

Senin gibi." Stephen yürüyüp gitti. Maddie'nin yaşlı adamı bardan içki sipariş ederken Viking'in ağzı bir karıŐ açık kaldı. KonuŐmanın geri kalanını duymak için kalmadım çünkü kapı arkamdan açıldı.

Döndüm. AK ve Phebe çoktan geçmişlerdi. AK çenesini bana doğru salladı. "Vike yine götlük mü yapıyor?"

"Evet," diye kabul ettim, öyle olup olmadığını bilmiyordum. Sadece Vike gibi davranıyordu. AK, Vike'a el salladı. Phebe elini koridora doğru uzattı ve Sapphira bara girdi. Onu aylardır görmemiştim. Phebe'nin yanında duruyordu. Barın arkasında bir bardak kırılma sesi duydum. Döndüğümde Ash'in ona baktığını gördüm, sonra başını çevirip temizlik yapmaya başladı.

Beatrix'i görmeden önce onu duydum. Çığlığı havayı delip geçti ve kapıya koştum. Maddie onu içeri taşıyordu. "ŞŞŞ, kalbim," Maddie

dedi, Beatrix'in yanağını öperek.

"Maddie," dedim ve onun durduğu yere doğru ilerledim. Maddie bana gülümseyerek kalbimin durmasına neden oldu.

"Mızımızlanıyor. Yorgun ama uyumayı reddediyor." Maddie bana yaklaştı. "Al, senin için daha iyi yatıştır." Maddie kızımızı ellerime bırakırken kıpırdamadan durdum. Onu kucağıma aldığım anda derimdeki tüm seğirmeler durdu. Beatrix ağlamayı kesti ve başını kaldırıp bana baktı. Gözleri artık yeşildi... Maddie'nin yeşiliydi. Beatrix de annesi kadar güzeldi.

Beatrix'i göğsüme götürürken Maddie beni yanağımdan öptü. "Ona sarıldığını görmekten asla bıkmayacağım. Beni bu kadar mutlu edecek başka bir görüntü düşünemiyorum." Beatrix'in gözleri kapanmaya başladığında ona baktım. Maddie güldü ve ben bu ses karşısında eridim. "Tabii ki senin için uyuyor." Maddie kapıya doğru yürüdü. "İçeri girelim."

Maddie'yi kız kardeşlerinin oturduğu masaya kadar takip ettim. AK'nin yanına oturdum. Eğildi ve parmağını Beatrix'in yanağında gezdirdi.

"Kızım nerede?" Viking gürledi. Maddie ve kız kardeşleri hep bir ağızdan onu susturdular.

"Kahretsin, sürtükler. Hepiniz paçavraya mı döndünüz?" Başını salladı. "Ah, bunu duymuştum. Senkronize döngüler. Haksız mıyım?"

Ky, "Vike, kışına tekmeyi basmadan önce otur," diye ısırdı.

Vike oturdu ve etrafına bakındı. "Ciddi misin? Yine buraya mı döndük? Kreş mi yoksa silah ticareti mi yaptığımız konusunda kafam karışmaya başladı."

"Burada olmak zorunda değilsin," dedi Hush. "Burası kilise değil. Zorunlu değil."

Viking, "Sus bebeğim, adamın Vike ve onun bulaşıcı kişiliği olmadan lanet olası bir cellat toplantısı olmaz," dedi.

"Bulaşıcı demek doğru olur," diye şaka yaptı Tank.

"Başka çocuk yok, tamam mı?" Viking yalvardı. "Sanırım yeterince doyduk. Burada am ve vücut çekimlerine geri dönmek istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Mae ve Charon'u tutan Styx'e gülümsedi. "Yaklaşık altı ay içinde bir bebek daha olacak."

Maddie Mae'ye doğru koştu. "Mae!" dedi heyecanla ve kollarını kardeşine doladı. Bütün sürtükler yerlerinden kıpırdandılar ama ben olduğum yerde kaldım. Gözlerimi uyuyan Beatrix'ime diktim. Asla kafamı çevirmek istemiyordum.

Gün boyunca Maddie'nin onu beslemesi ya da kucağıma alması dışında onu hiç bırakmadım. Maddie esnedi. "Eve gitmeye hazırım Alev," dedi.

Ayağa kalktım ve kamyonete doğru yürüdüm. Maddie Beatrix'i araba koltuğuna oturttu ve eve doğru yola çıktık. Yatak odasına girdik ve Maddie yatağa uzanıp Beatrix'i yanına koydu. Ben de diğer tarafa tırmandım.

Beatrix kollarını ve bacaklarını aramıza soktu. Yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. Nefesim kesildi. Onun gözleriyle her karşılaştığımda nefesim kesiliyordu -küçük Maddie. Başka bir Maddie'm vardı. Sıcaklık yine damarlarıma yayıldı. Alevler değil ama onu ilk kucağıma aldığımdan beri hissettiğim diğer sıcak duygu.

"Yine mi hissediyorsun?" Maddie bileklerime baktığımda sordu. Başımı salladım. Maddie gülümsedi ve elimi tuttu. "Mutluluk, Alev. Hissettiğin şey gerçek mutluluk."

"Mutluluk," diye mırıldandım ve Beatrix'e baktım. "İkinize de kimse zarar vermeyecek. Söz veriyorum."

Maddie elini yanağıma koyarak, "Biliyorum," diye karşılık verdi. Beatrix'in eli havaya kalktı. Maddie gülerek elini geri çekti. "O benim kocam, küçüğüm. Benim de ona dokunmaya iznim var." Beatrix'i alnından öptü ve kalbimin yerinden fırlayacağını sandım. Beatrix'in eli tekrar ortaya çıktı.

"Ne istiyor?" Maddie'ye sordum.

"Sanırım parmağını tutmak istiyor," dedi Maddie ve midem bulandı.

Isaiah elini kaldırdı, neredeyse benimkine degecekti. Elimini geri çektim. Hâlâ bana bakıyordu. "Parmağını tutmak istiyor bebeğim. Ağabeyiyle tanışmak istiyor."

"Tut... parmağımı tut?"

"Yapamam," dedim ve ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım.

Gözlerim hâlâ annemin parmağını tutan Isaiah'ın üzerindeydi. Ben de onun elini tutmak istiyordum. Ama ona zarar veremezdim. Onu da benim gibi bir günahkâr yapamazdım. O çok küçüktü. Onun da benim gibi olmasını istemedim.

"Alev?" Maddie'nin sesi hafızasını yarıp geçti. "Alev..." diye fısıldadı. "Bana geri dön." Gözlerimi kırptım. Görüşüm bulanıklaşmıştı. Maddie, Beatrix'in üzerinden uzanarak gözlerimi ve yanaklarımdaki ıslaklığı sildi. "Sen iyisin. Ona zarar vermeyeceksin, hatırladın mı?"

Beatrix guruldayan bir ses çıkardı ve ona doğru baktım. Minik eli yine havadaydı. Yutkundum, bana sarılmasına, parmağımı tutmasına ve merhaba demesine izin vermek istiyordum... tıpkı Isaiah'ın istediği gibi, ama ona asla izin vermedim. "Seni seviyorum," dedi Maddie ve başını yastığa koydu.

Dayanamadım.

Gözlerimi kızımızdan ayırmadım. Elini tekrar kaldırdığında ve yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda elimi indirdim, bunu yaparken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Beatrix'in eli parmağımın etrafında kıvrıldı ve boğazımın kapandığını ve gözlerimin suyla dolduğunu hissettim. Beatrix parmağımı sıkı.

"Merhaba," dedim, annemin Isaiah'ın neden bunu yapmak istediğini söylediğini hatırlayarak. Yutkundum ve Maddie'nin ağladığını duydum.

"Bunlar mutluluk gözyaşları," diye güvence verdi ve eğilip dudaklarımı öptü.

Beatrix parmağımı bırakmadı. "Seninle çok gurur duyuyorum bebeğim.

Seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam." Maddie'nin dediği o sıcaklık hissi

Mutluluk tekrar üzerime yayıldı. Maddie'den Beatrix'e baktım ve rahat bir nefes aldım. Beatrix'in gözleri uykuyla kapanmaya başlarken Maddie, "Söyle bana," diye fısıldadı. "Bana nasıl hissettiğini söyle?"

Ben de başımı eğdim, Maddie'nin Beatrix'in diğer tarafında olduğunu gördüm, Beatrix parmağını tutuyordu. Ormandan sonra uyandığımda Maddie'nin bana söylediklerini hatırladım. Kalp atışlarım kulaklarımda çınılıyordu ama *"Ruhumun sevdiklerini buldum" diye mırıldandım.*

Maddie dudakları titreyerek, "Alev," diye fısıldadı.

Beatrix'e baktım, şimdi uykuya dalmıştı, göğsü hafifçe inip kalkıyordu. "Huzur buldum." Maddie kolunu benimkinin üzerine koydu, Beatrix ikimizin arasına sığındı. Birkaç dakika içinde Maddie uykuya daldı. Ben kızlarıma göz kulak olmak için uyanık kaldım. Buna sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Her gün babamın sesini kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. Artık bir ailem vardı. Asla zarar vermeyeceğim bir aile. Bir, kimse benden asla alamazdı. Bundan emin olurdum.

Benim ailem.

Benim
Ash'im.

Benim
Maddie'm.

Benim
Beatrix'im.

Benim lanet dünyam.

Son

Çalma Listesi

Send Me On My Way - Colin & Caroline

Best Part of Me (Feat. YEBBA) - Ed Sheeran

Power Over Me - Dermot Kennedy

Glory - Dermot Kennedy

Priest - William Crichton

Bobby Reid - Lucette

Lay 'Em Down - NEEDTOBREATHE

Lanetli - Lord Huron

Kötülük - Nadine Shah

Ada Yangınları ve Aile İçin - Dermot Kennedy

Take What You Want (Feat. Ozzie Osbourne) - Post Malone

A Place Only You Can Go - NEEDTOBREATHE

Devil's Been Talkin' - NEEDTOBREATHE

Lay Down - Ella Henderson

Flames (ZAYN ile) - R3HAB, ZAYN, Jungleboi Oceans

(Where Feet May Fail) - Hillsong UNITED Another in
the Fire - Hillsong UNITED

As You Find Me - Hillsong UNITED

Dinlemek için [Buraya Tıklayın](#)

Teşekkür

En büyük destekçim olduğu için eşim Stephen'a teşekkür ederim.

Roman, benim küçük öpücüğüm. Sen hayatımın mutlak ışığısın. Senin annen olduğum için çok şanslıyım. Birini bu kadar çok sevmenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. Sen hayatımda yaptığım en iyi şeysin. Her şey senin için.

Annem ve babam, sürekli desteğiniz için teşekkür ederim. Baba, her zaman yazdıklarımın destekçisi olduğun ve sana ihtiyacım olduğunda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Samantha, Marc, Taylor, Isaac, Archie ve Elias, hepinizi seviyorum.

Thessa, dünyadaki en iyi asistan olduğun için teşekkür ederim. En iyi düzenlemeleri yapıyorsun, beni düzenli tutuyorsun ve çok iyi bir arkadaşsın!

Liz, süper menajerim ve arkadaşım olduğun için teşekkür ederim.

Neda ve Ardent Prose, size katıldığım için çok mutluyum. Hayatımı sonsuz derecede daha düzenli hale getirdiniz. Halkla ilişkilerin canına okudunuz!

Tillie'nin Kabilesi ve Hangmen Haremime, daha iyi kitap arkadaşları isteyemezdim. Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Karanlık Romantizm Devrimimizde bir adım daha ileri! Küçük karanlık romanlarınızın

kalpler benimkine çekilir. *Yaşasın Karanlık Romantizm!*

Kariyerimi başından beri destekleyen tüm MUHTEşEM blog yazarlarına ve çalışmalarımı paylaşmama ve çatılardan haykırmama yardımcı olanlara teşekkür ederim. Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla takdir ediliyorsunuz.

Ve son olarak, okuyuculara teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Hades Hangmen dünyamız benim en sevdiğim yerlerden biri. Bazı insanlar bizi ve deri giyen favori erkeklerimize olan sonsuz sevgimizi anlamıyor... Ama birbirimize, kendi kabilemize sahibiz ve motorcu serimiz büyüdüe ihtiyacımız olan tek şey bu!

Hangmen dünyamız kı tekmeliyor!

Benimle birlikte karanlık tarafta yürüdüğünüz için teşekkür ederim. Bir kez adım attığınızda eğlenceli bir yer ;)

"Özgür Yaşa. Özgürce sür. Özgür Öl!"

Yazar Biyografisi

Tillie Cole, İngiltere'nin kuzeydoğusundaki küçük bir kasabadan geliyor. İngiliz annesi, İskoç babası ve ablasıyla birlikte bir çiftlikte büyümüştür.

ve çok sayıda kurtarılmış hayvan. Mümkün olan en kısa sürede Tillie, büyük şehrin parlak ışıkları için kırsal köklerini terk etti.

Newcastle Üniversitesi'nden lisans derecesi ile mezun olduktan sonra Tillie, Profesyonel Rugby oyuncusu kocasını on yıl boyunca dünyanın dört bir yanında takip etti, bu arada öğretmen oldu ve kalemi kağıda döküp ilk romanını bitirmeden önce Lise öğrencilerine Sosyal Bilgiler öğretmekten büyük keyif aldı.

Birkaç yıl İtalya, Kanada ve ABD'de yaşadktan sonra Tillie şimdi kocası ve oğluyla birlikte memleketi İngiltere'ye yerleşti.

Tillie hem bağımsız hem de geleneksel olarak yayınlanan bir yazardır ve aşağıdakiler de dahil olmak üzere birçok türde yazmaktadır: Çağdaş Romantizm, Karanlık Romantizm, Genç Yetişkin ve Yeni Yetişkin romanları.

Yazmadığı zamanlarda Tillie, küçük ailesiyle vakit geçirmekten, kanepesine kıvrılıp film izlemekten, uzaklara içki içmekten başka bir şeyden hoşlanmaz.

çok fazla kahve içiyor ve kendini o son kare çikolataya gerçekten ihtiyacı olmadığına ikna ediyor.

Tillie'yi takip edin:

<https://www.facebook.com/tilliecoleauthor>

<https://www.facebook.com/groups/tilliecolestreetteam>

https://twitter.com/tillie_cole

Instagram: @authortilliecole

Ya da bana bir e-posta gönderin: authortilliecole@gmail.com

Ya da web siteme göz atın:

www.tilliecole.com

Yaklaşan yayınlarla ilgili tüm haberler için Tillie'nin haber bültenine katılın: [Buraya Tıklayın](#)

YouTube kanalıma abone olun: [Buraya Tıklayın](#)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

